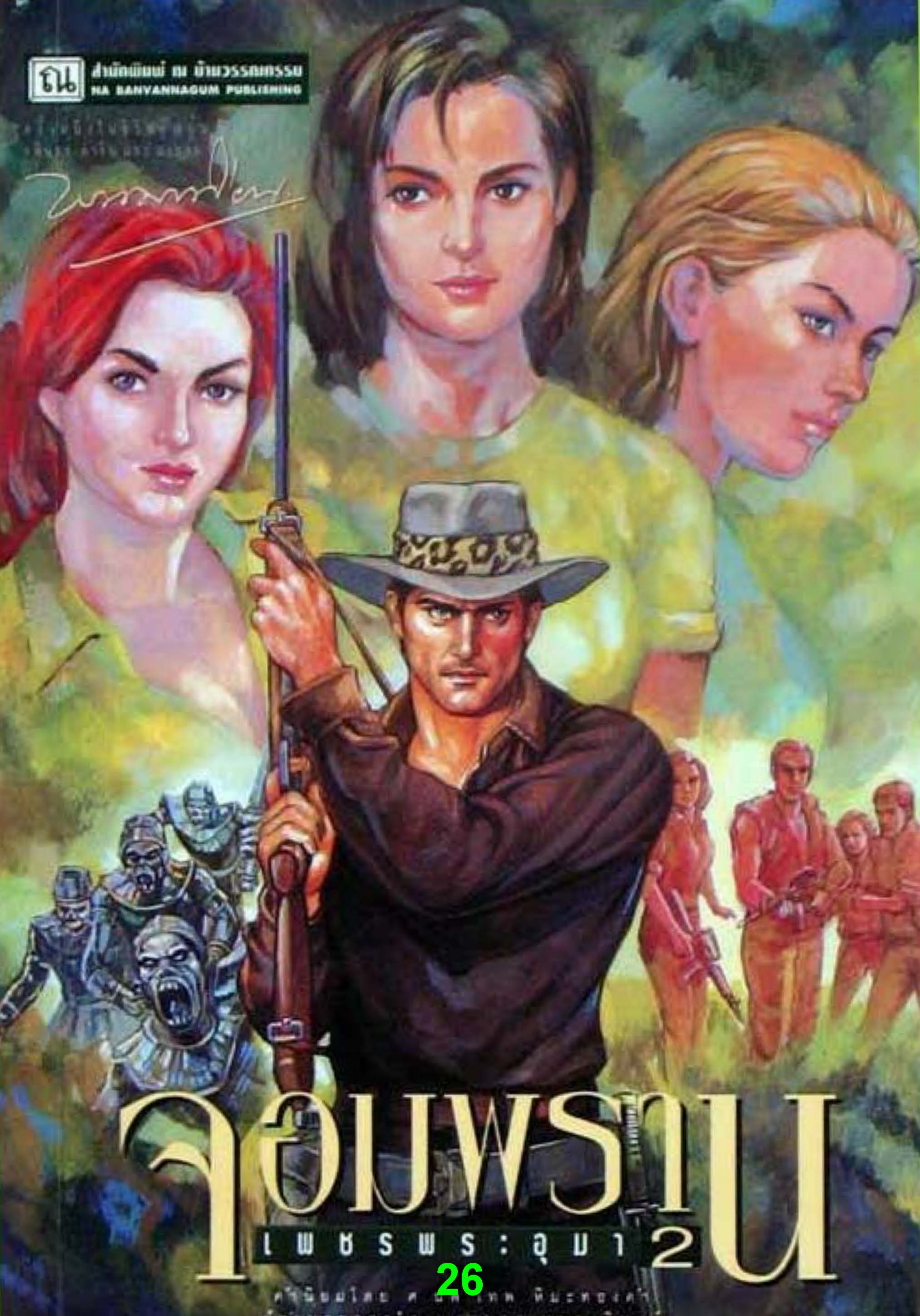

สำนักพิมพ์ ณ บัญญานกฤษณ์
NA BANYANAGUM PUBLISHING

ก๊อปปี้

เฟิร์ม : อู๋ 2

9

**การหยุดพักรับประทานอาหารเที่ยง แยกกัน
ออกเป็นสองวง ฝ่ายลูกจ้าง 14 คนรวมทั้ง
หัวหน้าของคนเหล่านั้นกลุ่มหนึ่ง ซึ่งก่อไฟ
ย่างเนื้อหมูเหลือง และจัดการกับข้าวห่อคลุก
น้ำพริกที่เตรียมมาแต่เช้าแล้ว ส่วนคณะนายจ้าง 5 คนเปิด
อาหารกระป๋องประเภทเรชั่นออกกิน ทั้งหมดพักอยู่ใต้ร่มเงา
ไทรใหญ่ริมธารนั้น**

คริสติน่ายังมีอาการพิพากพิพ่วนอยู่กับงูเห่าเหลืองตัวนั้นพอ
รู้ว่าพวกพรานอย่างกันเป็นอาหารอย่างเอร็ดอร่อย ก็ยิ่งพะอืด-
พะอม นิ่งหน้าไม่สู้จะดีนักอยู่คนเดียว เบลเปรยขึ้นว่า

“ทำไม นายคนนั้นไม่มาร่วมกับเรานะ”

“ช่างเขาเถิดน่า อย่าห่วงเลย เขามีอาหารกินของเขาแล้ว”

เชิดวุธแกล้งพุด แต่ดร.สแตนลีย์หันไปพยักหน้ากับคิธ
บอกว่า

“ไปเรียกรพินทร์มาร่วมวงกับเราดีกว่า”

พ.อ.ลาร์รี่ คิธ ลุกขึ้นโดยเร็ว เดินตรงเข้าไปที่กลุ่มของ
พรานพื้นเมือง เห็นรพินทร์นั่งเหยียดยาวเอาช้อนลังกะสีตักข้าว
ซึ่งมีน้ำพริก และเนื้อเค็มอยู่ 2-3 ช้อน ท่ามกลางคนของเขา ก็
เข้าไปหา

“เฮ้ รพินทร์...ไปร่วมกับพวกเราทางโน้นดีกว่า”

นายนั้นเอ๋อๆทักยิ้มๆ อย่างสนิทสนม

จอมพรานเคี้ยวข้าวตุ๋นอยู่ในปาก ตอบมาว่า

“ตามสบาย อย่ากังวลกับผมเลยคิธ”

“บ๊อบกับสุภาพสตรีสองคนนั้นให้มาเชิญคุณนะ”

“ให้ผมกินข้าวเสร็จก่อน ประเดี๋ยวจะไปคุยด้วย เถอะ
น่า ตามสบาย...”

เขาโบกมือ คิธจะคะยั้นคะยอมาอีกเช่นไร จอมพรานก็
คงนั่งเฉยอยู่เช่นนั้น ในที่สุดนายผมทรงลานบิน รูปร่างยังกะ
นักมวยปล้ำ ก็เดินกลับมาที่คณะ ยักไหล่

“หมอนั้นไม่สนใจที่จะมาร่วมกับเราหรอก เขากำลังกิน
อาหารพื้นเมืองบ้านป่าของเขาแต่บอกว่าประเดี๋ยวจะมาคุยด้วย”

เบลวางกระป๋องเครื่องเรชั่นของหล่อนลงทันที ลุกขึ้น

“ฉันจะไปลากเขามาเอง นายคนนี้นี่ ท่าทางถือตัวพิลึก”

ว่าแล้วหล่อนก็เดินแกว่งตะโพกเข้าไป ท่ามกลางสายตา
ของพรานพื้นเมืองที่มองยิ้มๆมาเป็นตาเดียวเบลเป็นคนบั่นท่าย
นอนมาก และเผลอเผลอเข้าไป ผมสีแดงของหล่อนงามไปอีกแบบ

หนึ่ง ทำให้พวกลูกหาบทั้งหลายอดคิดไปไกลไม่ได้ แต่ไม่มีใครกล้าปริปากดั่งนัก เพราะรู้ว่าเหม่มพุดและพังไทยได้ดีพอใช้ บางคนวิจารณ์กันเป็นภาษากะเหรี่ยงซุบซิบ

หล่อนเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพรานใหญ่ซึ่งขณะนี้
ข้าวห่อของเขาเกือบจะหมดแล้ว พอเขาเงยหน้าขึ้น ก็เห็นแม่
ผมแดงยืนห่างเพียงแค่เอื้อมเกือบคำศีรษะ

“เมื่อไหร่ เราให้คัธมาตาม...เอ๋ย! มาเชิญคุณไปนั่งร่วม
กับพวกเราด้วย ทำไมคุณถึงไม่ไป”

“ผมบอกเขาไปแล้วว่า ประเดี๋ยวผมจะไป ขอให้กินให้
อิ่มเสียก่อน”

“เราต้องการให้คุณไป ‘อิ่ม’ กับเรา เข้าใจไหม?”

“คำสั่งหรือ?”

เบลก้มลงไปใกล้ ตะไหล่เขา พุดแน่นเสียงซ่าๆ อย่าง
ชัดเจนว่า

“วูล์ด ยู พลีส...”

รพินทร์อมข้าวเต็มปาก หยุดเคี้ยว เหลือบตามองหน้า
อีกครั้ง สายตาคู่ นั้นก็บังคับก็งวอน เขารวบห่อข้าวซึ่งเหลือ
อยู่เพียงเล็กน้อย ซุกหมกไว้ใต้โคนไม้ที่นั่นอยู่ แล้วลุกขึ้นยืน
พลางเดินตามหลังเบลเข้าไปยังกลุ่มของนายจ้าง

“นั่งลง รพินทร์ คุณควรจะกินอาหารร่วมกับเราทุกมื้อ
ไป”

หัวหน้าคณะร้องทักมา พร้อมกับพยักหน้า แล้วบ้วนปาก

ไปทางอาหารกระป๋องซึ่งวางเรียงรายอยู่ตรงหน้า จอมพราน
หย่อนกายลงนั่งข้างเชิดวุธ ซึ่งกักขนมบังยัดไส้เนื้อกระป๋องอยู่

“ขอบคุณ ผมอิ่มแล้วครับ เรื่องอาหารสำหรับผมกรุณา
อย่าได้ห่วงไปเลย อะไรๆ พวกผมก็กินได้ พวกคุณต่างหาก
ควรจะประหยัดอาหารเร่ชนพวกนี้ไว้ให้มากที่สุด อย่าให้ผมหรือ
พวกของผมมาทำให้มันหมดเปลืองไปโดยใช่ที่เลย เพราะก็ไม่ได้
ตระเตรียมกันมานานัก”

“เขายังไม่ทันอิ่มเลยล่ะ หัวหน้า ตอนที่ฉันเข้าไปตามเขา
ยังเหลืออาหารอยู่ในห่อ และเอาทิ้งเลย”

เบลบอก หย่อนกายลงบนโซดหินก้อนเดิม

“อ้าว! แล้วกัน ถ้างั้นมากินต่อกับพวกเราเถอะ”

“ไม่หรอกครับ ผมอิ่มแล้วจริงๆ เชิญตามสบายดีกว่า”

สแตนลีย์มองเขานิ่ง ด้วยดวงตาใส

“รพินทร์! พวกผมอยากจะให้คุณเข้าใจไว้ด้วยว่า เรา 5
คน ถือเสมือนว่าคุณเป็นหนึ่งคนในคณะของเราด้วย เราควร
มาร่วมกันในทุกครั้ง คุณเป็นคนที่เราให้เกียรติคนหนึ่ง ไม่ได้คิด
ว่าเป็นลูกจ้างเลย นอกจากเพื่อน มิฉะนั้นจะทำให้ฝ่ายผมไม่
สบายใจ”

พรานใหญ่หัวเราะเบาๆ เขาเข้าใจความรู้สึก และความ
หมายในคำพูดของ ดร. สแตนลีย์ดี

“ไม่เพียงแต่ผมคนเดียวหรอกครับ ฝ่ายของผมอีก 4 คน
โน่น...”

เขาชี้ไปทางกลุ่มพรานพื้นเมืองทั้งหมด ที่นั่งล้อมวงกอง
ไฟคุยกันอยู่เงียบๆ

“ก็ถือเสมือนว่า ฝ่ายคุณทั้ง 5 คน เป็นเพื่อนตายของเรา แต่ความเหมาะสมตามสภาพของแต่ละบุคคลไม่เหมือนกัน ขอให้อ่านคุณอย่าห่วงอะไรเลย และโปรดเข้าใจด้วยว่า ผมเป็นหัวหน้าของพวกเขาทุกคน ชีวิตเป็นอยู่แท้จริงของผมก็ร่วมเป็นร่วมตายคลุกคลีกับเขามาโดยตลอด อย่าให้พวกเขาเห็นว่า ผมปลีกตัวมาอยู่ในฐานะสะดวกสบายกับฝ่ายนายจ้างดีกว่า”

“ก็แปลว่า ในเวลากินอาหาร หรือหยุดพักทุกครั้งคุณจะต้องแยกจากพวกเรา 5 คน ไปอยู่กับคนของคุณโดยเฉพาะงั้นหรือ?” คีธเลิกคิ้วถาม

“ไม่เสมอไปหรอก และก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรนัก ผมเข้าใจดีว่าพวกคุณให้เกียรติผม แต่อย่าให้ผมถึงกับต้องเป็นภาระคอยกังวลในการเดินทางร่วมกันครั้งนี้ ต่อไปข้างหน้า เราก็ต้องร่วมวงกันอยู่วันยังค่ำเมื่อความจำเป็นมาถึง ตอนนี้อะไรต่ออะไรยังพร้อมอยู่ ต่างฝ่ายต่างก็หาความสะดวกสบายใจไปเฉพาะตน ก่อนดีกว่า เวลาข้างหน้า น้ำกระบอกเดียวเราอาจต้องแบ่งกันดื่มทั้ง 20 คนนี้ก็ได้ สำหรับผมนั้นพวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่าสบายมาก จะดื่มไวน์หรือแชมเปญกับพวกคุณเมื่อไหร่ก็ได้ หรือจะดื่มน้ำในปลักควายเมื่อไหร่ก็ได้เหมือนกัน ผมอยู่ได้ทั้งในสิ่งแวดล้อมที่เจริญที่สุดและป่าเถื่อนกันดารที่สุด...”

เขาพูดเรื่อย ๆ น้ำเสียงปกติ ล้วงกระเป๋าควานหาบุหรี่ แต่คีธส่งชิการ์ตัวสั้น ๆ คู่หนึ่ง อันเป็นชุดของเครื่องอำนวยความสะดวกสบายจากเรชั่นมาให้ รพินทร์บอกขอบคุณ รับมาโดยดี แกะกระดาษแก้วออกช้า ๆ เขาพูดต่อไป ในขณะที่ปากยังคาบชิการ์ และสับดไลท์เตอร์แบบชิปไปลงจอ

“อาหารของพวกคุณคำนวณแล้วหรือยัง จะใช้กินไปได้ นานเท่าไร ?”

“ก็คุณกะไว้ให้พวกเราแล้วว่า ไม่ควรจะเกิน 7 วัน”

เชิดวุธปั้นหน้าตายและมักจะพูดกระด้างกับรพินทร์เสมอ เมื่ออยู่ต่อหน้าอเมริกันทั้งสี่คน ยกเว้นแวนดาเท่านั้นที่มีประกาย ยิ้ม ๆ

“คิดกันหรือยังครับ ว่าถ้าครบเจ็ดวัน อาหารที่เตรียมมา เหล่านี้หมด พวกคุณจะทำยังไง ?”

“พวกคุณกินอะไร พวกเราก็กินอย่างนั้นนะซี เรายอม รับรู้สภาพอยู่แล้ว”

เบลตอบมาโดยเร็ว

“ดีมากครับ! ถ้าจำเป็น...อ้อ! คงไม่ ‘ถ้า’ หรือก แต่มัน ต้องถึงคราวแน่ ๆ หากพวกคุณหมดอาหารประเภทเร่ซันที่เตรียม มา ระหว่างทางฝ่ายผมก็จะต้องหาอาหารจากป่าไม่ว่าจะเป็น พวกเนื้อหรือพืชเท่าที่จะหาได้ โดยพยายามไม่ให้เสียเวลาการเดินทางนัก บอกก่อนล่วงหน้าด้วยว่า บางขณะมันอาจสมบูรณ์ เหลือเพื่อเกินพอ แต่บางขณะก็อาจขาดแคลนชนิดแม้แต่ น้ำ ลัก หยดก็หาดื่มไม่ได้”

ฝ่ายนายจ้างมองหน้ากันอีกครั้ง

“อย่าเล่นสงครามจิตวิทยากับเราน่า เพื่อนยาก!”

คีธบ่น ขยี้จมูกแดง

“ผมพูดจริงครับ ไม่ได้ทำสงครามจิตวิทยาอะไรหรอก”

“มันไม่มีความจำเป็นไม่ใช่หรือ ในการที่คุณจะแก่งนำ ทางเราไปในป่าซึ่งมันกันดารเสียจนหาอาหารยังชีพไม่ได้”

เบลพิมพ์

รพินทร์เบิกตานิดหนึ่ง แล้วหัวเราะ

“จำเป็นหรือไม่จำเป็น มันไม่ได้อยู่ที่ผมหรอกครับเบลแต่ มันอยู่ที่ทิศทาง ซึ่งจะมุ่งไปเพื่อค้นซากเครื่องบินตกลำนั้นต่าง หาก พวกผมทุกคนก็ไม่มีใครอยากอดอาหารหรือหิว มิฉะนั้น จะถามคุณทำไม ว่าเตรียมอาหารสำเร็จรูปไว้เพื่อประทังชีวิตมา บ้างหรือเปล่า ซึ่งพวกคุณก็บอกว่ามีมาพร้อม”

ระหว่างที่สนทนากัน มีคริสคนเดียวที่นั่งเฉย ไม่พูด จาอะไรทั้งสิ้น นอกจากนานๆ จะชำเลื่องหางตาคมกริบสีฟ้า งามมาที่เขาสักครั้ง หล่อนกำลังตักของหวานในกระป๋องใส่ปาก ช้าๆ

“แน่นอน เรามีมาพร้อม สำหรับความจำเป็นขีดสุดที่ หลีกเลียงไม่ได้ อ้อ! เบลควรจะบอกให้รพินทร์รู้ไว้ล่วงหน้าด้วย ว่าถ้าน้ำในกระติกซึ่งเราเตรียมมาจากสถานีเริ่มต้นหมดลง และ จะต้องใช้น้ำในลำห้วยลำธารเมื่อไหร่ ก่อนที่ทุกคนจะบรรจุน้ำ ลงกระติกหรือดื่ม ควรใช้ยาฆ่าเชื้อเสียก่อน เรามีแจกให้อย่าง ทั่วถึง”

รพินทร์สั่นศีรษะ หัวเราะขันๆ

“เก็บยาฆ่าเชื้อเหล่านั้นไว้ใช้สำหรับพวกคุณเถิดครับ ไม่ ต้องเป็นห่วงพวกผม เพราะพวกผมทุกคนเคยชินเสียแล้ว มีภูมิ- คุ่มกันมาตั้งแต่เกิด และแต่ละคนก็ล้วนมีเชื้อไข้ป่าติดตัวมาทั้ง สิ้น เพียงแต่มากน้อยเพียงไรเท่านั้น สำหรับพวกคุณเป็นชาว

เมือง ไม่เคยมาก่อน ก็ควรจะระวังไว้ และยาฆ่าเชื้อนั้น ก็อย่าคิดว่าจะทำให้น้ำในป่าซึ่งเราจะพบทุกแห่งไปกลายเป็นน้ำสะอาดขึ้นมาได้ น้ำบางชนิดต่อให้ใส่ยาฆ่าเชื้อลงไป มันก็จะไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้เลย เพราะเป็นน้ำที่ใช้ดื่มไม่ได้ เนื่องจากสิ่งแวดล้อมที่เป็นพิษต่างๆ เป็นต้นว่ามีใบไม้ หรือธาตุบางชนิดที่เป็นอันตรายต่อชีวิตหากดื่มเข้าไป ซึ่งน้ำประเภทนี้ พวกผมจะดูออก สมุนไพรบางชนิดที่มีกลาดเกลื่อนอยู่ตามห้วยหนองที่เราจะพบบางแห่ง จะทำให้น้ำเหล่านั้นกลายเป็นพิษอย่างแรง ถ้าดื่มเข้าไปต่อให้ใส่ยาฆ่าเชื้อก็ตามจะมีอาการท้องร่วงอย่างแรง หรือบางทีก็ชักดิ้นชักงอ ชาติใจตายภายในเวลาเพียงไม่กี่นาทีเท่านั้น เพราะฉะนั้นถ้าเราขาดแคลนกันดารน้ำเมื่อไหร่ ไปพบแหล่งน้ำที่ไหน อย่าเพิ่งตะกรุมตะกรามดื่มกินเข้าไป ให้สังเกตพวกผมเสียก่อน ถ้าพวกผมดื่มได้ พวกคุณก็ดื่มได้”

“คงที่เราบุกกันไปนี่ ‘ดู’ ถึงขนาดนั้นเชียวหรือ?”

“อย่าให้ผมบอกอะไรก่อนในขณะนี้เลยครับ เราเดินทางกันไปและก็น้อยๆ ศึกษากันไปดีกว่า เตือนไว้อย่างเดียวว่า ขอให้เชื่อฟังฝ่ายผมไว้ ในเรื่องการดำรงชีพอยู่ในป่าแถบนี้ ระยะ 3-4 วันแรกของการเดินทางนี้ ยังไม่กระไรนักดอก แต่ถ้าเข้าดงดิบป่าดึกดำบรรพ์เมื่อไหร่ ผมจะเตือนให้รู้ว่าจะต้องระวังอะไรบ้าง ส่วนมากก็เป็นภัยจากธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมทั้งนั้น ภูเล็ๆ ขนาดนี้วก้อยตัวเดียว ที่ซ่อนตัวอยู่ใต้ใบไม้แห้ง ก็อาจกัดเราให้ถึงตายได้ภายในพริบตา หรือมีฉะนั้นก็พิการไปเลย ใบไม้บางชนิด เพียงแค่กระทบผิวหนัง ก็ราวกับถูกถ่านไฟแดงๆ ลวก ผมจะพิสูจน์ให้เห็นเป็นระยะๆ ไปทีเดียว ในสิ่งที่พูดนี้”

แล้วเขาก็พยักหน้าไปทางเบล ผู้นั่งเอนหลังเอามือทั้งสอง
เท้าลงไปบนกองไม้แห้ง

“ระวังวิธีการนั่งพักผ่อนอย่างสบายอารมณ์อย่างนั้นไว้
ด้วยครับ เบล...ถึงคุณจะเป็นหมอ มียาดี มีเซรุ่มที่ศักดิ์สิทธิ์
สักขนาดไหนก็ตาม การที่เอามือเปลือยเปล่า ไปทำอยู่ตามพื้น
ดินอย่างนั้น คุณมีโอกาสถึงร้อยละ 90 เปอร์เซนต์ที่จะถูกงูพิษ
แต่ตัวเล็ก ๆ หรือแมลงมีพิษกัดต่อยเอาได้ มันจะทรมานมากที่
เดียว ต่อให้รักษาได้ และจะทำให้การเดินทางต้องล่าช้าไป”

แม่สาวผมแดงสะดุ้งโหยง รีบหุดมือที่เท้าพื้นดินเบื้องหลัง
ขึ้นมาทันทีอย่างประสาทเสีย

“อวาว!...”

หล่อนอุทานแล้วหัวเราะออกมา สีหน้าเริ่มจะไม่สดใสนัก

“ตั้งแต่พบกันมานี้ คุณ ‘ซู’ เราอยู่ตลอดเวลา นะ ฉันเคย
บุกอยู่แถบลุ่มน้ำอะเมซอน ซึ่งถือว่าเป็นป่าที่ดุร้ายอันตรายที่สุด
คนนำทางก็ยังไม่เคยซูเราถึงขนาดนี้ และเราก็ไม่เคยพบอันตราย
อะไรมากมายเกินไปนัก”

“ครับ แล้วคุณจะพบว่า ลุ่มน้ำสาละวิน ในตอนที่ยังไม่มี
การสำรวจบันทึกไว้ กับลุ่มน้ำอะเมซอนที่คุณเคยผ่านมาแล้ว ที่
ไหนจะสนุกมีรสชาติกว่ากัน”

“คุณหนักใจมากไหม ที่นำพาพวกเรามาครั้งนี้?” หัวหน้า
คณะถามเรียบ ๆ

รพินทร์เป่าควันทูการ์ ไล่ผิงสองสามตัว ที่พยายามบิน
วนเวียนอยู่ใกล้กลุ่มที่นั่งสนทนากันอยู่

“ผมยอมรับว่าหนักใจมากครับ ไม่ใช่หนักใจในการนำ

ทางหอรอก แต่หนักใจในด้านที่จะต้องคอยระวังดูแลรักษาความปลอดภัยให้แก่พวกคุณทุกคน ในสภาพของป่าที่พวกคุณก็ยังไม่เคยชินมาก่อนนี้ ในประวัติการเป็นพรานนำทางของผม ยังไม่เคยปล่อยให้นายจ้างคนไหนได้รับอันตรายถึงตายเลย และถ้าหากมันบังเอิญมาเกิดขึ้นในครั้งนี้ เกียรติประวัติของพรานชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์คงจะสูญเสียไปหมดสิ้น และผมจะเสียใจอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นพวกคุณโปรดช่วยกันรักษาความปลอดภัยให้แก่ตนเองด้วยเท่าที่จะสามารถ ข้อสำคัญที่สุดก็คือ อย่าประมาททุกการเคลื่อนไหว”

“เออละ คุณไม่ต้องหนักใจหอรอก เพราะพวกเราจะพยายามดูแลความปลอดภัยของตนเองให้ดีที่สุด”

เชิดวุธบอก และพยักหน้าไปทางคริส แต่พูดกับรพินทร์หน้าตายว่า

“คุณจะไม่ชอบใจคริสหน่อยหรือ ในข้อที่ว่าเขาเป็นคน ยืนล่องหนเหลื่อมใหญ่ตัวนั้น จนคุณมีโอกาสดำยิ่ง เพื่อนำมาเป็นอาหารสดให้แก่คนของฝ่ายคุณ เห็นอย่างกินกันเป็นที่สนุกสนาน ไม่ใช่หรือ ไปขอแบ่งเนื้องูเหลื่อมที่พวกนั้นอย่างมาให้พวกเรากิน มั่งสักก้อนเป็นใจ”

พรานใหญ่ก็หน้าตายดีเหมือนกัน ขยับตัวจะลุกขึ้นพร้อมกับบอกว่า

“ได้ครับ เดี่ยวผมจะเอามาให้ เนื้อมันอร่อยไม่ใช่เล่นที่เดียว พวกนั้นทาขมึ้นกับพริกสดเคล้าเกลืออย่างกันส่งกลืนคั่งไปหมด ผมเองยังไม่ได้กินเหมือนกัน เพราะเบลไปตามตัวมาเสียก่อน รอเดี๋ยว จะไปเอามาให้”

ก่อนที่รพิินทร์จะลุกขึ้น เอ็ม 16 จากมือคริส ซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา ห่างเพียงวาเดียว ก็กดลากล้องลงกับบ่าเขา

“ไม่ต้องหรอก!”

หล่อนพูดห้วนๆ ตาวาวหันไปทางเชิดวุธ

“คุณก็เหมือนกัน ไม่ต้องมาเล่นสำนวนประชดฉัน ฉันไม่จำเป็นจะต้องชอบใจนายพรานคนนี้แม้แต่นิดเดียว...ไม่ชอบใจ! แล้วก็อย่าเอาไอ้เงื้องูเรศนั่นเข้ามาใกล้เป็นอันขาด”

“แล้วกัน...” พ.ต.เชิดวุธพึมพำ “...เมื่อไหร่มันจะเขมือบคุณ...คุณและพวกเราก็ควรจะเขมือบมันเสียมั่งให้หายแค้นยังงิละ”

แม่ผมทองไม่สนใจกับคำของนายทหารหนุ่มแห่งกองทัพบกไทย ตามองจับนิ่งไปยังรพิินทร์ตามเดิม ยังกดปากกระบอกปืนลงบนบ่าเขาเช่นนั้น เน้นคำพูดมาอีกว่า

“โนะ ชอบใจ เพราะมันเป็นหน้าที่ของคุณอยู่แล้ว ฉันอาจเสียมารยาทไปบ้างในความรู้สึกของคุณ หรือของใครก็ตาม แต่คุณเสียมารยาทมากกว่าฉันในการที่เดินผละหนึไปเสียเฉยๆเมื่อยิงงูตัวนั้นหล่นลงมาทับฉันและไม่ยอมแม้แต่จะเข้าไปช่วยจุดขึ้นมา”

รพิินทร์หัวเราะหึๆในลำคองหนึ่งเฉยโดยการมีปากลากล้องปืนหล่อนวางกดอยู่บนบ่าเช่นนั้น พูดเบาว่า

“ก็ไม่จำเป็นหรอกคริส...หน้าที่ของผมเพียงแค่นี้ให้มันทำอันตรายคุณได้เท่านั้นส่วนหน้าที่อื่นๆควรจะเป็นของสุภาพบุรุษที่มาด้วย และขอโทษที่...กรุณาเอากระบอกปืนลงจากบ่าผมเสียที บ่าผมไม่ใช่เป็นที่วางปืน”

“ฉันรู้ว่าคุณเป็นคนยิงปืนได้เร็ว และแม่นยำมากสำหรับ
สัตว์ป่าทั้งหลาย เพราะคุณเป็นพรานอาชีพอยู่แล้ว แต่ก็อย่านึก
ว่าพวกเราจะยิงปืนไม่ได้เท่าคุณ...”

จบคำพูด หล่อนถอนล่ากล้อง เอ็ม 16 แบบพื้นฐานไป
จากไหล่ขวา กระชากพานท้ายเหล็กยืดออก ใช้สายสะพายตัว
พันข้อศอก แล้วประทับนั่งลงในท่าชันเข่าทั้งสองข้าง วาง
ข้อศอกข้างที่รั้งสายสะพายไว้บนเข่าอีกข้างหนึ่ง ส่องปากกระ-
บอกปืนเฉียง 45 องศา เลยหัวเขา

**เสียงแหลมระเบิดปัง สนั่นไปทั้งป่า จนทุกคนสะดุ้ง
แว่นแต่รพินทร์เท่านั้น ซึ่งมองหน้าหล่อนเฉย**

มีเสียงอะไรดังพืบพืบอยู่บนกิ่งไม้สูงเบื้องหลังเขา เสียง
ปีกขนาดใหญ่ลู่ปะทะลงมากับกิ่งไม้แล้วก็หล่นตุบลงกับพื้นเสียง
พวกพรานพื้นเมืองตะโกนกันว่า

“แหม่มผมทอง ยิงนกเงือกบนยอดดอย!”

แล้วก็มีเสียงเคลื่อนไหวกันอย่างซุหลมุนในกลุ่มพวกนั้นพา
กันวิ่งพรูออกไปทันที รพินทร์ยังนั่งมองตาคริสเฉยอยู่เช่นนั้นใน
ระหว่างที่ สแตนลีย์ คีธ และเบล อุทานลั่นออกมา หันไปมอง
คริสเป็นตาเดียว

อึดใจต่อมา บุญคำก็วิ่งหิวนกเงือกตัวเชื่องหัวร่อเข้ามา
กลางวง ชูให้ทุกคนดู

“หัวขาดเลยนาย ยังกะใครเอาดาบฟันคอ...วู้ย! ได้กิน
นกเงือกอีกตัวแล้วว๊วย”

แม่ผมทองยิ้มหยิ่ง ๆ มุมปาก ติดนิ้ว แล้วกวักมือให้บุญคำ

เอานกใหญ่ตัวนั้นมาให้ พอหล่อนรับมาได้ ก็โยนตบลงไปตรงหน้าของคนนามสกุลไพรวัลย์

เขาเหลือบมองอย่างไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น ภาพที่ปรากฏนกเงือกตัวนั้นคอกุดตัวไปด้วยกระสุนขนาด 5.65 ม.ม. จากปืนฆ่าคน

“ฉันเป็นคนที่ยิงปืนฝีมือเลวที่สุดในบรรดาพวกเราอเมริกันที่มาร่วมกันสี่คนนี่!”

คริสพูดเนิบ ๆ เสียงเย็น

จอมพรานกัมศิระให้คิดหนึ่ง

“ครับ น่าสนใจมาก ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าถ้าเสือ ช้าง กระทิง ควายป่า หรือแรดมันวิ่งเข้าซาร์จและคุณยิงให้ได้เหมือนกับยิงตัดคอนกเงือกตัวนี้ คุณก็จะช่วยรพินทร์ ไพรวัลย์ และคนของผมได้มากทีเดียว...ขอบคุณที่ช่วยหาอาหารเพิ่มให้กับคนของผม แต่กรุณาเข้าห้ามไกเสียด้วย และลดปากล่ำกล้องเสียที่ ผมไม่ชอบให้ใครเอาปากกระบอกปืนมาแหย่เวียนอยู่แถวๆหน้าของผม ต่อให้เป็นปืนเด็กเล่น!”

คริสตีน่าทำเสียง‘หึ’ในลำคอแล้วตวัดปีกกลับไปวางพาดตักไว้ รพินทร์พยักหน้ากับบุญคำ เป็นความหมายให้หิ้วเจ้านกเงือกเคราะห์ร้ายตัวนั้นออกไปเสีย พุดน้ำเสียงปกติต่อไปว่า

“มีอาหารรพณ์อะไรอยู่อย่างหนึ่งสำหรับผมถ้าเป็นมัคคุเทศก์ออกเดินป่า โดยมีผู้หญิงสวยติดตามไปด้วย ครึ่งใดก็ครึ่งนั้น...”

เขาเว้นระยะเสีย แม่ผมทองผิงหูฟัง แล้วทนไม่ไหวถามมาว่า

“ทำไม?”

“ผู้หญิงสวยที่มากับผมมักจะโชว์ถึงฝีมือยิงปืนอันแม่นยำให้ผมดูทุกคนไป แล้วก็แม่นจริงๆ เสียด้วย สำหรับเป้าทดลองฝีมือ แต่น่าเสียดาย เธอเหล่านั้นไม่แม่นเอาเสียเลย เมื่อภัยอันตรายจะมาถึงตัวเข้าจริงๆ เห็นร้องกันป่าแทบแตกทุกรายไปเหมือนกัน กรุณาอย่าถือสาอะไรเลยนะครับ นี่ผมเล่าให้ฟังในฐานะเรื่องสนุกๆ จากประสบการณ์ในชีวิตพหรานนำทางอาชีพอย่างผม แต่ผมไม่คิดว่าคุณคริสติน่า วาเลนเต้ จะเป็นผู้หญิงอย่างที่ผมพบมาหรอก”

คริสย่นจมูกให้นิดหนึ่ง

“ก็ไม่น่าเหมือนกัน ฉันอาจร้องดังกว่าพวกที่คุณพบมาแล้วก็ได้ เมื่อก็นี้ก็ร้องแล้วยังงใจละ ว่าแต่นี้แนะนำคาญใจเหลือเกิน ถ้าคุณจะพูดถึงนักร้อง ที่มีชื่อหลังว่า ‘วาเลนเต้’ ก็ออกเสียงให้ชัดๆ หน่อย หล่อนชื่อแรกว่า ‘แคเทรีน่า’ ส่วนฉันชื่อแรก ‘คริสติน่า’ มันคนละเรื่องกันเลย เห็นเรียกอย่างนี้มาสองครั้งแล้ว”

“อ้อ! ขอโทษ...ภาษาอังกฤษผมไม่ค่อยจะดีนัก คุณก็รู้อยู่แล้ว ชื่อมันออกเสียงฟังคล้ายๆ กัน ผมก็เลยเรียกผิด”

“แต่ฉันว่าภาษาอังกฤษของคุณมันดีเกินไปเสียจนกระทั่งพูดยั่วอารมณ์เจ้าของภาษาเองได้ ชนิดที่เจ้าของภาษาปวดไปทุกชุมชน”

“คุณนะหรือเป็นเจ้าของภาษา?”

“ก็ใช่นะซิ!”

“ผมว่าไม่ใช่ละ ภาษาอังกฤษมันเป็นของคนอังกฤษเขา

แต่คุณเป็นคนอเมริกัน ไม่มีภาษาของตนเองอย่างแท้จริงเลยเอาภาษาชาติอื่นเขามาใช้ แล้วยังดัดแปลง แผลงภาษาเดิมเขาไปเสียอีก ผมว่ามันเป็นการไม่ยุติธรรมและอกตัญญูอยู่สักหน่อย”

ดร.สแตนลีย์ หัวเราะหึๆ ชอบบอกชอบใจ ในขณะที่เบลอมยิ้ม ส่วนคีธมีประกายตาไม่พอใจแว้นแต่จะไม่แสดงอะไรออกมา เชิดวุธลอบขยิบตาให้เหมือนจะยุว่า

“เอาเลย ชัดกับ ‘อีหนูผมทอง’ ให้สุดฝีปาก!”

และก่อนที่คริสจะเอ่ยปากต่อไปเช่นไร หัวหน้าคณะก็โบกมือ ร้องว่า

“หยุดทะเลาะกับมัคคุเทศก์ของเราเสียที่เถอะน่า คริสพูดกันถึงเรื่องงานเรื่องการดีกว่า”

“ก็ไม่ได้ทะเลาะอะไรหรอก เท่าที่ผมฟังดู แค่เป็นการช่วยย่อยอาหารเท่านั้น”

เชิดวุธเสริมมา พร้อมกับหัวเราะเบาๆ

แม่ผมแดงเอื้อมมือมาสะกิดไหล่จอมพรวนเบาๆ พอเขาหันไป หล่อนก็ถามยิ้มๆ ว่า

“นี่แน่ะ พ่อคนเคร่งขรึมแต่ปากจัด...”

อิสซาเบลบางครั้งก็พูดอังกฤษ โดยเฉพาะในประโยคที่หล่อนไม่สันทัด จึงสลับมั่วไปหมด และในครั้งนี้หล่อนพูดภาษาของหล่อน ความหมายในทำนองนี้

“ตั้งแต่เราออกเดินทางกันมานี้ ฉันเห็นว่าหนทางเดินก็สะดวกพอสมควร พอที่จะเอาเกวียนหรือสัตว์พาหนะ มาเพื่อบรรทุกของได้ ซึ่งจะทุ่นแรงคนได้อย่างมาก ทำไมคุณถึงได้เริ่มเดินกันตั้งแต่ออกจากบ้านคุณเลย”

“ถ้าคุณไม่เชื่ออย่างที่ผมบอกไว้แต่แรก ว่าจะทำให้เสียเวลาเปล่า”

รพินทร์ตอบเป็นภาษาไทย

“ในช่วงระยะทางก่อนถึงห้วยเสือร้องนี้แหละ คุณจะเห็นว่าเกวียนหรือสัตว์พาหนะใดๆ ถ้าเราเอามาด้วย ก็ต้องสละทิ้งแล้ว เพราะจะเริ่มลงห้วยชันลึก บางแห่งก็ไต่หน้าผาบ้างในบางส่วน”

“อ้อ...เอากันในวันนี้เลยหรือ ?”

“ผมไม่ได้เอาหอรอก แต่หนทางมัน‘เอา’เราตะหาก คิดถึงความจริงสักนิด พวกคุณอยากสบาย พวกผมก็อยากสบายไม่น้อยไปกว่าเหมือนกัน ธุระอะไรที่ผมจะต้องทำตัวให้ลำบาก ถ้าหากว่าพอจะสบายได้ ในเมืองบประมาณในการเดินทางก็เป็นของฝ่ายคุณ ไม่ใช่ฝ่ายผม...ใช่ไหม?”

“คุณตรวจสอบ ชักถามเราอยู่ฝ่ายเดียว ว่าพวกเรามีสัมภาระเสบียงกรังอะไรมาบ้าง” คีธเอ่ยขึ้นลวกๆ “แต่ทางด้านคุณจะไม่บอกบ้างหรือว่า พวกคุณเตรียมอะไรมาบ้าง?”

“จำเป็นนักหรือที่ผมจะต้องทำรายงานเสนอในเมื่อภาระการแบกหามเป็นของฝ่ายผม ไม่ใช่พวกคุณเลย”

“ก็อาจจำเป็นเหมือนกัน...”

คริสติน่าสอດโดยเร็ว แสดงให้เห็นว่า ‘เขม่น’ อยู่ตลอดเวลา

“จริงอยู่ พวกเราไม่ได้แบกหามอย่างฝ่ายคุณ แต่กำลังคนมีอยู่จำกัด และทางคุณก็จำกัดน้ำหนักของฝ่ายเราข้างเดียว ข้าวของทางพวกคุณเองก็มากอยู่เหมือนกัน ในฐานะที่เราเป็น

ฝ่ายนายจ้างมันไม่เป็นการยุติธรรมนัก ถ้าหากน้ำหนักรวมทั้งหมด มันกลายเป็นว่า เป็นน้ำหนักของทางฝ่ายคุณเสียตั้งครึ่งก่อน”

จอมพรานลุกขึ้นยืน สีหน้าเขายิ้ม ไม่แสดงอาการโกรธเคืองหรือไม่พอใจ เพราะเข้าใจดีอยู่แล้วว่า แม่ผมทองคำทาง ‘รวน’ เขา มากกว่าเจตนาพูดจากความรู้สึกแท้จริง

“คุณมีเวลาพอไหมครับ คุณ คลิท?”

เขาเน้นเสียงคำว่า ‘คลิท’ อย่างชัดเจน

คริสติน่าพิสุจน์ช้ตออกมาว่าเป็นคนมีสัมผัสอันละเอียดอ่อน และโสตไวมากในน้ำเสียงนั้น เบิกตาโตร้องเสียงสูงออกมาว่า

“ไหนด เรียกใหม่ซิ คุณเรียกฉันว่าอะไรนะ?”

พรานใหญ่ทำหน้าที่ตาย ซอยเปลือกตาถี่ๆ

“อ้าว ผมก็เรียกชื่อคุณยังไงล่ะครับ คุณชื่อ ‘คลิท’ ไม่ใช่หรือ?”

“แดมน์!...”

หล่อนอุทาน หน้าแดง หันไปดูหน้าพรรคพวกทุกคนแล้ว หันมาถลึงตาดูเขาราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ รพินทร์คงทำหน้าที่นั่งงออยู่เช่นนั้น เชิดวุธเงี้ยวหุคอยจับเสียงนั้น เขาเพิ่งจะเข้าใจความหมาย หัวร่อก็ากออกมาอย่างลืမ်ตัว แต่แล้วก็รีบหยุดกึก เปลี่ยนมาเป็นปิดปากกลืนหัวเราะจนหน้าแดงกำ

“คุณด่าผมทำไม ผมพูดอะไรผิดหรือ?”

อย่างหน้าชื่อ พรานใหญ่ร้องเบาๆ หันหน้าไปมองทุกคน

ดร.สแตนลีย์ก็ดริมฝีปากกลั่นหัวเราะอยู่เหมือนกันคือทำหน้าอยู่ยี่ ส่วนเบลระเบิดหัวเราะออกมาดังลั่น จนพรานพื้นเมืองอื่นๆ หันมาทางกลุ่มนี้เป็นตาเดียว

“มิสเตอร์ ฮันเตอร์...”

หล่อนพูดอังกฤษอีกครั้ง

“คริสเขาโกรธมาก ที่คุณเรียกชื่อเขาไม่ชัด หางเสียงขาดตัวเอส ในชื่อของเขา ‘คริส’ แต่คุณเรียกเป็น ‘คลิท’...สำเนียงของชื่อเขา สะกดด้วยตัว ซี เอช อาร์ ไอ เอส แต่ฟังตามที่คุณพูดนี้มันน่าจะสะกดด้วย ซี แอล ไอ ที แล้วก็มีจุดย่อ โดยละเว้นในฐานะที่เข้าใจแล้ว”

หน้ารพินทร์โง่สนิทเหมือนเดิม

“เอ...มันจะสะกดยังไง มันก็ออกเสียง คริท หรือ คริส หรือคลิท...ซึ่งก็น่าจะฟังรู้เรื่องกันทั้งนั้น น้ำเสียงเดียวกันแท้ๆ ไอ้ผมมันคนไทย ภาษาของพวกคุณไม่ใช่ภาษาพ่อภาษาแม่ของผม จะหวังให้ผมออกเสียงชัดเจนนักได้อย่างไร และเหตุผลอะไรจะต้องมาด่าผมด้วย”

คริสตีน่าเบือนหน้าอย่างโกรธจัดไปทางหนึ่ง อุทานออกมาว่า “บัสตาร์ด!”

แต่รพินทร์ทำเป็นไม่สนใจ หรือมิฉะนั้นก็ทำเป็นไม่ได้ยินเสีย เบลพาชื่อ อธิบายปนหัวเราะงอหายมามากกว่า

“คุณเรียกชื่อเขาผิด ตกตัว อาร์ไอเอส ตามหลัง โดยเปลี่ยนเป็นแอลไอที ซึ่งความหมายมันกลายเป็นอีกอย่างหนึ่ง มันจะกลายเป็นคำย่อของ ‘คลิทอริส’ ไปฉิบ จะไม่ให้เขาโกรธได้อย่างไร”

“ซัทอัป!”

คริสตवादลัน เสียงหล่อนคราวนี้ดังเสียงยิ่งกว่าตอหงุดก
ลงมาใส่เสียอีก หน้าแดงกำ

“เธอไม่ต้องไปเสียเวลาอธิบายบ่าบอคอแตกให้นายคนนี้
ฟังหรอก คิดหรือว่าเขาจะไม่ตั้งใจ หรือว่าเขาพูดอังกฤษชด้อย
ไปกว่าเรา มันเป็นเจตนาของความหยาบคายลวนลามกันอย่าง
หน้าตายที่สุดบนสีหน้าที่แสรังเป็นโง่เง่า”

คราวนี้ ผู้ร่วมวงทั้งหมด แม้กระทั่ง ลาร์รี่ ก็ตัวเอง ผู้ไม่มี
สายตาเป็นมิตรกับรพินทร์นัก ถึงกับหัวเราะแทบดิ้น เชิดวุธ
กระโดดออกนอกวงไปปล่อยเสียงอหายน

รพินทร์ ไพรวลย์ซ่อนยิ้มมิดชิด สีหน้าแสดงอาการเสีย
ใจเล็กน้อย พึมพำออกมาว่า

“คลิทอริส?...สะกดยังไงครับ คุณหมอเบล?”

“ผมสะกดให้ก็ได้...”

เสียงเชิดวุธตะโกนมา พร้อมกับหัวเราะกุมท้องอยู่เช่น
นั้น

“ซี แอล ไอ ที โอ อาร์ ไอ เอส ฮะฮ่า สนุกจริงว๊าย!”

คราวนี้พรานใหญ่ทำหน้าที่เจื่อนจิต มองไปทางคริส ผู้ไม่
ได้หันมาทางเขาเลย นอกจากนั่งนิ่ง เชิดคออยู่

“ถ้าฉันผมก็เห็นจะต้องขออภัยครับ คุณคริสติน่า กรูบิล
...ต่อไปนี้ ถ้าผมเรียกชื่อสั้นของคุณ ผมจะพยายามออกเสียง
ให้ชัดกว่านี้ ลินผมมันแข็ง พูดฝรั่งไม่ค่อยจะชัดนัก ก็มีผิด
พลาดไปบ้าง อย่าถือสาเลย ความจริง ถ้ามันจะหมายถึงอวัยวะ

ส่วนนั้น ผมก็เห็นว่ามันเป็นอวัยวะที่ตึงามน่าพิสมัยที่สุดของผู้หญิงทุกคน ถ้าขาดมันเสีย ชีวิตของผู้หญิงก็แทบจะหมดความหมาย”

คราวนี้คริสหันขวับมา แล้วถามเร็วปรือเป็นภาษาอังกฤษชนิดที่เขาคาดไม่ถึงว่า

“เวลล์? วูล์ด ยู ไล้ท ทู ชัค อีท?”

รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงคอ ยิ้มแห้งๆ ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

“โอ...โน! แท็งค์คิว...”

ว่าแล้วเขาก็หันหลัง จะเดินผละจากไป แต่แล้วก็ชะงักเมื่อเสียงแหวของคริสตินาดังมาอีก

“เดี๋ยวก่อน นายคุ้ย...”

เขาชะงัก หันกลับมาช้าๆ แม่ผมทองผู้งามเครื่องขริมแต่ช่อนธาตุร้ายๆ อะไรมากมายชนิดไว้ในตัว บัดนี้จ้องเป่งมาที่เขาแล้วแยมริมฝีปากบาง เขาดูออกกว่าเป็นแหวหยั่นๆ ทำๆ อย่างไรพิกล หล่อนน่าจะร้ายยิ่งกว่า มาเรีย ฮอฟมัน ในอดีตเสียอีก

“เมื่อกี้เรายังพูดค้างกันไว้ คุณถามฉันว่ามีเวลาไหม? หมายความว่ายังง?”

“เอ...ผมลืมไปเสียแล้ว ว่าผมจะพูดอะไรกับคุณ”

“ฉันถามว่า คุณมีสัมภาระทางด้านคุณมากสักเท่าไร?”

“อ้อ! ถ้างั้นนี่ก็ออกแล้ว ผมกำลังจะเชิญคุณให้ไปตรวจดูข้าวของฝ่ายผม ว่ามันจะมีมากมายอะไรจนเบียดบังสัมภาระทางฝ่ายคุณไปสักเท่าไร และคุณจะได้หมดสงสัยว่าผมมีอะไร

มาบ้าง เพื่อจะซ่อมเครื่องยิงระเบิด หรือปืนกลหนักมาด้วย เชิญ
สิครับ ตามผมมา”

คริสติน่าไม่ยอมลุกขึ้นจากที่

“ไม่จำเป็นหรอก คุณบอกมาก็ได้ว่ามีอะไรมาบ้าง รวม
แล้วน้ำหนักเท่าไร?”

“ก็ได้ครับ มีข่าวสารที่มีคนลอบฆ่าคนจะกินกันได้วันละ 3
มื้อ ไม่เกิน 3 วัน เนื้อเค็มแห้งไม่กี่ปอนด์ เสื้อผ้าเครื่องใช้ส่วนตัว
คนละไม่เกิน 3 ชุด ที่มากหน่อยก็คงเป็นเกลือทะเล เพราะ
จำเป็นมาก รวมน้ำหนักของมันทั้งหมดแล้วไม่เกิน 180 ปอนด์
เท่านั้น สรุปก็คือ เบากว่าของฝ่ายคุณหลายเท่า และสำหรับ
เสบียงหรือข่าวสารอันเป็นอาหารหลักของเรานั้น มีจำนวนกิน
กันได้น้อยกว่าพวกเรชั่นของคุณเสียอีก พอพ้น 3 วันไปแล้ว ก็
เห็นจะต้องอาศัยเนื้อสัตว์ทุกชนิดเท่าที่จะพบ และพวกพืชใน
ป่ากันแล้ว นี่พูดเฉพาะปากท้องของฝ่ายผม แต่พวกคุณจะสบาย
ไปได้อีกหลายวัน”

แม่ผมทองสะบัดหน้า ดร.สแตนลีย์ถามอย่างไม่ถือสา
อะไรเป็นอารมณ์ทั้งสิ้นว่า

“พักเถียงนี้ ผมยังไม่เห็นพวกคุณหุงหาอะไรกันเลย ล่อ
เนื้อหมูเหลือกมตัวนั้นกันแทนข้าวรี?”

“เถียงของการเดินทางวันแรกนี้เรายังไม่อยากจะเสียเวลา
หุงหาหรอกครับ ทุกคนเตรียมเสบียงสำเร็จรูป หรือข้าวห่อมา
เฉพาะอาหารเที่ยงคนละมื้อ ตั้งแต่หนองน้ำแห้งแล้วเอาละครับ
ผมให้เวลาอีก 5 นาที เราจะออกเดินทางต่อ”

กล่าวจบเขาก็เดินไปทันทีโดยไม่ฟังเสียงอะไรอีก ตะโกน
สั่งความกับคนของเขาให้เตรียมเดินทางทันที

**เชิดวุธวิ่งตามหลังกาเพียงคนเดียวยังหัวเราะก๊าก ๆ อยู่
อย่างนั้น คว่าไหล่เขาไว้**

“รพินทร์...” นายทหารหนุ่มกระซิบ สีหน้าเต็มไปด้วย
ความขบขันสนุกสนาน “แม่ผมทอมนั้นทำทนายคุณอร่อยเหาะ
เหลือเกิน ทำไมคุณถึงไม่รับคำท้า”

“เอ...ผมรู้สึกว่ามันจะไม่อร่อยนะซิครับ ถึงไม่ได้รับคำ
ท้า”

“เป็นผมเก๊าะ ฮึม! พ่อจะดูตให้ตื่นเลย...ไม่ยกกะทำ
เรามั้ง”

“ก็ไม่ว่าครับ อาจทำคุณเมื่อไหร่ก็ได้ หรือบางทีก็อาจ
เชิดวุธเลย ว่าแต่คุณวุธเอาแน่หรือครับ?”

จอมพรานถามหน้าเฉย พ.ต.เชิดวุธยกมือวาดริมฝีปาก

“หล่อนไม่มีวันท้าผมหรอก เพราะรู้ว่าถ้าท้าก็เจอดีแน่
มีข้อแม้อยู่อย่างเดียว ขอให้แม่เจ้าประคุณอาบน้ำอาบท่าเสียให้
เรียบร้อยก่อนเถอะ จะให้แน่ต้องให้ผมฟอกสบู่ด้วยมือเองเสีย
ก่อน นี่เดินป่ามาแค่ครึ่งวันเท่านั้นนะ ผมชักจะเห็นต้นไม้หรือ
แก่งกว้างยิ้มได้เสียแล้ว นานไปกว่านี้ท้ามันแย่แฮะ ดีไม่ดีได้
ออกแรงกระแทกกับเจ้าคิธแน่คุณไม่ถือไม่ใช่หรือหากจะเกิดอะไร
ขึ้น?”

“เกิดอะไรครับ?”

“ก็...ระหว่างผมกับแม่ผมทอง และแม่ผมแดงนั่น จ้อง
นานๆ ไหวเสียเมื่อไหร่ ตัวผมเกร็งทุกที”

“อ้อ เชิญตามสบายครับ ไม่ต้องห่วง ถ้าคุณมีโอกาส ผม
รับประกันให้ได้ว่า ถ้าฝรั่งผู้ชายสองคนนั้นมันจะเล่นงานคุณ
เพราะคุณไปยุ่งชิงกับคริส หรือเบลละก็ ผมช่วยคุณเอง แต่
กรุณาอย่าขอความร่วมมือในด้านอื่นจากผมนะครับ ผมไม่เอา
ด้วยหรอก เชิญคุณคนเดียวก็นั่งแล้วกัน”

เชิดวูธแยกเขี้ยวยิ้ม ตบไหล่เขาแรงๆ อีกครั้ง แล้วหรีตา
ให้ จอมพรานหรีตาตอบ

รพินทร์เริ่มการเดินทางช่วงสองภายหลังจากใช้เวลา
พัก 1 ชั่วโมงเต็ม

หนทางตัดเข้าไปในระหว่างหุบเขาโดยตลอด โดยแยก
ออกจากด้านข้างเส้นใหญ่เข้าสู่เส้นทางด้านเล็ก ๆ ที่พาดสลับกัน
ไปมาในระหว่างสุมทุมพุ่มพฤกษ์ และไม้ใหญ่เบญจพรรณสลับ
กัน ผุ่งชะนีและค่าง เริ่มจะเห็นกระจัดกระจายอยู่บนยอดไม้สูง
นาน ๆ ก็จะมีนกยูงเป็นคู่บ้าง เป็นฝูงย่อย ๆ ขนาด 4-5 ตัวบ้าง
ที่ชุกชุมที่สุด และเห็นอยู่ตลอดเวลา ก็คือพวกไก่ป่า และกระต่า
ดง

แล้วเส้นทางนั้นก็ปักดิ่งลงไปสู่ลำห้วยลึกชั้น อุดมไปด้วย
กรวดทรายและโขดหิน มีสายน้ำไหลผ่านแว่วเสียงน้ำตกจาก
ด้านบนขึ้นไปอย่างชัดเจน จอมพรานสั่งให้ลูกหาบทุกคนเทิน
สัมภาระชูสูงขึ้นเหนือระดับน้ำอันไหลเชี่ยวกราก แต่ลึกเพียงไม่
เกินระดับเอว แล้วก็ไต่ขึ้นฝั่งชั้นอีกด้านหนึ่ง

คราวนี้แหละ เสียงสบถอย่างไม่ตั้งใจก็ดังพึมพำมาจากฝ่ายนายจ้างอเมริกัน เพราะต้องโหนรากไม้และเถาวัลย์ไต่ขึ้นไปอย่างทุลักทุเล คริสกับเบลนั้น พอลุยผ่านน้ำระดับเอวไหลขึ้นมา กางเกงเดินป่าที่รัดรูปอยู่แล้วก็ฟ้องอะไรต่ออะไรชัด ทำเอาตาเฒ่าบุญคำเดินเหียวหน้าเหียวหลังอยู่บ๋อย ๆ จนสะดุดรากไม้หกล้ม รพินทร์ เดินอยู่ใกล้ ๆ ก็ลงหิ้วคอแกขึ้นมา

“อะไร เดินยังไม่ทันถึงวัน ล้มแล้ว หหมดแรงหรือยังเงตาคำ”

บุญคำสูดปาก ทำหน้าจ๋อย ครางอุบอิบ

“ไม่ไหวนาย ไม่ไหวจริง ๆ...”

“ถ้าเดินแค่นี้ไม่ไหว ก็กระโดดลงเหวไปเสียรู้แล้วรู้รอด”

“ไอ้เดินนะ มันเดินไหวอยู่หรอกนาย แต่ ‘เนินพระอุมา’ สองเนินข้างหลังนั้นนะซี จะทำให้บุญคำแยะ แข็งขาอ่อนหมด นายแหม่มมาเรียยังไม่ขนาดนี้เลย”

รพินทร์ตบต้นคอตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ดังฉาด ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น นอกจากผลักหลังให้แกเดินนำทุกคนไปเบื้องหน้า

16.00 น. อากาศกลางดงเริ่มจะสลับมัวมนลงแล้ว มองเห็นได้ชัดว่า คณะนายจ้างทั้งหมดชักเดินช้าลง แต่ก็ยังไม่มีใครปริปากบ่น การพูดคุยแทบจะไม่มีเลยเพราะความเหน็ดเหนื่อย ครั้นแล้วชั่วไม่นานต่อมา ขบวนก็พ้นบริเวณอันเป็นป่ารกของเถาวัลย์เข้าสู่ด้านข้างอีกครั้ง

ทันใดนั้นเอง บุญคำ ซึ่งถูกไล่หิ้ว (จากเจ้านาย) ให้กลาย

เป็นคนเดินนำหน้าไปก็หยุดชะงักก็กลงอย่างกะทันหัน ค่อย ๆ
ปลดโรเฟิลออกจากไหล่

รพินทร์ ไพรวลัยก็มองเห็นในทันทีนั้นเขาตะไหล่พราณ
เฒ่าคูใจไว้ แล้วดิ่งเบา ๆ นั้นเป็นสัญญาณที่รู้จักมานาน ในชีวิต
ที่ท่องเที่ยวบุกผจญภัยมาด้วยกันนานนับสิบปี บุญคำถอยหลัง
ชูมือขึ้นเป็นสัญญาณให้ทุกคนที่เดินตามกันมาเป็นขบวนหยุดอยู่
กับที่

ในขณะที่เดียวกันพราณใหญ่ก็ก้าวช้า ๆ เดินล่าออกไปเบื้อง
หน้าสามสี่ก้าว และหยุดยืนเฉย .458 แม็กนัมแอฟริกัน ถืออยู่
ในมือทั้งสองในท่าเฉยอาวุธสายตาจ้องแน่นไปยังเนินสูงด้าน
หน้า ห่างประมาณ 40 เมตร

“บอกให้ทุกคนยืนนิ่ง ๆ อย่าเคลื่อนไหวหรือยิงปืนขึ้นเป็น
อันขาด!”

เขาพูดกับพราณคูใจของเขาเบา ๆ โดยไม่หันกลับมา
บุญคำกับจัน ยืนเบื้องหลังเขาเล็กน้อย ไรเฟิลพร้อมใน
มือ เกิดและเสียทำหน้าที่ไปกระซิบบอกความกับคณะนายจ้าง
อเมริกัน ส่วนพวกลูกหาบทุกคนก็หาบของยืนนิ่งเหมือนตุ๊กตา
หินกันไปหมด...

ด้านอันกว้างใหญ่นั้น ไม่มีอะไรมาบังทึบ สภาพของมัน
โปร่งโล่งพอจะเห็นอะไรเบื้องหน้าอย่างถนัด สำหรับทุกคน แม้
แต่เชิดวุธ และนายจ้างอเมริกันสี่คนที่เดินรวมกลุ่มกันอยู่เบื้อง
หน้าของแถวลูกหาบ โดยเว้นระยะห่างจากกลุ่มพราณพื้นเมือง
และรพินทร์ออกไปเพียงไม่กี่วา

ทะมึนที่นอนอยู่บนยอดของเนินเบื้องหน้านั้น แลดูราวกับ
ภูเขาโคลนทั้งลูกขึ้นไปกองตระหง่านอยู่ หูใหญ่ทั้งสองโบกวาด
อยู่ไปมา และงวงชูร่อนส่ายไปมาบนอากาศ เบี่ยงตัวยืนหันหัว
ประมาณ 30 องศาลงมายังกลุ่มมนุษย์ตัวกระจ้อร่อยทั้งคณะ
ดูเหมือนมันจะยืนสวดกลิ้งอยู่ก่อนแล้ว และจู่ๆ มนุษย์ทั้ง 20
ชีวิตก็ตัดพวงที่บเข้ามาสู่เส้นทางของมันโดยไม่รู้ตัว

จากจุดสิ้นแบบขนายโพล์พันโคนงวงออกมาข้างละไม่เกิน
ศอกเศษๆ เท่านั้น แต่ลักษณะของการยื่นปักหลักโดดเดี่ยวอยู่
ตามลำพังตัวเดียว อย่างว่าแต่รพินทร์ ไพรวลย์เลย แม้แต่
พวกลูกหาบทุกคน ก็ตระหนักได้ดีว่ามันเป็นข้างสึดอโตน
ที่สันดานไม่ชอบรวมโขลงกับใคร และเจ้าคชสารหากินเดี่ยว
ชนิดนี้แหละ มันร้ายกาจชาติเกเรเสียยิ่งกว่าข้างโขลงหลาย
เท่านัก

เป้านั้น ถ้าจะพูดกันไปแล้ว มันเป้นเป้าหนึ่งอย่างงามที่สุด
ถ้าไม่ติดขัดจอมพรานที่ยังสงบเฉยอยู่เสียผู้เดียว พวกพรานพื้น
เมืองคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งหมด ก็คงจะกระหน่ำกันไม่นับแล้ว

ทุกคนกลืนลมหายใจ...อเมริกันสี่คนทำท่าเหมือนจะขยับ
ปีนที่สะพานไหล่ แต่เชิดวุธสะกิดห้ามไว้โดยเร็ว จึงต่างคนต่าง
ชะงัก จ้องตาไม่กะพริบ

เครื่องนาฬิกาผ่านไปแล้ว ระหว่างรพินทร์ กับช่างใหญ่งาอุด
ตัวนั้นที่ยืนประจันหน้ากันอยู่ ฝ่ายหนึ่งอยู่บนยอดเนินสูงอีกฝ่าย
อยู่ในที่ราบต่ำชิดแนวป่า ฝ่ายนายจ้างทุกคนไม่มีใครทำนายถูก

ร้องที่แผดขึ้นท่ามกลางความเงิบสงัดนั้น ทำเอาทุกคนของฝ่าย
นายจ้างหัวใจแทบหล่นลงไปอยู่ปลายเท้าสิ่งที่เห็นต่อมาก็คือมัน
ม้วนงวงเข้ามาจุกปากแล้วหันหัวขวับเข้าสู่ทิศทางที่จับกลิ่นได้วิ่ง
เหยาะๆ แผ่นดินสะท้อนปรีเข้าหาจอมพรานในทันที

รพินทร์หยุด วาดปิ่นขึ้นใหม่อีกครั้ง ทุกคนเข้าใจว่าเขา
คงจะยิงสวนหน้าในระยะประชิด ขณะที่มันพุ่งลงใส่ และรอฟัง
เสียงปืนอยู่อย่างกระวนกระวาย แต่เท่าแล้วเท่ารอด รพินทร์ก็
ยังไม่ลั่นไก คงประทับปืนรอเฉยอยู่เช่นนั้น

อีกประมาณไม่เกิน 20 เมตร ที่ภูเขาย่อม ๆ นั้น จะพุ่งลง
มาถึงตำแหน่งที่จอมพรานยืนปักหลักอยู่ ปราบฏการณ์ประหลาด
ที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

เจ้าพลายสีดอ เบรกตัวพรีดอย่างกะทันหัน ผ่นผิงคลี
และก๊อนหินก๊อนดิน ถล่มร่วงกราวจากการหยุดอย่างปัจจุบัน
ทันด่วนของมัน งวงที่กำลังม้วนอยู่ อันหมายความว่ามันเตรียม
รบแน่ คลายออก แล้วเสียงร้องอย่างดุร้าย ก็เปลี่ยนไปในอีก
ลักษณะหนึ่ง สิ่งทีล่งเพละๆ ลงมาจากบั้นท้ายของมัน คือมูล
สดๆ กองเรียราด จากนั้น มันก็เบนหัวเข้าริมทางด้านด้านขวา
โกยอ้าวป่าแตกสนั่นไป เสียงไม้ไผ่หักโครมคราม ระคนไปกับ
เสียงร้องโหวกไปตลอดทาง

อเมริกันทั้งสี่และเชิดวุธตะลึงอ้าปากค้างลืมหูลืมตากว้าง
อย่างแทบไม่เชื่อสายตาตนเอง รพินทร์วัดไรเฟิลขึ้นสะพายไหล่

ตามเดิม เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น หันกลับมาโบกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนเดินตามเขาต่อไป

“มาย กู๊ดเนสส์!...อะไรกันนี้ มันหมายความว่ายังไง ไอ้ยักษ์นั้นกำลังจะวิ่งลงมาขยี้เขาอยู่แล้ว ทำไมมันถึงเบนหัววิ่งปาราบไปแบบนั้น”

เบลร้องออกมาอย่างลึมตัว

“ชีแตกเรียราดไปด้วยชิ ยังกะเจอผียังงั้นแหละ!”

คีธครางออกมาอย่างมหัศจรรย์ใจที่สุด

คริส หรีตาลง แม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง จ้องมองดูเบื้องหลังของสุภาพบุรุษไฟรที่เดินนำดุ่มๆ เป็นปกติไปเบื้องหน้า สแตนลีย์ถึงกับยกหลังมือขึ้นป้ายเหงื่อบนหน้าผาก ส่วนเชิดวุธกะพริบตาปริบๆ พิมพ์ออกมากับตัวเองอย่างแผ่วเบาว่า

“เพิ่งเห็นชัดกับตาเดี๋ยวนี้เอง นี่กระมัง ที่เขาเรียกกันว่า รพินทร์ ไฟรวัลย์!”

ต่างหันไปสังเกตพวกพรานพื้นเมือง และพวกลูกหาบทั้งหลาย ก็เห็นพากันเดินไปอย่างปกติธรรมดาเหมือนเจ้านายไม่มีผิด ไม่มีใครแสดงอาการตื่นเต้นหวั่นไหว หรือประหลาดใจอะไรทั้งสิ้น

คริสเร่งฝีเท้าเข้าไปปะปนกับพวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่คนทันที หล่อนประกบตัวตาเต๋าบุญคำไว้

“บุญคำ...”

หล่อนพูด พยายามทำเสียงให้เรียบปกติที่สุด

“ข้างป่าตัวนั้นวิ่งสวนลงมา แล้วทำไมมันถึงเบนหนีเข้าข้างทางไปอย่างกะทันหัน และนายของบุญคำทำไมถึงไม่ถึงมันเป็นเหตุการณ์ที่คับขัน จวนเจียนที่สุด”

บุญคำยิ้มเห็นเหงือก

“แหม่มกับเจ้านายทั้งหลายอย่าตกใจไปเลย ไอ้ข้างตัวนั้น พวกเราที่หนองน้ำแห้งและชาวป่าแถวนี้ เรียกกันว่า ‘ไอ้ตัวน’ หางมันขาดตัวนไปครึ่งหนึ่ง มันรู้จักพรานใหญ่ดี พรานใหญ่ก็รู้จักมันดี คู่หน้ากันมาหลายปีแล้ว”

“เอ๊ะ! ยังไงกัน หมายความว่ามันเป็นข้างเลี้ยงหรือ?”

ตาพรานเฒ่าสั่นหัว

“ไม่ใช่ข้างเลี้ยงหรอก ข้างป่า โทนเสียด้วย เกรเอาเรื่องทีเดียวไอ้ตัวนี้ เคยขับไล่พวกพรานป่า วึ่งกันไม่รู้เหนือรู้ใต้มาหลายคนแล้ว แต่มันก็ยังไม่มีโอกาสจะฆ่าใครในละแวกนี้สักคนเดียว”

คริสติน่ามองหน้าบุญคำอย่างไม่เข้าใจ ขณะนั่นเอง เชิดวุธและพรรคพวกอีกสามคนก็เดินเคียงเข้ามา

“คู่หน้า...ที่บุญคำว่ามันนะ หมายถึงยังงี้?”

“ทำไมจะไม่คู่หน้าละ แหม่ม...”

บุญคำพูดปนหัวเราะ

“ไอ้ตัวนตัวนี้ บุกเข้าไปทำลายพืชไร่ในหมู่บ้านเราปีละ 2-3 หน พรานใหญ่เอากลูกปืนตอกเข้าหัวส่วนบนของมันเสียหลายครั้งแล้ว บางครั้งลงไปทรุดหมอบกระแด่อยู่กับพื้นตั้ง 2-3 นาที กว่าจะลุกขึ้นมา แล้วแผ่นป่าแตกไป คราวหลังไม่ต้องยิงแล้ว พอชาวบ้านไปบอกพรานใหญ่ว่ามันลงมาย่ำไร่ พรานใหญ่

เดินเข้าไปใกล้เท่านั้น พอได้กลิ่นก็เปิดอ่าวตูดแบ้นไป มันจำกลิ่นพรานใหญ่ได้ดี เมื่อกลิ่นมันทำเป็นวางโต รینگ่าลงมา พอเข้าใกล้ได้กลิ่นชัดเท่านั้น ชี้แตกเลยวิ่งแจ้นป่าถล่ม พวกบุญคำจะยิงให้ตายเสียหลายครั้งแล้ว แต่พรานใหญ่ห้ามไว้ เพราะมันยังไม่เคยฆ่าใคร”

ทั้งสี่คนมองหน้ากันเองอย่างตึ๋นๆ ยังไม่แจ่มแจ้งอะไรนัก

“เธอบอกว่าพรานใหญ่เคยยิงมันมาหลายครั้งแล้ว มันก็กลายเป็นข้างเจ็บ หรือพิการไปนะซี”

เบลถามอย่างสงสัยเต็มที

“ไม่เจ็บหรือพิการหรอก หม่อม...”

จันเป็นคนตอบแทน

“พรานใหญ่รู้จักยิง เขาไม่ได้ยิงเจาะเข้าไปในส่วนสมองของมัน แต่ยิงให้ถาก หรือเจาะบริเวณหัวด้านบนที่เป็นโพรงอากาศ การยิงบริเวณนั้น ช้างจะไม่ได้รับอันตรายอะไรมากนัก แต่มันจะชะงักหรือล้มลงเพราะแรงถูกปืนขนาดโตๆ แล้วก็เหินหนีไป อยู่ไปไม่นานแผลก็หาย เป็นการยิงสั่งสอน แต่ไอ้ตัวนไม่เคยหลาบจำสักที เผลอๆ ก็แอบมารื้อไร้ของชาวบ้านอีก พอพรานใหญ่ไป มันก็เปิดหนี เหมือนแมว่องมาขโมยปลาที่ถูกเจ้าของเขาไล่นั้นแหละ ไอ้ตัวนไม่เคยกลัวใครในป่านี้ กลัวพรานใหญ่คนเดียวเท่านั้น เพราะโดนเสียชี้แตกชี้แต่นมาหลายครั้งแล้ว แค้ได้กลิ่นเท่านั้น ก็วิ่งหางชี้ อย่าว่าแต่พรานใหญ่จะถือปืนอยู่เลย ต่อให้มือเปล่าๆ แค้ตวาดเท่านั้น ไอ้ตัวนก็โกยอ้าว เรียกไม่ยอมเหลียวหลัง”

“ฮือม! ร้ายกาจเกินกิตติศัพท์เสียอีก พรานที่ชื่อรพินทร์ คนนี้ แค่กลืนตัวเท่านั้น ช้างตัวเท่าภูเขายังวิ่งป่าราบ”

คริสพยักหน้าช้าๆ ครางออกมาเบาๆ

“นี่แหละ คือรพินทร์ ไพรวลย์ รู้จักไว้เสียด้วย”

เชิดวุธเสริมมาลอยๆ

“ก็สมควรแล้ว ที่เขาจะได้รับสมญาว่า เป็นจอมพรานผู้ยิ่งใหญ่แห่งเอเชีย คนคนนี้น่าสนใจจริงๆ”

ดร.สแตนลีย์ยิ้มออกมาอย่างพอใจ และกล่าวออกมาจากใจจริง

“ยังก่อน...ดูเขาต่อไปอีกดีกว่าแล้วพวกคุณจะได้เห็นเป็นลำดับ ในป่าดงพงไพรแล้ว คนคนนี้เป็นเจ้าแห่งอาณาจักรทีเดียว”

เชิดวุธได้ที ‘ใส่ไข่’ และเติม ‘ผงชูรส’ เต็มที่ทั้งๆ ที่ตนเองก็เพิ่งจะมาเห็นกับตาครั้งนี้เป็นครั้งแรกเช่นกัน

“ดูคุณหาโอกาสที่จะไปรฯ เขาเสียเหลือเกินนะ”

เบลติงมา นายพันตรีหนุ่มแห่งทัพบกไทยวางหน้าเฉย

“ผมเชื่อว่าผม ‘รู้จัก’ เขาดีกว่าพวกคุณมากนัก”

“ท่าทางมันมีอันตรายมาก สำหรับคนเดินป่าละแวกนี้ ทำไมเขาไม่ฆ่ามันเสีย?”

สแตนลีย์ถามรวมๆ ไปยังพรานพื้นเมืองทั้งสี่

บุญคำเป็นคนตอบว่า

“พรานใหญ่ไม่เคยฆ่าสัตว์อะไรในป่าละแวกนี้โดยไม่จำเป็น ยกเว้นแต่มันจะฆ่าคนก่อนเท่านั้น ถ้ามันไม่เคยฆ่าใครมาก่อน ต่อให้เสีย พรานใหญ่ก็ไม่ทำ สัตว์ป่าในแถบนี้ทุกตัวรู้จักเขา และเขาก็รู้จักมัน ยกเว้นแต่สัตว์ที่หลุดออกมาจากดงลึก

ข้างหน้าโน้นเท่านั้น จึงจะกล้ามาอาละวาดทำความเดือดร้อน
ให้แก่ชาวบ้านป่าทั้งหลาย เมื่อเกิดเรื่องอย่างนั้นเมื่อไหร่ พราน
ใหญ่จึงจะออกมา นานปีจะมีสักครั้ง”

คิธฟังไม่ค่อยรู้เรื่องนัก หันไปถามคริสติน่า หล่อนแปล
ให้ฟัง หมอนั้นยิ้มมุมปาก ยกไหล่พูดออกมาน้ำเสียงหยั่นๆ ว่า

“เกรท แมน! ขอให้เขาแน่จริงเหมือนว่าเถอะ งานของ
เราจะได้สำเร็จผล”

“ไป! พวกเราเร่งฝีเท้าไปให้ทันเขาเถอะ จะได้คุยกับเขา
ด้วย”

หัวหน้าคณะพยักหน้าชวนพรรคพวกทุกคน และสั่งให้
กลุ่มพรานพื้นเมืองคอยเป็นพี่เลี้ยงพวกลูกหาบไว้

ทั้ง 5 คน เริ่มเร่งฝีเท้า ตามหลังรพินทร์ ซึ่งเดินดุ่มไป
ตามด่านช้าง ดูผาดๆ ว่า เขาเดินไปอย่างปกติธรรมดาที่สุด แต่
ทุกคนจะเร่งฝีเท้ากันสักเพียงใดจนแทบจะเรียกได้ว่าวิ่งเหยาะๆ
รพินทร์ ไฟรวัลย์ ก็คงรักษาระดับห่างประมาณ 30 เมตรนำ
หน้าอยู่เช่นนั้นเสมอ ทำให้ทุกคนอดพิศวงเสียไม่ได้ ความ
มหัศจรรย์เริ่มเกิดขึ้นแล้ว ‘ความเป็นเจ้าแห่งอาณาจักรไฟร’
ของมนุษย์ผู้นั้นเริ่มสำแดงให้ปรากฏ อย่าว่าแต่อื่นใดเลย
แค่เดินตามให้ทันก็หมดปัญญาเสียแล้ว แม้จะเห็นหลังกัน
อยู่แค่นี้เอง

เบลร้องตะโกนไล่หลังเพื่อให้เขาหยุดรอ แต่ความเหนื่อย
ทำให้หล่อนไม่มีเสียงดังมากนัก คริสเจียบกริบไม่ละความพยายาม

ยามที่จะเร่งฝีเท้าให้ทัน และตัวหล่อนเองขณะนี้ก็ล้าหน้าพรรคพวกขึ้นไปหลายช่วง คีธกับสแตนลีย์ซบซิบกันเบาๆ มองจับอยู่ที่เบื้องหลังของจอมพราณอย่างจงนจาย

แต่เชิดวุธนั้น ความรู้ที่ได้รับจากนายอำพลมาก่อนแล้วเกี่ยวกับนิสัยใจคอของรพินทร์ ทำให้เขาได้เปรียบกว่าทุกคนในคณะ และไม่สงสัยหรือกังขาอะไรทั้งสิ้น เขาเริ่มรู้แล้วว่าสุภาพบุรุษไฟรผู้นั้นเพียงแต่ทำการทดสอบภาคต้นล่อให้ฝ่ายนายจ้างผู้ซึ่งแต่ละคนก็ล้วนอวดอ้างว่าเป็นนักเดินป่ามาชำนาญดีแล้วทุกคนเหล่านั้นทดลองตามเท่านั้น ขึ้นหลงกลก็ลื่นห้อยเปล่าเท่านั้น และเมื่อคิดได้ดังนั้น ตนเองจึงไม่รีบร้อนอะไร ผ่อนฝีเท้าล้าหลัง จนกระทั่งพวกพราณพื้นเมือง กลุ่มลูกหาบเดินตามมาทัน

“ทำไมพวกเจ้านาย ไม่ตามพราณใหญ่ไปให้ทันล่ะ”

จันถามยิ้มๆ บุคคลเหล่านี้เป็นมิตรสนิทใจ และสามารถไว้วางใจได้ทั้งสิ้นสำหรับเขา เชิดวุธปลดกระดิกน้ำออกมาจิบนิดหนึ่ง กลั้วคอ

“ฉันไม่บ้ออวดดีเหมือนฝรั่งสี่คนนั้นนี่ พวกนายนี้กว่าฉันไม่รู้จักรพินทร์งั้นรึ ฉันเรียนรู้เขามาดีแล้ว จากคุณอำพล”

“ถ้างั้นก็ดีแล้ว มาเดินกับพวกผมดีกว่า อย่าไปหวังตามพราณใหญ่ให้เหนื่อยแรงเปล่าเลย ถ้าแกไม่หยุดรอให้ ต่อให้วิ่งไล่กวาดก็ตามไม่ทันหรอก พวกผมเดินกับแกมาเป็นปีๆ ยังเดินตามไม่ทันเลย บทแกจะเดินเร็วขึ้นมา”

เกิดซึ่งพอจะเรียนหนังสือมากกว่าพวกพราณพื้นเมืองด้วยกันทั้งหลายบอกมาปนหัวเราะ

“เราจะถึง ‘ซับบอน’ เมื่อไหร่?”

“ไม่ก่อนค่ำแน่ๆ นายทหาร พรานใหญ่กำลังทำเวลาอยู่ ถ้านายทหารส่งสารพวกนายฝรั่งทั้งสี่คนนั้นละก็ บอกให้เดินไปตามสบายดีกว่า ถ้าพวกเจ้านายเดินช้า เขาจะเดินช้ารอ แต่ถ้าเดินเร็วตามเขา เขาก็จะเร่งเวลาขึ้นไปเรื่อยๆ เพื่อย่นเวลา ต้องรู้นิสัยเขาไว้ด้วย”

รสชาติของการเดินทางที่ฝ่ายนายจ้างต่างชาติได้สำนึกเป็นครั้งแรก ก็คือการพยายามกวดติดตามให้ทันรพินทร์ในบ่ายวันนี้เอง! และชั่วไม่นาน ทุกคนก็หมดความพยายามเพราะเหลือความสามารถ คริสกับเบลสบดต่ำอุบอ็บ เมื่อทรุดตัวลงนั่งบนจอมปลวกริมทางเอาตื้อๆ เพราะหมดแรง สแตนลีย์กับคีธกะปลกกะเปลี้ยเข้ามาถึง ก็เข้าจุดแขนพยักหน้าให้เดินต่อ แต่ทั้งสองแหม่มสาว ผู้หักโหมเกินไปสายหน้า นั่งตม้ำอยู่กับที่ เลยทำให้อีกสองชายต้องหยุดเป็นเพื่อนอยู่ด้วย

ครูใหญ่ต่อมา เชิดวูธกับคณะลูกหาบก็เดินตามมาทัน พวกลูกหาบพากันยิ้มๆ และเดินหาบของตัวปลิวผ่านหน้าไปเฉยๆ โดยไม่หยุดรอ เพียงแต่พรานพื้นเมืองสี่คนเท่านั้นที่หยุดร่วมด้วย

“ขอพัก 10 นาที ใครจะล่วงหน้าไปก่อนก็ได้แต่ขอพรานนำทางไว้คนหนึ่ง จะได้แกะรอยรพินทร์ถูก” ดร. สแตนลีย์บอก

“โอเค นายห้าง บุญคำอยู่เอง...”

บุญคำพูดอย่างทันสมัย โบกมือกับพรานลูกน้องสามคนสั่งว่า

“พวกเอ็งไปได้ ข้าอยู่เป็นเพื่อนเจ้านายเอง”

จัน เกิด เสีย ว่าง่ายดีเหมือนกัน ไม่มีใครปริปากพูดอะไร นอกจากอมยิ้ม แล้วเดินผ่านไปเสีย ทุกคนในกลุ่มนั้นรวมทั้งบุญคำ ทรดตัวลงนั่งพัก

“เฮียท!...” คีธสบถ ถอดหมวกออกกระพือลม “อยู่ในเมืองก็เห็นเหมือนคนธรรมดาๆ นี่แหละ พอเข้าป่าเท่านั้นมันไปราวกับผีป่า ถ้าพวกเวียดกงหรือลาวแดงมันเร็วเป็นผียังกะหมอนี่ จันคงถูกเล่นงานตายไปนานแล้ว”

“หมอนั้นแกล้งเรา!”

คริสระเบิดออกมาปนเสียงหอบ

“ผมว่า พวกเราพยายามจะไปเดินตามเขาให้ทันเองตะหาก เหนื่อยนักก็พักกันก่อนก็แล้วกัน ถึงยังงี้เขาก็ต้องรอเราอยู่วันยังค่ำ”

เชิดวุธว่า

“นี่เพียงแต่วันแรกเท่านั้นนะ ครึ่งหลังของวันแรกเท่านั้น! นายนั้นก็หลอกให้เราเดินเสียแทบแย่แล้ว ต่อไปจะยังงี้ยังไม่รู้เลย”

เบลเริ่มบ่น เอนหลังลงพิงจอมปลวกอย่างอิดโรย

“เอาเถิดน่า อย่าบ่นเลย เราอยากจะกวาดตามหลังเขาเองอย่างเชิดวุธว่า พอเขาเห็นว่าเรามีกำลัง เขาก็ฉวยโอกาสทำเวลา จันสังเกตอยู่ตลอดเวลาแล้ว ถ้าเราเดินช้า เขาจะช้า และถ้าเราเดินเร็ว เขาก็เร่งอัตราเร็วขึ้น มัคคุเทศก์ที่ดีก็ควรเป็นอย่างนี้”

“แล้วนี่เราหมดแรง ลงนั่งพักกันอยู่นี่นะ เขาไปอยู่เสียที่

ไหนแล้วละ ป่านนี้ มีทั้งห่างเป็นไมล์แล้ววี่! ฉันเกือบจะหยุดเขาด้วยเสียงปืนหลายครั้งแล้ว”

คริสติน่าพูดอย่างหงุดหงิด

“เสียงปืนนะ หยุดผมไม่ได้หรอกครับ แต่เสียงร้องไห้ เพราะความเหนื่อยเดินไม่ไหวของสุภาพสตรีละก็ บางทีจะหยุดผมลงได้”

เสียงเบาๆ ดังออกมาจากซุ้มเล็บเหยี่ยวเบื้องหลังทุกคนพร้อมกันนั้น ร่างของสุภาพบุรุษไฟรกีโผล่ออกมา คาบซิการ์ที่ถือให้ไป เคี้ยวโคนเย็บๆ อยู่ที่มุมปาก

“และผมก็ไม่ได้ทิ้งนายจ้างของผมไปไหนไกล เพราะอยู่ใกล้เคียงนี้เอง กรุณาอย่าหนีทาถูกจ้างลับหลัง!”

ทุกคนยกเว้นตาเต๋มาบุญคำคนเดียวที่ยิ้มแฉ่งต๋อยลั่นพากันอ้าปากค้างไปอีกครั้ง รพินทร์ ไพรวลย์ เดินเข้ามาหยุดยืนยิ้มให้แก่ทุกคนตรงหน้า และมองไปยังคริสกับเบลอย่างเวทนา...

10

**เมื่อระดับความตึ๋มเด่นประหลาดใจลงได้ ดร.
สแตนลีย์ หัวเราะฮา ๆ ดร.เข้านาตบไหล่ ร้อง
ออกมาว่า**

**“บ๊ยะ! แล้วกัน รพินทร์ เห็นคุณเดินหายไปข้าง
หน้าตึ้นนานแล้ว อยู่ไม่อยู่ก็โผล่ออกมาได้ยิ่งใจ พวกเราไม่
ทันรู้ตัวเลย”**

“ในป่ามันมีทางให้มาได้ทุกทางนั่นแหละครับ สำหรับคน
ป่าอย่างผม หรือสัตว์ป่าทุกตัว พวกคุณอาจเห็นผมเดินนำไป
เบื้องหน้า และคิดว่าผมคงจะอยู่ทางหน้าตลอดไป ก็เป็นความ
เข้าใจที่ผิดมาก ผมอาจวกกลับมาเดินตามหลังพวกคุณโดยไม่
รู้ตัวเมื่อไหร่ก็ได้”

จอมพรานจุดชิการ์ แล้วถอดออกจากปาก ฟันควันอัน
ฉุนกึก ระหว่างที่พวกนั้นยังนั่งงันกันอยู่ เขามองกราดไปยังทุก
คน ถามยิ้ม ๆ ว่า

“เป็นยังไงครับ เหนื่อยมากไหม วันนี้เราเพียงแค่ ‘อุ่นเครื่อง’ กันเท่านั้น ผมคิดว่า พรุ่งนี้พวกคุณจะได้มากกว่านี้ และจะทวีความอดทนแข็งแกร่งขึ้นไปทุกวันด้วยความเคยชิน สำหรับวันแรกก็อาจเหนื่อยมากหน่อย”

“ไปยังไงมายังไงกันนี้ ฉันไม่คิดว่าคุณจะหวนกลับมาที่พวกเราอีกเลย นอกจากนำหน้าลี้วไปอย่างเดียว”

เบลถามมา น้ำเสียงแสดงอาการยินดีอย่างเปิดเผย แต่คริสยังนั่งไขว่หน้าขี้นมอยู่เช่นเดิม

“ผมไม่ใจร้ายถึงขนาดนั้นหรอกครับ เพราะถึงอย่างไรผมก็มีหน้าที่จะต้องรับผิดชอบต่อชีวิตของนายจ้างทุกคนอยู่แล้ว ที่แรกนึกว่าจะเดินตามผมได้ทันเพราะเห็นทุกท่านก็แข็งแรงทรหดกันดีอยู่ ผมก็เลยเดินไปเรื่อย ๆ จะได้ทำเวลาให้ถึงที่ที่เราควรพักในคืนนี้เสียโดยเร็ว แต่พอทราบว่าทุกท่านหยุดพัก ผมก็เลยต้องย้อนกลับมาดู”

“แล้วพวกลูกหาบ กับพรานพื้นเมืองของคุณล่ะ?”

คริสถามมาบ้าง

“พวกนั้นเดินล่วงหน้าไปก่อนแล้วครับตามเส้นทางเพราะเขารู้ดีว่าจะต้องบ่ายหน้าไปยังจุดไหนก่อน ไม่ต้องเป็นห่วงเขาหรอก ประเดี๋ยวเราจะเดินตามไปที่หลัง พวกนั้นจะจัดที่พักและเตรียมหุงหาให้เรา คอยท่าพร้อมอยู่แล้ว อีกไม่เกินชั่วโมงเดียวเดินกันไปตามสบาย เราจะเข้าถึงหมู่บ้านซับบอนในหุบเขาข้างหน้า...”

แล้วเขาก็หันกลับไปทางคริส ผู้ทำท่าจะเอนกายลงนอนเหยียดยาวกับพื้น ร้องทักว่า

“อย่านอนครับ คริส ถ้าหลังของคุณแตะพื้นเมื่อไหร่ คุณก็จะหลับ และไม่มีแรงเดินต่อไปอีก อุดใจเอาหน่อย เอาแค่นั่งพักพอหายเหนื่อย และตั้งใจเดินอีกระยะเดียวเท่านั้น”

คริสติน่าชะงัก ขมวดคิ้วทำหน้ายุ่งมองดูเขา แล้วนั่งชันเข่า

“ลักษณะของคุณเป็นคนเลือดเย็นพิลึกความรู้สึกมันบอกฉันอย่างนั้น”

“ผมเลือดอุ่นครับไม่ได้เลือดเย็นแบบพวกสัตว์เลื้อยคลานหรือก เอาละ...จะพักสักนิดก็ได้ ให้เวลาเพียงไม่เกิน 10 นาทีจากนี้เป็นต้นไป ไม่งั้นเราจะต้องเดินในเวลากลางคืน ซึ่งไม่สะดวกสำหรับพวกคุณนัก ผมกะว่าอย่างช้าที่สุด เราควรจะต้องถึงที่พักก่อน 2 ทุ่มคืนนี้”

ว่าพลางเขาก็หย่อนกายลงนั่งบนโซดหินเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง ขณะนั้นอากาศในหุบ มืดสลัวลงมากแล้ว เสียงชะนีโหยอยู่รอบด้านทั่วไป ระคนไปกับเสียงนกยูงบนยอดไม้สูง ซึ่งมองไม่เห็นตัว

“ทำไมเราไม่พักกันตรงนี้” คริสพูด ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู “นี่มันก็ใกล้ค่ำเต็มทีแล้ว เราไม่มีความจำเป็นจะต้องรีบร้อนอะไรนัก คุณเร่งเวลาเดินของพวกเราเหลือเกินในช่วงบ่ายนี้”

“ผมไม่ได้เร่งหรือครับ แต่พวกคุณดูเหมือนจะเร่งตัวเองเสียมากกว่า ซึ่งก็เป็นการดีแล้ว เป็นการซ้อมฝีเท้ากันไว้เสียก่อน เหตุผลที่ผมไม่คิดจะวางแคมป์ขึ้นที่นี่ ก็เพราะมันห่างไกลน้ำและไม่สะดวกด้วยประการทั้งปวง จุดหมายทำกำหนดไว้ก่อนแล้วนั้น มันสะดวกสบายกว่ากันมาก”

“ถามอะไรหน่อยได้ไหม?”

เบลเอ่ยสวนมาทันที อากาของหล่อนแสดงความเป็นมิตรกับเขาอย่างเปิดเผยปราศจากการซ่อนเร้น ต่างกับคริส ผู้อมฤมิ ปั่นปิ้ง และไว้ท่า

“ถ้าถามเกี่ยวกับระเบิดนิวเคลียร์หรือกัมมันตภาพรังสีละก็ อย่าถามครับ เพราะผมตอบไม่ได้”

“เปล่าไม่ได้ถามเรื่องนั้นหรอกแต่อยากจะถามว่าคุณเดินยังไงพวกเราถึงเดินตามไม่ทันทั้ง ๆ ที่เราก็มองว่าคุณเดินไปตามธรรมดาแหละ แต่พวกเรากลับจ้ำก้นจนหมดเรี่ยวแรง”

รพินทร์ซ่อนยิ้ม

“ก็นั่นละครับ ผมก็เดินไปตามธรรมดาแหละ ไม่ได้วิ่งหรือกระโจนไปอย่างยิราฟสักหน่อย พวกคุณตามผมไม่ทันเองต่างหาก”

“ไปถามเขาให้เง้ทำไม เบล...”

เชิดวุธสอดขึ้น

“ควรจะถามตัวคุณ หรือพวกเรากันเองว่าเราเคยเดินอยู่ในป่านานสักเท่าไร และรพินทร์เดินป่ามานานเท่าไร มันไม่ใช่จุดอ่อนของพวกเราเลย ในการที่จะเดินตามเขาไม่ทัน ความชำนาญมันฝังกันอยู่แล้ว พวกเรานะอาสาสมัคร ที่ถูกคัดเลือกตัวมาเท่านั้น ในการเดินป่าครั้งนี้ แตรพินทร์นะ มันอาชีพของเขา มาตลอดทั้งชีวิต จะเทียบกันได้ยังไง”

“ตัวก็เล็ก ขาก็ไม่ยาวอะไรนัก แต่ไปยังกะผี”

เสียงคริสบ่นอุบอิบ เอาผ้าขนหนูเล็กๆ ขึ้นมาเช็ดเหงื่อตามลำคอ และใบหน้า

“ตัวเล็ก ขาไม่ยาวนะไม่เป็นปัญหาหรอกครับ ปัญหามันอยู่ที่ว่า พวกคุณก้าว 1 ก้าว แต่ผมก้าวไปแล้วอย่างน้อย 3 ก้าว ช่วงระยะมันก็เลยยาวกว่ากัน อีกอย่างหนึ่ง พวกคุณไม่เคยชินกับอากาศในโซนร้อนแบบนี้ พอออกแรงเหงื่อก็ออกมาก และเหงื่อออกมากเท่าไร ก็ยิ่งหมดแรงมากขึ้นเท่านั้น พวกผมมันเคยชินเสียแล้ว เหงื่อไม่ออกมากนักก็เลยไม่ค่อยเหนื่อย และถ้าไม่หิวน้ำจนทนไม่ไหวจริงๆ พวกผมจะไม่ดื่มน้ำเป็นอันตราย การเดิน เหนื่อยมากๆ แล้วดื่มน้ำเต็มกระหาย จะยิ่งทำให้หมดแรงเดิน และถ้าลงนั่งพัก ยืงนานเท่าไร ก็จะทำให้หมดแรงเดินลงทุกที”

แล้วเขาก็หันมาทางอิสซาเบล

“คุณหมอเบลครับ ในฐานะแพทย์ คุณควรจะทราบดีว่าวิธีจะชดเชยความอ่อนเปลี้ยที่เสียเหงื่อไปมากควรจะทำอย่างไร”

แม่ผมแดงมองเขาอย่างทึ่ง ๆ

“แปลว่าคุณจะขอให้พวกเรากินเกลือในขณะนี้นะหรือ?”

“นั่นไม่ใช่วิธีการที่ถูกต้องตามหลักวิชาของแพทย์หรอกหรือ?”

“โดยทฤษฎี อาจจะใช่ แต่ไม่ไหวหรอก โดยข้อเท็จจริง พวกเราหิวน้ำกันอยู่ตลอดเวลาแล้ว ถ้าขึ้นให้กินเกลือเข้าไปอีก ก็จะทำให้กระหายน้ำขึ้นไปใหญ่ พวกเรายังไม่ได้เป็นอูฐนี่ จะได้อดน้ำได้ทนอย่างคุณ ว่าแต่ตัวคุณเองเถอะ ถ้าเลิกอาชีพมัคคุเทศก์ นำทางเมื่อไรก็ให้สมัครชิงชัยกีฬาเดินเร็วในสนามโอลิมปิกเถิด รับรองไม่มีใครสู้คุณได้หรอก”

พรานใหญ่หัวเราะะ แล้วสิ้นศีรษะซ้ำ ๆ

“ผมจะเดินได้เร็วก็เฉพาะแต่ในป่าเท่านั้นครับ ถ้าไปเดินในที่เรียบ ๆ อย่างเส้นทางเดินแข่งขันของโอลิมปิก ผมก็คงแพ้เขาแน่ ๆ พักกันพอสมควรแล้ว ไปกันหรือยังละครับ”

ประโยคสุดท้าย เขาเร่งเอาดี ๆ

สองหม่อมสาวยังอิดเอื้อนอยู่ คริสร้องออกมาว่า

“ยังไม่ทันจะหายเหนื่อยเลย ชาฉันนะแทบจะก้าวไม่ออกแล้ว ทั้ง ๆ ที่เคยเป็นแชมป์วิ่งเร็วมาก่อน สมัยที่ยังเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัย”

“ฉันก็เหมือนกัน เคยแข่งว่ายน้ำในโอลิมปิกมาแล้วที่ได้ที่สาม แต่มาเดินตามหลังคุณบ่ายวันนี้ เหนื่อยทองแดงของโอลิมปิกของฉันไม่มีความหมายอะไรเลย”

เบลร้องอุทธรณ์มาอีกคนหนึ่ง

“พักอีกสัก 5 นาทีเถอะ รพินทร์ สุภาพสตรีทั้งสองของเรา ทำจะไม่ไหวจริง ๆ มันเป็นความผิดของผมเองที่ไปชวนพวกเราให้เดินกวดตามหลังคุณ ถ้าเราเดินอย่างอ้อมแรงกันไปเป็นปกติ ก็คงจะไม่เหนื่อยกันมากนัก”

ดร. สแตนลีย์บอก

“ตกลงครับ อีก 5 นาทีก็ได้”

แล้วเขาก็หันไปตบเข้าเชิดวุธ ซึ่งนั่งราบกับพื้นไม่ห่างออกไปนัก

“เป็นยังไงบ้างครับ คุณวุธ?”

สายตาของเชิดวุธ ขณะนี้กำลังจับอยู่ที่เป้ากางเกงเดินป่า

อันมีรอยแตกปริเพราะความตึงของคริสอยู่ เกือบสะดุ้งโหยง
ปากบอกมาโดยไม่ยอมเปลี่ยนสายตาว่า

“สบาย อย่าห่วง จะให้หนังพักอีกนานสักเท่าไรก็ได้ วิว
ป่าแถวนี้สวยงามมาก!”

จอมพรานยักษ์ไหล่ ดับซิการ์ลงเมื่อมันเหลือครึ่งตัวแล้ว
เอาท้าวไว้ บอกเบา ๆ ว่า

“ป่าแถวนี้ยังไม่สวยนักหรอกครับ แต่มันจะสวยกว่านี้อีก
มากนัก ถ้าเราเดินไกลออกไป คุณจะได้เห็นหญ้าเป็นสีทอง
หรือ สีแดงงามระยับ แต่ให้ระวัง ‘หมีควาย’ ตัวโต ๆ ไว้บ้าง”

“เฮ้ ยูทั้งสองคนนั่นนะ!”

คือพูดข้ามหัวมาอย่างหงุดหงิด

“พูดอะไรกันจึงมาฟังไม่รู้เรื่อง ต่อไปนี้พูดภาษาอังกฤษกัน
เสียทีได้ไหม ผมจะได้ฟังรู้เรื่องบ้าง ทุกคนพูดไทยได้หมด มีผม
คนเดียวที่แย่ที่สุด ขอร้องเถอะ คริส เบล แล้วก็บ๊อบด้วย ควร
จะพูดให้ผมฟังรู้เรื่อง จะได้ไม่ต้องแปลซ้ำ มันจะช่วยให้สะดวก
ขึ้นอีกมาก ผมไม่ใช่คนอื่นนะโว้ย อย่างน้อยก็เป็นคนสำคัญที่
สุดคนหนึ่งที่อยู่ด้วย ทำไมพวกเราทั้งหมดจะต้องพูด
ไทยกับรพินทร์และเชิดวุธด้วย ในเมื่อทั้งสองคนพูดอังกฤษได้ดี
อยู่แล้ว”

รพินทร์กับเชิดวุธนิ่งเฉย ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย ดร.สแตนลีย์
ผู้เป็นหัวหน้าคณะจึงกล่าวขึ้นว่า

“คำขอร้องของคีธมีเหตุผล ต่อไปนี้พวกเราทั้ง 6 คน ใช้
ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางเถอะ คีธจะได้ฟังได้ด้วย ยกเว้น
แต่จะติดต่อกับพวกลูกหาบหรือพรานพื้นเมืองเท่านั้น”

“แต่ผมไม่ชอบ สโป้ค อิงแลนด์”

รพินทร์พูดหน้าเฉย

“วือท?”

เบลร้องลั่น ถามมา

คริสติน่าหัวเราะก็ออกมาได้เป็นครั้งแรกของบ่าย
วันนี้ ยามหัวเราะหรือแยมยิ้มโดยบริสุทธิ์ แม่ผมทองสวย
น่ารักน่าพิศไมใช่เล่น แวบหนึ่งที่เกิดขึ้นในความคิดของ
รพินทร์ ไพรวลย์แต่แล้วมันก็สลายวับไปกับตา เมื่อใบหน้า
ของแม่ดอกฟ้าดารินของเขามาลอยวนอยู่ในห้วงคิด

“วัดไทยทำด้วยอิฐ”

เขาพูดหน้าตายต่อไป โดยไม่มีอเมริกันคนใดฟังได้รู้เรื่อง
ยกเว้นคริสติน่าคนเดียวที่แตกฉานภาษาไทยและสแลงไทยมาก
กว่าทุกคน บอกต่อมาให้เป็นภาษาไทยว่า

“แต่ถ้าคุณคิดว่าวัดอังกฤษทำด้วยปูนละก็ เข้าใจผิดมาก
เพราะทำด้วยคอนกรีต หยุดพูดเล่นเสียที่ไม่ได้หรือ คุณรพินทร์
แต่ก็ต้องขอชม ในแง่จิตวิทยาคุณดีมากที่สุดทีเดียว ที่ทำให้ฉันหาย
หงุดหงิดไปได้ ในกรณีกำลังให้เดินตามเสียแทบตาย”

แล้วแม่ผมทองก็คว้าปิ่น ยืนขึ้นมาทันทีเปลี่ยนลิ้นมาเป็น
ภาษาพ่อแม่ของตนเอง

“เดินต่อไปได้แล้ว พวกฉันหายเหนื่อยแล้ว”

รพินทร์ทำหน้าเซ่อ หันไปถามเชิดวุธ

“แหม่มว่ายังไงนะ?”

เชิดวุธยังไม่ทันจะตอบอย่างใด คริสก็ร้องแหลมมาอย่าง
ชัดใจว่า

“จะให้ฉันด่าเสียก่อนหรือยังไง จะได้ฟังรู้เรื่อง ยู!...ชั้น อ้อฟ...อะ...”

หล่อนเว้นระยะไว้แค่นั้น รพินทร์พรวดลุกขึ้นยืน ตาลูก วาว

“ผมมีแม่อยู่คนเดียว เป็นที่เคารพสักการะมากที่สุด คุณ จะด่าผมอย่างไรก็ได้ แต่กรุณาอย่าพาดพิงไปถึงแม่ของผม ไม่งั้นผมอาจฆ่าคุณเสียเมื่อไหร่ก็ได้”

ภาษาอังกฤษของพรานป่าในประโยคนี้ชัดเปรี๊ยะ

คริสติน่ายิ้มมุมปาก หันไปพยักหน้ากับพรรคพวก

“เห็นไหมได้ผลฉันทำให้ชายคนนี้พูดภาษาของเราได้แล้ว จุดอ่อนเขาอยู่ตรงนี้เอง คือไม่ชอบให้ใครพาดพิงไปถึงมารดา เอาละ คุณสุภาพบุรุษ พวกเราขอขอบใจ ที่คุณอุตส่าห์ย้อนกลับมาสมทบกับเราอีกครั้ง ตอนนี้เราพร้อมที่จะออกเดินทางไปกับคุณแล้ว และขอโทษด้วยในสิ่งที่ฉันพูดไปเมื่อกี้เนี่ย ความจริงฉันพูดยังไม่ทันจบประโยคคุณก็เต็นผางเสียแล้ว ฉันเจตนาจะพูดว่า ‘ชั้น อ้อฟ อะ กู๊ด มาเธอร์’ ต่างหาก คุณเข้าใจไปในทางร้ายเอง ช่วยไม่ได้ มารดาของคุณเป็นคนดีมาก มิฉะนั้นจะให้กำเนิดบุตรชายที่มีความสามารถถึงเพียงนี้ที่เดียวหรือ”

“ไม่เลวทีเดียวแหละ คริส คุณเก่งมาก!”

พรานใหญ่แยกเขี้ยวตายังเขี้ยวปิดอยู่เช่นนั้น ลูกขึ้นยืน ซ้ำๆ แล้วเดินนำหน้าไปเงียบๆ แต่ไม่เร่งฝีเท้าอะไรนัก ชะลอให้กลุ่มนายจ้างเดินตามมาทันเป็นหมู่ เชิดวุธเดินกระแทบไหล่ กระชิบ

“หาโอกาส ‘พึด’ ให้ได้นะรพินทร์ อย่าให้เสียเชิงชายเป็นอันขาด รายนี้ผมขอยกให้คุณแล้ว ผมจองแม่ผมแดงนั้นเอง”

รพินทร์ยกมือขยี้ปลายจมูก พุดห้วน ๆ

“ไม่ละครับ เชิญคุณวุธตามสบายเถอะ ผมขอยกให้ทั้งสองคนนั้นแหละ หะ! ปากจัดฉิบหายเลย ผมเดินป่ากับแหม่มทั้งอเมริกัน ทั้งพวกยุโรปมามากแล้ว ยังไม่เคยเห็นใครร้ายเท่ากับแม่คริสคนนี้สักคนเดียว ทำให้ดูมั่งละ ด่าแม่มั่งละ ถ้าไม่ติดขัดเรื่องงาน จะให้พรานของผมเรียงคิวเสียให้เจ็ด ผมเคยสมบุกสมบันมากกับแหม่มสาวคนหนึ่ง ลูกครึ่งเยอรมันฝรั่งเศส เป็นพรานมือดีเสียด้วย ร้ายกาจเอาการเหมือนกันรายนั้น แต่ก็ยังไม่ได้ครึ่งของคริสติน่า”

“ผู้หญิงปากจัด มีอาการทำท่ายอยู่ตลอดเวลาเนะ มันหมายถึงการให้ท่าอยู่ในทีแล้ว”

“จะให้ทำให้ที่ยังไงผมก็ไม่รับประทานละครับ คุณวุธต้องเข้าใจด้วยว่า ชีวิตของพรานไพรที่ชื่อรพินทร์สมณะมากในเรื่องนี้ และเกียรติยศพรานป่าของผมก็อยู่ในเรื่องนี้แหละ ผู้หญิงสวยไม่สามารถจะมาทำให้อุเบกขาของผมเสื่อมคลายลงไปได้”

หนทางนั้นได้ไปตามด่านข้างซึ่งนำสูงขึ้นไหล่เขาและชันขึ้นเรื่อย ๆ ลำดับมองไม่เห็นส่วนหลังของขบวนลูกหาบหรือพรานอีกสามคนที่ล่องหน้าไปก่อนแล้วเลย คริสเดินห่างเขาและเชิดวูธไปประมาณ 10 เมตร รวมกลุ่มอยู่กับลาร์รี่ คีธ และ สแตนลีย์ หัวหน้าคณะ ส่วนเบลสาวเท้าตีประกบข้างเข้ามา

“สองคนนี่คุยอะไรกัน นินทาพวกเราหรือ?”

“เปล่า...รพินทร์หงุดหงิดมาก ที่ถูกคริสด่า”

เชิดวุธบอกเรียบ ๆ

“ใครบอกว่าเขาด่า คริสยังไม่ได้ด่าอะไรสักนิด มิสเตอร์ฮันเตอร์ตีความหมายเลยเถิดไปเอง ซึ่งเขาก็อธิบายให้รู้แล้ว น่าจะหมดความข้องใจไปได้...”

หล่อนพูดน้ำเสียงร่าเริง เดินตะแคงคอมองหน้ารพินทร์ ผู้เดินก้มหน้าอยู่งุด ๆ

“คุณโกรธคริสมากหรือ ฉันได้ยื่นเขาขอโทษคุณแล้ว”

“อย่ากังวลเลย ผมลืมแล้วละ”

“ก็ไม่ว่ากัน ที่เขาสามารถทำให้คุณพูดอังกฤษได้ชัดเจนอีกครั้ง นิสัยของคริสเป็นคนอย่างนั้นเอง คุณต้องไม่ถือ ความจริงเขาเป็นคนน่ารักมาก”

“ใช่ น่าฟัด...มาก รวมทั้งคุณด้วย”

เชิดวุธเป็นคนตอบแทนมา

เบลห่อปาก ทำตาโต ร้องเสียงสูงมาว่า

“ไหนพูดใหม่ซิ ฟังไม่ชัด คุณว่าอะไรนะ วุธ?”

“ผมว่า ผมเห็นด้วยที่คุณบอกว่า คริสเป็นคนน่ารัก”

อิสซาเบลมีอาการลังเล เหมือนจะไม่เชื่อหู

“เอ ฉันว่าฉันได้ยื่นไปอีกอย่างหนึ่งนะ รพินทร์ เมื่อกี้นี้ วุธเขาพูดว่ายังไง คุณได้ยื่นไม่ใช่หรือ”

“ผมก็ได้ยื่นเหมือนอย่างที่เขาพูดนั่นแหละ”

“นั่นซิ ได้ยื่นยังงัย?”

“ก็ได้ยื่นว่าน่าฟัด...เอ๊ย! น่ารักนะซิ!”

“ฉันจะฟ้องคริส!”

“อย่าบ้านะ เบล...ผมหักคอคุณจริงๆ ด้วย” เชิดวุธร้อง
ปัจจุบันทันด่วนนั่นเอง รพินทร์ ไพรวลัยก็ชะงักกึก
ลงอย่างกะทันหัน

เบลกับเชิดวุธหยุดตามลงด้วย อย่างไม่รู้เรื่องอะไร
ทั้งสิ้น ทั้งสองหันมองพราณใหญ่ เห็นเขาหรีตาก็มองที่พื้นอัน
เต็มไปด้วยฝุ่นแดง มีรอยเท้าของพวกลูกหาบย่ำไปอย่างเห็นชัด
นั้น

“เกิดอะไรขึ้น ใครทำของตกกระมัง?”

ดร. สแตนลีย์ร้องถามมา และพร้อมกันหัวหน้าคณะคริส
และคิธ ก็ตามเข้ามาถึง ในขณะที่รพินทร์ ไพรวลัยค่อยๆ ทруд
กายลงไปพิจารณาัยรอยที่ปรากฏอยู่กับพื้นฝุ่นแดงนั้น

เขาไม่พูด แต่ชี้มือลงไปัยรอยเท้าของพวกลูกหาบ ซึ่ง
บัดนี้มีรอยอึ้งเท้าขนาดสามก้วยเตี้ยวย่อมๆ เหยียบทับลงไป
ความนุ่มของพื้นฝุ่นทำให้มันปรากฏชัดเจนพอสมควรทีเดียวเป็น
รอยที่เกิดขึ้นไม่เกิน 10 หรือ 15 นาทีที่ผ่านมานี้เอง

ทั้งหมดเงยบกริบ จ้องที่รอยเท้าอันที่บรอยเดินของพวก
ลูกหาบเหล่านี้ไป แล้วสังเกตสีหน้ารพินทร์ เห็นเขาเม้มริมฝีปาก
นิดหนึ่ง กวาดสายตาไปรอบๆ บริเวณทางด้านนั้น แล้วลุกขึ้น
ยืนอย่างเข้มช้า สังเกตทิศทางเพื่อจะจับให้ได้ว่า มันเริ่มต้น
ประทับข้ำลงไปัยรอยของพวกลูกหาบตั้งแต่ช่วงไหน

“บีก แคท...เวรี...เวรีบีก!”

เสียง ดร.สแตนลีย์อุทานออกมาไม่เกินกระชิบ ตาสีฟ้าของหัวหน้าคณะ ลืมโพล่ง

จอมพรานยังไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น โบกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนที่ร่วมคณะอยู่พยายามรวมกลุ่มแอบเข้าชิดริมทางและอยู่ในอาการสงบก่อนชั่วคราว บุญคำเริ่มสำรวจรอยเท้าด้วยความชำนาญ เดินเกรว่นไปรอบ ๆ

“มันขึ้นมาจากดงที่บดด้านขวามือนี้เองนาย แล้วก็ย่องตามหลังพวกนั้นไป”

เสียงตาพรานเต๋มา ปกติ ไม่แสดงอาการตื่นเต้นใดๆ ทั้งสิ้น

รพินทร์โบกมือให้แกเดินตรวจรอยเท้าเหล่านั้นต่อไป พลังหันมาพยักหน้ากับกลุ่มนายจ้างของเขาซึ่งพากันยืนหน้าเลิกลักกันอยู่

“ไปครับ เดินต่อ”

เขาบอกเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้นเช่นกัน ทั้งกลุ่มเริ่มเคลื่อนที่โดยมองไปตามพื้นที่เห็นรอยอยู่ทุกระยะ บุญคำนั้นก้ม ๆ เงย ๆ และนำลี้วไปก่อนแล้ว ในระหว่างที่รพินทร์เดินรวมหมู่กับพวกนายจ้างของเขา

เชิดวุธพยายามมองสบตาเขาก็เห็นรพินทร์ยิ้มให้นิดหนึ่ง สันตึระชะน้อย ๆ เชิงไม้ให้ถามอะไร และอย่าถือเป็นเรื่องน่าตกใจอะไรนัก แต่ฝ่ายนายจ้างทนอยู่ไม่ไหว

“รพินทร์ ถ้าคุณไม่เป็นใบ้ไปล่ะก็ คุณควรจะบอกเราบ้างว่า ไอ้ที่เราเห็นย่ำซำรอยตีนลูกหาบอยู่นี้นะ มันคืออะไร”

“ก็คือมีสัตว์ชนิดกินเนื้อเป็นอาหารตัวหนึ่ง เดินขึ้นมาจากป่าเบื้องล่าง และอาศัยทางด่านนี้ เดินขั้ร่อยตามหลังพวกเราที่ล่องหน้าไปก่อนแล้วนะสิครับ”

ลาร์รี่ คีธหน้ามุ่ม เขาไม่สบอารมณ์ในคำตอบนั้นนัก คริสรักษาความเงียบไว้ตามเดิม ทั้ง ๆ ที่หล่อนอยากจะพูดถามอะไรเต็มที แต่เบลออดไม่ได้

“นี่ มิสเตอร์ฮันเตอร์ ธรรมชาตินิสัยเดิมของคุณเป็นอย่างไรพวกเราไม่สนใจหรอก แต่ในการที่คุณเป็นผู้นำทางของเรในครั้งนี้ ขอให้เข้าใจด้วยว่าเราต้องการความกระจ่างทุกชนิดที่มันเกิดขึ้น โดยการค้นพบของคุณ ไม่ใช่การทำเป็นนิ่งเฉยอมพะนำ และให้พวกเราต้องมาคอยเป็นภาระเข้าชี้ถามอยู่ให้เสียเวลา”

“ก็อย่าถามเสียทั้งหมดเรื่อง รอยเสือแค่นี้เอง เห็นเป็นเรื่องใหญ่กันไปได้”

พ.ต. เชิดวุธเอ่ยขึ้น

“มันไม่ใช่ยังงั้นสิ เชิดวุธ...”

หัวหน้าคณะขัดขึ้นโดยเร็ว คำหน้าเครียดลงนิดหนึ่ง

“เราไม่สนใจกับรอยเสือนี้นักหรอก ถ้าหากไม่ใช่ เพราะว่าเมื่อก่อนหยุดพักเที่ยงนี้ ผมเดินคุยมากับรพินทร์เขาบอกให้ผมฟังว่า ที่หมู่บ้านซับบอน ที่เราจะไปพักข้างหน้า มีเสือกินคนตัวหนึ่งมาอาละวาดอยู่ และพวกกะเหรี่ยงในหมู่บ้านนั้นเคยมาตามเขาให้ไปช่วยล่า แต่เขาไม่มีเวลาพอที่จะไปช่วยพวกนั้นได้ และในขณะนี้ พวกเราทั้งหมดก็กำลังจะบ่ายหน้าไปยังซับบอนด้วย”

ทุกคนในคณะได้ยินเสียงพูดซ้ำ ๆ ของดร.สแตนลีย์อย่าง
ถนัด เริ่มมีปฏิกิริยาทันที

“แมน อีทเตอร์!...ตาพรานคนนี้ บอกกับอาจารย์ไว้อย่าง
นั้นหรือคะ ?”

คริสร้องออกมาเบา ๆ

“ใช่! เขาเล่าให้ฟัง ขณะที่เดินคุยมาด้วยกัน ฉันไม่สนใจ
อะไรนัก และยังไม่ได้บอกพวกเรา แต่สั่งเขาไว้แล้วว่า เราไม่
ต้องการจะไปพักยังหมู่บ้านนั้นแต่เขาบอกว่าเส้นทางมันจำเป็น
ต้องผ่าน ไ้การมาพบรอยเสือเดินตามหลังพวกลูกหาบไปแบบ
นี้ มันไม่เข้าท่าเลย”

**รพินทร์ยังเงยบเฉยอยู่เช่นนั้น ตรวจดูพื้น และมอง
บุญคำที่ก้ม ๆ เงย ๆ อยู่เบื้องหน้าห่างออกไปประมาณ 20 เมตร
ทุกระยะ อากาศก็มีดมัวลงทุกขณะ**

“รพินทร์!...”

ในที่สุด คริสก็พูดกับพรานใหญ่น้ำเสียงจริงจังขึ้น

“เยส...แฮมม?”

“ไทเกอร์ เลปปาร์ด หรือแพนเธอร์?”

“คุณว่าคุณเคยเดินป่าล่าสัตว์มาแล้วไม่ใช่หรือ?”

“แต่ฉันไม่ใช่พราน”

เสียงของหล่อนกระซก

“อ้อ! ก็แล้วไป เสือดำ หรือเสือดาว จะไม่มีอู้งเท่าที่ใหญ่
โต และน้ำหนักตัวมากถึงขนาดนี้ และเสือดำกับเสือดาว ส่วน

มากก็จะไม่ใช่วิธีเดินตามหลังเหยื่อเป็นระยะทางไกล ๆ นอกจากจะคอยดักรออยู่บนที่สูง เพื่อเล่นงานเหยื่อเท่านั้น และถ้ามากันเป็นหมู่คณะจำนวนมากเช่นนี้ก็จะไม่กลัว ยกเว้นแต่จะเห็นเหยื่อตามลำพังคนเดียว”

“ถ้างั้นก็ไทเกอร์”

เบลอุทานเบา ๆ

“คนไทยเขาเรียก ไ้โคร่ง หรือลายพาดกลอน”

“ตัวเดียวกันหรือเปล่า ที่คุณบอกอาจารย์ว่า อาละวาดอยู่แถวหมู่บ้านชับบอนที่เรากำลังจะไป”

รพินทร์เลิกคิ้ว เบะปากนิดหนึ่ง

“น่าเสียดาย ผมไม่เคยรู้จักหน้าค่าตา หรือรู้จักรอยตีนมันมาก่อนเสียด้วย เลยวินิจฉัยไม่ถูก แต่คิดในทางดีไว้ก่อนว่า มันอาจไม่ใช่ก็ได้”

“แล้วทำไมมันถึงเดินทับรอยตีนพวกเราไปแบบนี้ ?”

คือว่า

“อาจเป็นการบังเอิญก็ได้ ทางในป่าเป็นทางเดินของสัตว์ป่า แต่มนุษย์อุตริมาเดินเองต่างหาก ใครจะไปห้ามไม่ให้มันเดินได้เล่า มันโผล่ขึ้นมาจากป่า ตอนที่พวกเราเดินผ่านไปแล้ว และก็อาจเดินไปตามด้านข้างนี้ระยะหนึ่ง จากนั้นก็อาจแยกเข้าป่าไปอีก...โน่นยังงั้น...บุญคำยื่นทำสัญญาบอกให้รู้ว่ารอยของมันตกลงป่าด้านซ้ายไปแล้ว”

เขาพยักหน้าไปด้านหน้า

ทุกคนมองตาม เห็นบุญคำหยุดยืนหนึ่งอยู่ริมทางด้านซ้าย แล้วชี้มือवादให้ดูเป็นเครื่องหมาย ระยะที่มันเดินซ้ำทับรอยพวก

หลังทันที สัญญาณชนิดนั้น นายจ้างอเมริกันทุกคนจะสำเหนียกหรือไม่ก็ตาม แต่เชิดวุธรู้ทันแล้วว่ามันหมายถึงอะไร เริ่มหายใจไม่ค่อยสะดวกขึ้นมาทันที หันไปมองดูภูมิประเทศอันไม่น่าไว้วางใจนั้น แล้วปลดไรวีเฟลออกจากไหล่ ค่อยๆ ดึงลูกเลื่อนแก้มดูกระสุนเพื่อให้แน่ใจว่า มันบรรจุอยู่ในรังเพลิงพร้อม

“วันแรกของการเดินทางกับพราวนที่ชื่อรพินทร์นี่ ชักจะไม่สนุกเสียแล้ว เรารู้ตัวล่วงหน้า ว่าเรื่องอย่างนี้คงหนีไม่พ้นแต่ไม่คิดว่ามันจะเร็วเกินไปนัก”

เบลบ่นขึ้น หัวเราะไม่สนิทนัก เป็นครั้งแรกที่หล่อนทรุดกายลงไปพิจารณารอยเท้าที่ปรากฏอยู่อย่างชัด และลึกนั้น

“พอจะบอกได้ไหม ว่ามันควรจะตัวขนาดไหน น้ำหนักสักเท่าไร?”

หัวหน้าคณะถาม ในขณะที่กระโดดข้ามแอ่งน้ำนั้นไปยืนอยู่ข้างพราวนใหญ่

“ก็พอจะบอกได้โดยประมาณเท่านั้นตัวไม่ใหญ่นัก...จากปลายจมูกถึงกันโดยไม่นับหางไม่ควรยาวเกิน 170 ซม. น้ำหนักตัวก็แค่ 350 ถึง 400 ปอนด์เป็นอย่างสูง!”

“ตายห่า! รพินทร์ นั้นนะ มันลูกม้าแล้ว!”

เชิดวุธเพลอตัวร้องอุทานออกมา

พวกนายจ้างนั่งคิด คำนวณขนาดและน้ำหนักอย่างที่เขาบอกอยู่ครู่ แล้วทั้งสี่คน ก็แทบตาเหลือก

“พระเจ้า! คุณอย่าล้อเล่นนะ รพินทร์”

คิธบ่นอุบอปปในลำคอ

“รับรองครับ ไม่โตไปกว่านี้หรอก”

“บ้าแล้ว! คุณว่าขนาดที่คุณบอกมา ทั้งน้ำหนักตัวและความยาวนี่นะ พวกเราคิดว่ามันเล็กไปงั้นหรือ?...”

คริสร้อง ผ่นเข้ามาใกล้ ป้ายแขนเซ็ดเหงื่อจมูก อากาศเริ่มเย็นเยือกลงอย่างรวดเร็ว

“เซ็ดวุธยังบอกเลยว่ามันขนาดลูกม้า!”

“ลูกม้า ก็ต้องเล็กกว่าแม่ หรือพ่อม้า”

เขาตอบ แล้วเดินต่อไปโดยไม่ปริปากชักชวนใคร ทุกคนจึงต้องเดินตาม และพยายามก้มดูรอยล้อที่เดินตามหลังพวกลูกหาบไปอีกครึ่งนั้น อย่างใจคอไม่ปกติ

“แปลกจริง ก็เห็นว่ามันแยกเข้าป่าริมทางไปแล้ว ทำไมถึงโผล่ขึ้นมาเดินตามหลังคนของเราอีกแบบนี้ คุณอธิบายได้ไหม?”

“อธิบายก็ได้ มันชี้เกียจจะเดินถนนโล่งๆ ก็เข้าป่าเสียที่หนึ่ง ครั้นพอชี้เกียจเดินรกๆ ก็ย้อนกลับขึ้นมาเดินบนด้านข้างนี้เสียที่ ก็แค่นั้นแหละ”

“คุณรพินทร์ ไพรวลย์ ถ้าคุณจะกรุณาหยุดพูดเล่นหรือเห็นว่าพวกเราโง่งงที่สุดในสายตาของคุณ พวกเราก็จะขอบคุณมาก เราไม่กลัวเสือหรือก แต่เราเป็นห่วงคนของเราที่เดินไปก่อนแล้วล่องหน้า พวกนั้นจะรู้ตัวหรือเปล่า ว่ามีเสือเดินสะกดหลังเขาอยู่ตลอดเวลา ประเดี๋ยวหลบเข้าป่า ประเดี๋ยวก็นอนย่องทับรอยไปอีก”

คริสพูดเน้นเสียงอย่างจริงจัง จ้องหน้าเขา

จอมพรานใช้นิ้วเสยปีกหมวกขึ้นนิดหนึ่ง รอยยิ้มแฉ่งไป

ในแวตาขณะที่ชำเลื่องผ่านหน้าคริสไปจ้องอยู่ที่หน้าต่างอื่น ๆ กลัว ๆ ที่ส่อชัดของเบล

“พวกคุณไม่กลัวก็ดีแล้ว เพราะคนเราเวลาเกิดความกลัว ต่อมชนิดหนึ่งในร่างกายจะระเหยกลิ้นที่ส่อถึงความกลัวนั้นออกมา และเลือกก็จะจับลิ้นได้ รู้จุดอ่อนทันที มันจะเลือกโจมตี คนที่กลัวมากที่สุด เพราะฉะนั้นอย่ากลัวไว้เป็นดี”

“ซูไม่เข้าใจเรื่อง”

เบลร้องเร็วปรืด หน้าบึ้ง

“ต่อมอะไรของคุณกัน ไหนบอกซิ ที่ว่ามันจะระเหยกลิ้น แห่งความกลัวออกมานะ”

“ต่อม เอ๊ะ! ต่อมอะไรนะครับ คุณวูธ?”

ประโยคหลังเขาหันไปถามเชิดวูธ ซึ่งตอบมาโดยเร็ว โดยไม่ต้องคิดว่า

“ต่อมบาร์โธลินในผู้หญิง และต่อมเคาเปอร์ในผู้ชายยัง ใกล้เคียง”

“สติวปิด อีเดียท! ทั้งสองคนนั้นแหละ!”

ราวกับนัดกันไว้ แหม่มสาวคนสวยทั้งสองคนร้องลั่นออกมาในประโยคเดียวกันและพร้อมกัน แต่ก็อดที่จะครี้งยิ้มครี้งบึ้งไม่ได้ ดร.สแตนลีย์กับคิธหัวเราะก๊ากออกมาได้เป็นครั้งแรกอย่าง กลั่นไว้มืออยู่ ส่วนเชิดวูธกับรพินทร์ทำหน้าตายได้เท่า ๆ กัน เสียง เบลร้องแหลมมาอีกว่า

“ฉันเป็นหมอ ฉันรู้ว่า ไม่มีต่อมบ้าต่อมบออะไรในตัว มนุษย์หรอก ที่จะระเหยกลิ้นไธแห่งความกลัวออกมาได้ ความ กลัวเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับสมอง มันไม่มีต่อมอะไรที่จะ

ระเหยกลืนออกมาได้ทั้งสิ้น วุฒนะวุฒ คุณไม่น่าจะมาเป็น ‘ลูกคู่’ ผสมโรงกับนายฮั่นเตอร์หน้าหินคนนี้เลย เสียแรงมาด้วยกัน”

“ແ່ລ່ວກັນ ผมไม่ได้เป็นลูกคู่ให้ใครสักหน่อย เขาหันมาถามผมเรื่องต่อมเรื่องไต ไ้ผมก็ไม่ใช้หมอ ผมจะไปรู้ได้ยังไง พอจะเคยได้ยินชื่อต่อมในร่างกายมนุษย์อยู่สองต่อมเท่านั้นแล้ว ก็ยังรู้ไม่รู้เลยว่า ทั้งสองต่อมนี้นะ มันมีหน้าที่ยังไง มันอยู่ตรงไหน”

เชิดวุฒพูดอ่อนๆ เบลหัวเราะหึๆ ชี้นำนายทหารหนุ่มแห่งกองทัพบกไทย

“เอาเถอะ! คงจะมีโอกาสหนึ่งหรือก ที่ฉันจะเอาเข็มฉีดยา จิ้มเข้าไปในต่อมเคาเปอร์ของคุณเพื่อให้รู้ว่ามันอยู่ตรงไหน และฉันก็รู้ด้วยว่า ไ้ต่อมเวอร์นั้นของคุณมันทำงานอยู่ตลอดเวลา นับตั้งแต่คุณเห็นฉันและคริสในวันแรก ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังทำงานอยู่ ไม่เชื่อลองรูตชิปกางเกง จัดออกมาดูกันก็ได้”

“ฮั้วย! ให้มันได้ยังงี้ฮั้วย! เจอะคนจริงเข้าให้ซะแล้ว”

เชิดวุฒร้องออกมาเป็นภาษาไทยแล้วยิ้มแหย่งๆ แต่รพิินทร์หน้าคงเป็นหินอยู่เช่นเดิม ทำเป็นไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น แต่เขาก็พอใจ ที่บรรยากาศของคณะนายจ้างครึ้นเครงขึ้น อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง จิตวิทยาในการพาเดินป่าของเขาเป็นเช่นนี้มานานแล้ว คือถ้าไชยกลิ้นอันตรายทำให้เกิดความเกรงกลัว หวาดหวั่นแก่คณะนายจ้างของเขาเมื่อไร ก็จะหาทางให้เกิดเรื่องสนุกครึ้นเครงเข้ามาแทรก เพื่อเบนความวิตกกังวล

ในขณะที่สมองของตนเองเริ่มคิดวางแผนที่จะเผชิญหน้ากับมหาภัยนั้นๆ อยู่คนเดียวเงียบๆ

บุญคำเดินคล้อยไปคุ่มอยู่ท้ายชบวน โดยสัญญาณ
ของเขาซึ่งไม่จำเป็นจะต้องส่งออกมาเป็นคำพูด คือ เบล และ
เชิดวุธเดินร่วมกลุ่มกันอยู่ตรงกลาง คนเหล่านั้้นพูดคุยหรือถก
เถียงหยอกล้อกันอีกเช่นไร เขาไม่สนใจ แต่สำหรับหัวหน้าคณะ
ดร.สแตนลีย์ เคียงไหล่เขาไปติด ๆ

“มีพรานของคุณสามคนเดินคุ่มพวกลูกหาบไปด้วย คุณ
คิดว่าพวกเขาจะรู้ตัวไหมว่า มีเสือตามอยู่ข้างหลัง?”

“อาจรู้หรืออาจไม่รู้ได้เท่า ๆ กันครับ แต่โปรดอย่าห่วง
คน ของผมทั้งสามคนนั้น ไว้ใจได้เสมอ”

“คุณคิดยังไง? ผมว่า ถ้ามันเป็นตัวเดียวกับแมน อีทเตอร์
ที่คุณว่ามันจะเกาะติดหลังพวกเราไปแบบนี้โดยตลอด และไม่
โอกาสใดก็โอกาสหนึ่ง มันต้องเล่นงานแน่”

“ถ้าเราไม่เพลอ ก็ไม่เป็นไรหรอกครับ”

“คุณพูดง่าย แต่ฟังยากพิลึก”

ดร.สแตนลีย์บ่น พร้อมกับโคลงศีรษะซ้ำ ๆ

“ก็คุณบอกกับผมไว้ล่วงหน้าแล้วว่าให้พยายามหลีกเลี่ยง
เสือตัวนั้นให้มากที่สุด ผมก็พยายามหลีกเลี่ยงแล้ว แต่มันเข้ามาใกล้
เราเอง ก็ไม่ทราบจะทำยังไงเหมือนกัน”

หัวหน้าคณะอิงไปครู่ หัวคิ้วขมวด

“ผมยอมรับว่าฝ่ายของผมไม่มีใครชำนาญในเรื่องนี้หรอก
แม้ว่าจะมีบางคนคุยโวอยู่บ้าง คุณก็อย่าถือสาเลยนะ เป็นอันว่า
ผมมอบหน้าที่ให้แก่คุณก็แล้วกัน คือเราจะพยายามไม่ยุ่งเกี่ยว
กันมันโดยไม่จำเป็น แต่ถ้ามันเข้าทางปืนของฝ่ายคุณเมื่อไหร่ ก็

อย่าเอาไว้ ผมไม่ชอบให้มันคอยดักหน้าดักหลังกลุ่มของเราอยู่
อย่างนี้”

“ตกลงครับ แต่ผมรู้สึกว่าจะยาก ในการที่เราจะเป็นฝ่าย
รับอย่างเดียว ลูกหาบ 10 คน พวกคุณอีก 5 รวมเป็น 15 คน
ผมระวังยากเหลือเกิน มันเป็นเลื่อพิการ ขาหน้าข้างซ้ายเดิน
เขย่งไม่ถนัดนัก อาจถูกใครยิงมาก่อน หรืออาจเกิดจากการต่อ
สู้กับเหยื่อของมันก็ได้”

“คุณรู้อย่างไรว่า ขาซ้ายของมันพิการ?”

“ดูจากรอยเท้า ที่แอ่งน้ำนั้นก็รู้ เพราะจับได้ทั้งสี่อู้งเท้า
เลยโดยชัดเจนที่ปรากฏไว้ อู้งเท้าซ้ายของมันเวลาเดินจะเหยียบ
พื้นไม่ถนัดเต็มที่นัก แต่ไปหนักที่อู้งเท้าขวา บางที่อาจมีขนเม่น
หักปักอยู่ที่อู้งเท้าซ้ายก็ได้”

ดร.สแตนลีย์พยักหน้าช้า ๆ แม้มริมฝีปาก

“ขบวนลูกหาบของเราตอนนี้อยู่ห่างจากเราสักเท่าไร?”

“ผมกะว่าไม่เกินไมล์ครึ่ง”

“เราควรจะให้รู้ตัว และหยุดรอพวกเราก่อน โดยการยิง
ปืนขึ้นสักนัดจะดีไหม?”

“ไม่จำเป็นหรอกครับ มันเอิกเกริกและเสียเวลาไปเปล่า ๆ
ผมเชื่อว่าการหยุดพักของเราวันนี้ มันจะยังไม่จู่โจมเข้ามา
เป็นอันตรายแต่คืนนี้ภายหลังจากเราวางแคมป์แล้วก็ไม่แน่เหมือน
กัน อาจป่วนเปี้ยนเข้ามาใกล้”

“ถามจริง ๆ เถอะ คุณคิดว่ามันจะเป็นตัวเดียวกับที่เอา
คนที่ซบบอนไปกินหรือเปล่า?”

รพินทร์ ไพรวลย์ ยิ้มชนิดหนึ่ง

“ถ้าเสียพิการแบบนี้ ก็เชื่อได้ถึง 99 เปอร์เซ็นต์ครับว่าน่าจะเป็น แมน อีทเตอร์ตัวนั้นแหละ ขณะนี้มันเริ่มติดตามคณะของเราแล้ว แต่เรื่องเล็กเหลือเกิน ผมขอร้องอะไรคุณในฐานะหัวหน้าคณะ เพื่อให้พูดกับคนของคุณหน่อยได้ไหมครับ ลำพังผมพูด เขาเหล่านั้นอาจไม่สนใจเชื่อฟังนัก”

“ได้ คุณจะให้ผมพูดอะไร?”

“ตั้งแต่วันที่เป็นต้นไป ขอให้ทุกคนระวังตัว ขณะที่วางแคมป์พักแล้ว อย่าให้คนใดคนหนึ่งเดินพ้นออกจากบริเวณที่พักไปโดยไม่บอกให้ผมรู้ ไม่ว่าจะใกล้ที่พักสักแค่ไหน”

“ได้ ผมจะบอกกับพวกนั้นเอง ว่าแต่นี้มันค่าเต็มที่แล้วนะ อีกไม่กี่นาทีก็น่าจะมีดสนิท เราจะเดินกันไปในความมืด ในขณะที่มีเสือกินคนคอยตามอยู่อย่างนี้นะหรือ?”

จอมพรานหัวเราะเบา ๆ

“มืดหรือสว่าง กลางคืนหรือกลางวัน มันก็มีความหมายเท่า ๆ กันนั้นแหละครับ สำหรับผม ในเขตป่าที่ผมท่องเที่ยวอยู่ก่อนและระยะนี้มันก็ยังเป็นอาณาจักรของผมอยู่โปรดอย่าห่วงเสือตัวนั้นก็ไม่ใช่ปัญหาที่น่ากังวลอะไรนัก ตราบใดก็ตามที่พวกคุณเชื่อฟังผม”

ขาดเสียงพูดเบาเหมือนกระซิบของรพินทร์จุมุกของทุกคนก็ไชยกลิ้นสาบสาางจนก็มาตามลมใกล้คำจนแทบผละ...แต่พรานใหญ่เฉย...เท้าคงเดินไปตามปกติ...

ความกระสับกระส่ายเกิดขึ้นเห็นชัดทุกคน นายจ้างอเมริกันทั้งสี่เริ่มสูดจุมุกฟุดฟิด และแสดงอาการเตรียมพร้อมปลดปืนออกจากไหล่ทันที บ้างที่ขึ้นลำไว้เรียบร้อยแล้ว แล้วก็ปลดห้าม

โก ไอบ้างที่ยังไม่ขึ้นลาก็กระชากลูกเลื่อนดั่งลั่นและพากันถือ
ปิ่นในท่าเฉียงอาวุธ...

เหมือนจะเตรียมเข้าประจัญบานกับมนุษย์ด้วยกัน
เช่นนั้น

ตาพรานเฒ่าบุญคำปิดปากหัวเราะคิกคักเมื่อเห็น
อาการนั้น เชิดวุธเหลี่ยมคูหาพริบไม่เลวทีเดียว เมื่อเขาเห็น
พรานใหญ่เฉยเป็นปกติ ไม่แสดงท่าว่าจะต้องเตรียมเผชิญหน้า
กับอะไร ตนเองจึงไม่ยอมปลดไรเฟิลออกจากไหล่ นอกจาก
สายตาที่พยายามกวาดระแวงระวังไปรอบด้านเท่านั้น และเดิน
รั้งท้ายขบวนเข้ามาประกบคู่กับบุญคำ

“มัน ใช้ไหม คงอยู่ไม่ห่างนักหรอก เหนือลมเราด้วย”

เขากระซิบกับพรานอาวุโส เบาที่สุด

บุญคำยิ้ม พยักหน้าไปทางป่าขวามือ อันอยู่บนเนินสูง
เบื้องหน้า

“ขวามือ แถวๆ ช้างหน้านั้นแหละครับ...แต่ นายทหาร
ใจเย็นเหลือเกิน”

เชิดวุธยิ้มเลียนๆ

“มันก็ไม่เย็นนักหรอกแต่พรานใหญ่ของบุญคำเย็นยิ่งกว่า
ฉันสักพันเท่า เขาเดินนำขึ้นไป ยังกะว่าจะเดินผ่านแมวตัวเล็กๆ
ที่เตะเล่นได้เท่านั้น”

“แกก็เตะเล่นเสียมาสองสามร้อยตัวแล้ว ไม่ว่าจะเสีย
ใหญ่สักขนาดไหน ในป่าแถวนี้”

ตาเฒ่าป๋องปาก พุดหน้าซึ้งซัง เชิดวุธจ้องหน้า

“อย่าล้อเล่นหน้า คนยิงใจไม่ตื้ออยู่แล้ว บอกตามตรง”

“แกเตะจริง ๆ ครับ เเตะด้วยความโมโห แต่ภายหลังจากที่แกเอาระสุนผ่ากะโหลกมันนอนนิ่งไปแล้วตะหาก...”

ว่าแล้วแกก็หัวร่อคิกคัก พุดแผ่วเบาต่อไป

“นายทหารลำบากหน้อย ที่ต้องมาทำงานกับนายฟาร์ริงพวกนั้น แต่ถ้าจะคิดว่าเป็นการหัดเดินป่าให้ชำนาญละก็ นายทหารไม่ผิดหวังแล้ว ที่มากับเจ้านายของบุญคำคราวนี้ ถ้าจำเป็นไม่เข้าใจอะไรก็ซักถามกันได้ แกรักนายทหารเป็นพิเศษ แต่ที่ควรจะต้องทำเองก็คือ หมั่นจับสังเกตท่าทีของแกไว้ให้ดีเถอะ แล้วนายทหารจะค่อย ๆ เรียนรู้ไปเอง ดูไม่ยากหรอกครับ แค่ 7-8 วัน ถ้าสนใจเผ่ากิริยาอาการของแกไว้ทุกขณะ นายทหารจะรู้หมดว่า ถ้าแกเอานิ้วเสยปีกหมวกขึ้นหมายถึงอะไร ถ้ามองดิน มองฟ้า มองซ้าย หรือมองขวา ควรจะหมายความว่าอะไร และถ้าหยุดชะงักหนึ่งลงอย่างกะทันหัน มันจะมีอะไรเกิดขึ้นมั่ง ไม่ว่าจะเผชิญหน้ากับอะไร ถ้าแม้แต่สั่งเบา ๆ แค่ว่า ‘อย่า’ ละก็ นายทหารเฉย และยืนนิ่งไว้เท่านั้น”

“ฉันจะพยายาม...คุณอำพลก็สอนฉันไว้อย่างนี้แหละว่า แต่เนิ่นเนาะ บุญคำ ไรที่เขาเดินเฉย ๆ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ไปแบบนั้นนะ หมายความว่ายังไง? แปลว่ามันจะไม่เกิดอะไรที่เราจะระวังกันขึ้นอย่าง...ดีดขาดใช้ไหม?”

บุญคำมองไปยังเบื้องหลังของเจ้านายที่โยกตัวเดินขึ้น เดินนำหน้าทุกคนคุ่ม ๆ ไปห่างแค่ไม่เกิน 15 ก้าว

“ระวังยังไง นายทหาร?”

“ก็คงไม่คิดว่า มันอาจดักตะครุบเราคนใดคนหนึ่งในไม่กี่นาทีข้างหน้านี่สิ”

“อ้อ ถ้าคิดอย่างนั้นก็ไม่น่าหวั่นไหวหรอกครับ มันอาจจะดักเล่นงานก็ได้ หรืออาจซุ่มดูอยู่เฉยๆ ก็ได้ เรื่องนี้พราวนใหญ่เข้าใจดี”

“อ้าว! แล้วทำไมไม่ถือปืนเตรียมระวังเลย เดินเฉื่อยๆ ไปเหมือนไม่สนใจกับอันตรายอะไรทั้งสิ้น

“ก็ข้อนี้แหละครับ ที่สายตาผาดๆ เบื่องนอกดูได้ยากจากท่าที่เจ้านายของบุญคำ แกเดินของแกไปเหมือนธรรมดาอย่างยิ่งแหละ ตาแถมกะพริบๆ กับเลื้อ แต่มือเร็วกว่าเลื้อมาก ถ้าโหดเข้ามาเมื่อไหร่ นายทหารคอยดูก็แล้วกัน ว่าแกปลดปืนออกจากไหล่และยิงได้เร็วขนาดไหน เจ้านายของบุญคำยิงเลื้อไม่เหมือนพราวนคนไหนหรอก แม้แต่ ‘หนานไพร’ ที่เคยมีชื่อเสียงใหญ่มาก่อน เพราะแกยิงในขณะที่มันกระโจนเข้าใส่กลางอากาศเสียเป็นส่วนมาก ถ้าเพียงมันแอบเมียงๆ มองๆ หรือยืนตะกุกๆ ฝุ่นแยกเขี้ยวอยู่ แกจะยืนดูมันเฉยๆ ก่อน นายทหารสบายใจเกิดขึ้นครับ เลื้อกินคนนะเรื่องี่ประตั่วสำหรับคุณรพินทร์ ตามปกติแล้ว ถ้ามันไม่มีประวัติร้ายมาก่อน แกไม่เคยทำอะไรมันเลย และถ้าลงเจตนาตามตัวกันแล้ว ขนาดเดินยังมีดๆ ในเวลากลางคืน ไม่มีพราวนคนไหนในโลกนี้ทำกันได้ แต่เป็นเรื่องธรรมดาของคุณรพินทร์ ถ้าแกจะกลัว แกก็กลัวแต่ข้างเท่านั้นแหละครับ”

“ไหน ว่ายังงั้นนะ มือขนาดนี้นะหรือกลัวข้าง”

บุญคำยิงฟัน

“ไอ้ทีกลัวนะ ไม่ใช่กลัวอะไรหรอกครับ แกกลัวว่าจะต้อง

ทำบาปกับสัตว์ใหญ่ คติของแกก็คือ สำหรับข้างแล้ว ถ้าไม่
เกะกะกับแกจริง ๆ หรือไม่เคยฆ่าใครมาก่อน แกจะไม่ยิงโดย
เด็ดขาด แกบอกผมว่า ข้างเป็นสัตว์ก็จริง แต่เป็นสัตว์สูง แสนรู้
และเป็นสัตว์ที่ควรสงวนไว้ ถ้าจะให้ชัดกันจริง ๆ เท่าที่ผมอยู่กับ
แกมานาน เห็นตุ้มเดียวหมอบไปทุกราย ส่วนมากไม่เหลือบ่า
กว่าแรงจริง ๆ แกให้ตะเพิดไล่ เพราะแกขี้เหนียวกระสุนปืน”

“ฮือม ก็ได้รับความรู้แปลก ๆ ดีเหมือนกันนะ สำหรับพราน
ใหญ่นั้น เท่าที่บุญคำเล่าให้ฟัง ว่าแต่บุญคำก็คงจะไม่กลัวเสือ
เหมือนกันซิ เพราะเป็นลูกศิษย์เขามานาน”

“ใครบอกนายทหาร...”

ตาพรานเต๋าทำตาโต

“ทำไมผมจะไม่กลัวเสือเคยเล่นงานผมเกือบตายมาแล้ว
ก่อนจะมากอยู่กับคุณรพินทร์ ถ้าแกไม่ช่วยผมไว้ ป่านนี้ไม่มีพราน
ชื่อไอ้คำแล้ว...ผมมันคนแก่แล้ว ตาเต๋าก็ไม่ค่อยจะดี ยิ่งปืนก็
ช้ากว่าแก แต่อาศัยเจ้านายมือแน่น ผมอยู่ใกล้ ๆ แก ผมก็ไม่กลัว”

เชิดวุธรู้ว่าตาพรานเต๋าท้อมตน และพูดให้เป็นเรื่องชวน
ขบขันเสียมากกว่า

หญิงชายอเมริกันทั้งสองคู่ไม่พูดคำใดอีกทั้งสิ้น เดิน
ไปในลักษณะถือปืนเตรียมพร้อมอยู่อย่างนั้น แต่ก็ฉลาดพอ
สมควรที่จะไม่กระชั้นชิดติดหลังรพินทร์ขึ้นไป คงปล่อยให้
ห่างไว้อย่างเดิม ขนาดคือ ผู้คุยอวดว่าผ่านสมรภูมิมามากหลาย
สมรภูมิ ขณะนี้ก็ยังหน้าซีดมีอาการล่อกล่อกจนมองเห็นชัด

สภาพป่าอันแสนจะน่ากลัวอากาศที่โพล้เพล้ใกล้มืดสนิท ซึ่งมองเห็นอะไรเป็นเงาตะคุ่มไปหมด และกลิ่นสาบของเสื่อร้ายที่โชยมาเตะจมูกอย่างถนัดถนี้เช่นนี้ มันเป็นบรรยากาศที่คนไม่เคยเผชิญมาก่อน จับใช้มืออ่อนตืดอ่อนลงง่าย ๆ เหมือนกัน แม้คนคนนั้นจะเคยผ่านสงครามฆ่ามนุษย์ต่อมนุษย์กันมาแล้วมากมายสักเพียงใดก็ตาม เพราะสภาวะสิ่งแวดล้อมมันผิดกัน

อย่างน้อยที่สุดก็คือตบะของปาลิกและสาบเสื่อโครง!

สแตนลีย์ควบคุมและซ่อนความรู้สึกไว้ได้ดีมากเพราะไม่ปล่อยอะไรออกมาทั้งสิ้น คริสกับเบลเริ่มหนาวสั่น คางสั่นกระพกกัน ทั้ง ๆ ที่อากาศก็ไม่เย็นจนเกินไปนัก ผ่านขึ้นยอดเนินไปแล้ว และก็ลงไปตามหนทางราบ ซึ่งระยะนี้เห็นเป็นสีดำยาวเหยียดท่ามกลางหัวใจอันเต้นไม่ปกติของฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ก็ยังไม่เห็นมีอะไรปรากฏขึ้นทั้งสิ้น มัคคุเทศก์ยังคงสะพายปืนเดินนำหน้าไปเป็นปกติ มีหน้าซำยังดูเหมือนจะจัดเอาชิการ์ที่ตัดหูไว้ขึ้นมาเดินจุดสูบพ่นควันฉุย

ประมาณเกือบร้อยเมตร ห่างลงมาจากยอดเนินที่ได้กลิ้งครั้งแรก สาบเหล่านั้นก็เลือนหายไป คงได้กลิ้งจาง ๆ ของชะมดเข้ามาแทนที่ ‘นายฮันเตอร์’ ของเบล ก็คงเดินไปตามประสาของเขา

สแตนลีย์เป่าลมออกจากปากเข้าห้ามไกวป็นแล้วหุดฐาน สะพายไหล่ตามเดิม อีกสามคนของฝ่ายตนจึงทำตาม

“เชื่อว่าคงไม่มีอะไร”

หัวหน้าคณะพึมพำกับคนของตน

“บรรยากาศมันไม่ดีเอาเสียเลยรู้สึกว้าไอนั้นมันจะป่วย-
เปียนเข้ามาใกล้เราอยู่ตลอดเวลา”

คือพูดเสียงอื้อในลำคอ แล้วหันกลับมามองหลัง เห็น
บุญคำกับเชิดวุธคงเดินคู่กันตามมาปกติ ก็ยิ้มให้พยักหน้าให้เร่ง
ฝีเท้าเข้าร่วมกลุ่มกัน ทั้งสองจึงตามเข้าไปชิดหมู่

“มืดเกือบมองไม่เห็นทางเต็มที่แล้ว นี่จะต้องเดินอีกไกล
สักแค่ไหน?”

คริสหันมาถามบุญคำอย่างซัดถ้อยซัดคำ

“อีกไม่นานหรอก นายแหม่มม ไก่ขันก็ถึง”

“ไก่ขัน...หมายความว่ายังไง?”

หล่อนลืมตาโพล่ง ถามอย่างตกใจ

บุญคำหัวเราะเอิกอ้าก เอามือลูบหัว

“บุญคำพูดเล่นนะ ถ้าไก่ขันถึง ก็แปลว่าเดินกันยันสว่าง
นะซิ...อีกแค่นี้เอง...แค่ที่เห็นหินชะงอกดำๆ โหนดแหละเลี้ยวซ้าย
ลงไปอีกเดียวเดียวก็เข้าเขตหมู่บ้านแล้ว เราเดินกันเร็วเกินกว่า
ที่กะไว้แต่แรกอีก”

“อย่าหลอกนะ ตาแก่”

เบลพูดค่อยๆ

“ไม่หลอกซิหน้า นายแหม่มมผมแดง แต่ขอที บุญคำยังไม่
แก่เลย เร็วแรงยังแข็งเป๊ก!”

ถึงทางแยกซ้ายเห็นถนนมีรอยคนเดินตัดคดเคี้ยวเข้า
ไปในดง จากความเงิบ ได้ยินเสียงคนพูดกันพึมพำแว่วๆ มา

รพินทร์หันมาโบกมือ ทางด้านนายจ้างเริ่มใช้ไฟฉายเดินทางแล้ว
สายกวาดไปรอบๆ ระยะนี้เอง ที่รพินทร์ชะลอฝีเท้ารอ

“ถึงแล้วครับ อีกโค้งเดียวเท่านั้น”

“เข้าเขตหมู่บ้านเลยหรือ?”

“ยังไม่ถึงบริเวณของหมู่บ้านหรรโศกรับ หมู่บ้านชัยบอน
ก็ต้องตัดทางไปอีกสัก 500 เมตร คุณสั่งผมไว้ให้พยายามหลีกเลี่ยง
อย่าเข้าไปยุ่งในเขตหมู่บ้าน ผมก็เลยสั่งให้เขาวางแคมป์
อยู่ริมธาร แต่รับรองได้ว่าเขตต้นน้ำของหมู่บ้าน น้ำที่เราจะใช้
ย่อมสะอาดกว่าอยู่ต่ำกว่าหมู่บ้าน”

“รอบคอบดีมาก”

หัวหน้าคณะตบไหล่เขา

อีกอีตใจเตี๋ยว กลุ่มที่ติดตามมาเบื่องหลังก็มองเห็นกองไฟสว่างไสวอยู่ในบริเวณสถานที่ตากถางไว้โล่งเตียนพอสมควร ตอนหนึ่งพวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองที่ล่องหน้ามาก่อนแล้ว ปลงหาบ วางแคมป์ และก่อไฟหุงหาเรียบร้อย กำลังนั่งรวมกลุ่มสนทนากันอยู่

ฝ่ายนายจ้างถอนใจออกมาอย่างโล่งอกไปเปลาะหนึ่ง
บริเวณที่วางแคมป์ อยู่กลางด้านสัตว์ที่จะลงกินน้ำในลำธารพอ
ดี

คณะนายจ้างถูกจอมพรานซึ่งกำหนดให้ไปพักอยู่ในบริเวณ
ผ้าซิ่นกันน้ำค้างและพื้นปูด้วยพลาสติกสนามในมุมหนึ่งระหว่าง
จอมปลวกใหญ่โล่งๆ สองลูกที่ขนาบอยู่ โดยมีกลุ่มลูกหาบของ
เขา กระจายกันจัดที่นอนเป็นชุดๆ รายล้อมไว้กองไฟใหญ่ นอก
จากไฟหุงก่อไว้สามด้าน

จอมพราวนมาถึงก็ตรวจบริเวณความเรียบร้อยอื่นๆ อยู่
ครูเดียวทุกคนเห็นเขาเดินไปสอบถามคุยอะไรกันเบาๆ กับพวก
ลูกน้องมือดีสามคนที่ปล่อยให้ล่องหน้ามาพร้อมกับลูกหาบก่อน
และเหมือนจะมีการสั่งโน่นสั่งนี่อยู่อีกครูเดียว ก็เดินเข้ามาที่
คณะนายจ้างซึ่งบัดนี้พากันนั่งบ้างนอนบ้างอยู่บนพื้นปูพลาสติก
ทั้งห้าคน รวมทั้งเชิดวุธเหน็ดเหนื่อยกันแทบจะลุกไม่ไหว ขณะ
นั้น คีธเอาบรันตีออกมารินใส่ถ้วยพลาสติกแจกจ่าย

“เอาละครับ เรียบร้อยพักผ่อนกันให้สบาย แล้วทาน
อาหารค่ำของพวกคุณได้เลย สำหรับทางผมไม่ต้องห่วง และ
ถ้าหากว่าผมไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มอยู่ด้วย ก็ขอให้เข้าใจว่า ผม
อยู่กับคนของผม ไม่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง แวดล้อมพวกคุณใกล้ๆ
นี่แหละ หากมีธุระจำเป็น ก็ให้คนเดินตามหาผมได้” เขาพูด
ยิ้มๆ

ปารอบด้าน ขณะนี้มีดสนิทลงแล้ว มีแสงไฟในกองที่
รายล้อมไว้สว่างดูอบอุ่นแวม มองเห็นเงาของสุมทุมพุ่มพฤษ
และแมกไม้เป็นเงาตะคุ่มๆ อยู่ในระยะใกล้

คริส ส่งบรันตีให้เขา ดูเหมือนจะเป็นการแสดงไมตรีครั้งแรก ตั้งแต่เริ่มออกเดินทางในครั้งนี้ และมีเรื่องต่อปากต่อคำ
กันมา ตาสีฟ้าแวววามของหล่อนกระทบแสงไฟเป็นประกายอ่าน
อะไรไม่ออก

“ขอบคุณครับ แหม่ม!”

ยิ้มของสุภาพบุรุษไพรกว้างออกไปอีกนิด รับมาโดยดีและ
จิบ ขณะนั้นเบลกับคีธกำลังช่วยกันเป็นคนครัวสำเร็จรูปประจำ
ของฝ่ายตนเอง เปิดกระป๋องเครื่องเรชั่นขึ้นมีทั้งที่กินสดได้เลย

และทั้งที่ต้องอุ่นด้วยไฟจากแอลกอฮอล์ซึ่งเป็นเตาแบบเบ็ดเสร็จ อยู่ในเครื่องกระป๋องในตอนส่วนล่างของมันเอง เชิดวุธกำลังช่วยในด้านภาระการหลับนอนเอาหมอนสนามออกมาเป่าลม

ส่วนหัวหน้าคณะกำลังนั่งเหยียดขาอยู่ตรงหน้าห่อสัมภาระหมายเลขหนึ่ง อันเป็นเครื่องวิทยุพิเศษ ซึ่งพวกลูกหาบนำมาตั้งไว้ให้ในบริเวณที่พักของพวกเขา เพราะเป็นคำสั่งที่นัดแนะกันไว้แล้วจากรพินทร์ ในทุกครั้งของการหยุดพัก ลูกหาบซึ่งทำหน้าที่แบกหามวิทยุเครื่องนี้ จะต้องนำมามอบไว้ให้ที่ฝ่ายนายจ้างทุกครั้งไป

ทุกคนรู้หน้าที่ดีว่าใครจะต้องทำอะไรบ้าง โดยไม่ต้องเตือนซ้ำ

ก่อนที่จะเขาจะขยับตัวผละไป คริสซึ่งจ้องอยู่ตลอดเวลาแล้ว ก็ทักว่า

“เดี๋ยว รพินทร์...”

จอมพรานเลิกคิ้ว แทนคำถาม

“คุณสอบถามพรานหรือลูกหาบที่เดินล่องหน้าเรามาก่อนหรือยัง?”

“สอบถามเรื่องอะไรครับ?”

“แมน อีทเตอร์ สะกดหลังพวกเขามาทุกระยะ และป้วนเปียนอยู่ใกล้ๆ เรานี่เอง ในช่วงเดินหลังสุดก่อนถึงที่พักนี่”

รพินทร์ถือถ้วยบรันดี้ที่ดื่มหมดส่งให้

“ยังไม่มีใครรู้หรอกครับ”

“คุณไม่คิดจะบอกให้พวกเขาได้รู้ตัวไว้บ้างหรือ?”
หัวหน้าคณะผกกตัวขึ้นนั่ง พรานใหญ่เอาแขนป้ายหน้า

ผาก

“บอกหรือไม่บอก ไม่มีความหมายสำคัญอะไรนักหรอก
ครับ ด็อกเตอร์ ถึงยังงั้นทุกคนของพวกผมก็รู้ดีอยู่แล้วว่า เขต
ชัยบอน เป็นเขตที่มี ‘แมน อีทเตอร์’ ตัวหนึ่งกำลังอาละวาดอยู่
ซึ่งคณะของเราจะต้องผ่านเข้ามาอยู่แล้ว”

เขาพูดอย่างธรรมดาที่สุด

“แต่เดี๋ยวผมจะเตือนให้พวกเขาไว้บ้าง ว่ามันย่องตาม
หลังอยู่ ย้ำอีกครั้งว่าไม่ต้องกังวลกับเรื่องเล็กน้อยแค่นี้ ทำตัว
ของพวกคุณให้สบาย และปฏิบัติเท่าที่ผมขอร้องไว้เท่านั้นเป็น
พอ”

“ขอบคุณที่คนของคุณจัดเตรียมอะไรไว้ให้เราก่อนที่จะ
มาถึงอย่างเรียบร้อย ทุกคนรู้หน้าที่และทำงานร่วมทีมเวิร์คกัน
ได้ดีเหลือเกิน”

เบลเงยหน้าขึ้นบอก หล่อนพอใจกับสถานที่พักของฝ่าย
ตนที่พวกพรานจัดไว้ให้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี

“รพินทร์ไม่ได้รับจ้างเป็นมัคคุเทศก์นำทางครั้งนี้เป็นครั้งแรก เบล”

เชิดวูธร้องออกมาเบาๆ

“แต่ให้ตายเถอะ เพื่อนเล่นสั่งให้วางแคมป์ดักกลางด่าน
สัตว์ที่จะลงกินน้ำเลย หวังว่าคืนนี้ ช้างคงจะไม่ยกโขลงเดินข้าม
เราเพื่อลงกินน้ำนะ รพินทร์”

ประโยคหลังเขาหันไปถามสุภาพบุรุษไพร

รพินทร์ ไพรวลย์หัวเราะเบาๆ ไม่สนใจกับคำถามนั้น แต่บอกกับทุกคนว่า

“เอาละครับ พักผ่อนกันให้สบาย ชัดช่องหรือต้องการอะไร ก็บอกกับคนของผม ประเดี๋ยวผมจะมาใหม่”

จบคำพูดเขาหันกลับไปและหายเข้าไปในหมู่พวกลูกหาบที่กระจายกันอยู่รอบๆ บริเวณนั้น คริสจึงมองตามหลังไปเงยบๆ

“เฮ้! เมื่อก็คุณถามอะไรเขาอะไร ช่างอะไรจะเดินลงมากินน้ำในลำห้วยข้างล่างนี้หรือ?”

“พูดเล่นนะ...”

พ.ต.เชิดวุธผู้เคยเดินป่าล่าสัตว์สมัครเล่นมาก่อนบ้างแล้วบอกมาปนหัวเราะ

“พวกคุณอาจไม่สังเกตหรือไม่มีความรู้มาก่อนก็ได้เกี่ยวกับการล่าสัตว์ คือผมหมายความว่า ที่พักของเรานี้แหละ ตั้งดักรอยู่กลางเส้นทางสัตว์เดิน ซึ่งจะต้องเดินลงไปกินน้ำในห้วยข้างล่าง ห่างจากที่เราวางแคมป์อยู่ที่นี่แค่ 30 เมตรเท่านั้น เวลากลางคืน สัตว์ป่านั้นจะต้องอาศัยลงกินน้ำในห้วยนั้น ตามปกติก็อาศัยเส้นทางที่เราเรียกว่า ‘ด่าน’ นี่แหละ ที่นี้พ่อพรานของเราเล่นสั่งให้ลูกน้องวางแคมป์ขวางเส้นทางเดินของสัตว์ที่จะลงกินน้ำพอดี ฤดูนี้เป็นฤดูแล้งด้วย น้ำในป่ามันหายาก สัตว์ป่าจะต้องรู้ว่าแหล่งไหนมีน้ำอยู่บ้าง และจะมุ่งมาตามแหล่งน้ำนั้น แต่แคมป์เรามาขวางดักหน้าสกัดเส้นทางมันแบบนี้ มันก็จะลง

กินน้ำไม่ได้ เท่ากับเป็นการขัดผลประโยชน์ของมัน ประเดี๋ยว
ข้างทั้งโขลงมันโกรธ มันก็จะเดินลุยลงมาเสียเท่านั้น...แต่ผมพูด
ล้อเขาเล่นนะ ไม่มีข้างหรือสัตว์ร้ายตัวไหนกล้าเดินผ่านลงมาได้
หรอก เมื่อเรามาพักอยู่ตรงนี้”

“เอ๊ะ! ก็ไม่แน่เหมือนกันนะ ข้างทั้งโขลงอาจสวนสนาม
ลงมาก็ได้ ถ้ามันต้องการน้ำ และเราไปขวางเส้นทางของมัน
เลือนั่นเล่นตลกอะไรขึ้นมาเสียแล้ว เขาควรจะได้เลี่ยงเส้นทางของ
มันเสีย” คีธโวย

สแตนลีย์จู้ปากเบาๆ โบกมือ

“หยุดโวยวายไม่เข้าเรื่องเสียที่เถื่อนๆ คีธ เรามอบความ
รับผิดชอบในการเดินทางทุกสิ่งทุกอย่างให้แก่เขา แล้วคนคนนี้
จะต้องรู้ดีเกินกว่าที่เราจะไปทักท้วงหรือสั่งสอนอะไรเขา”

“น่าดู นะ ‘น่าดู’ ที่เดียวแหละ!”

คริสติน่าพึมพำเบาๆ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง มือเคาะ
ถ้วยพลาสติกที่รพินทร์ส่งคืนมาให้ เบลนั้ถอดรองเท้าอยู่ใกล้ๆ
ก็ถามเบาเป็นการคุยกันเองตามลำพังว่า

“น่าดูยังงี้ เธอหมายความว่ายังงี้ คริส?”

เพื่อนสาวผมทองยิ้มไหล่ เบ้าปากนิดหนึ่ง

“ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน บนความนิ่งๆ ถ่อมตน ฉัน
สังเกตจากสายตาทำที่ในส่วนลึกของเขา เห็นแววหยิ่งยโส เชื้อมัน
ในตนเอง และอะไรๆ ที่ ‘กินลึก’ อีกหลายอย่างที่ยัง ค้นไม่พบ
แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือ พวกเราทั้งหมดอยู่ในระหว่างการ ‘ทดสอบ’

ของเขาแล้วในเรื่องความลำบากยากแค้นทุกชนิดในเส้นทางเดินครั้งนี้”

“คาร์ค แอนด์ แฮนซัม...แต่ไม่ค่อยจะ ‘ทอลล์’ หรือเธอว่ายังไง ?”

“ตามหลักของจิตวิทยาแล้ว คนตัวเล็ก ๆ อย่างนี้แหละร้ายกาจเสียยิ่งกว่าคนตัวโต ๆ เสียอีก ฉันไม่สงสัยเลยว่า ทำไมเขาถึงยิ่งใหญ่หนักในป่า อยู่ในเมืองก็เหมือนคนธรรมดา ไม่มีพิษสงอะไรทั้งสิ้น แต่พอกลิ้นเข้ากับป่าเท่านั้น กลายเป็นคนละคนเลย ฉันไม่ชอบแววตาของเขาเลย มันเต็มไปด้วยความกร้าวแข็ง ซาเย็น และแฝงรอยหยันตลอดเวลา”

“แต่เธอก็ ‘ตอก’ เขาอยู่ตลอดเวลาเหมือนกันนี่ ตั้งแต่ออกเดินทางมาแล้ว”

“คนเรา มันก็ต้อง ‘ลอง’ กันดูบ้างเหมือนกัน ลักวันหนึ่งคงได้ตบให้สักสองสามฉาด”

เบลหัวเราะ มองตาเพื่อนสาวอย่างเท่าทันความคิด

“ฉันว่าเธอไม่มีโอกาสจะทำได้อย่างนั้นหรอก เพราะเขาก็ไม่ได้ทำอะไรให้เธอ ‘ตบ’ เขาได้เลย สำหรับเชิดวุธละก็ไม่แน่ว่าแต่เธออยากจะตบเขาทำไม เพื่อยั่วยุให้เขาปล้ำเธอนั้นรี”

คริสไม่ตอบ แต่ยิ้มชนิดหนึ่ง นิ่งไปครู่ รูดชิปถอดรองเท้า ถอดออก เพื่อคลายความอับที่สวมเดินหนักมาทั้งวัน เป็นการฟุ้งอากาศ แล้วกระซิบบว่า

“แต่ฉันรู้ว่าเธอชอบเขา!”

เบลเลิกคิ้วชนิดหนึ่ง

“ไม่เลวทีเดียวแหละ มิสเตอร์ฮันเตอร์คนนี้ ฉันยังไม่เคย

เห็นผู้ชายคนไหน หรือเชื้อชาติไหน มี ‘มาด’ อย่างนี้มาก่อนเลย เขาไม่เหมือนใครที่ฉันพบเห็นมาสักคนเดียว ‘แมน’ ทั้งตัวเลย ฉันชอบตอนที่เขาเดินอยู่ในป่า การเคลื่อนไหวทุกชนิดท่ามกลางพงไพร อาการที่น่าดูที่สุดตอนไหน เธอรู้ไหม?”

“ฉันอาจไม่สังเกตได้ลึกเท่าเธอก็ได้”

“ฉันว่าเธอมองเขา ‘ลึก’ ยิ่งกว่าฉันเสียอีก แต่สำหรับฉันจะบอกให้ก็ได้ ท่าที่เขาจับไรเฟิลชูสูงขึ้นในท่าระวังพร้อม ขณะที่ข้างตัวนั้นวิ่งซาร์จเข้าใส่ นั่นแหละ เขาไม่ได้ประทับไหล่เตรียมยิง แต่ถือปืนเตรียมพร้อมอยู่เฉย ๆ”

“ฉันไม่ได้เห็นอะไรถนัดนักในตอนนั้น แต่ฉันทิ้งในท่าที่เขาเอานิ้วดันปีกหมวกให้เสยขึ้นไปจากการปิดคลุมหน้าผากของเขา ไอ้หมวกสับปะรังเคโกโรโกโสของเขาใบที่ครอบหัวอยู่ตลอดเวลา นับแต่วันแรกที่เราเห็นนั่นแหละ...สมาร์ทกาย!”

พอมิดสนิท อากาศที่เย็น ก็กลายเป็นหนาวเยือกในทันที การเดินกรากกรำมาทั้งวัน ซึ่งผ่านความร้อนระอุมาชนิดเหงื่อชุ่มโชก เปลี่ยนแปลงไปเป็นตรงข้าม ไม่มีใครคิดที่อยากจะสัมผัสน้ำ และเหงื่อก็แห้งหายไปหมดสิ้น

กลุ่มนายจ้างเริ่มรับประทานอาหาร และรวมกลุ่มคุยกันเองเบา ๆ รอบด้านเป็นกลุ่มของลูกหาบและพรานพื้นเมือง ที่ก่อไฟชุมนุมกินอาหารกันเป็นจุด ๆ ล้อมหมดทุกด้าน มองแล้วก็ดูเป็นที่อบอุ่นน่าปลอดภัย เสียงพวกนั้น คุยกันสนุกสนาน เฮฮา คงจะมีเหล้าป่าพกติดตัวกันมาด้วย รพินทร์ ไพรวลย์ ยัง

ไม่โผล่เงามาให้เห็น ไม่มีใครทราบว่าเขาอยู่ในกลุ่มไหน หรือเดินออกไปที่ใด บรรยากาศสงบเรียบร้อยดี

กลุ่มนายจ้างเรียบร้อยในเรื่องอาหาร คีธเริ่มใช้วิทยุทันที เชิดวุธคุยอยู่กับสแตนลีย์หัวหน้าคณะ บางขณะก็พูดเล่นหยอกเย้ากับแหม่มสาวสวยทั้งสอง ทำเป็นไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น แต่พยายามเงี่ยหูฟังเสียงพูดติดต่อวิทยุของคีธซึ่งใช้หูฟังแบบเอียร์-โฟน โดยไม่สามารถได้ยินได้นอกจากจะได้ยินเสียงพูดของคีธฝ่ายเดียวเท่านั้น

คำพูดทุกคำเป็นรหัสทั้งสิ้นแผนที่โดยเฉพาะวางอยู่หน้าตักของ พ.อ.ลาร์รี คีธ พร้อมทั้งปากกา ส่วนมากมันเป็นตัวเลข (เท่าที่เขาเงี่ยหู) และชื่อของสถานที่หรือบุคคลไม่ทราบได้ซึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อน ซึ่งนายทหารอย่างเชิดวุธตระหนักดีว่าใช้แทนความหมาย แทนบุคคลหรือแทนสถานที่

จุดหมายที่คีธเรียก เขาจำได้แม่นยำแน่นอน เพราะได้ยินอยู่สองครั้งแล้ว คือ

“ปีศาจ!”

เขาเชื่อว่านั่นคือสถานี่ลอยกลางอากาศที่มีเพดานบินสูงลิบเกินกว่าที่เรดาร์จะจับได้ มันก็คือเครื่องบินจารกรรมทันสมัยสุดยอดของกองทัพอากาศสหรัฐฯ นั่นแหละ

“ภูต 1”

คงจะหมายถึง ตัว ดร.สแตนลีย์หัวหน้าคณะ ‘ภูต 2’ ก็คงจะเป็นตัวคีธเอง ส่วน ‘ภูต 3’ และ ‘ภูต 4’ จะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากคริส และเบล ซึ่งไม่ทราบว่าในระหว่างสองหญิงนี้ใครแทนความหมาย 3 และความหมาย 4

ข้อความพูดติดต๋อที่เงียหุจ้บได้นั้นมีการกล่าวถึงครบหมดตั้งแต่หมายเลข 1 ถึง 4 ส่วนตัวเขาเองที่ร่วมคณะมาด้วย เชิดวุธยังไม่สามารถจ้บได้ว่า คีธอันเป็นพนักงานวิทยุ จะใช้รหัสอะไรหรือมีชื่ออยู่ในรหัสด้วยหรือเปล่า

การติดต๋อคงจะเรียบร้อยดีมาก ไม่มีอุปสรรคอะไรทั้งสิ้นเครื่องรับส่งทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สังเกตจากสีหน้าของคีธ และปากที่พูด ๆ และหยุด ๆ เป็นจังหวะอยู่ตลอดเวลา

ขณะนั้นเอง ก็มีเสียงกู่ไว้วัก ๆ ดังแว่วมาจากที่ใดที่หนึ่งไม่ห่างออกไปนัก เป็นเวลาเดียวกับคีธเลิกการติดต๋อวิทยุ ทุกคนฝ่ายนายจ้างเงียหุและมองดูหน้ากัน ทางด้านคนของรพินทร์กู่ต๋อบออกไป และมีเสียงกะเหรียงตะโกนโต้ตอบ ชั่วครู่เดียวก็มองเห็นแสงคบเพลิง แสงสว่างวูบวาบไปมา แดงจ้มาจากปากทางที่แยกลงมาวางแค้มปีกันอยู่ พวกลูกหาบส่วนมาก ยังนั่งหรือนอนพักกันตามอัธยาศัย และบางส่วนก็ลุกขึ้น มองเห็นไม้ถนัดนักในแสงสว่างวอมแวมจากกองไฟที่กองไว้รอบด้านนั้น

“รู้สึกว่ามีคนกลุ่มหนึ่ง มาที่แค้มปีของเรา และคงคุ้นเคยกับพวกนี้ดีมาก่อน”

หัวหน้าคณะกล่าวเบา ๆ ขณะที่ใช้ไฟฉายแบบส่องสั้วส่องกราดไปมา

“ใคร พวกไหน?”

คีธถามส่งออกไป ตามประสาคนมีปากก็พูด

เชิดวุธพยายามสังเกตในเงามืด และรอฟังผลอยู่ สองแหม่มสาวก็พลอยลุกขึ้นยืนด้วย

แล้วขณะนั้นเอง จันก็เดินตรงเข้ามายังที่พักของนายจ้าง
บอกกับดร.สแตนลีย์ว่า

“นายห้าง!...หัวหน้าหมู่บ้านซับบอนมาหาพรานใหญ่กำลัง
นั่งคุยกันอยู่ทางโน้น พรานใหญ่ให้ผมมาตามนายห้างไปพบ”

“รู้ไหม เขามาเรื่องอะไร?”

สแตนลีย์ถามอย่างตื่นๆ

“ก็คงจะเรื่องเลือดตัวนั้นนั่นแหละ พวกนั้นมากถึง 7-8 คน”

หัวหน้าคณะหันไปพยักหน้ากับพรรคพวกทุกคน

“ไป เราออกไปพบกับเขาหน่อย ทำทาง ‘กลืน’ มันไม่
ค่อยจะดีนัก”

ทุกคนคว้าปืนประจำมือ เบลกับคริสสวมรองเท้า
ทันที เชิดวุธนั้นล่วงหน้าไปก่อนแล้วทันทีที่ได้รับข่าว

11

**ริมกองไฟใหญ่ ในระหว่างหมຸ່หิณเดีย ๆ ริม
ทางด่าน ห่างออกมาจากบริเวณที่พักของ
คณะนายจ้างไม้ไผ่ลมหัก ทุกคนเห็นรพินทร์
ไพรวลัย นั่งอยู่ท่ามกลางคนแปลกหน้าราว
7-8 คน ไม่รวมถึงพวกพรานพื้นเมืองและพวกลูกหาบ ที่มุง
ล้อมรอบอยู่ในขณะนี้**

ชายร่างผอมเล็ก ผิวเกรียม ซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้าจอมพราน
ใกล้ชิดที่สุด มีปิ่นลูกซองเดี่ยวบรรจุเดี่ยว เก่าคร่ำกระบอกหนึ่ง
พาดอยู่ับตัก นอกนั้นก็มียี่ปิ่นแก๊ปอีก 2-3 กระบอก และดาบ
ของกะเหรี่ยง

ทุกคนหยุดพูดในเรื่องอันเคร่งเครียดนั้นลงชั่วขณะ เมื่อ
คณะนายจ้างทั้ง 5 คน เดินเข้ามาถึง

“รพินทร์ เกิดอะไรขึ้นหรือ พวกนี้มาทำไม?”

ดร.สแตนลีย์ร้องถามโดยเร็ว ก่อนที่จะเข้ามาถึงเสียด้วยซ้ำ

“กะเหรี่ยง นายบ้านซับบอน ชื่อปี...”

สุภาพบุรุษไฟรบอกเรียบๆ พยักหน้าไปยังชายร่างเล็ก ชาวเขา ที่นั่งสีหน้ากระสับกระส่ายอยู่ตรงหน้า

“รู้ว่าผมนำพวกคุณมาพักอยู่ที่นี้เลยมาหา เขามาให้ข่าวเกี่ยวกับ แมน อีทเตอร์ตัวนั้น”

สแตนลีย์ คีธ เบล คริส และเชิดวุธทรุดกายลงนั่งบน โขดหินร่วมวงนั้นทันที ต่างมองสำรวจไปยังกะเหรี่ยงปี และ พรรคพวกบ้านซับบอน ที่มานั่งขัดสมาธิหน้าไม้เสบายกันอยู่

“มีข่าวอะไรบ้าง เกี่ยวกับไอ้วายร้ายตัวนั้น?”

คีธถามอย่างกระตือรือร้น

จอมพรานหันไปส่งภาษา ซึ่งฝ่ายนายจ้าง และเชิดวุธฟัง ไม่ออก มีการโต้ตอบกันอยู่สามสี่ประโยค แล้วเขาก็หันไปทาง คณะนายจ้าง ที่เบิกตาฟังอยู่

“ข่าวไม่สู้จะตื้นัก เมื่อเช้านี้เอง ห่างจากหมู่บ้านไปทาง ทิศเหนือ ด้านที่เราจะต้องบ้ายหน้าไป พวกลูกบ้านพากันไปตัด หวาย ระยะห่างเพียงแค่นี้ไม่เกิน 2 กิโลเมตรเท่านั้น ไปกันร่วม สิบคน ปีนพร้อม มันโจนออกมาจากจอมปลวกเข้าโจมตีพวก นี้ทั้งกลุ่ม เลยตบคนหนึ่งคว่ำไป พวกที่เหลือแตกกระจายหนี คนที่มีสติเอาปืนแก๊ปยิง แต่รู้สึกว่าจะไม่ถูก มันแผ่นหนีไปได้”

“เมื่อเช้านี้เองหรือ เวลาประมาณเท่าไร?”

คริสร้องลั่น ถามเร็วปรืด ตาสีฟ้าของหล่อนเปิดกว้าง

“ก็คงไม่ช้ามากนักหรอก ผมกะว่าประมาณ 3 โมงเช้า
ไล่เสียกับเวลาที่เราร่วมออกเดินทางจากหนองน้ำแห่งนี้แหละ”

“ก็อดแถมมิท”

คืออุทานออกมา

เบลแม้ริมฝีปากแน่น จ้องไปยังหัวหน้าบ้านซับบอน

“คนถูกตบเป็นอย่างไบบ้าง เจ็บมากน้อยแค่ไหน เราคิดว่า
ควรจะช่วยคนเจ็บได้ ให้เขาแบกคนเจ็บมาที่นี่เถอะ”

รพินทร์ตบหมวกที่ถือไว้ในมือลงกับหัวเข่าเบา ๆ เสียงของ
เขาปกติเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

“เสียใจครับ เบล ชายคนนั้นคอหักตายคาที่ไปแล้ว ไม่มี
ใครช่วยเขาได้ทันเลย”

หลายคนในหมู่ชายจ้างครางอะไรออกมาพร้อม ๆ กันแล้ว
พากันตะลึงนิ่งไปชั่วขณะ

“ลูกชายของหัวหน้าบ้านคนนี้ใช้ไหมที่คุณบอกว่าถูกลาก
ตัวหายไปเป็นศพแรก?”

ดร.สแตนลีย์ควักซิการ์ออกมาจุดอัดควันลึก แล้วถามมา
ซ้ำ ๆ

“ครับ”

“มันหลายวันมาแล้วนี่ ใช้ไหม นับจากวันเกิดเหตุวันแรก
ถามเขาดูแล้วยัง ว่าได้รอรอย หรือพบซากลูกชายเขาบ้างแล้ว
ยัง?”

“ยังไม่พบแม้แต่กระดูกสักท่อนเดียว...พวกนี้ไม่กล้าออก
ตาม”

“หลังจากเกิดเรื่องร้ายกับลูกชายของเขาแล้ว เลือดตัวนั้น
เข้ามาเล่นงานใครอีกบ้าง นอกจากคนเคราะห์ร้ายเมื่อเช้านี้”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เริ่มคำถามแบบสอบ
สวนทันที

รพินทร์หันไปพูดกับกะเหรี่ยงปีอีกครั้ง ทุกคนเห็นเขาพูด
ภาษาชาวเขาอย่างแคล่วคล่อง แต่เป็นการพูดเบา และพวกนั้น
ก็พูดโต้ตอบกับเขาแผ่วเบาเช่นกัน ซ่อนแววกังวลกระสับกระ-
ส่ายไว้

ครูเดียวเขาก็หันมาทางกลุ่มนายจ้างอเมริกัน

“รายนี้เป็นรายที่สองครับ ระยะห่างกันเพียงแค่ 5-6 วัน
เท่านั้น หลังจากเกิดเหตุครั้งแรก แต่พวกชาวบ้านยืนยันว่า ได้
ยินเสียงมันมาร้องคำรามอยู่ใกล้ๆ หมู่บ้านแทบทุกคืน พวกนี้
หวาดกลัวกันจนแทบไม่กล้าออกไปไหนไกลเกินเขตหมู่บ้าน ไม่
กล้าแม้แต่จะไปเก็บผักหญ้าหรือพืชไร่ที่ปลูกไว้ เวลาจะไปไหน
กันที ก็ต้องเดินกันไปเป็นจำนวนมาก ส่งเสียงเอะอะกันไปเป็น
ที่อีกทีก็ เพื่อเอาเสียงไล่มัน แต่ทั้งๆที่ไปกันเป็นจำนวนมาก
เมื่อเช้านี้มันก็ยังบุกเข้าเล่นงานทั้งกลุ่มเลย”

“ศพอยู่ไหน ขณะนี้?”

เชิดวุธ ผู้นั่งฟังเงียบ ๆ อยู่ตลอดเวลา ถามขึ้นเป็นประโยค
แรก

“พวกเขาช่วยกันจัดการฝังเสียแล้วครับ”

“น่าเสียดายมาก ถ้ายังไม่ฝัง และปล่อยให้ศพอยู่ในสภาพ
ถูกกัดตายตรงตำแหน่งเดิม เราอาจเฝ้าดักซากได้ ทำไมพวกนี้
ถึงไม่เฝ้าซาก”

รพินทร์ยิ้มชนิดหนึ่ง หยิบดุ้นฟันในกองไฟขึ้นมาต่อกับ
ซิการ์ที่สูบไม่หมดมวนลักทีของเขา

“คุณเชิดวุธต้องเข้าใจครับ...ความจริงกะเหรี่ยงพวกนี้ไม่เคยกลัวเสือ หรือสัตว์ร้ายอะไรทั้งสิ้น แต่ถ้ามันเหลือร้ายจริงๆ ก็เกินกำลังของเขาเหมือนกัน และขณะนี้ขวัญของเขา ก็ไม่มีเหลือแล้ว นับตั้งแต่ลูกชายหัวหน้าถูกมันคาบหายไป ชนิดตามซากไม่พบ ซ้ายยังมาเกิดเหตุเมื่อเช้านี้ อีกชนิดเขาไม่คาดฝัน พวกนี้เชื่อว่ามันเป็นเสือผีสิง และฉลาดร้ายเกินกว่าสติปัญญาอย่าง พวกเขาจะปราบได้ ไม่มีใครจะกล้าตั้งเป้าซากหรือครับ จึงรีบฝังศพเสีย เพราะเขาก็นึกไม่ถึงเหมือนกันว่าผมจะผ่านมาทางนี้ โปรดดูปิ่นของพวกเราซิครับว่ามันเป็นปิ่นโกโรโกโสด้อยอานุภาพขนาดไหน ต่อให้เข้าใจถึงเพียงไร หากปิ่นไม่ดีเสียอย่างเดียว ก็หมดท่าเหมือนกัน เขาเล่าให้ฟังว่า ได้พยายามดักมันด้วยวิธีต่างๆ แม้กระทั่งจั่นห้าว โดยเอาลูกวัวเป็นเหยื่อล่อ มันก็ไม่ยอมเข้า มีหน้าซ้ายยังเดินวนเวียนดูรอบๆ จั่นห้าว หรือจั่นดักแบบอื่นๆ ทั้งรอยเท้าไว้ให้เห็นเสียอีกด้วย”

อากาศหนาวเยือกของแรกรাত্রี กลางดงทึบ กลายเป็นระอุอ้าวไปเสียแล้ว สำหรับนายจ้างทุกคน

“แปลว่ายังมีคนที่ไม่ได้รับอันตรายอะไรร่วมอยู่ในเหตุการณ์เมื่อเช้า และมองเห็นตัวมันอย่างถนัดแล้วซิ ใช่ไหม?”

สแตนลีย์ซัก

รพินทร์ชี้มือไปยังกะเหรี่ยงหนุ่ม และกะเหรี่ยงกลางคนคู่หนึ่ง นั่งอยู่ริมกองไฟ ซึ่งขณะนี้กำลังพูดซุบซิบอยู่กับบุญคำ และจัน

“สองคนนั้นครับ ที่เป็นคนละที่มองเห็นเหตุการณ์อยู่ด้วย
เขาเล่าให้ผมฟังละเอียดแล้ว”

“เป็นเสือใหญ่ขนาดไหน?”

“เสือแก่มากแล้วครับ ตัวอยู่ในขนาดใหญ่มาก ตามที่เขา
เล่าให้ฟัง แต่ผมแน่ใจว่าไม่ใหญ่ถึงขนาดที่ผมเคยพบเห็นมาแล้ว
ลายเกือบจะหมด ออกสีจางๆ เหมือนสีฟางข้าว พวกนี้ไม่เรียก
ว่าเสือ แต่เรียก ‘สาบ’ มันจะมาจากป่าไหนไม่มีใครทราบได้ อยู่ๆ
ก็เปิดฉากสร้างเหตุร้ายขึ้นเลยโดยเล่นงานคน แทนที่จะเล่นงาน
สัตว์เลี้ยง เจ้าพวกนี้บอกผมว่าหัวเท่ากระบุงใหญ่ๆ แต่ผมคิด
ว่าไม่ถึงกับเพียงนั้นหรอก คนเราเวลาตกใจ อาจเห็นหนูตัวเท่า
ช้างก็ได้”

“ผมอยากรู้ว่า พวกนี้รู้ได้ยังไง ว่าพวกเรา โดยเฉพาะคุณ
มาพักอยู่ที่นี้ ทั้งๆ ที่เราเลี้ยงห่างหมู่บ้านออกมาแล้ว”

คือถามบ้าง

“ป่า อาจเป็นสิ่งลึกลับ หรือมีชอกมุลลับสำหรับพวก
คุณ...”

เสียงของรพินทร์เริ่มห้วน

“แต่ป่า ไม่ใช่บริเวณที่ลึกลับของพวกชาวป่าเลย เพียงแค่
พวกเราเดินผ่านเข้ามาในรัศมีใกล้เคียงกับหมู่บ้านเขาเท่านั้นเขา
ก็ได้ยินเสียง และรู้แล้ว ผมรับรองได้ว่าไม่ได้มีพวกเราคนใดส่ง
สัญญาณให้เขาทราบโดยเจตนา และไม่มีคนใดแวะเข้าไปเยี่ยม
หมู่บ้านของเขาก่อนทั้งสิ้น พวกเราไม่ได้มากันเพียงคนสองคน
แต่มาเป็นคาราวาน 20 คน เพียงแค่ตัดไม้ หรือก่อไฟเท่านั้น
เขาก็รู้แล้ว”

“อย่ามัวแต่ถามโง่ๆ ออกนอกเรื่องอยู่เลย คีธ มิสเตอร์ ฮันเตอร์เขาจะทำจะไม่พอใจเธอเสียแล้ว”

เบลพูดในเสียงตำหนิเพื่อนชาย แล้วหันมาทางพรานใหญ่

“คุณเล่าให้เขาฟังหรือเปล่านั้น ก่อนคำวันนี้ ฝ่ายเราก็พอจะได้ร่องรอยของมันบ้างเหมือนกัน?”

“ผมไม่ได้บอกอะไรเขาทั้งสิ้น เพราะเห็นว่าไม่จำเป็น”

“หมู่บ้านซับบอน มีคนอยู่ประมาณสักเท่าไร?”

คริสยกมือขึ้นรวบผมยาว ขมวดพันไว้ แล้วรัดด้วยผ้ายัดสีแดงสำหรับพันผม ตามมาขณะที่มองนิ่งไปยังกะเหรี่ยงปี ซึ่งนั่งชันเข่าเหมือนต่อไม้

“ผมยังไม่ได้สำรวจสำมะโนประชากรที่นี่...”

จอมพรานตอบ ขยี้ปลายจมูก

“แต่เท่าที่เคยผ่านไปผ่านมา ก็รู้สึกว่ รวมลูกเล็กเด็กแดง ผู้หญิงผู้ชายแล้ว ก็ประมาณไม่เกิน 70 คน ผู้ชายน้อยกว่าผู้หญิง”

ดร.สแตนลีย์ยกมือทั้งสองขึ้นห้ามคณะของตนทุกๆ คนให้สงบข้อซักถามลงก่อน

“เอาละ ให้ฉันถามรพินทร์เป็นเรื่องเป็นราวก่อนดีกว่า ใครอย่าเพิ่งป้อนคำถามเขาเสียร่วกับเขาจะเป็นผู้ต้องหาในคดีอะไร เราค่อยๆ หาหรือกันดีกว่า...รพินทร์”

ประโยคหลังสแตนลีย์หันไปเรียกนามจอมมัคคุเทศก์ชัดถ้อยชัดคำ เมื่อเขาหันมาสบตา ก็ตอบมาว่า

“ถ้าผมท่ายไม่ผิด พวกนี้มาขอความช่วยเหลือจากคุณใช่ไหม?”

“เขาดีใจกันมาก เมื่อรู้ว่าผมมาอยู่ที่นี่ แต่ก็เสียใจมาก เมื่อผมปฏิเสธ เพราะผมเป็นลูกจ้างของพวกเขา จะทำอะไรได้ ก็ต่อเมื่อได้รับคำอนุญาตจากพวกเขาเสียก่อนเท่านั้น”

“ขอถามความเห็นทางส่วนตัวหน่อย คุณคิดยังไง?”

“ผมไม่มีความคิดยังไงทั้งนั้น คิดแต่เพียงว่า หน้าที่ของผมก็คือการนำทาง และให้ความปลอดภัยแต่เฉพาะพวกของเราเท่านั้น นั่นดูเหมือนจะเป็นข้อตกลงกันไว้แล้ว ซึ่งทางคุณเป็นฝ่ายกำหนดไว้”

“คุณคิดว่าเราควรจะช่วยเหลือเขาไหม?”

“สุดแต่พวกคุณที่เป็นนายจ้างของผมดีกว่า สำหรับผมอะไรก็ได้”

“ก็ออกจะเป็นการใจดำเกินไปเหมือนกันนะในการที่พวกเขาเดือดร้อน ตกอยู่ในอันตราย บ่ายหน้ามาขอความช่วยเหลือจากเรา แล้วถูกปฏิเสธ...”

หัวหน้าคณะพิมพ์ เอามือลูบคางอย่างใคร่ครวญ
 พรานใหญ่ยักษ์ไหล

“ผมบอกเขาไปแล้ว ว่าผมมีฐานะจำเป็นที่จะต้องทำและจะต้องรีบออกเดินทางอย่างรวดเร็วที่สุด”

“พวกนี้ เป็นมิตรสนิทกับคุณเพียงไหน?”

“ไม่เฉพาะพวกนี้หรอก พวกชาวป่าชาวดงทุกคนในละแวกก่อนจะถึงห้วยเสือร้อง ล้วนเป็นมิตรคุ้นหน้ากับผมทั้งสิ้น ผมเข้าไปกิน...นอน คลุกคลีกับพวกเขาได้ทุกหมู่บ้านมาแต่ไหนแต่ไร”

“แต่คราวนี้คุณต้องปฏิเสธ เพราะพวกเรานั้นสิ?”

คริสอดไม่ได้ ที่จะแซงขึ้นโดยเร็ว
รพินทร์ไม่ตอบ นอกจากยิ้มแค้นๆ

“เออละ สมมติว่าผมอนุญาต...”

สแตนลีย์กล่าวแซ่ซำ

“คุณคิดว่าคุณจะต้องใช้เวลาสักเท่าไร ในการตามแมน
อีทเตอร์ ตัวนี้?”

“ใครจะรู้ได้ อาจวันเดียว อาจเป็นอาทิตย์ หรือแรม
เดือน มันสุดแต่โอกาส เสือกินคนเป็นเสือนลามีเล่ห์เหลี่ยม
ไหวพริบเหนือกว่าเสือนธรรมดา มาก คุณอย่ากังวลในข้อนั้นเลย
มันจะทำให้เสียเวลาไปเปล่าๆ ผมปฏิเสธเขาไปเด็ดขาดแล้ว”

คำตอบด้วยน้ำเสียงลึกลับเช่นนั้น ทำเอาฝ่ายนายจ้าง
อเมริกันอึ้ง มองหน้ากันอีกครั้ง เชิดวุธไม่แสดงความเห็นใดๆ
ทั้งสิ้น มีหน้าที่สดับรับฟังอย่างเดียว

“ถ้าไม่ติดงานสำคัญเสียอย่างเดียว เราจะไม่ขัดข้องเลย
และเราจะร่วมมือกับคุณด้วย”

คือพูดห้าวๆ รูปประโยคสื่อถึงความเห็นใจ แต่น้ำเสียง
มันเป็นตรงข้าม

“ก็รพินทร์บอกแล้ว ว่าไม่ต้องห่วง เราไม่ยุ่งเสียทั้งหมด
เรื่อง”

เชิดวุธอดอยู่ไม่ได้ สอดมาบ้างอย่างประชิด
แล้วเสียงของตาเต๋าบุญคำ เป็นภาษาไทยก็ผ่าขึ้นกลาง
วงว่า

“นาย พวกนายห่างกับนายจะพูดไทยให้พวกบุญคำฟัง
รู้เรื่องมั่งไม่ได้หรือยังเง พุดพิตฟอไฟตกกระไดชาหักกันอยู่นั้น

แหละ บุญคำก็เลยไม่รู้ว่าคุณอะไรกัน จะช่วยไ้ปีกันหรือเปล่า ไ้พวกนี้ไม่เป็นอันทำอะไรกันแล้ว แต่ละคน หน้าตายังกะผี ถ้า นายห้างเขาไม่ยอมช่วย นายทั้งบุญคำไว้ข้างหลังคนเดียวก็ได้ จัดการเสร็จ บุญคำจะแกะรอยตามไปเอง รับรองไม่เกิน 3 วัน ได้ตัวแน่”

รพินทร์ขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิด ชี้น้ำแกเป็นความหมาย ให้หุบปาก แต่คริสหัวเราะเสียงใส บอกมาเป็นภาษาไทยว่า

“บุญคำอย่าห่วงเลยนะ พวกเรากำลังปรึกษาหารือกับ พรานใหญ่อยู่ว่า จะช่วยพวกนี้ได้ยังไงบ้างในเรื่องนี้ เราไม่ใจไม่ ใ้ระก้านักหรอก”

“แต่ก็ใจดำฉิบหาย...”

เชิดวุธยืนอยู่ใกล้บุญคำพอดี เอียงหน้ามากระซิบบอกตา พรานเต๋มา คริสติน่า และพวกของหล่อนอีก 3 คน ไม่ได้ยิน หรือ ทันจะสังเกตเห็นคำกระซิบของเชิดวุธ ทำเอาบุญคำหน้ามุ่มๆ เกา กบาลแกรกๆ สบถด่าอุบอิบฟังไม่ได้ศัพท์ ส่วนเกิด เส่ย และจัน ก็ดูเหมือนจะรู้สถานการณ์ พวกกันมองพวกซบบอนอย่างสงสาร และเห็นใจ

พวกลูกหาบทั้งหมดก็พลอยอยู่ในอาการเดียวกันไป ด้วย ต่างเริ่มซุบซิบกัน

“เอาอย่างนี้ดีกว่า ในบรรดาพวกเราทั้ง 6 คน รวม ทั้งรพินทร์ด้วย ผมขอเสียงโหวตหน่อยเกี่ยวกับเรื่องนี้ ใครคิดว่า เราควรจะมีมติติดตามเลือตัวนี้ โปรดยกมือขึ้น เราจะเอาเสียง ข้างมากเป็นเครื่องตัดสิน”

จบคำพูดของ ดร.สแตนลีย์ ทั้งหมดเจียบกริบ รพินทร์ คงนั่งอืดซิการ์เฉย ทำเหมือนไม่ได้ยิน หรือสนใจอะไรทั้งสิ้น ต่อเมื่อหัวหน้าคณะย้าขึ้นอีกครั้ง และตนเองได้ยกมือขึ้นเป็นคนแรก จึงเริ่มมีการเคลื่อนไหว

คนยกมือเป็นคนที่สอง คือ คริสติน่า

คีธ เบล เชิดวุธ และรพินทร์นั่งเฉย โดยเฉพาะเชิดวุธ พยายามมองสบตา รพินทร์อยู่ตลอดเวลา และบังเอิญพราณใหญ่ มองมาที่เขา ก็ลอบขยิบตาให้ แต่ก็ไม่ยกมือ ดร.สแตนลีย์คงย้าอีกหลายคำ

ผลปรากฏเหมือนเดิม คือยกมือเพียงสองคน แค่วหัวหน้า คณะกับคริสเท่านั้น เบล คีธ เชิดวุธ และรพินทร์ ไม่ยอมยกมือ

“2 ต่อ 4”

คีธพูดดัง ๆ

“เป็นอันว่าเราไม่จำเป็นจะต้องตามเสื้อตัวนั้นให้เสียเวลา และหน้าที่ของเราย่อมสำคัญเหนืออื่นใดทั้งสิ้น เกมกันแค่นี้เอง บ๊อบ แก่ไม่ต้องกังวลที่จะต้องตามเสื้อตัวนั้นหรอก มันไม่ใช่หน้าที่ของเรา”

“โอเค!...”

สแตนลีย์พยักหน้า แล้วบอกไปทางจอมพราณ

“บอกให้พวกนี้เข้าใจ และพยายามถนอมน้ำใจเขาไว้ด้วย รพินทร์ ว่าเรามีธุระจำเป็นจริงๆ มีอะไรจะแนะนำเขาได้บ้าง ก็แนะนำไป เขาต้องการกระสุน หรือปืนดีๆ ที่คุณพอจะจัดหาให้ได้ก็มอบให้เขาไป ดีกว่าเราจะมาเสียเวลา”

“ตกลงครับ!”

พรานใหญ่รับคำง่ายตายมาก แล้วตบไหล่กะเหรี่ยงปี
ส่งภาษาให้ทราบ พอจบประโยคของเขา หัวหน้าบ้านซับบอนก็
หน้าขาวเผือด พวกที่มาด้วยทุกคนแสดงสีหน้าผิดหวังไปตาม ๆ
กัน

พอพูดกับพวกนั้นจบความ เขาก็ลุกขึ้นยืน คว่าไรเฟิล
ประจำมือพร้อมไฟฉาย บอกกับคณะนายจ้างว่า

“เรียบร้อย ผมบอกกับพวกเขาแล้ว ประเดี๋ยวจะกลับมา
หวังว่าคงไม่รังเกียจ”

“ตามสบาย...แต่กลับมาแล้ว มาพบผมหน่อยนะ ก่อน
นอนคืนนี้”

หัวหน้าคนหาระเบิดนิวเคลียร์บอกมา เขาพยักหน้ารับ
แล้วโบกมือให้พวกหมู่บ้านซับบอนซึ่งต่างลุกขึ้นอย่างหงอยเหงา
ก่อนที่เขาจะก้าวพ้นบริเวณกองไฟตามหลังพวกนั้นไป คริสก็
ร้องทักมาว่า

“เดี๋ยว! รพินทร์ ขอถามอะไรสักนิดเถอะ”

เขาเอี้ยวตัวกลับมา เลิกคิ้วเล็กน้อย

“อะไร?”

แม่สาวผมทอง ตีตกันบูหรือลงไปในห้องไฟ

“หวังว่า คุณคงจะเข้าใจพวกเราดีนะ เราได้ใช้วิธีที่ยุติธรรม
ที่สุดแล้ว และคุณก็เห็นว่า อาจารย์ก็ดี หรือฉันเองก็ดี ได้ยกมือ
แสดงความประสงค์ที่จะช่วยเหลือพวกนี้แล้ว แต่อีก 4 คน รวม
ทั้งคุณด้วย เป็นฝ่ายค้าน”

“ผมก็เห็นว่ามันยุติธรรมดีแล้วเหมือนกัน”

“ถามสักนิดเถอะ คุณเอง ในฐานะพรานนำทางได้รับ

เกียรติจากพวกเรา ให้ร่วมอยู่ในคะแนนเสียงโหวตด้วย และคุณก็สนิทสนมเห็นใจพวกหมู่บ้านซับบอนอยู่ก่อน เราว่าโดยใจจริงของคุณ ก็คงอยากจะช่วยพวกนี้ปราบเสือตัวนั้น แต่ทำไมถึงเฉยเสีย ไม่ยกมือ อย่างน้อย ถ้ามีคุณอีกเสียงหนึ่ง ก็จะเป็นคะแนน 3 ต่อ 3 เท่ากัน เราอาจต่อรองกันได้ แต่นี้คุณเงียบเฉยเสีย”

ทุกคนเห็นจอมพรานยิ้มน้อย ๆ ก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

“ผมจะต้องยกมือเพื่อประโยชน์อะไร ในเมื่อผมก็รู้อยู่แล้ว...”

“รู้อะไร?”

คริส กับเบล ถ้ามมาเป็นเสียงเดียวกันอย่างสงสัยในคำพูดค้ำงของเขา

“ก็รู้อยู่ว่า ถึงแม้เราจะปฏิเสธ ไม่ช่วยเหลือเขาเกี่ยวกับเสือตัวนั้น เราก็เสี่ยงไม่แพ้ที่จะต้องเผชิญหน้ากับมัน ไม่คืนนี้ก็พรุ่งนี้แหละ ระหว่างที่เดินผ่านเขตนี้ ไร้เสือกินคนตัวนั้นมันไม่เฝ้าพวกซับบอนให้เสียเวลาหรอก เพราะมันรู้ว่ามันมีโอกาสที่จะได้เหยื่อรายใหม่ ที่จะลากเอาไปกินได้สะดวกกว่ามากอยจ้องพวกกะเหรี่ยงเหล่านี้เสียอีก กลิ่นของคนที่ไม่เคยเดินป่ามาก่อน มันหอมหวานกว่ากลิ่นคนป่าคนดง ที่มักจะรู้เล่ห์ทันมันอยู่แล้ว!”

จบคำพูดเขาเอามือแตะะปีกหมวกส่งให้นิดหนึ่งแล้วก็เดินคุ่ม ๆ ตามหลังกลุ่มกะเหรี่ยงซับบอนไปโดยเร็ว และหายไปในงานมืดอย่างรวดเร็ว เกินกว่าที่ใครจะพูดอะไรได้ทัน นอกจากพากันอ้าปากค้ำง...

คริสแม้มปาก เบลหัวเราะออกมาเบา ๆ พุดล่อย ๆ กับ
พรรคพวกว่า

“เป็นยังไงคะอาจารย์ วิีพุด และท่าทางของมิสเตอร์
ฮันเตอร์คนนี้”

ไม่มีใครตอบ นอกจากเชิดวุธ ที่บอกสั้น ๆ หน้าเฉยมาว่า
“ແປດີ!”

ดร.สแตนลีย์โบกมือกับทุกคนเป็นสัญญาณให้กลับไปยัง
ที่พักก่อน ตนเองเดินตรวจดูรอบ ๆ บริเวณยังกลุ่ม และกองไฟ
ที่พวกลูกหาบก่อไว้ ทักทายกับพรานพื้นเมือง แสดงอารมณ์ดี
และเป็นมิตรกับคนเหล่านั้น อีกพักหนึ่งก็กลับเข้าไปกลุ่มของ
ตน

ประมาณเกือบครึ่งชั่วโมง ระหว่างที่ฝ่ายนายจ้างเตรียม
ตัวนอนและจัดที่กันอยู่โดยสนทนาฆ่าเวลากันไปพลาง ๆ พราน
ใหญ่ก็เดินผ่านเงาของกองไฟที่ก่อไว้เข้ามา ทุกคนมองที่เขาตา
เดียว รพินทร์หยุดยืนอยู่ด้านปลายเท้าของทั้งหมด

“หลับให้สบาย ผมขอรับรองความปลอดภัยให้ทุกท่าน
เต็มที่ และเข้ามาบอกราตรีสวัสดิ์”

“เดี๋ยว ยังไม่ ‘ราตรีสวัสดิ์’ ก่อน ค่อยกันอีกสักสองสามคำ
เถอะ รพินทร์ พวกผมยังไม่่วงหรอก”

หัวหน้าคณะร้องทักโดยเร็ว ผงกตัวขึ้นนั่ง รพินทร์ยังยืน
นั่งอยู่เช่นนั้น เบลลุกขึ้นนั่งตามด้วย พุดซ้ำ ๆ เน้นคำว่า

“วูล์ด ยู พลีส ชิทดาว์น!”

จอมพรานหย่อนกายลงนั่งขัดสมาธิ บนพื้นที่ปูไว้ด้วยใบไม้ นอกบริเวณพื้นผ้าพลาสติกที่ใช้ปูนอนของกลุ่มนายจ้าง เขาเห็นรูปการจัดขบวนนอนพักของ 5 คนนั้นแล้ว สแตนลีย์นอนอยู่ริมขวาสุด ต่อมาเป็นคริส และเบล ซึ่งนอนอยู่ตรงกลางใกล้กัน ขนาบด้วยคิธด้านซ้าย ส่วนคนนอนซ้ายสุดชิดเนินปลวกคือเชิดวุธ ปีนประจำตัวของแต่ละคนวางไว้เหนือศีรษะ ห่างออกไปเล็กน้อยเป็นกองไฟ และกลุ่มลูกหาบที่ตั้งวงขวางกันไว้ กลุ่มนายจ้างของเขาเป็น ‘ไข่แดง’ ในวงล้อม โดยคนของเขาอย่างแข็งแรง ที่สุด และจุดประสงค์ของเขาก็ต้องการเช่นนั้นอยู่แล้วด้วยในการ พักแรมคืนทุกครั้งไป

คิธแสดงความอาวี โดยการรินกาแฟจากกระติกส่งให้รพินทร์ไม่ปฏิเสธ รับมาถือประคองไว้ในมือกร้านทั้งสอง

“คุณไปส่งพวกนั้นเรียบร้อยแล้วหรือ?”

สแตนลีย์ถามต่อไป

“ครับ”

“พวกเขายังไงบ้าง หรือคุณแนะนำเขายังไง?”

“พวกเขาก็ไม่ว่ายังไง เมื่อรู้ว่าผมไม่อยู่ในฐานะจะช่วยให้เขาก็รับรู้ สำหรับผมก็ไม่จำเป็นต้องมีข้อเสนอแนะอะไรทั้งนั้น พวกเขารู้ดีอยู่แล้วว่า จะต้องทำตัวให้ปลอดภัยอย่างไรบ้าง”

“คุณไปคนเดียว และเดินกลับมาคนเดียวหรือ?”

คิธถามโง่ๆ อีก

จอมพรานเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง ชดกาแฟ

“ผมไปคนเดียวครับ แต่ากลับ ดูเหมือน แมน อีทเตอร์ตัวนั้นจะเดินตามมาส่งด้วย ห่างๆ”

“เป็นอะไรนะ คุณรพินทร์นี่ ชอบพูดอะไรให้พวกเรา
หัวนโหวอยู่เป็นประจำ”

คริสบ่นออกมา

“เสือกินคนเพียงตัวเดียวพวกคุณนะหรือที่จะหัวนโหว?”

มัคคุเทศก์นำทางกลับย้อนถาม

“เมื่อไหร่คุณพูดทิ้งไว้ให้เราคิดนะ คุณว่ามันจะต้องตาม
เรา ใช้ไหม?”

เบลถามยิ้มๆ สีหน้าของหล่อนไม่แสดงความวิตกอะไร
ทั้งสิ้น

“ผมคาดไว้เช่นนั้น และสิ่งที่ผมคาด ก็มักจะไม่น่าคอยผิด
นักในเรื่องป่า หรือสัตว์ป่า”

“ถ้ามันตามเราก็คือนะซิ เราจะได้จัดการกับมันได้โดยไม่
ต้องเสียเวลาไปตามมันอยู่”

คือว่า อาการบ่งถึงความห้าวหาญ ไม่ยี่หระอะไรทั้งสิ้น
และถือเป็นเรื่องเล็ก สุภาพบุรุษไฟรช่อนยิ้มเหลือบตามองหน้า
อเมริกันร่างยักษ์นั้นอย่างสมเพช เขานึกวาดภาพไม่ออกว่า
คนอย่างคือนักรบมาหลายศึก ถ้าเผชิญหน้ากับเสือกินคน
ในระยะประชิดจะตกอยู่ในสภาพไหน เพียงแต่ได้กลิ่นสาบ
ของมันตอนใกล้ตัววันนี้ แต่ละคนก็เห็นชัดว่าหน้าเหลือง
ไปตามๆ กันแล้ว

แล้วก็ตอบอย่างสงบสำรวมว่า

“ครับ มันก็ดีเหมือนกันอย่างคุณว่า”

“พรุ่งนี้เราจะบ้ายหน้าไปทางไหนขอทราบก่อนได้ไหม?”

สแตนลีย์หันเข้าหาทางนันทน์ที่ จอมพรานจิบกาแฟอีกครั้ง

“มุ่งเหนือตลอดครับ โป่งน้ำร้อนเป็นจุดหมายต่อไป เดินกันอีกวันเต็มๆ แต่ที่นั่นไม่มีหมู่บ้าน เราจะพักนอนตรงนั้น และมะรืน...ในราวบ่ายจัดๆ จะถึงตะเคียนทอง เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ของพวกกะเหรี่ยง จะหยุดพักก็ได้ หรือถ้ายังมีเวลาเดินต่อไป จะทำเวลาโดยการไปนอนหุบหมาหอนก็ได้ ผมจะบอกเส้นทางเดินโดยละเอียดในตอนนี พวกคุณก็คงยังไม่เข้าใจ และจดจำไม่ได้หรอกครับ เอาไว้ค่อยถามกันไปเป็นวันๆ ดีกว่า”

“จะใช้เวลานานสักเท่าไร? จึงจะถึงห้วยเสือร้อง?”

“จะไม่เร็วกว่า 6 วัน และไม่ควรจะเกิน 1 อาทิตย์พอดี ถ้าหากไม่มีอุปสรรคอื่น ๆ มาสกัดกั้นไว้ทำให้การเดินทางล่าช้าลงพอพ้นจากห้วยเสือร้องไปแล้วละก็เส้นทางเดินเราเห็นจะต้องหาหรือกันเป็นระยะไปที่เดียวครับ เพราะเริ่มเข้าสู่เขตลึกลับจริงๆ แล้ว”

สแตนลีย์พยักหน้าช้าๆ ตาสีฟ้าเต็มไปด้วยแววครุ่นคิด ขณะนี้ คริสผู้กำลังสวมเสื้อแจ็กเกตฟิลด์กันหนาวอยู่ก็พูดมาว่า

“ฉันพอจะรู้จากเชิดวุธว่า คุณวางแคมป์ที่นี่ ดักเส้นทางด่านสัตว์ที่จะลงกินน้ำไม่ใช่หรือ?”

“จะดักหรือไม่ดักไม่ใช่เรื่องสำคัญหรอก เรื่องสำคัญก็คือเราหาชัยภูมิที่เหมาะสม และสะดวกที่สุด พรุ่งนี้เช้าคุณจะมีมองเห็นลำห้วยขนาดใหญ่ น้ำใสสะอาด ห่างจากที่นี่ลงไปแค่ไม่เกิน 60-70 เมตรเท่านั้น พวกคุณจะได้อาบน้ำกันอย่างสบาย ก่อนเดินทางต่อ การจะพักที่ไหนก็ตาม ถ้าสามารถเป็นไปได้ เรายึดใกล้แหล่งน้ำไว้เสมอเป็นดี ผมต้องการความสะดวกสบายให้มากที่สุด สำหรับนายจ้างของผมทุกคน สำหรับพวกผมเองนะไม่เป็นไรหรอก 7 วันไม่ต้องอาบน้ำเลย พวกผมก็อยู่กันได้”

“ขอบใจ ในด้านที่คิดจะให้ความสะดวกสบาย แต่จะไม่เป็นเจตนาที่ทำหายไปหน่อยหรือ”

“ทำหายอะไรไม่ทราบ?”

“คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า สัตว์ป่าทุกชนิด จะต้องอาศัยเส้นทางนี้ลงไปกินน้ำข้างล่างนั้น...ใช่ไหม”

“ก็ควรเป็นอย่างนั้น”

“แล้วคุณก็มาวางแคมป์ดักทางกันมันเสีย”

เบลสอดมาโดยเร็ว

จอมพรานไม่สนใจอะไรกับคำซักถามไล่เลียงเหล่านั้น ตีเมกาแพฟของค้อนจนหมดถ้วยพลาสติก และวางลง ป้ายหลังมือขีดปาก

“สัตว์ป่าอาจไม่สะดวกหน่อย แต่เราสะดวก ทำไมคุณจะต้องไปเกรงใจพวกมันด้วยล่ะ เราเป็นสัตว์ประเสริฐกว่าฉลาดกว่า เราก็ต้องเอาเปรียบมันหน่อยซิ ตามธรรมเนียม”

“หน้าตายชะมัดเลย!...”

คริสอุทาน

“ก็คุณจะบอกมาตามตรงไม่ได้หรือว่าถ้าคืนนี้หากช้างทั้งโขลงมันเดินลงมา คุณอยากจะเห็นพวกเราอลหม่านกันอย่างไรบ้าง?”

“มิสกรูบิล...คุณกับคุณหมอเบล จะพยายามจับผิดหรือเอาไหวเอาพริบชั้นแข่งกับผมไปถึงไหนกันนะ ผมสาบานได้ว่าในการเดินทางครั้งนี้ ผมปฏิบัติงานให้พวกคุณอย่างบริสุทธิ์ใจ และจะทำงานของผมตามหน้าที่ไปให้ดีที่สุด ไม่ได้คิดที่จะให้พวกคุณยากลำบากไปกว่าสภาพที่ควรจะเป็นไปเลย ผมเป็นคน

ชื่อสัตย์สุจริต และไม่มีเล่ห์กับใครทั้งสิ้น อีกอย่างหนึ่งที่พวกคุณควรจะทราบไว้ก็คือ ผมเป็นคนไม่ชอบพูดโดยไม่จำเป็น ถ้าจะกรุณา อย่าต่อล้อต่อเถียง หรือทำให้เกิดปัญหายุ่งยากสำหรับผมโดยไม่จำเป็น ก็จะเป็นการดีมาก...พวกคุณควรจะนอนเสียเถิด เพราะเหนื่อยหนักมาทั้งวันแล้ว ผมเองก็ง่วงเหมือนกัน จะขอลาไปนอนก่อน พรุ่งนี้เราค่อยพบกันใหม่”

“โอเค กู๊ดไนท์ รพินทร์”

ดร.สแตนลีย์ ดูเหมือนจะเข้าใจนิสัยใจคอของพรานนำทางมากที่สุด ตัดบทมาพร้อมกับโบกมือให้ รพินทร์ลุกขึ้นยืนหันไปขอบคุณคือสำหรับกาแฟ และกล่าวกู๊ดไนท์กับนายจ้างอเมริกันทั้งหมด คนสุดท้ายที่เขาหันไปดู คือเชิดวุธ ผู้นอนเฉยอยู่คนเดียว เอาแขนทั้งสองรองศีรษะ แต่ตามองเขานิ่งอยู่ พรานใหญ่ชะงักเล็กน้อย

“ไรเฟิลของคุณ...”

เขาพูดด้วยเบาๆ พยักหน้าไปที่ .375 แม็กฯ ของเชิดวุธ

“ทำไมหรือครับ?”

“ผมว่า...อย่าวางไว้ทางด้านศีรษะอย่างนั้นเลยครับ ควรจะวางไว้แนบตัวของคุณ หันปากลำกล้องไปทางด้านปลายเท้า จะเข้าต่ำกว่า บรรจุกกระสุนให้ครบเต็มอัตรา เอาขึ้นลำกล้องไว้ด้วยอีก 1 นิ้ว จะลดนก หรือจะห้ามไกไว้ก็ตามถนัด”

พ.ต.หนุ่ม แห่งทัพบกไทย ไหวตัวทันที คราวไรเฟิลขึ้นมาตรวจสภาพโดยเร็ว และจัดการวางไว้ข้างตัวด้านขวา ตามคำแนะนำของเขา รพินทร์ยิ้มให้นิดหนึ่ง ขยับจะผละไป แต่ก็ต้องชะงักลงอีกครั้ง เมื่อเสียงลอยๆ ของคริสดังมาว่า

“อ้อ! กับเชิดวุธละก็ คุณเตือนได้นะ ว่าควรจะวางปืนไว้ลักษณะไหน ขณะที่นอน แต่ที่พวกเราไม่เห็นคุณบอกเลย”

“ปืนของพวกคุณเป็นปืน ‘ยิงคน’ และในขณะนี้ก็ยังไม่มีความจำเป็นที่ใครจะยิงคุณ จำเป็นจะต้องยิง เพราะฉะนั้นจะวางไว้อย่างไรก็ได้ แต่ปืนของคุณเชิดวุธเป็นปืนล่าสัตว์ ตามปกติแล้วปืนล่าสัตว์ของนักเดินป่า ก็ควรจะวางไว้ในตำแหน่งที่ถูกต้อง”

ว่าแล้วเขาก็เดินไปในทันที ยังไม่ทันจะหลับ เสียงแหลมๆ ของเบลก็ดังปนหัวเราะหยั่นๆ มาว่า

“หลอกเราใช้ไหมล่ะ ว่าแมนอีทเตอร์ตัวนั้นเดินตามหลังคุณมาเมื่อตะกี้นี้ บอกไว้เสียด้วย ต่อไปนี้เลิกทำสงครามจิตวิทยากับพวกเราเสียทีได้แล้ว”

ยังไม่ทันจะขาดเสียงใสของอิสซาเบล อเมริกันทั้ง 4 คน และทั้งหมดภายในแค้มป์ ก็สะดุ้งโหยง

เสียงอ้าวๆ...ลากยาว ลงท้ายด้วย ฮึม...ครางกระหึ่มไปทั้งดง ดังอยู่ไม่ห่างนัก ในความเงียบสงัดของราตรีเช่นนั้น มันฟังเสียงไปทุกชุมชน ไม่สามารถจะบอกได้ว่า มันดังมาจากที่ใด

อเมริกันทั้งสองคู่ รวมทั้งเชิดวุธ พรวดขึ้นนั่งราวกับนัดกันไว้

ในเงามืดที่ห่างออกไป รพินทร์ ไฟรัลย์ยิ้มให้ แสงไฟจากกองที่ก่อไว้ สองกระโทบผิวหน้าของเขามันจะเลื่อมเป็นเงาตะคุ่ม

“คำตอบมีมาแล้วครับ ว่าผมหลอกหรือเปล่า”
แล้วคนๆ นั้น ก็หายไปในเงาสลัว อันคลุมเครือ...

ผลจากกลุ่มนายจ้าง รพินทร์ออกเดินตรวจไปหมด
ทุกจุดที่คนของเขาเรียงรายแถมนอนกันเป็นกลุ่มๆ กำชับสั่งผลัด
เปลี่ยนเวรยาม โดยให้ทุกคนระวังอย่าให้ไฟกองใดมอด แล้วตัว
เขาเองก็ตรงไปยังกองสัมภาระฝ่ายตน ล้มตัวลงนอนบนกระสอบ
ป่าน ซึ่งพวกพรานพื้นเมืองปูไว้ให้ตำแหน่งที่เขานอน ห่างจาก
ลูกหาบกลุ่มหนึ่งออกมาเล็กน้อย แต่อยู่เหนือเส้นทางด่านขึ้น
ไป ภายใต้ร่มเงาของต้นมะหาด

พอจะดึ่งปีกหมวกลงมาหุบหน้า ก็เห็นบุญคำ เกิด เส่
และจัน เดินเข้ามาหนึ่งยองๆ รายล้อมอยู่รอบด้าน

“อะไรอีกล่ะ ไปนอนได้แล้ว ไป!...”

เขาโบกมือไล่ แต่พรานทั้งสี่ยังไม่ยอมลุกขึ้น

“นาย...”

เสียงบุญคำแผ่วเบา

“ไอนายห้างฟาร์ริง กับแหม่มพวกนั้น รวมทั้งนายทหาร
เชิดวุธนั้นทำไมถึงใจดำนักล่ะ นี่พวกเขาจะไม่ยอมให้นายช่วย
ไ้อ์ปีเลยรี ไ้อ์กะเหรียงพวกนั้น ก็รักนับถือนายราวกับพ่อทุกคน
นายจะทิ้งมันได้ลงคออย่างไร”

จอมพรานจู้ปากจิกจิกอย่างรำคาญใจ

“ไ้อ์พวกนี้นี่ยุ่งจริงว๊าย!...เราเป็นลูกจ้างเขา เมื่อนายจ้าง
เขาบอกอย่างไร เราก็ต้องทำอย่างนั้น แล้วอีกอย่างหนึ่ง ฐานะ
สำคัญกว่ามันก็รออยู่ข้างหน้า จะเสียเวลาอยู่ไม่ได้”

“ถ้างั้น นายอนุญาตให้บุญคำอยู่ที่นี้ก่อนนะ”

“ไม่ได้!” เขากะชากเสียงเด็ดขาด “ถ้าไปก็ต้องไปด้วย
กันทั้งหมด บุญคำก็ได้เงินค่าจ้างจากพวกเขาเหมือนกัน ขาด

กำลังไปคนหนึ่ง เขาอาจไม่พอใจก็ได้ เรารู้กันมาล่วงหน้าตั้งนานแล้วว่า พวกนี้จะไม่สนใจกับอะไรทั้งนั้น นอกจากงานของเขาอย่างเดียว”

“อูย! ห่าดง...”

เสียงใครคนหนึ่ง ในกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขาสบถ

“ไอ้ฟารั้งหัวแดงพวกนี้ ใจคอมันยังกะหิน แหม่มผู้หญิงสองคนนั้นก็สวยเสียเปล่าไม่มีความเมตตาคนในหมู่บ้านนี้มั่งเลย เห็นแบบนี้แล้ว นึกถึงนายใหญ่เซษฐา นายทหารไชยยันต์ นายหญิงแล้วก็นายแหม่มมาเรีย ถ้าเป็นสี่คนนั้นละก็ ป่านนี้วางแผนฟาดกับไอ้เสือตัวนี้แล้ว คงไม่นั่งดูตายอยู่หรอก โดยเฉพาะนายหญิงดาริน ถึงคนอื่นจะไม่เอาด้วย นายหญิงก็ต้องบังคับให้พวกฟ้องทั้งหมดช่วยจนได้นั้นแหละ”

รพินทร์ ไพรวลย์ มองเหม่อขึ้นไปบนกิ่งไม้เหนือศีรษะอันดำมืด

“อย่าไปพูดถึงเจ้านายชุดนั้นอยู่อีกเลย ชาตินี้ทั้งชาติเราคงจะไม่มีโอกาสได้พบกับบุคคลที่มีน้ำใจอันดีงามเหล่านั้นอีกแล้ว”

“ใจมันไม่ถึงเลย ไอ้พวกนี้”

เสียงเกิดบ่นพึม

“ข้าว่าใจมันถึง แต่มันไม่เอาด้วยเสียอย่างเท่านั้น ข้าอยากให้พวกมันคนไหนสักคน ถูกไอ้ลายตัวนั้น ลากไปขย้ำเสียจะได้รู้รสชาติบ้าง แล้วคราวนี้ดูซิว่า มันจะปล่อยให้พวกมันตายเปล่าไหม ไม่ต้องดูอะไร...ดูแหม่มผมแดงนั้นก็แล้วกัน เป็นหมอแท้งๆ เคยทำอย่างนายหญิงไหม ตอนสมัยพวกเราไปกับนายหญิง

เวลาหยุดพักผ่อน นายหญิงจะเดินมาถามพวกเราทุกคน ใครเจ็บป่วยเป็นอะไรมั่ง แล้วแจกยา บังคับให้กิน เป็นห่วงพวกเรา ยิ่งกะแม่ห่วงลูก แต่หมอเหม่มผมแดงนั้น ไม่เคยถามพวกเรา สักคำว่าใครปวดหัวตัวร้อนมั่ง ดีแต่ร้องเพลงพูใหญ่ลี...”

รพินทร์โบกมือไล่ ขมวดคิ้ว

“ไอ้พวกนี้ก็ยังงี้กันวะ มาสูมห้วนินทานายจ้างข้ามหัวฉันอยู่ได้ แยกย้ายกันไปนอนได้แล้ว ดูแลพวกลูกหาบทุกคนให้ดีขึ้น ด้วย โดยเฉพาะกองไฟทางด้านหัวนอนของนายฝรั่ง อย่าให้ดับเป็นอันขาด”

ทั้งสี่คนยังบ่นกันพึม แล้วแยกย้ายกันไปประจำที่ตามหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมาย ซึ่งแต่ละคนก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ใครควรจะอยู่ทางด้านไหนบ้าง รพินทร์เอนศีรษะพาดถุงข้าวสาร ปิดเปลือกตาลงสงบจิต หลับลงได้ในทันทีนั้นอย่างง่ายดายๆ ตามธรรมชาตินิสัยของเขา

แต่จะตื่นได้ในทันทีเหมือนกัน ถ้าหากมีอะไรแปลกปลอมเคลื่อนไหวใกล้เข้ามา

เขาจะหลับไปนานสักเท่าไร ก็ไม่ทราบได้ มารู้อีกตัวเมื่อไธสสัมผัสกับเสียงฝีเท้าย่างพื้นอย่างเบาๆ กริบใกล้เข้ามาทางด้านซ้ายมือ โดยลักษณะที่ยังนอนนิ่ง มีหมวกครอบหน้าอยู่เช่นนั้น พรานใหญ่บอกได้ทันทีว่า เสียงฝีเท้าแบบนี้ หาใช่ของพรานคนใดคนหนึ่งของเขา หรือพวกลูกหาบคนใดไม่

ลมตึกหวนวูบ กลิ่นเนย และสาบตัวแบบผสมกับเครื่องเทศโขยมาสัมผัสสนิทกับอันเนียนไวของเขา

รพินทร์ยังนอนนิ่ง

ไรเฟิลประจำมือของเขา ที่วางอยู่ใกล้ๆ รู้สึกว่ามีมือหนึ่ง เอื้อมมาแตะะ มันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่มือของเขา ขยุ้มหมับ ลงไปบนข้อมือนั้น กำไว้อย่างมั่นคง และสนิทหนึ่งอยู่ในลักษณะ นั้น โดยที่ร่างกายส่วนอื่นๆ เขาไม่ได้เคลื่อนไหวด้วยเลย

ข้อมือที่ถูกจับนั้น สะดุ้งนิดหนึ่ง แล้วก็นิ่งเฉยไปเช่นกัน ไม่มีการออกแรงดิ้ง หรือสะบัดใดๆ ทั้งสิ้น

นานประมาณ 1 นาทีเต็มๆ รพินทร์คลายมือออก พุด เรียบเบาออกมาจากใต้หมวกครอบหน้าว่า

“อย่าพยายามทดสอบความนอนไวของผมให้เสียเวลา เลย มิสกรูบิล ถ้าผมเป็นคนขี้เซา ขนาดที่คุณจะหยิบไรเฟิลที่ วางอยู่ข้างๆ ตัวผมไปได้ละก็ ผมคงมีชีวิตรอดอยู่ในป่านี้ไม่ได้หรอก เท่าๆ กับที่ผมก็คงไม่สามารถคุมครองชีวิตของพวกเขาคุณได้”

ผู้ที่พยายามจะแตะต้องไรเฟิลของเขาหนึ่งไปอีกนาน ก่อน จะมีเสียงเบาไม่เกินกระซิบบว่า

“คุณเป็นมนุษย์มหัศจรรย์ที่สุด คุณนอนไว อาจไม่ใช่เรื่อง สำคัญนักหรอก สำหรับพรานป่าอย่างคุณ แต่โดยที่ไม่เห็นตัว เลย นอนเอาหมวกปิดหน้าอยู่อย่างนี้ คุณรู้ได้ยังไงว่าเป็นฉัน”

“ผมไม่ได้นอนไวอย่างเดียวนั่นตาที่ยังไวอีกด้วย และ แม้ว่าตาจะไม่ไวเพราะมีอะไรมาปิดไว้ จมูกของผมก็ต้องไว”

“จมูกของคุณไว ขนาดที่รู้สึกกลิ่นที่เดียวหรือ ว่าเป็นฉัน?”

“คริส! กลิ่นตัวของคุณ มันสาบสาบพอๆ กับกลิ่นแมน อีทเตอร์ตัวนั้นนั่นแหละ และคุณก็เข้าหาผมผิดหลัก เพราะเข้า ทางด้านเหนือลม”

หมวกที่ปิดหน้าของเขา ถูกมือข้างหนึ่งเลิกขึ้น แล้วมืออีกข้างก็ชักดวบลงมาด้วย ด้วยความหมายของเจตนาตบหน้าอาจไม่แรงอะไรนัก แต่ผิดหวัง รพินทร์ยกแขนขึ้นบังฝ่ามือ นั่น จึงกระทบแขนดังเผียะเบา ๆ...

พรานใหญ่ ดึงกายขึ้นนั่งช้า ๆ

คริสคุกเข่าอยู่ข้างตัวเขา จ้องตาสีฟ้าเขม็งมาอย่างเดือดดาลใจ หน้าอ บรยากาศภายในแคมป์ขณะนั้นเงียบสงัด ได้ยินแต่เสียงกรนของพวกลูกหาบ และเสียงไม้ปะทุลั่นอยู่ในกองไฟ อากาศกำลังหนาวเยือก

“คุณไม่ควรจะออกมาจากที่นอน ในเวลากลางดึก กลางป่าลึกเช่นนี้”

เขาบอกเบา สุภาพเหมือนไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น

แม่สาวผมทอง นักเคมีฟิสิกส์แม่มริมฝีปาก ยังจ้องหน้าเขานิ่งอยู่เช่นนั้น แต่ครูเดียวก็วางสีหน้าเป็นปกติเปลี่ยนเป็นหัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“ฉันนอนหลับไปตื่นหนึ่งแล้ว แต่รู้สึกว่ามีคนมาดบางชนิดมันจะรบกวนรำคาญเลยตื่นขึ้นมา และนอนไม่หลับเลยออกมาตรวจดูรอบ ๆ บริเวณ เห็นคุณนอนหลับท่าทางจะมีความสุขมากอยู่ตรงนี้ ขอโทษด้วย ถ้าเป็นต้นเหตุรบกวนให้คุณต้องตื่นขึ้นมา”

“ในป่ามันอาจไม่สะดวกสบายนัก สำหรับพวกคุณ แต่สำหรับผมนะ ตรงไหน เมื่อไหร่ ถ้าคิดจะนอนก็นอนหลับได้ทั้งสิ้น ถ้ามืดหรือแมลงมันรบกวนมาก คุณควรใช้ยาฆ่าแมลง เชื่อว่าคงจะมีติดตัวมาด้วย ทั้งฉีด และทาผิวไป ผมจะเดินไปส่งคุณจนถึงที่นอน”

เขาทำท่าจะลุกขึ้น แต่คริสกลับขยับถอยไปนั่งบนขอนไม้
 ใกล้เคียง สั่นศีรษะ

“ตอนนี้ฉันไม่ง่วงแล้ว และถ้าจะกลับไป ฉันก็เดินไปคนเดียวได้ คุณไม่จำเป็นจะต้องลำบากเดินไปส่งหรอก เชิญคุณ
 นอนตามสบายเถอะ ไม่ต้องห่วง ฉันขอนั่งตากลมผิงไฟตรงนี้
 อีกครู่เดียวเท่านั้น”

กล่าวจบ หล่อนก็ควักบุหรืออกมาจุดสูบ

รพินทร์เลิกแขนเสื้อดูนาฬิกาข้อมือขณะนั้นมัน 1 นาฬิกา
 เศษ

“ผมก็คงนอนไม่หลับเหมือนกัน ในเมื่อมีนายจ้างมานั่ง
 คุมเชิงมองอยู่อย่างนี้”

“เออละ ถ้างั้นฉันไปก็ได้”

หล่อนพูด ขยับตัว แต่รพินทร์คว้าชายเสื้อแจ็กเกตฟิลต์
 ไว้

“โปรดอย่าเห็นว่าผมเป็นคนใจไม้ไผ่ระก่าอะไรนัก ถ้าคุณ
 คิดว่า คุณมีธุระอะไรจะมาพูดกับผมก็เชิญได้ มีอะไรข้องใจ
 หรือกังวลครับ คริส?”

คำพูดของเขา โดยเฉพาะประโยคหลัง ที่เอ่ยนามหล่อน
 อย่างเป็นกันเอง ทำให้คริสตินามีแววตาที่สดใสขึ้นบ้าง แต่ใช้
 มืออันแข็งแรง บัดมือที่ฉวยชายเสื้อของเขาไว้ออก

“ฉันบอกแล้วว่า ฉันไม่ได้มีเจตนาจะมารบกวนอะไรคุณ
 หรอก แค่ตรวจความเรียบร้อยของบริเวณเท่านั้น คุณคงไม่ว่า

ฉันยุ่ง หรือทำอวดดีเกินหน้าที่ เพราะ ‘ความเรียบร้อย’ ของบริเวณที่พักของเราควรจะเป็นหน้าที่ของคุณโดยตรง ใช่ไหม?”

จอมพรานยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก

“คุณฉลาดในการดักคอได้ดีมาก ผมรับรองว่าไม่กล่าวหาว่าคุณ ‘ยุ่ง’ หรือ ‘อวดดี’ เกินหน้าที่อยู่แล้ว ตามธรรมดาคุณเป็นฝ่ายนายจ้าง และเดินป่าเสี่ยงอันตรายอยู่ในขณะนี้ก็จำเป็นอยู่เอง ถ้าหากว่าฝ่ายคุณรอบคอบ ก็ไม่ควรจะทิ้งความไว้วางใจให้ผมมากนัก อย่างน้อยที่สุด ย่อมมาดูหัวหน้าพรานในเวลานอนบ้างก็ยังดี ว่าเขาชี้เขาหรือนอนไวเพียงไหน”

“แล้วก็พบว่าเขานอนไวเป็นบ้าเลย ฉันสาบานว่า ฉันได้ยินเสียงคุณกรน และตอนที่คุณคว้าข้อมือฉัน ขณะที่ทดลองแตะไรเฟิลของคุณ คุณก็ยังนอนกรนอยู่นั่นแหละ”

“ถ้าคุณคิดว่า คนนอนกรน จะเป็นคนนอนหลับสนิทละก็ คุณเข้าใจผิดมาก ที่นี่ผมคิดว่า ผมยังไม้รู้สึกรู้สึกตัว ในขณะที่คุณเข้ามาหยิบไรเฟิลของผม คุณจะทำยังไงต่อไป...คงจะหัวเราะเยาะซินะ ว่าไอ้หน้าหน้าพรรคนี้แหละที่ชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์ และก็คงจะเอาไปฟ้องอาจารย์กับคณะของพวกคุณ ว่าผมเป็นคนนอนชี้เขาที่สุด ขนาดปล่อยให้คุณฉวยเอาไรเฟิลวางข้างๆ ตัวไปได้”

คริสกระตุกไหล่ชนิดหนึ่ง

“ฉันเพิ่งแต่ทดสอบ คนชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์ เท่านั้น และไม่เชื่อก่อนว่าคุณจะไวยิ่งกว่าเสือถึงขนาดนั้น”

“คุณเคยเห็นแล้วหรือว่า เสือไวขนาดไหน?”

คราวนี้หล่อนอึ้ง จอมพรานถือโอกาสชะงักตัว ไปหยิบ

ซองบุหรีพร้อมชิปโป้ของหล่อนที่วางอยู่บนขอนไม้ใกล้ๆ ขึ้นมาพร้อมกับถามเป็นเชิงของอนุญาตว่า

“หวังว่าคุณคงไม่รังเกียจ...”

หล่อนไม่สนใจกล่าวอะไรทั้งสิ้น แต่ก้มลงคว้าไรเฟิล .458 แม็กนั่มแอฟริกันของเขาขึ้นมาดูซ้ำๆ ระหว่างที่จ่อมพรวนจุดบุหรี สิบ ตาเขาชำเลื่องอาการหล่อนตลอดเวลา เห็นแม่ผมทองขยับลูกเลื่อนเปิดออก ด้วยมือที่ชำนาญในด้านอาวุธพอสมควร โดยเฉพาะปืนล่าสัตว์แล้วดึงลูกเลื่อนถอยหลังออกมากระสุนที่บรรจุอยู่ในรังเพลิงถูกขอร้งดีดกระเด็นแผ่ลิว และหล่อนก็ไวพอที่จะคว้าเอาไว้ได้ก่อนตกดินตรงหน้า หยิบลูกขึ้นมาพิจารณา ถามเหมือนจะเปลี่ยนเรื่องมาว่า

“คุณใช้ปืนขนาดนี้เป็นประจำหรือ ในขณะที่เดินป่า?”

“ก็ไม่เสมอไปนัก ตามปกติแค่ เทอร์รี่ โอ ซิกส์ ก็เหลือเฟือแล้วสำหรับการท่องเที่ยวทั่วๆ ไปของผม แต่ในการเดินป่าอย่างไม่รู้อนาคตมันก็จำเป็นอยู่เองที่จะต้องใช้กระสุนหนักหน่วงหน่อย เพราะมันหมายถึงความปลอดภัยของนายจ้างของผมด้วย ไอ้ลำพังตัวผมนะไม่เป็นไรหรอก เพราะผมวิ่งหนีภัยได้เร็วมากในป่า”

คริสนั่งเท้าคาง พิจารณาลูก .458 แบบหัวอ่อนในมือ แล้วเบ้าปากนิดหนึ่งอย่างสยอใจ จากนั้นก็ค่อยๆ ถอดแม็กกาซีน เอ็ม 16 แบบพื้นฐานที่คล้องติดไหล่อยู่ ปลิ้นกระสุน 5.56 มม. หรือ .223 ออกมานัดหนึ่ง ยกขึ้นเทียบกันดู พร้อมกับผิวปาก

“ลูกปืนของคุณ กับลูกปืนของพวกฉัน มันมีขนาดผิดกัน

ยังกะปู้กับหลาน หรือข้างกะหนุ่งนั้นแหละ รีคอยล์ของมันเป็นอย่างไบบ้างกระสุนขนาดนี้?”

“คุณยังไม่เคยทดลองดูเลยหรือ มันเป็นปืนและกระสุนที่พวกคุณนั้นแหละผลิตขึ้น”

“ยัง และไม่เคยคิดเสียด้วยซ้ำ”

“จะลองดูไหม ลักนัด รูปร่างคุณก็สูงสง่าใหญ่โตดี มันคงไม่เลือบ่ากว่าแรงนักหรอก”

“เห็นจะไม่รับประทานหรอก เห็นลูกแล้วชนหัวลูก ฉันไม่ใช่นักบอกลิสติกส์ หรือสันทัดในเรื่องนี้ กำลังแรงปะทะของมันสักขนาดไหนนะ?”

“ก็ไม่มากอะไร...”

รพินทร์ตอบ ปิดปากหา

“หัวอ่อนนั่นนั้น น้ำหนักแค่ 510 เกรน ความเร็วคงไม่เกิน 2500 ฟุต/วินาที ปะทะต้นก็แค่สองต้นเศษๆ เท่านั้น”

แม่ผมทองลืมนตาโพลง ร้องออกมา

“โอเวอร์ ทู ตันส์!”

“ไว้ท! ในทางทฤษฎีแต่โดยภาคปฏิบัติการจริงอาจไม่ถึงก็ได้ แต่จากประสบการณ์มันพอจะหยุดเสียหรือข้าง ตลอดจนสัตว์ใหญ่อันตรายได้โดยไม่ยากนัก ไม่ว่าจะเป็นกระแทกกับส่วนไหนแล้วเอ็ม 16 พับฐานของคุณนั้นล่ะ อำนาจมันเป็นยังไง?”

“คุณกำลังถามหรือ...ฉันเห็นแววเยาะในดวงตาคุณ”

“อย่ามองผมในแง่ร้ายงั้นซี ผมเพียงแต่ถามคุณบ้างเท่านั้น ในฐานะที่ปืนและกระสุนแบบนี้ พวกคุณใช้ในสงครามเวียดนามและอินโดจีน่ามาเสียนักต่อนักแล้ว คนภาคพื้นเอเชีย

ล้มตายด้วยปืนและกระสุนแบบนี้ นับจำนวนไม่ถ้วน ก็เลยอยาก
จะทราบระดับความรู้พราวนโง่ๆ อย่างผมบ้าง ว่ามันมีอำนาจ
รุนแรงสักขนาดไหน เพราะถ้ามันไม่ดีจริง พวกคุณคงไม่มีติด
ตัวกันมาทุกคน”

คริสอมยิ้มเดาะลูกปืนทั้งสองชนิดโยนสลับกันเล่นในมือ

“คุณอย่ามาลองภูมิฉันเลย ฉันรู้ว่าคุณคือไรเฟิลแมน
อย่างแท้จริง พวกฉันนะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้ดีนักหรอก รู้แต่
เพียงวิธีใช้งานเท่านั้น”

“แล้วก็ใช้งานได้ดีเสียด้วยคุณยิงปืนชนิดนี้ได้แม่นยำมาก”

“รู้ได้ยังไง”

“อ้าว! ก็คุณยิงตัดคอนกเงือกให้ผมเห็นแล้ว เมื่อป้ายนี้”

คริสยกไหล่อีกครั้ง ตามนิสัยเคยชินของเผ่าพันธุ์

“มันพลุคนะ อย่างไรก็ตาม เมื่อคุณถามเพื่อจะสอบภูมิ
ฉันก็จะบอกให้เท่าที่รู้ กระสุน 5.56 ม.ม. หรืออย่างทางพาณิชย์
เรียก .223 เรมิงตัน ลูกกระจ๊วหลิวนี้ น้ำหนักของหัวกระสุนมัน
แค่ 55 เกรนเท่านั้น แต่มันไปร้ายกาจรุนแรงในด้านความเร็วสูง
ตามปกติแล้ว ถ้าอิงจากลำกล้องปืนยาวมาตรฐาน ก็ควรไม่ต่ำ
กว่า 3 เท่าความเร็วของเสียงคือ 3,330 ฟุต/วินาที แรงปะทะ
อาจไม่มากนัก เพราะหัวกระสุนเล็ก จึงแค่ 1,330 ฟุตปอนด์
อำนาจสังหารมันไปอยู่ในความเร็วของลูกที่วิ่งแหวกอากาศไป
ซึ่งจะทำให้เกิดเวฟช็อก หรือไดนามิกช็อกอย่างรุนแรง ใน
มนุษย์หรือสัตว์ ที่มีขนาดน้ำหนักตัวไม่เกิน 100 กิโลกรัม คุณก็
พูดถูกแล้วนี่ ว่ามันเป็นปืนสำหรับต่อสู้กับคนโดยเฉพาะ ถ้าไป
เผชิญหน้ากับช้างเข้าก็เห็นจะแย่เหมือนกัน ต่อให้ยิงฟลูออโต ก็

ตาม เทียบกับไรเฟิลของคุณไม่ได้หรอก และเมื่อใช้กับปืนแบบ
พลร่มที่ตัดล้ากล้องแบบนี้ ทั้งความเร็ว และแรงปะทะก็ลดลง
อีกมาก”

รพินทร์พยักหน้าหงิก ๆ เหมือนจะเพ่งทราบ

“อ้อ! พวกคุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่าปืนที่คุณเอาติดตัวมานี้ล้า
แล้วแต่เป็นปืนในวัตถุประสงค์ในการล่าสังหารคนโดยตรงทั้งนั้น
ผมขอถามอีกสักคำ พวกคุณจะไป ‘ล่าคน’ ที่ไหนไม่ทราบ ใน
เส้นทางเดินครั้งนี้”

คำถามนั้นทำเอาคริสติน่าชะงัก ยิ้มกร่อย ๆ บรรจุกะสุน
ของหล่อนคืนเข้าแม็กกาซีนแล้วเสียบไว้ตามเดิม สอดลูก .458
ของรพินทร์เข้ารังเพลิง เอาหัวแม่มือข้างหนึ่งกดหัวกระสุนใน
แม็กฯที่พยายามดันสูงขึ้นมาลงไปแล้วก็นั่นก็เดินลูกเลื่อน
เข้าปิดด้านรังเพลิงตามเดิม เหนียวไกอุบนิ่งไว้ ค่อย ๆ พับก้าน
ลูกเลื่อนลง **ทุกกิริยาอาการของหล่อนที่ปฏิบัติต่อไรเฟิล
ล่าสัตว์ใหญ่ของเขา รพินทร์สังเกตอยู่ทุกขณะ และรู้ได้
ทันทีว่าคริสติน่า ‘เป็น’ เหมือนกัน ไม่ใช่ไม่เป็นเอาเสียเลย**

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าเราจะไป ‘ล่าคน’ ที่ไหน และไม่
คิดด้วยว่าจะต้องล่า แต่คุณควรรู้ว่าเรามาในหน่วยงานราชการ
ลับสุดยอด อุปกรณ์ทุกสิ่งทุกอย่าง เบื้องสูงเขากำหนดสเป็คมา
ให้ทั้งสิ้น แต่ก็ไม่แน่เหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่างเราคาดการณ์ล่วงหน้า
ไม่ได้ทั้งสิ้น ระหว่างทางพวกเราอาจถูกโจมตีจากฝ่ายตรง
ข้ามหรือฝ่ายใดก็ตาม ปืนของพวกเราเหล่านี้ จะปะทะได้คล่อง-
แคล่ว และได้ผลกว่าปืนล่าสัตว์ของฝ่ายคุณไม่ใช่หรือ ถ้าทาย
ไม่ผิด ฉันรู้สึกว่าคุณเองไม่พอใจเลย ที่เห็นเราใช้ปืนเหล่านี้”

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ ลั่นศีรษะ

“ผมรู้สึกเฉย ๆ ไม่มีความเห็นอะไรทั้งสิ้น บอกแล้วยุทธ-
ปกรณ์ หรือสัมภาระจำเป็นใด ๆ ก็ตามมันเป็นสิทธิ์ของฝ่ายคุณ
จะจัดหาเอาเองตามสะดวกและคิดว่าเหมาะสม ขอเพียงอย่าง
เดียว อย่าให้ลูกหาบของผมช่วยกันแบกหามไปได้เท่านั้น เป็น
ใช้ได้ คุณจะมีปืนค. หรือ ปืนปรส.มาด้วยสักกระบอก ผมก็ไม่
ว่าอะไร ถ้าสะพายกันไปไหน ก็ดีเหมือนกัน ถ้าพบฝ่ายตรงข้าม
เมื่อไหร่ ก็ขอให้พวกคุณเป็นฝ่ายรับหน้าก็แล้วกัน พวกผมจะ
คอยหลบและคอยสนับสนุนอยู่ข้างหลัง เพราะอาวุธฝ่ายผมมัน
เป็นอาวุธล่าสัตว์ธรรมดาเท่านั้น แต่ถ้าเผชิญหน้ากับสัตว์ใหญ่
คุณก็คิดเสียว่า พวกคุณไม่มีปืนก็แล้วกัน ปล่อยให้เป็นหน้าที่
ของฝ่ายผมเอง เราแบ่งหน้าที่นัดแนะกันเสียก่อน”

คริสทอลองวาดไรเฟิลของเขาขึ้นประทับไหล่ ลองดูช่วง
ท่าทางของหล่อนคล่องแคล่วกระฉับกระเฉงอยู่ไม่น้อย เขาไม่
เชื่อว่าผู้หญิงคนนี้จะไม่เคยใช้ไรเฟิลล่าสัตว์มาก่อน

“เป็นยังไง พอไหวไหม?”

เขาถามต่อมายิ้ม ๆ อดควันบุหรี่ลึก แล้วระบายออกทาง
ช่องจมูก ขณะที่นั่งกอดเข่าอยู่กับพื้น

“หนักจัง” หล่อนบอกสั้น ๆ

“เคยล่าสัตว์มาบ้างไหม?”

อาการชวนคุยของเขา ดูจะทำให้หล่อนสบายใจขึ้น

“อย่างมาก็ไม่เกินกว้างมูส แล้วก็หมึกกรีซลี แค่ .270
วินฯ ก็เหลือเฟือแล้ว ว่าแต่คุณเถอะคงจะยิงสัตว์ใหญ่มาเสียนับ
ไม่ถ้วนแล้วกระมัง”

“มันเป็นอาชีพของผมโดยตรงอยู่แล้วก็คงจะเหมือน ๆ กับที่ผมถามคุณว่า คุณเคยยิงคนมาก็ศพแล้ว”

“โปรดอย่าเห็นว่าฉันเป็นฆาตกร...”

หล่อนทอดเสียงอ่อน ความจริงคริสติน่าสวยซึ่งกว่ามา-
เรียเสียอีก และส่วนสัดก็ดีกว่ามาก

“ฉันไม่ใช่ทหาร หรือว่ามีหน้าที่จะไปฆ่าใคร แต่คุณก็รู้ดีอยู่แล้ว ในเวียดนามบางขณะ ถ้าเราไม่ฆ่าเขาเขาก็ฆ่าเรา คิธชินั้นเขาเป็นทหารแท้ รอบนั้กมาตลอดเวลา ว่าแต่นี้ล่ะ ขอถามอะไรหน่อยได้ไหม?”

“ผมไม่มีความลับอะไรที่จะต้องปกปิดอย่างฝ่ายคุณหรอกครับ”

“อดเหน็บไม่ได้เลยนะ คุณไฟรวัลย์” หล่อนชายหางตา

“จะถามอะไร?”

“เรื่องเลื่อกินคนตัวนั้น ฉันรู้ว่า คุณอยากจะช่วยพวกหมู่บ้านซับบอนที่นี้มาก แต่เวลาเราโหดเสียง โดยหัวหน้าให้สิทธิ์ในการออกเสียงโหดแก่คุณด้วย ทำไมคุณไม่ยกมือด้วยทั้ง ๆ ที่ก็เห็นอยู่แล้วว่า มีฉันกับหัวหน้าของเรายกมือนำให้อยู่ก่อนแล้ว”

“ผมก็จะถามคุณบ้างเหมือนกัน ว่าที่คุณกับหัวหน้าหรือ ‘อาจารย์’ ของคุณยกมือนำขึ้นนะ เป็นการยกอย่างจริงจังหรือเปล่า?”

คริสจ้องตาอีกครั้ง ลดปืนที่ประทับไหล่ลงมาพาดกับตัก
ก้มตัวลงไปใกล้

“ทำไมคุณถึงถามอย่างนั้น”

“ผมไม่แน่ใจ ว่าทั้งคุณและดร.สแตนลีย์จะยกมือด้วยความบริสุทธิ์ใจ คิดจะช่วยเหลือพวกนี้จริงหรือเปล่า มันอาจเป็นเพียงแค่ลูกไม้หรือหลักจิตวิทยาเพื่อให้พวกเราเห็นว่าพวกคุณก็ไม่หนึ่งดูตายกันเสียทั้งหมดเท่านั้น ก็เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ผมจะยกมือเพื่ออะไรกัน เมื่อคุณมีวัตถุประสงค์ที่จะไม่ต้องการช่วย ผมก็ต้องปฏิบัติให้สอดคล้อง ไม่ใช่ไปขวางลำอยู่ บอกแล้วว่าผมเป็นลูกจ้างพวกคุณ”

คริสถอนใจเบาๆ ยกมือลูบหน้าทั้งสอง และยื่นออกไป
อังกองไฟใกล้ๆ

“คุณเป็นคนฉลาดมากนะ”

“แต่ก็ฉลาดน้อยกว่าพวกคุณ”

“โดยใจจริงของฉัน...ฉันก็อยากจะให้คุณอยู่ช่วยเหลือพวกนี้เหมือนกัน แต่โปรดเห็นใจเถิด งานสำคัญที่ได้รับมาจากเพ็นตากอน ย่อมอยู่เหนือเหตุผลใดๆ ทั้งสิ้น”

“บอกกันตรงๆ เสียอย่างนี้ก็ดี คริส และคุณก็ไม่น่าจะมาซ่อมค้ำง แกล้งทำเป็นถามผมให้เสียเวลา ผมรู้ว่าพวกคุณไม่คิดช่วยพวกซับบอน เรื่องอะไร...ที่ผมจะต้องแสดงว่าผมอยากช่วย”

ความเงิบปกคลุมไปชั่วขณะ เสียงข้างร้องแว่วไกล
มาจากในหุบลึก ระคนไปกับเสียงตุ๊กแกป่า ที่ดังอยู่เป็นระยะตามโพรงไม้รอบด้านทั่วๆ ไป

“รพินทร์...”

ในที่สุด หล่อนเอ่ยนามเขาเบา แต่ชัดเจน

จอมพราบนเงยหน้าจากกองไฟที่เหม่อมองอย่างปราศจากความหมาย มองสบตา บอกกับตนเองว่า เขาไม่ยากประสาธนาสายตาของคริสบอยนั้ก มันเป็นดวงตาคู่ที่มีเสน่ห์น่ามองอย่างประหลาด คริสติน่าเป็นคนสวย แบบพิศและมีอะไรต่ออะไรในสรีระ และอากัปกริยาท่าทีของหล่อนดึงดูดใจอยู่ไม่น้อย ผิดไปจากหญิงอเมริกันทุกคนที่เขาเคยพบมาแล้ว

“ฉันก็มีความรู้สึกเหมือนคุณเช่นกัน เกี่ยวกับเสื้อตัวนั้น คือ ถึงเราจะไม่ตามล่ามัน มันก็ตามล่าเราแน่ และคงจะเบนความสนใจจากพวกหมู่บ้านซับบอน คอยจะจ้องเล่นงานเราแล้ว นับตั้งแต่มันมาด้อม ๆ มอง ๆ ดักหน้าดักหลังพวกเราเมื่อใกล้ค่ำนี้ พวกฉันนะไม่เป็นไรหรอก ซึ่งอย่างไรก็คิดว่าพอจะป้องกันตัวเองได้ และคุณก็คงจะไม่ปล่อยให้เรารับอันตรายแน่นอน แต่พวกลูกหาบน่าเป็นห่วงมาก เรามีอยู่จำกัดเพียงแค่ 10 คน ทุกคนทำงานหนักทั้งสิ้น ถ้าใครพลาด ถูกมันกัดบาดเจ็บ หรือเสียชีวิตแม้แต่คนเดียว การเดินทางของเราจะชุลกชลักทีเดียว”

คราวนี้ คริสติน่าเห็นมัคคุเทศก์นำทางยัมพันขาว โยนกิ่งไม้แห้งเล็ก ๆ เข้าไปกองไฟ

“ผมทราบมานานแล้ว”

“ทราบ ในข้อไหน?”

“ก็ในข้อที่ว่า พวกคุณไม่ได้ห่วงชีวิตพวกลูกหาบหรอก แต่ห่วงว่าจะไม่มีใครช่วยหาบของเสียมากกว่านะซิ ไม่เป็นไรหรอกในข้อนั้น ผมเองก็หาบของได้ แม้ลูกหาบของเราจะเกิด

เคราะห์ร้ายได้รับอันตรายพิการหรือเสียชีวิตลงบ้างเสียก่อน ในระหว่างทางสายนี้”

“ความจริงคุณเป็นสุภาพบุรุษที่น่ารักมากนะ ถ้า...”

“พูดให้จบประโยคซิ”

“เลิกมองเราในแง่ร้ายลงเสียที ฉันขอร้อง โปรดเถอะ ถ้อยคำของคุณแต่ละประโยคนั้น ตั้งแต่เราพบกันวันแรก มันเสียดแทงทิ่มตำเราอยู่ตลอดเวลา”

รพินทร์ ไพรวลย์ เป้าคว้นบุหรืกระจายไปกับปากกลาง ลมตึก ซ่อนยิ้มพูดเบาว่า

“ผมไม่ได้เจตนาที่จะมองพวกคุณในแง่ร้ายเลย โดยสัตย์จริง มีความรู้สึกอย่างไรก็พูดเช่นนั้น ถ้ามันทำให้พวกคุณต้องคิดก็ขออภัยด้วย”

เสียงข้างร้องก้องขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ดูเหมือนจะหลายตัว และฟังคล้ายไม่ห่างออกไปนัก คริสเจียหู ในแคมป์ยังอยู่ในอาการสงบความเหน็ดเหนื่อยที่เดินหนักกันมาทั้งวัน ไม่ทำให้ใครสำเหนียกได้เลย โดยเฉพาะฝ่ายนายจ้าง ส่วนพวกลูกหาบ มีเสียงพลิกขยับตัว และพูดอะไรกันพึมพำเล็กน้อย จากนั้นก็สงบไปอีก ไม่มีใครลุกขึ้นมาทั้งสิ้น นอกจากพวกนั่งยาม

“มันคงต้องการจะผ่านทางลงมากินน้ำ...” หล่อนพูดด้วยน้ำเสียงเรียบๆ “แต่ลงทางด้านนี้ไม่ได้ เพราะคุณมาตั้งแคมป์ขวางอยู่”

“คุณรู้เรื่องสัตว์ป่าดีพอสมควร แต่ไม่ถูกเสมอไปนัก เส้นทางด้านที่จะลงลำธารด้านนี้เป็นด้านใหญ่ก็จริง แต่ก็ยังมีเส้น

ทางด้านเล็ก ๆ อีกมากมายนัก ที่จะลงไปยังธารน้ำนั้นได้ มันไม่จำเป็นจะต้องอาศัยผ่านทางนี้หรอก ขณะนี้มันเดินกันอยู่บนสันเขา ทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ ห่างเรามาก เจ้าพวกนี้พอได้กลิ่นคน หรือกลิ่นควันไฟก็ไม่อยากเข้าใกล้แล้ว ถ้าไม่เป็นสัตว์ร้าย มีความอาฆาตพยาบาทจริง ๆ สัตว์ป่านั้น ต่อให้ดูร้ายขนาดไหน ส่วนมาก มักหนีคนเสมอ ยกเว้นเหยี่ยวกันอย่างจิ้งหน้าจวนตัว”

เหม่มสาวใช้ไฟฉายที่ถือติดมือมาด้วยส่องกราดไปยังความมืดของป่ารอบด้าน อย่างปราศจากความหมาย แต่แล้วก็ชะงักก็กอยู่ที่ดวงตาเขียววาวคู่หนึ่งในพุ่มไม้เหนือทางด้านขึ้นไป ห่างประมาณ 30 เมตร อาการชะงักนิ่งของหล่อน ทำให้เขาเหลียวมองตามลำแสงไฟ และพบแก้วสะท้อนแสงคู่ นั้น แต่ชั่วพริบตาเดียว มันก็หลบแวบ ลับหาย คริสพยายามส่องตามกราดหา แต่ก็ไม่พบอะไรอีกเลย

“คุณเห็นใช่ไหม?” หล่อนกระซิบ

“เห็น”

คริสติน่าเริ่มกระสับกระส่าย หัวคิ้วขมวด ขำเลื่องมองดูรพินทร์ เห็นเขายังนั่งดูดูหรืออยู่ในอาการปกติ เค้าน้ำก็ไม่ส่ออะไรทั้งสิ้น

“คุณคิดว่าพวกเราปลอดภัยพอหรือนี่ สำหรับคืนนี้?”

“เชื่อว่าปลอดภัยพอสมควรทีเดียว”

“ปลอดภัย! เอาอะไรที่ไหนมาพูดกันนะ ก็เห็นอยู่หยก ๆ เดียวนี้เองว่ามันมาด้อม ๆ มอง ๆ อยู่ นั่น ฉันทายไฟไปพบอย่างบังเอิญที่สุด”

“คุณเคยได้ยินมาก่อนหรือว่า ‘กวาง’ เป็นอันตรายต่อคนเดินป่า?”

“กวาง คุณหมายถึงว่าตาเมื่อกี้นี้...?”

“ก็ใช่ะสิ กวาง ตัวใหญ่ขนาดน้อง ๆ วัวทีเดียว”

คริสจ้องหน้าเขาเขม็ง

“คุณอยากลบเกลื่อน หรือหลอกอะไรฉันนะ”

“ผมจะหลอกคุณทำไม ก็ตากวาง มองเห็นอยู่ชัด ๆ และถ้าสัตว์ประเภทนี้ ยังมีมาป่วนเปื้อนอยู่แถวนี้ ก็แปลว่าแมนอีทเตอร์ตัวนั้น ไม่ได้อยู่ในบริเวณนี้เลย สบายใจได้”

หล่อนยิ้มไม่สนิทนัก ตาไม่ละไปจากใบหน้าเขา เหมือนจะค้นหาสิ่งแอบแฝงให้ได้

“ฉันไม่อยากจะเชื่อคุณเลย”

“ผมเป็นพรานนำทางเป็นผู้ที่จะต้องคุ้มภัยให้แก่พวกคุณด้วย ถ้าไม่เชื่อผมแล้ว คุณจะไปเชื่อใคร”

“คุณรู้ได้ยังไงว่า ดวงตาของสัตว์ที่สะท้อนแสงไฟมาโดยที่มองไม่เห็นตัวนั้น เป็นสัตว์อะไร ?”

“แล้วคุณรู้ได้ยังไงว่า ไฮโดรเจน 2 ส่วน กับออกซิเจน 1 ส่วน มันควรจะเป็นอะไร?”

แม่ผมทอง คอแข็ง รพินทร์ยกไหล่ขึ้นทั้งสองข้างผายมือออก พุดเรียบ ๆ ต่อไปว่า

“ไซ้ไหมคริส ผมเป็นพรานป่า ส่วนคุณเป็นนักเคมีฟิสิกส์”

“คุณทำให้ฉันรู้สึกตัวเองว่าโง่ไปอย่างถนัดใจ ที่ถามคุณเช่นนั้น ความจริงฉันถามเพราะอยากรู้เท่านั้น ไม่ได้มีเจตนาที่จะอวดดีขัดแย้งคุณเลย”

“เอาละ ต่อไปถ้าคุณอยากรู้จริง ๆ ผมก็จะค่อย ๆ ให้คุณรู้ไปตามลำดับว่า ดวงตาประเภทไหน ของสัตว์ชนิดใด มันจะสะท้อนแสงไฟตอบมาในลักษณะไหน และจะสอนให้รู้จักกับอุปนิสัยใจคอของสัตว์ป่าทุกประเภทให้คุณทราบโดยละเอียดทีเดียว ตลอดจนกระทั่งวิชาพรานทุกชนิด เท่าที่คุณจะรับเอาได้ ถ้าคิดจะศึกษาเล่าเรียนกันจริงจัง ๆ ว่าแต่ว่าคุณช่วยสอน หรือให้ความรู้แก่ผม ในสิ่งที่คุณชำนาญบ้างจะได้ไหม ถ้ามันไม่เป็นความลับจนเกินไปนัก”

คิ้วงามของคริสเลิกขึ้นน้อย ๆ ข้างหนึ่ง เอียงคอมองดูเขา ผิวหน้าของหล่อนออกชมพูเรื่อ เมื่อแสงไฟในกองสาดมากระทบ

“คุณอยากรู้เรื่องอะไร?”

“ระเบิดนิวเคลียร์ลูกที่เรากำลังออกติดตามอยู่ในขณะนี้”

“ลองถามมาซิ ถ้าฉันบอกได้ ฉันก็ยินดีจะบอกให้”

รพินทร์ขยี้ก้นบูหรือลงกับพื้น แล้วเอาใบไม้กลบไว้ด้วยความเคยชิน ยกมือเกาซอกหู

“เอ...ผมเองก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าควรจะถามคุณยังไงดี”

“เพราะฉะนั้น ฉันก็ไม่รู้จะตอบคุณได้ยังไงเหมือนกัน”

“ถ้างั้นก็ถามประสาโง่ ๆ ของผมก็แล้วกันนะ”

“ลองดู”

หล่อนยิ้ม

“มันระเบิดในลักษณะไหน ถ้ามันเกิดระเบิดขึ้น?”

“ก็ลักษณะที่เป็นปฏิกิริยาแบบลูกโซ่หรือที่เรียกว่าฟิสชันนะซิ ธาตุที่จะใช้ คือ ยูเรเนียม 235 และยูเรเนียม 239”

“มันยังงៃ ที่เรียกว่า ปฏิกริยาแบบลูกโซ่นะ”

“อธิบายยากหน่อยนะ สมมติว่าคุณเรียนหนังสือ ถ้ายังไม่รู้จักตัวเอเสียก่อน คุณจะารู้ไปถึงตัวแซด คนที่จะสอนคุณก็ลำบากใจอยู่ไม่ใช่หน่อย คือสอนกันไม่ได้เลย เหมือนๆ กับฉันที่ยังไม่รู้ว่าตากวางเป็นอย่างไร แล้วจะบอกถูกได้ยังงៃว่าอย่างนั้น อย่างนี้คือตาเสือ ตาหมี หรือตาลิง”

ร้ายกาจไม่ใช่เล่น แม่เวยเล็กตะโพกหนาผมสีทองคนนี้...
รพินทร์ บอกกับตนเองในใจ พลาหงั่วเราะ

“มันจุดชนวนระเบิดยังงៃ” เขาถามส่งเดชเจตนาชวนคุยเสียมากกว่า เพื่อดูท่าทีไหวพริบของฝ่ายตรงข้าม

“การจุดชนวนระเบิด เพื่อให้ทำให้เกิดปฏิกริยาลูกโซ่แบ่งออกเป็นสองชั้น ชั้นแรก เป็นการทำให้ธาตุกัมมันตภาพรังสี ซึ่งยามปกติจะแยกเอาไว้ให้อยู่ห่างจากกันรวมตัวเข้าหากันเกิดเป็นนิวเคลียส โดยใช้ดินระเบิดทีเอนที ผลักให้เข้ามาระทบกันชั้นต่อไป ใช้นิวตรอนยิง...นิวเคลียสนี้อีกครั้งหนึ่งนั้นแหละ การระเบิดก็จะเกิดขึ้น แล้วปฏิกริยาแบบลูกโซ่ก็จะเริ่มติดต่อกันไป โดยเพิ่มทับทวีขึ้นทุกขณะ ชนวนนั้นอาจใช้ได้ทั้งการตั้งเวลาระเบิดหรือบังคับด้วยวิทยุ ฉันรู้ว่าคุณอยากจะถามต่อไปว่าระเบิดที่ติดหัวรบพร้อมแล้ว หากเครื่องบินที่บรรจุทุกไปเกิดอุบัติเหตุตกลง ระเบิดลูกนั้นได้รับความสะเทือน จะเกิดระเบิดขึ้นได้หรือไม่ ก็ขอบอกให้คุณรู้เสียเลยว่า ถ้าเรายังไม่เจตนาจะให้มันระเบิดขึ้น มันก็มีโอกาสจะระเบิดได้น้อยมาก หรือแทบจะเรียกได้ว่าไม่มีเลยก็ได้ แต่ถ้าเปลือกหุ้มนอกมันเกิดแตกขึ้น ภัยจากกัมมันตภาพรังสีที่รั่วออกมาย่อมมีแน่”

“ฟังดูก็น่าจะรู้เรื่อง แต่บอกตามตรง ไม่รู้เรื่องเลย”

คริสติน่าหัวเราะเสียงใส

“ตัว...เอายังไม่กระดิกหูตัวแซดจะรู้ได้ยังไง ฉันบอกแล้ว
ใช้ไหม”

“นั่นสินะ แบบนี้สำนวนไทยเขาเรียกว่า สืซอให้ควายฟัง”

“ฉันไม่ได้เจตนาจะดูหมิ่นคุณถึงขนาดนั้นหรอก แต่คุณ
ฟังไม่รู้เรื่องเอง หรืออยากจะถาม เมื่อบอกแล้วก็ยังฟังไม่รู้เรื่อง
มันก็เป็นสิ่งที่ช่วยไม่ได้ จริงไหม”

“ถามจริงๆ เกอะ ไอลูกแรก ที่พ่อหรือบรรพบุรุษคุณ
เอาไปหย่อนไว้ที่เมืองฮิโรชิม่า นั่นนะมันเป็นยังไงบ้าง ผมเคย
เห็นแต่ในหนังข่าวหลังสงคราม ขนาดผนังคอนกรีตที่อยู่ห่างไกล
รัศมีระเบิดมากๆ ก็ยังร่วนซุย เอานิ้วจิ้มทะลุเข้าไปได้ ราวกับ
จิ้มกระดาษฟาง ผู้เคราะห์ร้ายหลายราย ที่ถูกกัมมันตภาพรังสี
พิกลพิการไปในรูปแบบต่างๆ บางคนขนาดใส่เสื้อลายดอกดวง
ต่างๆ ดอกดวงเหล่านั้นก็ยังประทับลงไปบนผิวหนังที่สวมเสื้อผ้า
นั้นอยู่ ยังกะรอยสักงั้นแหละ”

คริสอมยิ้ม

“นั่นมันเป็นปรมาณูลูกแรกที่อานุภาพเบาบางเหลือเกิน
เมื่อเทียบกับลูกที่เรากำลังไปติดตามค้นหาอยู่นี้ ความยาว 10
ฟุต เส้นผ่าศูนย์กลาง 2 ฟุต 4 นิ้ว หนักแค่ 9,000 ปอนด์ ใช้
ยูเรเนียม 235 เป็นเชื้อเพลิง ส่วนที่ทิ้งที่เมืองนางาซากิ ยาว 10
ฟุต 8 นิ้ว เส้นผ่าศูนย์กลาง 5 ฟุต น้ำหนัก 10,000 ปอนด์ ใช้
พลูโตเนียม 239 เป็นเชื้อ อำนาจทำลายก็แค่ดินระเบิดทีเอ็นที
2 หมื่นตันเท่านั้น”

รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงอย่างยากเย็น

“แล้วลูกที่พวกคุณตามหาอยู่ที่นี่ละ”

“10 ล้านตันของทีเอนที่ฉันหมายถึงฤทธิ์ระเบิดของมัน”

“คุณกะจะให้โลกที่เราอาศัยอยู่นี้แตกออกเป็นเสี่ยง ๆ เลย หรือ ถึงได้ประดิษฐ์คิดทำมันขึ้นมา แล้วถ้าโลกนี้แตก พวกคุณทั้งหลายคิดว่า จะอยู่กันได้อย่างสบายงั้นหรือ หรือว่าเตรียมโลกใหม่เอาไว้แล้ว ก่อนที่จะใช้ระเบิดขนาดนี้”

แม่ผมทองถอนใจนิดหนึ่ง โคลงศีรษะซ้ำ ๆ

“ฉัน...หรือพวกฉันอีก 3 คนนี้นะ ไม่ได้คิดทำขึ้นหรอก และในความรู้สึกส่วนตัว เราก็ไม่ต้องการจะให้ระเบิดชนิดนี้ อยู่ในโลกนี้เลย แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่ที่ทางฝ่ายทหารเขา ซึ่งเราไม่มีโอกาสจะรู้เห็นด้วย หน้าที่ของเราที่เขาใช้มา ก็แค่ให้เรา มาทำหน้าที่ตามหา และกู้คืนเท่านั้น ฉันเองก็อยากจะสาปแช่ง เจ้าพวกนักบินที่มันทำเครื่องบินตก ให้มันลงนรกไปเหมือนกัน กรุณาเห็นใจพวกฉันทั้ง 3 คนที่มาที่นี่ด้วยเถอะ เราไม่ได้เป็นตัว การต้นเหตุเลยสักนิดเดียว อีกประการหนึ่ง คุณก็อย่ามองเรา ในแง่ร้ายเกินไปนัก ไม่ใช่พวกเรามีฝ่ายเดียว ฝ่ายตรงข้ามกับเรา ไม่ว่าจะเป็นสหภาพโซเวียต หรือจีนแดง และมหาอำนาจอื่น ๆ ก็มีเหมือนกัน เราจำเป็นจะต้องมีไว้ เพื่อเป็นเครื่องต่อรอง เป็น ดุลถ่วงอำนาจที่จะมาคุกคามเรา และประชากรโลกทั้งหลาย”

คราวนี้รพินทร์เป็นฝ่ายนั่งเงยไปบ้าง หล่อนมีเหตุผลที่ น่าฟังเหมือนกัน

“แล้วพวกคุณคิดว่าเราจะค้นหามันพบหรือ”

“ก็สุดแล้วแต่คุณ กับพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น ฝ่ายฉันที่มาด้วยกันทุกคนนี้สละชีวิตแล้ว”

“เออละ สมมติอีก...สมมติว่าเรากันพบ คุณแน่ใจหรือว่าเปลือกนอกมันจะไม่แตกออก ก็มันตภาพรังสีจะไม่แผ่กระจายออกมา และพวกเราทั้งหมด ก็เดินเข้าหาความตายเหมือนมดปลวก ที่เดินเข้าไปหากองไฟ”

คริสติน่าหรีตาสีฟ้าลง เค้าน้ำเริ่มเครียดขริม

“ฉันไม่มีความแน่ใจอะไรสักอย่าง รู้อย่างเดียวเท่านั้นว่าเราทั้งหมดที่มานี้เสี่ยงต่อความตายถึงกว่า 90 เปอร์เซ็นต์ แต่ถึงอย่างไร เราก็จะพยายามกันจนสุดความสามารถและทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ จากเครื่องมือเครื่องใช้ทันสมัยที่สุด เท่าที่เขาจะจัดหาให้เราได้ พวกคุณจะเสี่ยงน้อยกว่าพวกเราสี่คน เพราะถ้าเข้าใกล้รัศมีของมันเมื่อไหร่ เราสี่คนเท่านั้น...ที่จะต้องเข้าไปหามันอย่างใกล้ชิดที่สุด พวกคุณจะถูกสั่งให้อยู่ห่างๆ เท่านั้น เพราะมันไม่ใช่หน้าที่ของพวกคุณแล้ว”

“ผมสงสัยเสียจริง พวกคุณจะรู้ล่วงหน้าได้ยังไงก่อนที่เราทั้งหมดจะถูกกัมมันตภาพรังสีฆ่าตายหมด ว่าระเบิดลูกนั้นมันอยู่ตรงไหน ในกรณีที่เดินเสี่ยงเข้าไปค้นหามันแบบนี้โดยไม่รู้จักแน่นอนมาก่อน พุดง่าย ๆ ก็คือ พวกเราเปรียบเหมือนคนตาบอดกันทั้งนั้น”

“ดูเหมือนฉันจะเคยบอกคุณไว้แล้วว่า เรามีเครื่องมือตรวจค้นที่มีประสิทธิภาพยิ่งซึ่งจะช่วยให้เราสัมผัสกับกัมมันตภาพรังสี และรู้ตัวได้ล่วงหน้าก่อนที่จะเข้าไปใกล้มันเกินไปนัก ‘เรดิเอชั่น เซอร์เวย์ มิเตอร์’ จะทำหน้าที่ตรวจค้นให้เราเอง เมื่อ

พวกเราเฉียดใกล้มันเข้าไป ปริมาณของรังสีที่เราจะรับได้จากเครื่องมีมาตรวัดระดับอันตรายได้เป็นขั้นตอนไป หน่วยที่ใช้วัดเราเรียก ‘เรินท์เก้น’ โดยใช้ตัวย่อว่า อาร์ ระดับกัมมันตภาพรังสี จากศูนย์ถึง 50 อาร์จะยังไม่เป็นอันตรายใดๆ ให้ปรากฏชัดจาก 80 ถึง 120 จะ มีอาการอาเจียน หรืออ่อนเพลีย 130 ถึง 170 จะเกิดเจ็บป่วยประมาณ 25 เปอร์เซ็นต์ และเหนือกว่านั้นขึ้นไป ก็จะได้รับอันตรายเพิ่มขึ้นทุกขณะ ถ้าถึง 550 ขึ้นไปก็แปลว่า ผู้ที่ถูกกัมมันตภาพรังสี จะถึงตาย 100 เปอร์เซ็นต์”

รพินทร์พยักหน้าหงึกๆ

“เอา...เอาใจก็เอากัน แล้วรู้เองแหละ ใครอยู่ใครตายอีกอย่างเดียวเท่านั้นที่ผมสงสัย และอยากจะถามคุณเสียเดี๋ยวนี้อย่างไรจะได้ไหม?”

“อะไร”

“พวกคุณก็มีความสามารถสารพัด ทำระเบิดชนิดทำลายโลกขึ้นมาก็ได้ ส่งคนไปเหยียบดวงจันทร์ก็ยังได้ กะอีแค่เครื่องบินบรรทุกระเบิดลำหนึ่งตกหายไป ทำไมถึงสำรวจกันไม่พบ ถึงกับต้องมาจ้างพรานกระจอกอย่างนายรพินทร์ให้พาเดินป่าค้นหา มันเป็นเรื่องตลกสิ้นดี ขนาดผมรับจ้างพวกคุณมาแล้ว ผมก็ยังอดหัวเราะไม่ได้และถามตนเองอยู่ตลอดเวลาว่ามันเป็นไปได้อย่างไร ช่วยตอบให้ผมหายข้องใจหน่อยเถอะ ผมอยากรจะหาโอกาสถามกันอย่างเปิดเผยใจมานานแล้ว เพิ่งจะมีโอกาสในคืนนี้แหละ คุณเดินมาคุยด้วยก็ดีแล้ว จึงขอถามเสียเลย”

คริสลูบมือเข้าหากันแล้วตัดหักนิ้วกราวฝ่ามือของหล่อนอวบและยาวพอๆ กับผู้ชายไทยร่างสันทัดคนหนึ่ง เล็บตัดเรียบ

เสมอกันไม่มีการตกแต่งแต้มทาใด ๆ ทั้งสิ้นและเป็นรูปมือที่สวยงามปราศจากเส้นเอ็น หรือริ้วรอยหยาบกระด้างนัก ในสายตามองอย่างผาด ๆ ของเขา

“เวลล์! มิสเตอร์ ฮันเตอร์...”

หล่อนพูดอเมริกันในลิ้นเดิมของตนเอง

“ฉันรู้ว่าคุณเป็นคนมีการศึกษาดี และมีความรู้ลึกซึ้งนึกคิดที่เต็มไปด้วยเหตุผล ซึ่งแน่ละ ปัญหาที่คุณถามข้อนี้เรารู้กันดีว่าสักวันหนึ่ง คุณต้องถามเราแน่ ถ้าคุณไม่เย็บปากตัวเองไว้ และเมื่อคุณถาม ฉันก็ยินดีจะบอกความจริงให้ ก่อนอื่น เราตัดบทเสียก่อนนะ ในกรณีที่คุณก็รู้อยู่แล้วว่า ทางฝ่ายเราพยายามตรวจค้นหาทางอากาศและเครื่องมือทันสมัยทุกชนิด แล้วแต่ไม่ปรากฏผลใดทั้งสิ้น เครื่องบี 52 ลำนั้นสูญไปอย่างลึกลับและน่าคิดมาก เหมือน ๆ กับจะบินหลุดหายไปจากนอกโลกนั่นแหละ ชาวกรองทุกฝ่ายรายงานตรงกันหมดว่ามันไม่ได้ถูกทำลายหรือควบคุมทางอากาศ เพื่อบังคับให้น้ำลงยังที่ใดทั้งสิ้น เทปบันทึกเสียงจากนักบินที่ติดต่อกับศูนย์บังคับการบินของเรายืนยันได้ในประโยคสุดท้ายของนักบินว่า ทักษณวิสัยเคลียร์เหลือเกิน และอยู่เหนือบริเวณเทือกเขาสูงแห่งหนึ่ง ตามพิกัดการบินที่แจ้งมา นักบินทุกคนอยู่ในสภาพเรียบร้อยปกติทุกอย่าง ร่าเริงแจ่มใสกันดี แล้วต่อจากนั้นเพียงแค่นานเท่านั้น เราก็ไม่ได้รับรายงานใด ๆ อีกทั้งสิ้น ทั้งสถานีต้นทางที่เครื่องขึ้น และสถานีปลายทางที่เครื่องจะลง ตลอดจนเครื่องบินจารกรรมที่มีเพดานบินสูงลิบอันเป็นสถานีถ่ายทอดรับฟังควบคุมเส้นทางบินอยู่...”

จอมพรานก้มศีรษะลง

“เอาละข้อนั้นผมรู้...ต่อไปซิ”

“คุณเคยได้ยินคำว่า ‘เบอร์มิวด้า ไตรแองเกิ้ล’ มาก่อนบ้างไหม?”

หล่อนกล่าวต่อไปด้วยเสียงเรียบ เหมือนจะเปลี่ยนเรื่องพูด

“ไม่เคยได้ยิน และคุณพูดทำไม มันไม่เห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ผมจะถามคุณนี่เลย”

“เกี่ยวซิ เกี่ยวมากเสียด้วย สามเหลี่ยมอันเป็นบริเวณทะเลลึกของแอตแลนติกเหนือ ใต้เกาะเบอร์มิวด้า เคยมีปัญหาที่ชาวโลกงุนงงขบคิด และค้นคว้ากันไม่พบมานานแล้วเกี่ยวกับความลึกลับของมัน เรื่องนี้วงการบิน และวงการเดินเรือทั้งทางทหาร ตลอดจนทางพาณิชย์ ทราบกันดีที่สุด”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว เริ่มเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจทันที จ้องประสานสายตาหล่อนที่มองมาก่อนแล้ว

“มันลึกลับยังงี้”

“นานเกินกว่า 30 ปีมาแล้ว เป็นที่ปรากฏว่าทะเลแนวรูปสามเหลี่ยมใต้เกาะเบอร์มิวด้า ได้เคยมีเครื่องบิน และเรือเดินสมุทร ไม่ว่าจะเป็นของทางทหาร หรือทางพาณิชย์ก็ดี ทุกชาติทุกภาษาทั่วโลก ซึ่งจะต้องผ่านบริเวณนี้ บางครั้ง ‘สูญหายไปอย่างลึกลับ’ ไม่ปรากฏร่องรอยอะไรให้ค้นพบได้เลยว่ามันหายไปได้อย่างไร บางทีก็โศกๆ เพียงลำเดียว บางทีก็หายไปทั้งฝูงเครื่องบิน และทั้งกองเรือทีเดียว ได้มีการสืบค้น และแสวงหาเหตุไม่พบเลยสักครั้ง ว่าจะมีสัญลักษณ์ของการอัปปางไม่ว่าจะโดยการถูกลอบโจมตีจากศัตรูหรือจากภัยธรรมชาติใดๆ

ทั้งสิ้น การสูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอยนี้ ทำความพิศวงให้แก่วงการบิน และวงการเดินทะเลกันมาตลอด และไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์แน่นอน ว่าเรือลำใด หรือฝูงใดจะสูญหายไปเมื่อไหร่ ตามปกติแล้วมันก็เป็นทะเลธรรมดานี้แหละ เรือเดินทะเล แม้กระทั่งเรือรบหรือเครื่องบินรบที่มีเส้นทางผ่านเบอร์มิวด้า ไทรแองเกิ้ลนี้ ไม่แน่เสมอไปนักว่าจะต้องสูญหายทุกครั้งไป ส่วนมากก็มักจะผ่านไปมาได้เรียบร้อย แต่บททำจะสูญหายไป มันก็สูญหายไปอย่างลึกลับที่สุด และบอกล่วงหน้าไม่ได้ว่ามันจะสูญหายได้เมื่อไหร่ เรียกว่า ถ้าเคราะห์ร้ายก็สูญหายไปเหมือนหลุดไปจากโลกนี้เลย ถ้าเคราะห์ดีก็ผ่านมาได้อย่างไม่มีอุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น คุณเข้าใจตามที่ฉันพูดนี้ไหม คือมันเป็นบริเวณ ‘ว่างเปล่า’ หรือโซนที่ลึกลับที่สุด ได้มีการพยายามค้นคว้าติดตามเรือ และเครื่องบินที่สูญหายไปเหล่านั้นอย่างใกล้ชิด มาตลอดจนทุกวันนี้ก็ไม่เคยปรากฏเลยสักครั้งว่า จะพบร่องรอยอะไร จะว่าเรือแตกหรือเรือจมก็ไม่ใช่ทั้งสิ้น แม้จะใช้ประดาน้ำและโซนาร์ ตลอดจนอุปกรณ์ต่างๆ ตระเวนค้นหากันไปทั่วๆ”

หล่อนเว้นระยะ จุดบุหรีตัวที่สอง ดับกันบุหรีตัวเก่าแล้ว ติดกันของตัวเก่าเข้าไปในกองไฟที่ลุกโชนอยู่ตลอดเวลา รพินทร์ เบิกตาฟังเป้ง คริสถอนใจเบาๆ อีกครั้ง

“จำนวนเครื่องบินและเรือเดินสมุทรที่สูญหายไปเหล่านี้ มีการจดบันทึกไว้อย่างละเอียดจากโลกภายนอกเป็นเวลากว่า 30 ปีมานี้ มันสูญหายไปกว่า 100 ลำแล้ว ทุกลำและทุกครั้งไม่เคยได้ร่องรอยเลยสักครั้งเดียว บางรายมีการติดต่อกันทางวิทยุกับศูนย์บังคับการอย่างใกล้ชิดตลอดเวลา และคำรายงานก็คือ

ทัศนวิสัยแจ่มแจ้งดีที่สุด ไม่มีสัญญาณอันตรายจากภัยธรรมชาติใดๆ ทั้งสิ้น ครั้นแล้วจู่ๆ สัญญาณจากเรือ หรือเครื่องบินก็ขาดหายไปเสียเฉยๆ นั่นแหละ ติดต่อเท่าไรก็ติดต่อกันไม่ได้ แล้วเรือหรือเครื่องบินลำนั้น หรือฝูงนั้นก็สูญไปเลย การติดตามได้ออกติดตามกันทันทั่วทั้งที่เหมือนกัน...สวรรค์ทรงโปรดเกิดอย่าง ที่บอกแล้ว ฝ่ายติดตามไม่ได้เงื่อนงำใดๆ ทั้งสิ้น มีอยู่ครึ่งหนึ่ง ฝ่ายติดตามไปพบเรือเดินสมุทรลำหนึ่งลอยแท้งเต้งอยู่กลางทะเล ในสภาพปกติดีหมดทุกอย่าง ไม่มีร่องรอยว่าจะถูกภัยใดๆ มาแตะต้องทั้งสิ้น เครื่องมือเครื่องใช้ทุกชนิดอยู่ครบ ตรงตำแหน่ง แห่งที่ของมัน แต่ปรากฏว่ากัปตันและลูกเรือหายไปหมดอย่าง ไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ ทั้งให้โลกภายนอกงงง และวินิจฉัยอย่างไรไม่ถูก จนกระทั่งทุกวันนี้ เรื่องนี้เกิดมานานแล้ว และก็ยังคงปรากฏอยู่จนถึงปัจจุบัน เกี่ยวกับโซนลึกลับเขตนี้ คือไม่แน่ว่าเรือที่ผ่านเข้าไปในบริเวณดังกล่าวจะอันตรายกันไปเมื่อไหร่ แม้กระทั่งเรือดำน้ำปรมาณูของเรา ก็ยังเคยสูญหายไป ในบริเวณนี้ เมื่อไม่นานมานี้เองในลักษณะเดิมๆ อย่างที่ปรากฏมาแล้ว นั่นแหละ ชื่นเชื่อว่าเบอร์มิวด้า ไทรแองเกิ้ล วงการที่เกี่ยวข้อง ย่อมรู้ดีว่ามันเป็นทะเลลึกลับที่สุด ซึ่งยังค้นกันไม่พบว่า ที่เรือมันสูญหายไปเหล่านั้นเกิดขึ้นเพราะอะไรกันแน่ มีมือมหัศจรรย์จับมันขว้างออกไปจากโลกนี้หรืออย่างไร หรือว่า มันหลงพลัดเข้าไปในบริเวณที่ไม่มีมนุษย์คนใด หรือเครื่องมือวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าชนิดใดจะติดตามหาได้ อนาคตหรือชะตากรรมของลูกเรือที่สูญหายไปทุกคนนั้น ก็ไม่มีใครบอกได้ว่าเป็นอย่างไร เราเรียกเขตนี้ว่า ‘ทไวไลท์โซน’ หรือ ‘แดนสนธยา’”

เสียงของคริสติน่าแผ่วหายไป แวตาสีฟ้าอันงามสดใส
หรีซึ่มลง

รพินทร์ ไพรวลย์ตาสว่างเสียแล้ว ในขณะนี้เขาแม่ริม-
ฝปากนิตหนึ่ง **ข้อความที่คริสพูดให้ฟัง มันทำให้ความคิด**
ของเขาพลุ่งปราดไปไกลลิบ และเริ่มจะมองเห็นอะไรางๆ
ขึ้นมาบ้างแล้ว

“แล้วทางคุณคิดว่า ปี 52 ลำที่บรรทุกระเบิด และสูญหาย
ไปอย่างลึกลับซึ่งเรากำลังจะติดตามค้นหานี้อาจจะพลัดหลงเข้า
ไปในดินแดน แบบเดียวกับ เบอร์มิวด้า ไทรเองเกิ้ล เช่นนั้น
กระมัง”

หล่อนก้มศีรษะลงนิตหนึ่ง

“เราสังหรณ์กันเช่นนั้น โซนลึลับอย่างเบอร์มิวด้า ไทร-
เองเกิ้ล อาจเกิดขึ้นที่ใดก็ได้ทั้งสิ้น ไม่จำเป็นจะต้องเป็นทะเล
แถบเหนือของแอตแลนติกเสมอไปไม่ใช่หรือ เพราะรูปการณ์ที่
หายไปของปี 52 ลำนั้น เหมือนการสูญหายแบบเบอร์มิวด้า
ไทรเองเกิ้ลทุกอย่าง เพียงแต่ผิดสถานที่กันออกไปเท่านั้น ถ้า
เราแน่ใจว่า ปี 52 และนิวเคลียร์ 10 เมกะตันลูกนั้น สูญหาย
ไปจากโลกนี้ให้รู้แล้วรู้รอดเสียเลย เราก็หมดหวัง และจะไม่ติด
ตามให้เสียเวลา แต่ที่เราเกรงก็คือ กลัวว่ามันจะหลงตกอยู่ยัง
บริเวณใดบริเวณหนึ่ง ที่การค้นหาทางฝ่ายเราไม่พบ แล้วต่อมา
อีกไม่นาน มันก็เกิดอุปัทวเหตุระเบิดขึ้น หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งที่
ไม่ใช่พวกเราไปพบเข้า มันหมายถึงอันตรายทางภาคพื้นเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ และความไม่มั่นคงของสหรัฐ เราจึงจำเป็น

จะต้องเสี่ยงบุญเสี่ยงกรรม ติดตามกันจนสุดฤทธิ์ สาเหตุนี้แหละ เราจึงมาติดต่อว่าจ้างคุณให้ช่วยนำทาง เราก็คง มันเปรียบไม่ผิดอะไรกับงมเข็มในมหาสมุทร แต่ก็ยังดีกว่าที่ไม่ทำอะไรเสียเลย”

“ฮือม!...”

รพินทร์ ไพรวลย์ ครางออกมาเบา ๆ ในขณะที่สมองเริ่มทำงานหนักหน่วงที่สุด

“แล้วพวกคุณเชื่อมั่นผมได้อย่างไรว่าจะนำไปให้พบได้”

“ก็ต้องเสี่ยงกันดู เรา รู้จักชื่อเสียงคุณดีในด้านนี้ คุณไม่ใช่พรานนำทางธรรมดาเท่านั้น คุณเคยมีผลงานในด้านปาฏิหาริย์มาแล้ว และมีสัญชาตญาณลึกลับเหนือชั้นของมนุษย์ปุถุชน ที่อาจสามารถติดต่อกับความลึกลับที่ฝ่ายเราไม่สามารถจะติดต่อกันได้ เราหันเข้าหาทางอื่นไม่ได้แล้ว ก็เห็นจะต้องหันเข้าหาในทาง ‘แบล็คแมจิก’ หรือมนต์มืดดูบ้าง ซึ่งเรารู้ว่าคุณมีธาตุชนิดหนึ่งในตัวเข้ากับสิ่งเหล่านี้ได้ ซึ่งอาจช่วยให้สำเร็จได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้น คุณอย่านึกขำหรือทุเรศเราเลย ในการที่เราบากหน้ามาขอความช่วยเหลือคุณในครั้งนี้ เพราะเราก็มีเหตุผลของเราอยู่เหมือนกัน”

จอมพรานเป่าลมออกจากปากเบา ๆ เขาเพิ่งจะกระจ่างแจ้งแก่ใจบัดนี้เองว่า ด้วยเหตุผลกลใด อเมริกันมาจากหน่วยลับสุดยอดนี้ จึงเข้ามาติดต่อเขาให้นำทางในครั้งนี้

ถูกแล้ว เบอร์มิวด้า ไทรแองเกิ้ล ที่คริสพุดนะมันยังเรื่องเล็ก

แต่ป่าดิบ ดงดำของกลุ่มสาละวิน ติดต่อกันแนวขึ้นไปจน
จรดเทือกเขาพระศิวะนี่ซิ มันเป็นโซนที่ลึกลับเหนือกว่ามากมาย
หลายเท่าตัว ซึ่งเขาเองก็ประจักษ์แน่แก่ใจดีอยู่แล้ว

**คิดแล้ว เส้นขนในกายลุกชันขึ้นทุกเส้น รำพึงอยู่
ในใจว่า**

**“ฉันเห็นจะหมดท่าเสียคราวนี้แล้ว เจ้าเงชาเย้ย
ถ้าแกไม่ช่วยฉัน...”**

12

ถึงคู่เจียบกันไปครูใหญ่ แม้จะไม่มองหน้ากัน สัญชาตญาณของจอมพราวนก็บอกตนเองว่าสายดาพินิจที่ถ้วนของคริสต์น่าจับอยู่ที่เขาดลอดเวลา และลักษณะของหล่อนยานนี้ ก็ยังไม่มีท่าทีว่าจะผละไปง่าย ๆ ลมดึกยังคงโชยมาเป็นระยะ ๆ พร้อมกับหอบเอากลั่นดอกไม้ป่าบางชนิดมาด้วย ระคนไปกับกลั่นสาบหมักหมนของใบไม้แห้งกับดอกไม้

หล่อนไม่ได้มองอยู่เฉพาะที่ตัวเขาเท่านั้น หากแต่สังเกตไปยังบริเวณที่นอนของเขาทั้งหมดโดยละเอียดนับตั้งแต่กระสอบป่านเปล่า ๆ ที่ใช้ปูนอน และถุงข้าวสารที่ใช้รองศีรษะ สภาพการนอนของรพินทร์ ไพรวลย์ ไม่ได้ดีไปกว่าพวกพราวนพื้นเมืองทั้งหลายเลย ชูดเมื่อตอนเดินทางกลางวันของเขา ก็ยังเหมือนเดิม

เพียงแค่เพิ่มเติมขึ้นมาด้วยแจ็กเกตหนังชนิดกันฝนสภาพเก่า ๆ อีกตัวหนึ่งเท่านั้น เป้หลังถอดวางไว้ริมถุงข้าวสารที่ใช้หนุนนอน

หม่อมสาวออกเสียงหัวเราะเบา ๆ ขึ้นเมื่อเห็นเขาเลิกแขนเสื้อขึ้นดูนาฬิกาข้อมือ รพินทร์ถามโดยไม่เงยหน้าว่า “มีอะไร น่าขันหรือ?”

“ใช่! หลาย ๆ อย่างในตัวคุณ แต่ที่ขันเป็นพิเศษก็คือ คุณ รู้จักการดูนาฬิกาเหมือนกันหรือ?”

“มีอะไรผิดปกติ ในเมื่อผมดูเวลานาฬิกา เพราะอยากรู้ว่ามันก็โมงก็ยามแล้ว”

“ก็ผิดปกติไปบ้าง คุณลืมแล้วหรือ ฉันเห็นแต่คุณมอง ดูฟ้า แล้วก็สามารถบอกเวลาได้อย่างแม่นยำที่สุด มาเดี๋ยวนี้ เห็นคุณดูนาฬิกา ก็เลยแปลกใจ”

พรวนใหญ่ถอดหมวกออกเอามือเสยเส้นผมหยักศกเป็น คลื่นค่อนข้างยาวของเขา

“คุณนี่ไม่เลวทีเดียวนะ ช่างจดช่างจำ แม้กระทั่งเรื่อง เล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าท้องฟ้ามันมีตะวัน หรือมีดาวเดือน ผมก็พอ จะอาศัยมองฟ้าแล้วบอกเวลาได้อยู่หรอก แต่ตอนนี้เงาไม้มัน บังฟ้าไว้ แหงนขึ้นไปก็เจอแต่กิ่งใบไม้ทึบไปหมด ผมจะไปสังเกต อะไรได้ นอกจากอาศัยนาฬิกาข้อมือ”

“เหอ? นึกว่าคุณสามารถจะมองอากาศรอบตัว ก็พอ รู้ได้เสียอีก”

สำเนียงของหล่อนสัพยอก แต่วางหน้าเฉย

“ผมเป็นแมนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ไม่ใช่ ซูเปอร์แมน หรอก”

“อ้อ...” หล่อนพยักหน้าหงิกๆ สีหน้าสงบตามเดิม แต่แววตาขบขันล้อเลียน “...แล้วเวลานาฬิกาของคุณ มันบอกเวลาเท่าไรแล้ว?”

“อีก 7 นาที จะเป็น 2 นาฬิกาของวันใหม่”

คริสตบแซนเสื้อแจ็กเกตฟิลด์ของหล่อนขึ้นแบ่ปากนิตหนึ่ง

“เข้าไป 3 นาที โปรดตั้งเสียใหม่ด้วย ถ้าต้องการให้นาฬิกาของคุณตรงกับมาตรฐานโลก”

รพินทร์เลิกคิ้วนิตหนึ่ง ยอมหม่นเข้มตั้งเทียบเวลากับหล่อนโดยดี ปากก็บอกว่า

“เวลามาตรฐานโลก ดูเหมือนจะไม่ค่อยจำเป็นสำหรับพรานป่าอย่างผมนัก และต่อไปข้างหน้าในดินแดนที่เราจะบ่ายหน้าไป เวลามาตรฐานของโลกอาจใช้การใด ๆ ไม่ได้เลยก็ได้...”

คริส เอียงคอทำท่าสงสัย แต่ก่อนที่หล่อนจะขยับปากพูด เขาก็ถามติดต่อมาเสียก่อน โดยเบนความสนใจเสียว่า

“เมื่อไหร่ เราดูเหมือนจะพูดค้ำกันไว้ และผมเองก็ยังไม่สู้กระจ่างนัก ในข้อที่ว่า พวกคุณมีเจตนาโดยตรงที่จะมาว่าจ้างผม”

“ทำไม?”

“พวกคุณแน่ใจหรือว่า ก่อนเตรียมการเดินทางในครั้งนี้ได้มีการเจาะจงตัวผมโดยเฉพาะ?”

“แน่นอน สงสัยอะไรหรือ?”

“สงสัยซี...เท่าที่ความรู้สึกของผมบอกนั่น พวกคุณเจตนาจะหาพรานนำทางที่ชำนาญป่าแถบนี้สักคนหนึ่ง ซึ่งน่าจะเป็นใครก็ได้ทั้งสิ้น ไม่เห็นจำเป็นต้องซื้อรพินทร์ ไพรวลย์ เลย

บังเอิญผู้ใหญ่ในกองทัพบก เขารู้จักกับคุณอำพล นายห้างของ
ผมและติดต่อมาอีกทีหนึ่ง ทางด้านคุณอำพลก็เลยเสนอชื่อผม
อย่างนั้นไม่ใช่หรือ?”

คริสติน่าสั่นศีรษะน้อย ๆ ยิ้มเห็นฟันเป็นระเบียบ ยกมือ
ทั้งสองขึ้นแก้ผ้าผูกผม แล้วสลัดให้สยายยาวเคลียไหล่ เส้นผม
ของหล่อนราวกับไหมสีทอง และเหลืองทองยิ่งกว่าสีของมาเรีย
มากนัก

“รูปการณ์มันก็เป็นทำนองนั้นแหละ”

“อ้าว! แล้วความจริงล่ะ?”

“ชีวประวัติ ตลอดจนรายละเอียดต่าง ๆ ของคุณอยู่ใน
แฟ้มของซีไอเอ. เรียบร้อย เบื้องสูงเขาระบุชัดมาที่เดียวว่า ถ้า
ไม่ใช่ฮันเตอร์ ที่มีชื่อว่ารพินท์ ไพรวลย์แล้ว เราจะไม่รับพราน
คนใดอีกทั้งสิ้น”

จอมมัทคุเทศก์ตะลึง มองหล่อนตาค้างไป

แน่นอนที่สุด มันไม่น่าจะมีปัญหาให้คิดไปในแง่อื่น
เลย ในเมื่อเขาได้ยื่นคำบอกเล่าที่เกี่ยวกับความลึลับของ
เบอร์มิวด้า ไทรแองเกิ้ล จากปากคำของหล่อนโดยสืบเนื่อง
เกี่ยวโยงไปถึง ประวัติในการเดินป่าหลงสำรวจของเขา ซึ่ง
แสดงว่าพวกนี้รู้ดีอยู่แล้ว

“ตายหะ!” เขาครางออกมาอย่างเปลอตัว “นี่แปลว่า
ประวัติของผมทั้งหมดอยู่ในแฟ้มของซีไอเอ.?”

“ใช่”

“วะ! ผมมีความสำคัญยิ่งไถ่กันนักเทียว พวกสืบราชการ
ลับข่าวกรองของคุณถึงจะต้องสืบสวนประวัติของผมไว้ด้วย”

คราวนี้รพินทร์ร้องออกมาอย่างเดือดดาลใจ

“ก็ควรจะมีคามสำคัญอยู่บ้าง อย่างน้อยก็ความสามารถพิเศษในด้านการเป็นมัคคุเทศก์นำทางของคุณยังไงล่ะ ซีไอเอ. มีความจำเป็นจะต้องรู้จักบุคคลสำคัญในสาขาต่าง ๆ ทั่วทุกซอกมุมโลกนั่นแหละ มันเป็นหน้าที่ของเขาอยู่แล้ว พอเห็นตากอนมีมติว่าจะต้องใช้คนเดินนำทาง เพื่อค้นหานิวเคลียร์ลูกนี้เท่านั้นเราป้อนคำถามเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ ว่าใครคือบุคคลที่เหมาะสมที่สุดในป่าภาคพื้นนี้ เครื่องก็คัดชื่อออกมาเลย มันระบุชัดว่า ‘ไพรวัลย์’ ชื่อแรก ‘รพินทร์’ เมื่อเราป้อนคำถามอีกครั้ง ประวัติชีวิต อายุ สถานที่อยู่ สถานที่อันควรติดต่อบุคคลที่จะติดต่ได้และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับตัวคุณ ก็เป็นบัญชีหางว่าวยาวเหยียดออกมาทีเดียว”

“คุณเห็นผมไง เลยหลอกเล่นงั้นหรือ?”

“ฉันพูดเรื่องจริง!”

หล่อนพูดเรื่อย ๆ แวตามีรอยยิ้ม

“เออละ ไหนลองบอกมาซิ ประวัติของผมมีมาอย่างไรจากเครื่องคอมพิวเตอร์ที่คุณว่านั่นนะ”

รพินทร์ถามโดยเร็ว

คริสเอียงคอ

“บังเอิญฉันไม่ได้สนใจอะไรกับคุณนัก เลยไม่ได้ศึกษาไว้ ห้วนหน้าของฉันคงจะรู้และอ่านได้ละเอียดกว่าฉัน สำหรับฉันรู้แต่เพียงชื่อคุณเท่านั้นก็พอแล้วไม่ใช่หรือ”

“แต่วันแรกที่พบกัน พวกคุณไม่แสดงว่า จะมีการรู้จักอะไรผมเป็นทุนเดิมล่วงหน้ามาทั้งสิ้น คำพูดโต้ตอบระหว่างท่าน

นายพลกับหัวหน้าของคุณ ก็บอกชัดเจนว่า พวกคุณมาจ้างผม โดยการแนะนำของคุณอำพลเท่านั้น”

หม่อมสาวเอาข้อศอกเท้าเข้าวางคางลงกับฝ่ามือทั้งสอง ในลักษณะนั่งก้มตัว

“ก็ต้องมีการเล่นละครตบตากันมั้งซี ถึงเราไม่ตบตาคุณ เราก็จำเป็นจะต้องปิดบังบุคคลเกี่ยวข้องอื่นๆ ไว้ ไม่ให้เขารู้ว่า เรามีรายชื่อและเจาะจงตัวคุณอยู่ก่อนแล้วในเมื่อข้อเสนอมาตรงกับคำสั่งที่เราได้รับทราบมาล่วงหน้า เราก็พบกับความสำเร็จไปชั้นหนึ่งแล้ว”

“แล้วพวกคุณสี่คนที่มานี่ละ คอมพิวเตอร์อีกกระมังที่คิดชื่อออกมา”

“ถูกต้อง! ชุดนี้ ผู้บงการเขาต้องการบุคคลสี่คนเกี่ยวกับงานนี้ คนแรกคือ หัวหน้า ผู้รอบรู้ในทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับเรื่องนิวเคลียร์, คนที่สอง เป็นพนักงานวิทยุและรู้ในแผนยุทธศาสตร์การบิน ตลอดจนเสนาธิการ และการรบในป่า, คนที่สามจะต้องเป็นแพทย์ผู้ชำนาญในโรคเมืองร้อน และชำนาญเกี่ยวกับโรคทางกัมมันตภาพรังสี, และคนที่สี่ จะต้องเป็นนักเคมีฟิสิกส์ผู้เชี่ยวชาญ โดยทั้งสี่คนต้องทำงานประสานกันได้ด้วย พอข้อมูลตามที่เขาต้องการเหล่านี้ถูกป้อนเข้าไปชื่อของ ดร.บิลลี สแตนลีย์ คัดออกมาเป็นหมายเลขหนึ่ง เคอร์เนล ลาร์รี่ คีธ เป็นชื่อที่สอง อิสซาเบล มัวร์ เป็นคนที่สาม และฉัน คริสติน่า กรูบิล เป็นคนที่สี่ ฉันถูกวิทยุเรียกตัวด่วนภายใน 48 ชั่วโมง เพื่อกำหนดงานตัว ขณะที่ตึกอากาศอยู่ที่ฮาวาย เบลถูกเรียกในขณะที่อยู่ตะวันออกกลาง คีธนั้นง่ายมาก เพราะเขาอยู่ในกรุงเทพอยู่แล้ว”

“แล้วหัวหน้าของคุณล่ะ ขณะที่กองบัญชาการลับสุดยอดเรียกตัว เขาอยู่ที่ไหน?”

“ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกัน ขณะนั้นเขาอาจอยู่ในวอชิงตันหรือทำเนียบขาวก่อนหน้าพวกเราแล้วก็ได้ พวกเราเป็นฝ่ายเดินทางไปสมทบ และรับทราบคำสั่ง”

“แต่พวกคุณก็เคยรู้จักกันมาก่อนทั้งสิ้น และเคยอยู่ในประเทศไทยมาแล้วนานพอสมควรทีเดียว”

คริสกัมศิระอีกครั้ง

“ก็ใช้มิฉะนั้นคอมพิวเตอร์จะกำหนดออกมาเช่นนั้นหรือ ข้อมูลถูกป้อนเข้าไปแล้วว่า บุคคลคนนี้จะต้องเหมาะสมและเข้ากันได้ดีที่สุด พร้อมทั้งมีสมรรถภาพขีดสุดในการร่วมเดินทางครั้งนี้ จึงไม่เป็นข้อน่าประหลาดใจเลยว่า ทำไมเราทั้งสี่คนจึงต้องรู้จักกันมาก่อน เคยร่วมงานกันมาแล้วอย่างดีในบางครั้ง และคุ้นเคยกับภูมิประเทศแถบนี้พอสมควร”

“เครื่องคอมพิวเตอร์ของพวกคุณวิเศษถึงเพียงนั้นเชียวรี?”

“มันคือสมองกล”

จอมพรานยิ้มเยาะ

“แล้วทำไมพวกคุณไม่ถามมันออกมาให้แน่ชัดล่ะว่าเครื่องบี 52 และนิวเคลียร์ลูกนั้นตกอยู่ตรงไหน”

“นั่นมันเกินความสามารถที่คอมพิวเตอร์จะให้คำตอบได้ คอมพิวเตอร์เป็นแต่เครื่องคำนวณชั้นสูงชนิดหนึ่ง ที่มนุษย์เป็นผู้ผลิตมันขึ้นมาเท่านั้น คำตอบทั้งหลาย ก็มนุษย์อีกนั่นแหละที่จะเตรียมเป็นคำตอบไว้ก่อนรอให้ข้อมูลคำถามอันเป็นพื้นฐานแห่งการคำนวณตามหลักเกณฑ์เข้าไปสู่การคำนวณของมันเสีย

ก่อน แล้วมันจะเลือกคำตอบที่มีอยู่แล้ว ส่งออกมาให้เราทราบ อย่างเช่นยกตัวอย่างง่าย ๆ สมมุติเลขคณิตที่ว่าด้วยรถไฟข้อมูล ป้อนว่า ความเร็วเท่านั้นไมล์ต่อชั่วโมง ความยาวของรถเท่านั้น ความยาวของชานชลาสถานีเท่านั้น รถไฟขบวนดังกล่าวจะแล่น ผ่านชานชลาสถานีกินเวลาเท่าไร เครื่องก็ย่อมจะส่งคำตอบ ออกมาเป็นตัวเลขได้ทันที แต่ถ้าพิเรนทร์ไปถามว่า พ่อของคน ขับชื่ออะไร อย่างนี้คอมพิวเตอร์ก็หมดปัญญาเหมือนกัน มันก็ คล้าย ๆ คำถาม ที่เราจะถามว่า ปี 52 ลำนั่นตกที่ไหนนั่นแหละ จริงอยู่ เรามีเวลาของการคาดการณ์มีเส้นทางบิน มีสภาพ ของดินฟ้าอากาศ เป็นข้อมูลที่จะป้อนเข้าไป แต่คำตอบมันจะ ชี้ตำแหน่งหรือสาเหตุได้ตรงเป้งได้อย่างไร อย่างเก่งที่สุด มันก็ บอกได้แต่เพียงว่ามันควรจะสูญหายไปในบริเวณไหนและบริเวณ นั้นก็คือบริเวณที่เราบอกว่าจ้างให้คุณนำคันหานี้แหละ”

“แล้วชื่อผมล่ะ คอมพิวเตอร์มันคัดออกมาได้ยังไง ใคร เป็นคนเอาคำตอบไปใส่ไว้ก่อน”

“โอ้ เรื่องมันง่ายนิดเดียว เรามีแผนกของคำตอบอยู่แล้ว เกี่ยวกับพหรานหรือมัคคุเทศก์นำทางชั้นเยี่ยม ของภาคพื้นเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ ชื่อของคุณ และชื่อของพหรานอื่นๆ อีกหลายสิบคน หลายชาติ ได้ถูกนำไปใส่อยู่ก่อนแล้ว พอข้อมูลมีว่า 1.เป็นคนหนุ่มแข็งแรง, 2. สถิติในการเดินป่าปีนเขายอดเยี่ยมที่สุด 3. เคยรับจ้างนำทางมหาวิบากมาแล้วอย่างได้ผลที่สุด 4. ยิงปืนแม่นที่สุด 5. ชื่อสัตย์สุจริตที่สุด 6. การศึกษาดีที่สุด 7. สถิติในการล่าสัตว์ป่าดุร้ายอันตรายมาแล้วมากที่สุด...เพียงแค่ว่า 7 ข้อนี้เท่านั้น ชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์ ก็ถูกส่งออกมา ของมัน

ชัคอยู่แล้ว มันจะส่งชื่อของตาเต๋มาบุญคำ หรือคุณอำพล ออกมาได้ยังไง จริงไหม”

“ฮือม...แล้วชื่อของผมใครดันเอาไปใส่ไว้ในคอมพิวเตอร์ในศูนย์บงการของคุณ”

“ฉันไม่ทราบ แต่คิดว่าจะจะเป็นพวก ซีไอเอ. นั่นแหละ”

“ไหนคุณบอกว่า คุณไม่ได้เป็นพวกเดียวกับซีไอเอ. ยังไงล่ะ?” คำถามและคำตอบ สับกันไปมาอย่างรวดเร็ว

“ก็ไม่ได้เป็นพวกเดียวกัน พวกฉันทำงานอย่างหนึ่ง ซีไอเอ.เขาก็ทำงานของเขาอีกอย่างหนึ่งแต่บางขณะเราก็ต้องประสานงาน ช่วยเหลือกันบ้างเหมือนกัน ถ้าจำเป็น”

กล่าวจบหล่อนก็ลุกขึ้นยืน บอกต่อมาว่า

“...เอาละ ฉันเห็นจะต้องกลับไปนอนเสียที และขอขอบคุณมาก ในการที่คุณช่วยยิงูให้ฉันวันนี้ ฉันยังไม่ได้ขอบคุณเลย”

รพินทร์คว่ำปิ่น “เดี๋ยว ผมจะเดินไปส่ง”

“ไม่ต้องหรอก นอนเถอะ ฉันมากวนเวลาคุณนานพอสมควรแล้ว”

หล่อนบอกยิ้มๆ ขยับจะเดินแล้วก็ขณะนั้นเอง เงาของใครคนหนึ่งก็เดินตรงเข้ามายังบุคคลทั้งสองโดยโผล่ออกมาจากร่องขนาบของจอมปลวกอันเป็นที่พักของคณะนายจ้างทั้งหลาย...

เพียงเห็นไรเฟิลที่ถือติดมือออกมาด้วยและขนาดรูปร่างเท่านั้น รพินทร์ก็จำได้ดีว่าเป็นใคร คริสสุทานออกมาว่า

“เชิดวุธ! เขาตื่นขึ้นมาและจะไปไหนกันนะ อ้อ! คุณเหมือนจะเดินมาทางนี้เสียด้วย”

พ.ต.แห่งกองทัพบกไทย เดินด้วยกิริยาเป็นปกติ ผ่านบริเวณนอนของพวกลูกหาบทั้งหลาย และตรงมายังตำแหน่งที่รพินทร์กับคริสติน่าอยู่ในขณะนี้เหมือนจะเห็นเป้าหมายอยู่ก่อนแล้ว

“ที่เยี้ยวอยู่ตรงไหน...ที่เยี้ยว!”

เชิดวุธร้องถามขึ้นเปรยๆ โดยไม่ระบุว่าจะพูดกับใครในระหว่างคริส ผู้ยืนอยู่และเตรียมจะออกเดินกลับไปยังที่พัก ส่วนรพินทร์นั้นคงนั่งอยู่ในลักษณะเดิม

“มีอยู่ทั่วไปนั่นแหละยกเว้นบริเวณหัวนอนของนายพรานเขา”

แหม่มสาวตอบหน้าเฉยเหมือนกัน

“อ้อ ใช่ซิ ผมขึ้นไป ‘ฉี’ แถวหัวนอนเขา เขาจะได้ถีบผมเข้าให้ปะไร...คริส คุณตื่นนานแล้วหรือ และมาทำอะไรอยู่ที่นี่?”

ประโยคหลังเป็นคำถาม หล่อนยิ้มชนิดหนึ่ง

“ฉันก็เดินหา ‘ที่เยี้ยว’ เหมือนคุณเหมือนกัน เพียงแต่ว่าไม่จำเป็นจะต้องไปถามใครเขาหรอก พอจะหาเองได้ อากาศมันหนาวเหลือเกิน มาอาศัยนั่งผิงไฟตรงนี้หน่อย นี่กำลังจะกลับไปนอนแล้ว”

เชิดวุธหัวเราะ ปิดปากหาว แล้วบิดชี้เกี้ยว มองออกไปยังป่าดำมืดด้านข้าง ชวนง่ายๆ ว่า

“คริส คุณช่วยเดินไปเป็นเพื่อนผมหน่อยได้ไหม หลังจอมปลวกโน้นก็ได้ ไม่กล้าไปไกลนักหรอก เอ้า! ถือไฟเฟล

นี้ไว้ ระหว่างคุ้มกันผม ส่งไฟฉายของคุณมา ผมจะใช้ไฟฉายเอง”

อย่างว่าง่าย คริสไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น นอกจากพยักหน้ารับปิ่นมาโดยดี พร้อมกับโคลงหัวซ้ำๆ ส่งไฟฉายไปให้เชิดวุธ รับไรเฟิล .375 มาถือไว้ในมือ โดยวาง เอ็ม 16 ล่ำกล้องสั้น พับฐานของหล่อนฝาเกรพินทรไว้ก่อน
ทั้งสองเดินลับพุ่มไม้ไปด้วยกัน

รพินทร์หมุนตัวนั่ง โดยหันหน้าไปทางด้านนั้น สุนัขหรืออีกตัว และคอยเฝ้ารอคอยอยู่เงียบๆ ทั้งคู่หายเข้าไปหลังจอมปลวกพักใหญ่ ลำแสงไฟฉายของเชิดวุธสอดวอบแวบอยู่ไปมา ในระหว่างพงไม้รอบด้านห่างออกไป ต่อมาก็กลายเป็นความมืด แล้วก็ได้ยินเสียงอุทานอีกอึกในลำคอของคริส แต่ไม่ดังนัก เสียงด้นรนต์อู้กันเบาๆเหยียบใบไม้แห้งสวบสาบ แล้วก็เสียงฝ่ามือ สัมผัสแก้มดังฉาดใหญ่

จอมพรวนขมวดคิ้วชนิดหนึ่ง เงี้ยว อืดใจนั้น เขาก็ได้ยินเสียงคริสร้องชัดเจนนอกมาว่า

“รพินทร์ ช่วยด้วย! วุธปล้ำฉัน! อู๊วว์ บ้า! ปล่อยนะ เตี้ยวเถอะ เตี้ยวแม่ชัดด้วยพานท้ายไรเฟิลนี้ คอหักเท่านั้น”

เสียงของการเรียกร้องขอความช่วยเหลือนั้น ฟังดูไม่ร้ายแรงจริงจั่งอะไรนัก รพินทร์ไม่ขยับตัว คงนั่งอยู่กับที่ตามเดิม ยังคงมีเสียงสบถคำของคริสดังเบาๆ และเร็วปรืออยู่อีกพัก จากนั้นก็เงียบไป

แล้วนายทหารไทยกับนักเคมีฟิสิกส์สาวอเมริกันก็เดินกลับเข้ามา คริสหน้างอผมยู่เล็กน้อย เชิดวุธผิวปากเบาๆ วางหน้าตาย แต่ที่แก้มซ้าย มีรอยแดงผื่นปรากฏนิ้วมือขัด แม้จะมีเพียงแสงจากกองไฟสลัวก็ยังสังเกตเห็นได้ หม่อมสาวนำหน้ามาก่อน เชิดวุธตามมาข้างหลัง

“โฟโนบิทซ์!....”

หล่อนอุบอับในลำคอ ซ้ำเลื่องตาเขี้ยวไปทางนายพันตรีหนุ่ม แต่ผ่ามาพูดรดอยู่บนหัวของรพินทร์

“...คนระยำอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ ไ้เราหรืออุตส่าห์หวังดีเดินไปเป็นเพื่อน ผ่าหลอกไปทำอุบายเสียนี้”

ประโยคหลังหล่อนพูดเป็นภาษาไทยชัดเจน เชิดวุธได้ยืนถนัด สะดุ้งโหยง

“หม่อมท่าอะไรยังงี้วะ คำภาษาไทยไฟแลบเลย! ทำไมผมทำอุบายอะไรกับคุณ?”

หล่อนไม่ตอบ สะบัดหน้า ผมกระจาย รพินทร์ช่อนยิ้ม นั่งเฉยอยู่ในอาการเดิม

“รพินทร์ คุณเป็นพราณคัมภีร์ได้อย่างไรนะ ฉันร้องให้คุณช่วย ทำไมคุณถึงไม่ช่วย”

“ขออภัยครับ ผมไม่ได้ยิน เกิดอะไรขึ้นหรือ?”

ลงถูกย้อนถามหน้าตายแบบนี้ คริสก็ดูเหมือนรู้ตัวเองว่า ชื่นพูดอะไรต่อไป หรือยังยืนอยู่ตรงนั้น ก็รังแต่จะเข้าเนื้อ หล่อนหันไปทางเชิดวุธ ฟาดพานท้ายไรเฟิลที่ยังถืออยู่ในมือ ในลักษณะตีเสีย กะให้ถูกหน้าอกเขา แต่นายพันตรีแห่งกองทัพบกไทยก็ไวพอใช้ เขาสปริงตัวจากหลบพร้อมกับอุทานออกมาอย่างตกใจ

คริสโยนโรเฟิลกระบอกนั้นลงกับพื้น แล้วคว้าอาวุธประจำตัว
ของหล่อน เดินตะโพกดอกไม้ไหวกลับเข้าไปยังที่นอนโดยเร็ว

เชิดวุธ หัวเราะเบา ๆ อย่างชอบอกชอบใจ ทรวดตัวลง
นั่ง ควักบรันทึ่ในขวดพลาสติกเล็ก ๆ ขึ้นมา ยื่นส่งให้จอมพรวน
แต่รพินทร์สั่นศีรษะ เขาจึงยกขึ้นดื่มเองสองอีก พร้อมกับถอน
ใจเฮือก

“แข็งปั้งเลย รพินทร์เอ๊ย...”

“อะไรแข็งครับ?”

“เบรลท์ !...ครั้งแรกผมนึกว่ามันจะใหญ่ ๆ ฟ้าม ๆ ไปงั้น
เองที่ไหนได้ แนนเปรี้ยะเลย ขนาดฝ่ามือของผมก็ไม่ใช่เล็ก ยัง
ล้นมือ ฮือฮือ...หายหนาวเลย แต่หน้อยแน่ ดัดจริตร้องให้คุณ
ช่วยชะด้วย ผมนึกว่าคุณจะโผล่เข้าไปเสียอีกตอนนั้น”

จอมพรวนหัวเราะ

“โผล่เข้าไปให้โง่หรือครับ ว่าแต่ เรียบร้อยแล้วหรือ?”

“เรียบร้อย! พูตเป็นบ้า 2 นาทีแค่นั้นอะไรมันจะเรียบร้อย
ได้ยังงี้ ฮี!....”

“ผมหมายถึงปัสสาวะ”

นายทหารหนุ่มกระตุกไหล่

“เปล่า ผมไม่ได้ปวดท้องเยี่ยวท้องแฉะอะไรหรอก แกล้ง
หลอกออกไปทดลองพักผ่อนนั่นเองแหละ ความจริงก็ไม่ได้ตั้งใจ
กะมีแผนสัปดนอะไรหรอก แกล้งปล้ำเสีย แม่จะได้เดินหนีกลับ
ไปเสียเลย ผมกลัวว่าระหว่างที่ผมนั่งคุยกับคุณ แม่เจ้าประคุณ

จะนั่งกันทำอยู่ด้วย โดนจูบ โดนจับ เข้าเดียวเดียว แผ่นเลย
เรียกว่าแผ่นของผมได้ผล”

จอมพราบนพยักหน้าหงิกๆ มองดูนายทหารรุ่นน้องด้วย
สายตาขบขัน

“อ้อ! ไม่เลวนี่ แผ่นขงเบ้ง แต่โชคดีนะครับ ที่แม่ไม่เอา
กระสุน .375 ยัดตุมเข้าให้”

“มื่อมันคนละชั้นครับ ตอนที่ผมส่งไรเฟิลให้หล่อนถือนะ
ผมถอดลูกออกหมดแล้ว แต่แกลังขึ้นนกและเข้าห้ามไกไว้งั้นเอง
แหละ ถึงแม่จะบ้าร่ำทำขึ้นมา เอาไรเฟิลยัดผมเข้าให้ จ้างผมก็
ไม่เป็นอะไร”

“เก่ง! ถ้ารู้จักฉลาดอย่างนี้บ้าง ก็เดินป่ากับผมได้สบาย
แต่ให้ระวังไว้ด้วยนะครับ สแตนลีย์ แม้จะดูเป็นสุภาพบุรุษ ก็
ตัวโตกว่าคุณมาก ส่วนคีน่ะ ทำทางมันอันธพาลอยู่แล้ว อาจ
ปะทะกับคุณง่าย ๆ ถ้าคริสเกิดปากบอนขึ้น”

เชิดวุธสันศิระ

“ไม่หรอก เคยหยั่งเชิงกันมาแล้ว ไม่ว่าจะเป็น เบล หรือ
คริส สองคนนี้ใจกว้างพอใช้ทีเดียวแหละ ไม่เหมือนผู้หญิงไทย
หรอก แต่พับผ่าเถอะ...หล่อนออกมานั่งให้ทำคุณตั้งนาน ไม่
เห็นมีอะไรที่มันคืบหน้าเลย ผมนอนดูอยู่นานแล้ว ทนรำคาญ
ไม่ไหว ก็เลยลุกขึ้นมาจัดการแทนให้เลย ไ้ครั้นจะนอนอยู่กับ
ที่เฉย ๆ มันก็จิตไม่ปกติเลย”

“ทำไมหรือครับ มีกังวลอะไร?”

พราบนใหญ่ฟาซื่อ มองหน้าถามโดยเร็ว

เชิดวุธถอนใจเฮือก ตีมือบัดดี้อีกครั้งจากขวดพลาสติก

แล้วคะยั้นคะยอส่งมาให้เขาอีก รพินทร์ขัดไม่ได้ก็เลยต้องรับมาถือไว้ นายทหารหนุ่มยกแขนเสื้อกันหนาวของเขาเช็ดริมฝีปาก

“คุณไม่เห็นเหรอ ตอนจัดรูปขบวนการนอนนะ ไอ้คือมัน ‘สนุก’ ผมไว้ทั้งคน อีกด้านหนึ่งของสแตนลีย์ ก็กันครีส์กับเบลไว้ตรงกลาง อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า เมื่อตอนเที่ยงคืนนี้เอง...”

“ทำไมหรือครับ?”

“ไอ้คือมันนอนอยู่ในเบลงเกตผืนเดียวกับเบลนะซิ ต่างคนต่างนอนตะแคงหันหลังให้ผม คือช้อนอยู่ด้านหลังของเบล ผ้าพลาสติกที่ปูนอน มันก็ผืนเดียวกันทั้งหมด ผ้ามันคอยย่นหนีผมอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งตัวผมหลุดลงไปนอนกับพื้นในเวลาแผ่นดินโยก ว๊! ... ใครจะไปนอนหลับ สวดมนต์ก็แล้ว ไหว้เจ้าป่าเจ้าเขาก็ก็นั่นแล้ว สมาธิเสียไหม้หมด ถ้าไม่คิดว่ามันจะระแวงสงสัยอะไร ผมเลือกมานอนกับคุณหรือพวกพรานพื้นเมืองดีกว่าแบบนี้ทนไม่ไหว”

รพินทร์ทำเสียงกึกๆ ในลำคอ แล้วปล่อยยพรีดเอื้อมมือมาตบไหล่เชิดวุธเบาๆ

“เอาน่าเชื่อผมเถอะ ใจเย็นๆ ไว้ เรายังเดินป่ากันอีกนานนัก คุณเชิดวุธคงไม่เหี่ยวแห้งนักหรอก ผมสังเกตดูแล้ว ทั้งแม่ผมแดงและแม่ผมทอง เป็นนักชกที่ไม่เกียงน้ำหนัก หรือว่ามีเจตนาที่จะเลือกคู่ชกโดยเฉพาะหรือหอก มันสุดแต่เวลาต่างหาก”

“แล้วคุณล่ะ?”

พรานใหญ่ยกมือเป็นพระห้ามญาติ พร้อมกับส่ายศีรษะช้าๆ โดยไม่พูดอะไร

“ให้ตายเถอะ ยูไม่ขึ้นเลย! พ่อพรานรพินทร์ของเรา ถาม
จริงๆ เถอะ คุณพิการหรือเปล่า?”

“พิการทางใจครับ แต่ทางร่างกายก็เรียบร้อยดี”

“หมายความว่ายังไง?”

“เออละ อย่าให้ผมต้องตีความหมายอะไรให้แก่คุณเลย
โปรดรับทราบแต่เพียงว่า ในการรับจ้างเดินป่าแล้ว ผมไม่เคย
มีประวัติเสียในด้านนี้กับนายจ้าง หรือบริวารของนายจ้างที่เป็น
ผู้หญิง แล้วอีกอย่างหนึ่ง สายตาของผมนึกมองไม่เห็น ‘ความ
งาม’ ของผู้หญิงคนไหนอีกแล้ว”

“คำว่า ‘อีก’ ของคุณ ก็แปลว่าคุณได้เคยเห็นมาแล้วงั้น
สิ?”

“ครับ รับว่าใช่”

เชิดวุธจ้องหน้าอย่างค้นหาความจริงแล้วเลิกคิ้วขึ้น

“เหอะ ผมจะไม่ถามอะไรเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวของคุณ
หรอก เราพูดกันถึงเรื่องงานดีกว่า”

“ดีครับ”

“คืบนี้ ไ้เลือกกินคนตัวนั้นจะเข้าเล่นงานพวกเราไหม?”

“ผมคิดว่ายังก่อนหรอกครับ สำหรับคืบนี้ และตอนนี้มัน
ก็ไม่ได้อยู่ใกล้เราด้วย แต่อาจเริ่มสะกดตามอีกในการเดินทาง
พรุ่งนี้ และคงจะตามไปเรื่อยๆ จนกว่ามันจะลากพวกเราคน
ใดคนหนึ่งไปได้ หรือมิฉะนั้นก็จนกว่ามันจะถูกยิงตาย”

“คริสมาคุยอะไรกับคุณ?”

อีกฝ่ายถามอย่างสนใจ เชิดวุธป้อนคำถามเร็ว และมัก
จะโดดข้ามเรื่องเอาง่ายๆ

“ก็ไม่มีอะไรสลักสำคัญหรอกครับ คงจะนอนไม่หลับเหมือนกัน และออกเดินตรวจแคมป์เสียมากกว่า แล้วก็ทดลองย่องมาลองเชิงผมโดยทำท่าเหมือนจะหยิบไรเฟิลข้างตัวผมสอบความรู้สึก แต่ผิดหวัง ผมรู้ตัวก่อน เลยทำเป็นไถ่หน่วงด้วยสองสามคำ พอตีคุณตื่นและเดินออกมาที่นี่แหละ”

นายทหารหนุ่มหรีดตาล้อ

“ไม่จริงมั้ง? ผมนอนสังเกตอยู่ตลอดเวลาแล้ว คริสมานั่งคุยกับคุณ จับเวลาดูแล้ว กว่าครึ่งชั่วโมง”

“เหวอครับ ผมไม่ได้จับเวลาดูเสียด้วย รู้สึกแต่เพียงว่าเดี๋ยวเดี๋ยวเท่านั้น”

“หล่อนชอบคุณมากนะ รวมทั้งเบลด้วย เพียงแต่นิสัยสองคนนี้ผิดกันเท่านั้น คริสชอบความรู้สึกเก่ง และทำท่าไว้ตัวไปงั้นเอง ส่วนเบลเปิดเผยกว่า”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับผมล่ะครับ?”

“ถ้าผมเป็นคุณ...”

“บังเอิญผมก็ไม่ได้เป็นคุณเชิดวุธนี่ครับ ผมเจียมสังขารและฐานะของผมเสมอ”

บุตรชายนายพล ขยับตัวเข้ามานั่งใกล้เขาอีก ยิ้มในสีหน้ามีเลศนัย แฝงแววคึกคะนอง กระซิบ

“ไม่ว่าคุณจะซื่อสัตย์มันคงอยู่กับผู้หญิงคนไหนก็ตาม ผู้ชายก็คือผู้ชาย และในป่าลึกแบบนี้ อย่ามัวแต่ถือสาสงวนตบะอะไรอยู่เลยนา คุณจะไม่สนเบล ก็ไม่เป็นไรหรอก แต่สำหรับคริส น่าคิดมากนะ ผมรับรองให้ได้ ถ้าเป็นรถยนต์ก็เครื่องพิตบีงเลย เพิ่งจะพ้นระยะ ‘รันนิ่งอิน’ มาไม่นานนักหรอก โดยเฉพาะ

‘สามเหลี่ยมเบอมิเวิร์ด้า’ ของแม่เจ้าประคุณ อย่าได้บอกใคร
เชียว เห็นตัวเพรียวๆ ชะลูดๆ งั้นเหอะ”

“คุณวุธทราบได้ยังไง เคยตรวจสอบแล้วหรือ?”

รพินทร์ถามเนือๆ ปากยังคาบบุหรี่เก้ายาวเพื่อย ขณะ
ที่เอนกายลงฟังถึงข่าวสาร และเหยียดขายาว เขามองดูเชิดวุธ
ด้วยความรู้สึกรักเอ็นดู เหมือนน้องชายรุ่นคะนองคนหนึ่ง

“ไม่เคยตรวจสอบจริงจิงนักหรอก ก็แค่กระทบเจียดๆ
ตามแต่โอกาสเท่านั้น แต่เห็นนะเห็นแน่ เพราะผมมันเป็น ‘พีป
ปิ้ง ทอม’ ด้วย แม่สองคนนี้หวงส่วนสัดเสียเมื่อไหร่ล่ะ ก่อน
เราจะเดินทางมานี้ ผมกับพวกนี้เคยไปอาบแดดกันก่อนแล้ว ที่
เกาะซาก อย่าให้พูดเลย...ที่นั่นผมเคยทำหมาหยอกไก่ลองปล้ำ
คริสมาหลายครั้งแล้ว พอทำท่าจะเข้าใกล้ แม่ก็ถีบผมกระเด็น
ออกจากอกทุกที ส่วนเบลนะทางไสอยู่แล้ว ติดแต่ไอ้คิธที่คอย
กันทำอยู่เท่านั้นแล้วแม่ก็ชอบประเภทสจ๊วตสายการบินอลิตา-
เลีย ไอ้เรานั้นไทยแท้ ปากสวดมนต์ภาวนาท่องคาถาบูชาพระ
อยู่ทุกคืนวัน เลยเป็นพนักงานสายการบินอลิตาเลียไม่ค่อย
สะดวกใจนัก แล้วผมก็ไม่ชอบกลืนเนยแข็ง”

รพินทร์หัวเราะก๊ากออกมาได้เป็นครั้งแรก

ขณะนั้นเอง เขาก็เห็นตาเต๋มาบุญคำลุกขึ้นมาจากที่
นอนของแก และทำท่าจะเดินเกร่เข้ามาร่วมวงด้วย รูปการณ
มันจะไม่เหมาะนัก ถ้าปล่อยให้เชิดวุธวิจารณ์อะไรสองแหม่ม
สาวไปในทำนองสปดี่สปดนเช่นนั้น จิงวางสีหน้าขริม ตัดบท

“ไหนคุณวุธว่าจะมีเรื่องงานกับผม”

คำถามนั้น เริ่มขึ้น เมื่อเต๋าจอมสัปดน ซึ่งเขาคิดว่าต่อไปคงจะจับคู่กับเชิดวุธได้ดี และคงเข้ากันได้เป็นปีเป็นขลุ่ย กำลังเดินเข้ามาถึงวงสนทนา

และก่อนที่ พ.ต. แห่งกองทัพบกจะเอ่ยคำใดขึ้น รพินทร์บอกเป็นภาษาอังกฤษว่า

“กรุณาพูดอังกฤษด้วยครับ ผมไม่อยากให้คนของผมรู้เรื่อง ถ้าเป็นงานสำคัญเกี่ยวกับการเดินทางครั้งนี้”

เชิดวุธปฏิบัติตามคำสั่งเขาทันที

“ระหว่างที่คุณไปส่งพวกกะเหรี่ยงขับบอนหรือตอนที่คุณไม่อยู่ ขณะที่เริ่มวางแคมป์ คีธเริ่มใช้วิทยุอีกครั้ง....”

พ.ต. หม่อมกระซิบเป็นภาษาต่างประเทศ รพินทร์ฟังอย่างสงบ

“...มันน่าจะเป็นความจริงอย่างที่เราสันนิษฐานกันไว้ก่อน คือสถานีถ่ายทอดติดต่อเสียง คงจะมีศูนย์บงการมาจากเครื่องบินจารกรรม ซึ่งมีเพดานบินสูงลิบเกินกว่าที่เรดาร์จะจับได้ ส่วนจะเป็นเครื่องบินแบบไหนไม่ทราบ อาจเป็นเครื่องบินเอสอาร์ 71 หรือรุ่นที่ใหม่กว่านั้นขึ้นมาก็ได้ เสียงติดต่อจากศูนย์บังคับการ ผมไม่ได้ยิน เพราะคีธใช้หูฟังแบบครอบ คงได้ยินแต่เสียงพูดของคีธเท่านั้น มีรหัสใช้แทนศูนย์บังคับการ ซึ่งเชื่อว่าเป็นเครื่องบินลำนั้นว่า ‘ปีศาจ’ และแทนตัวบุคคลดังต่อไปนี้ ภูต 1 ภูต 2 ภูต 3 ภูต 4”

จอมพรานหูฟังอย่างสนใจ พยักหน้าช้าๆ

“พอทราบไหมครับ หมายเลข 1 ถึง 4 แทนตัวใครบ้าง”

“ผมคิดเอาเอง 1 คงหมายถึงหัวหน้าคณะ ดร. สแตนลีย์ 2 ก็คงเป็นคิธ ส่วน 3 และ 4 ก็คงเป็นเบลกับคริสนั่นแหละ เพียงแต่ไม่รู้แน่ว่า ใครเป็น 3 และใครเป็น 4 เท่านั้น ผมเชื่อว่า คงมีรหัสแทนตัวผม และคุณด้วย แต่ยังจับความไม่ได้ถนัด ต่อไปคงจับเคล็ดได้เอง”

“นอกจากตัวคิธ ซึ่งทำหน้าที่เป็นพนักงานวิทยุแล้ว ดร. สแตนลีย์ หรือผู้หญิงสองคนเข้าไปพูดวิทยุด้วยหรือเปล่า?”

“ยังครับ ยังใช้คิธพูดอยู่คนเดียว คงเนื่องมาจากยังไม่มีเรื่องสำคัญอะไรนัก นอกจากรายงานให้ศูนย์ทราบว่าจะขณะนี้ ขบวนของเรากำลังเคลื่อนที่ไปยังตำแหน่งใด”

“แล้วภาษาที่ใช้ได้ตอบ?”

“ส่วนมากเป็นตัวเลข และรหัส นอกจากประโยคสุดท้าย ที่พูดในภาษาธรรมดาว่า ทุกอย่างเรียบร้อย ไม่ต้องห่วง จะรายงานให้ทราบตามกำหนดเวลา เว้นกรณีพิเศษ”

รพินทร์จิบเบรันดีของเชิดวุธอีกหนึ่ง แล้วส่งคืนไปให้

“ดีแล้วครับ ขอให้พยายามจับฟังให้ดีเถิด สามัญวินิจฉัย และการได้ยินคิธพูดรายงานอยู่บ่อยๆ คุณจะค่อยๆ จับกระแสความได้เอง แต่อย่าไปคิดหลอกถามเบล หรือคริส ถึงเรื่องรหัส การติดต่อให้เสียเวลาจะทำให้เกิดความระแวงเสียเปล่าๆ สำหรับผม เชื่อแน่ว่าไม่ช้าก็เร็ว วิทยุเครื่องนี้ต้องฟัง หรือมีเหตุอันเป็นไป ที่จะทำให้ใช้ติดต่อกันไม่ได้อย่างแน่นอน ไม่เชื่อคอยดูกันไป”

“คุณเชื่ออย่างนั้นหรือ?”

“พันเปอร์เซ็นต์”

“พวกนี้มีกล้องถ่ายรูป แบบจารกรรมติดตัวมาด้วยนะ ผมแอบเห็น ลักษณะมันเล็กนิดเดียวสามารถติดกับกล้องส่องทางไกลได้ด้วยผมเชื่อว่ามันจะต้องมีเลนส์ที่ประสิทธิภาพสูงสุด อาจถ่ายในความมืดได้ โดยใช้การรวมแสงตามระบบของกล้องสตาร์ตรอน”

จอมพรานยิ้ม

“นั่นแหละครับ ต่อให้เขามีเครื่องมือเครื่องใช้ทันสมัยล้ำยุคก้าวหน้าสักขนาดไหน เชื่อผมเถอะ ว่าเมื่อระยะเวลามันมาถึง ของพวกนั้นจะใช้งานได้ทันที สำหรับดินแดนหลงสำรวจที่เรา กำลังจะบ่ายหน้าไปนี้”

พ.ต. หนุ่มอิงไปครู่ กระดกลิ้นออกมาเลียริมฝีปาก

“อ้อ! อีกอย่างหนึ่งที่คุณควรรู้ไว้ แต่ความจริงมันก็ไม่เป็นเรื่องสำคัญนัก แต่รู้ไว้ก็ดี พวกนี้มีปืนพกสั้นติดตัวกันมาด้วย คนละกระบอกทุกคน เป็นสมิธ ๙ ขนาด .357 แม็กนัม ล้ำกล้อง 4 นิ้ว ในเวลากลางวัน จะซ่อนไว้ในหลังเป้หลัง แต่ตอนกลางคืน จะเอาขึ้นมาพกไว้ที่ช่องสะพายอกใช้เสื้อแจ็กเกตคลุมทับไว้”

“ก็ดีครับ ปลอดภัยดีสำหรับตัวเขา ว่าแต่คุณเชิดวุธเองล่ะ มีปืนสั้นหรือเปล่า”

“ผมมี . 44 แมกฯ ล้ำกล้อง 6 นิ้วครึ่งอยู่กระบอกหนึ่ง อยู่ในเป้หลังเหมือนกัน ระเบิดสังหารแบบมะนาวอีก 1 โหล”

“ดีแล้ว ที่ไม่ประมาท”

ตาเฒ่าบุญคำมานั่งขัดสมาธิ ฟังอยู่พักใหญ่ แล้วก็
ร้องว่า

“ยี้! นายเรากะนายทหารกลายเป็นญวนไปแล้วรึยัง
ภาษาไทยมีไม่พูด ผ่าไปพูดภาษาญวนเหนือ”

พรานใหญ่หันมาถลึงตา

“หุบปากเหอะน่า ตาเฒ่า....ไป ถ้าได้เวลายามของตัว
ก็ไปอยู่ยามได้แล้ว ถ้ายังไม่ถึงก็ไปนอนเสีย....”

แล้วเขาก็หันมาทางเชิดวุธ คราวนี้พูดไทย

“...กลับไปนอนเอาแรงไว้เสียเถิดครับ ป่านนี้แผ่นดินคง
เลิกโยกแล้วละ อ้อ! พรุ่งนี้เช้าถ้าทุกคนตื่นขึ้นมา แล้วยังไม่
เห็นผม อย่าสงสัย ผมมักจะออกเดินสำรวจป่าในตอนเช้า
บริเวณใกล้เคียงกับที่พักเป็นประจำตามหน้าที่ ช่วยบอกให้พวก
เขาเข้าใจด้วย และให้ทุกคนทานอาหาร อาบน้ำอาบทำกันตาม
สบาย เราจะออกเดินทางจากที่นี่สามโมงเช้า”

เชิดวุธลุกขึ้นโดยดี โบกมือให้เขา แล้วถือไรเฟิลเดินกลับ
ไปยังที่นอน ขณะนั้นเอง ตาเฒ่าบุญคำก็รีบฉวยโอกาสเดินเคียง
ข้างไปส่งด้วย แกยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ มองหน้านายทหารหนุ่ม...

“บุญคำเห็นแล้วละ ทำไมนายทหารถึงพลิกซ้ายพลิกขวา
นอนไม่ค่อยจะหลับ ฮี ! ฮี!”

ตาเฒ่ากระซิบเบา ๆ

เชิดวุธเหลียวมองหน้า ชะลอฝีเท้าลง ความจริงเขาเอง
ก็รู้สึกถูกชะตากับตาพรานเฒ่าจอมกะล่อนคนนี้มาแต่แรกเห็น
แล้ว

“ลุงเห็นอะไร?”

อดีตพรานใหญ่แห่งเขาอิมครีมผู้กลายมาเป็นมือขวาของ
รพินทร์ ไพรวลย์ นานนมมาแล้ว บ่นปากไปที่กระเป๋าลังของ

พ.ต. หนุ่มซึ่งมีขวดพลาสติกบรรจุบรันดีเสียบอยู่ กวาดลิ้นออกมาเกลี้ยริมฝีปาก

“ขอ ‘ไอนั้น’ ให้บุญคำสักอีกเหอะน่า แล้วจะบอกให้ว่าเห็นอะไร...จะบอกอุบายที่เด็ดให้ด้วย”

เชิดวุธทำหน้าง กะพริบตาปริบ ๆ เขาเหลียวกลับมาทางด้านหลัง เห็นรพินทร์เอนกายลงนอนเอาหมวกคลุมหน้าแล้ว จึงดึงแขนตาเฒ่าหลบไปยังหลังจอมปลวก ซึ่งใช้เป็นที่พักนอนของคณะนายจ้าง รีบคว้าขวดบรันดีขนาดเล็กออกมาส่งให้โดยดี บุญคำยิ้มแป้น เปิดจุกออกซัดอึก ๆ เข้าไปเสียวว่าครึ่งค่อน แล้วถอนใจเอือกอย่างสบายอารมณ์

“เอ้อ! อย่างนี้ค่อยชำหวัใจหน่อย...นายทหารกลับเข้าไปนอนได้แล้ว”

“อ้าว! ไหนเมื่อกี้นี้ว่าจะบอกอะไร?”

อีกฝ่ายอุทานเบา ๆ ตาเฒ่าจอมสัปโตก วาดริมฝีปากถือโอกาส กรอกขวดเข้าปากเสียวอีกอีกหนึ่ง แล้วปิดจุกส่งคืนไปให้

“อยากรู้จริง ๆ เหรอ นายทหาร?”

“แล้วกันสิลุง จะมาขอเหล้ากิน ก็ไม่บอกมาตามตรง ฉันไม่หวงหรอก หวานล่อมเสียเป็นคั่งเป็นแคว ไ้เราก็กองพะงเสียวแทบตาย”

แกยกมือขึ้นโบก

“เปล่า ๆ บุญคำไม่ได้หลอก...นายทหารถูกนายห้างหัว-เกรียนนั้นนอนกันท่า บังแหม่มผมแดงไว้ใช้ไหมล่ะ ตัวนายห้างผมเกรียน กับหมอแหม่มผมแดงนั้น ดิ้นกันคนละยีกคนละยัก

อยู่ใต้ผ้าห่ม นายทหารก็เลยนอนไม่หลับ อ้อ...นึกว่าไอ้คำไม่รู้
งั้นรี”

เชิดวุธลืมตาโพล่ง แล้วหัวเราะก๊ากๆ ในลำคอแล้วเอื้อม
มือจะจับแขนแกไว้

“เด็ดจริง ลุงนี่...ช่างสังเกตชะมัดเลย”

“ใช่ไม๊ล่ะ?”

“ใช่...”

“ฮ่า! ฮ่า! เรื่องพรรค์นี้ นายทหารอย่าไปร้องทุกข์ปรึกษา
หรือขอความเห็นความช่วยเหลืออะไรกับนายของบุญคำเลย
รายนั้นนะไม่ได้เรื่องหรอก ภาษาชาวกรุงเค้าว่าไม่มีน้ำยา นี่...”

แกตอบที่อกตัวเอง

“...ต้องปรึกษาไอ้คำนี่ ถึงจะถูก”

“เอ๊ะ! ชักสนแอะ ไหน ลุงว่าจะบอกอุบายอะไรกับฉัน
ยังงิล่ะ”

“ถ้างั้น อีกสักกริบหนึ่งเป็นยังงิ?”

บุญคำมองไปที่ขวดพลาสติกใบนั้นอีก พ.ต.หนุ่มยัดเยียด
ไว้ในมือ

“เอ้า! เอาไปทิ้งขวดเลย ให้ทั้งหมดนั้นแหละ ไม่ต้องมา
ขอทีละกริบให้เสียเวลาหรอก”

บุญคำรีบตะครุบมายึดไว้โดยเร็ว

“ฮะ! ยังงิเฝ้าะรักกันตายเลย...มานี้ๆ บุญคำจะบอกวิธี
ให้”

แกจูงนายทหารหนุ่มให้เดินลึกลงไปในเงามืด ห่างออกไปอีก
ไปอีก กระซิบกระซาบ

“...บอกบุญคำก่อน ชอบคนไหน ผมแดงหรือผมทอง?”

เชิดวุธสนใจเต็มที่ และรู้สึกสนุกที่ได้เสวนาคบหากันใน
ทางส่วนตัวกับตาพรานเฒ่ามือขวาของรพินทร์

“ก็ชอบทั้งสองคนนั่นแหละ”

พรานเฒ่าเจ้าอุบาย ผู้ชำนาญในเรื่องประเภทนี้โดยตรง
ดีดนิ้วเปาะ

“ถ้างั้นก็เอาเสียทั้งสองคนนั่นแหละ สุดแต่เวลาโอกาส
ของคนไหนมาถึงก่อน ก็ล่อคนนั้น แม่ผมแดงนะ ดูออกล่ะว่า
เป็น ‘คู่ขา’ ของนายห้างหน้าเหมือนแรดคนนั้น แล้วแม่ผมทอง
ล่ะ จับคู่กับนายห้างใหญ่หรือเปล่า?”

แกเริ่มล้วงความเป็นไปของคณะนายจ้าง เชิดวุธเลื่อมใส
เต็มที่ในท่าทีของบุญคำ ก็เลยบอกไปตามตรง

“แม่ผมแดง พัดอยู่กับไอ้ยักษ์นั้นเป็นประจำ ถูกต้อง
แต่แม่ผมทองจะมีอะไรกับนายห้างใหญ่หรือเปล่า ฉันทันยังไม่เคย
เห็นชัด อาจมีอะไรกันมั่งเหมือนกันก็ได้ แต่สังเกตดูคิณนี้ ต่าง
คนต่างก็นอนกันเฉยๆ ถึงจะเป็นคู่ที่นอนอยู่ใกล้กันก็ตาม ไอ้
คู่ที่มันอยู่ข้างตัวฉันนี่สิ มันไม่ยอมเสียเวลาเปล่าเลย”

“คิณนี้ นายทหารยังทำอะไรไม่ได้ถนัดนักหรอก แต่ก็พอ
จะแอบลักไถได้มั้ง ชิมलगไว้พलगๆ ก่อน”

“ลักไถ? ทำยังไงล่ะ?”

“ง่ายนิดเดียว นายทหารนอนติดอยู่กับนายหัวเกรียนไม่
ใช้หรือ ถัดไปก็แหม่มผมแดงมี ‘ไอ้ยักษ์’ นั้นกันอยู่แค่คนเดียว”

“แล้วยังไง?”

“นายทหารอย่านอนให้ห่างออกไปนักสิ เบียดชิดไอ้ยักษ์

นั้นเข้าไป เอาผ้ามันมาห่มตัวไว้ด้วย เรียกว่าเตียงผ้าของมันมา
ห่มให้อยู่ในโปงเดียวกัน หนาวๆ นอนไปด้วยกันแบบนี้ มันไม่
สงสัยหรอก ไกลๆ เข้าไปอีกนิด ชิดๆ เข้าไปอีกหน่อย ซาหวัน
น้อย ๆ...”

“เอ...ชักเข้าท่าแฮะ แล้วไงต่อไป”

บุญคำเอามือวาดริมฝีปาก

“คราวนี้นายก็คอยนอนสังเกตให้ดีเหอะ พอไอ้ยักษ์หรือ
นายคือนั่นนอนหลับสนิท กรนครอกๆ นายทหารก็แค่ค่อยๆ
เอาล้วงขำตัวมันไปที่แม่ผมแดง จะลुบล้างลुบบนก็ได้ทั้งนั้น!”

เชิดวุธสะดุ้งโหยง

“ฉิบหาย! ชื่นลुบหรือล้วง เบลก็ตื่นขึ้นมาเท่านั้น”

บุญคำเกาหัว จูปากจิกจิก

“ฮือโธ!...ทำเป็นโง่ไปได้....นายคือนั่นนอนเบียดชิดอยู่กับ
หม่อมเบล แล้วก็ปัดกันอยู่แล้ว ดึกๆ ตื่นๆ กำลังหลับ
นายนอนถัดไป ช้อนกลลั๊กไก่เอื้อมมือไปคลำ ถึงหม่อมผมแดง
นั้นจะรู้สึกตัว ก็จะต้องนึกว่า ‘คู่ชา’ นั้นแหละ ที่ละเมอคลำเอา
แล้วก็คงนอนให้คลำดี ๆ ไม่สนใจอะไรหรอก ถ้าหากจะเกิดสงสัย
ขึ้นมา นายก็รีบหัดมือมาเสียทำเป็นนอนกรนครอกๆ จะมาจับ
มือใครดมได้ แต่เอ๊ะ!...ถ้านายล้วงต่ำ ก็ต้องอย่าให้จับมือไป
ดมนะ มันจะได้หลักฐาน ถ้าวางบนก็คงไม่เป็นไร”

นายทหารหนุ่มเปลोटัวหัวเราะก๊ากออกมางอหาย แต่
บุญคำรีบตะครุบปิดปากไว้

“ฮือ! อย่าเอะอะไปซิ นายทหาร แล้วกัน ประเดี๋ยวตื่นกัน
หมด...ว้า...”

เชิดวุธยังคงกลั่นหัวเราะตัวงออยู่เช่นนั้น เกาะไหล่แกเพื่อ
พยุงกายไว้

“เด็ด!...”

เขาสำลักออกมาปนหัวเราะพริต ๆ

“ฉันนึกไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าลุงจะมีลูกไม้สัปดนที่เนียนแหลม
ถึงเพียงนี้ เออ มันคงจะเข้าท่าจริงๆ นะ ตามที่บอกมานี้ แล้ว
ถ้าฉันทำได้สำเร็จอย่างที่ลุงบอก มันจะเกิดประโยชน์อะไรขึ้น
มา นอกจากว่าฉันจะนอนตัวแข็งแข็งเปล่าอยู่คนเดียว เพราะ
มือฉันนะ พอจะล้วงข้ามหัวไอ้คิธได้แน่ๆ แต่อย่างอื่นมันข้าม
ไปไม่ได้ด้วยนี่”

คราวนี้แกหัวเราะบ้าง แต่เพียงหึๆ อยู่ในลำคอ

“ก็บุญคำบอกแล้วว่า แค่นี้เพียงอุ่นเครื่องชิมลงไปพลงๆ
ก่อน สมมุติว่าแม่ผมแดงเกิดรู้ขึ้นมาว่ามือลึกลับเป็นมือของนาย
แล้วก็ทำเป็นนอนเฉยให้คลำโดยดี ก็มองเห็นทางใสแล้ว โอกาส
ในป่าที่จะแยกคู่ออกไปลับตา มันเกิดขึ้นได้เสมอแหละ บุญคำ
จะช่วยคุณทางให้เอง ม้ามันเคยมีคนขี่มาแล้ว มันก็อยากจะ
หาจ็อกก็อยู่เรื่อยๆ ไปแหละ เรื่องนี้มันอยู่ที่ฝีมือจ็อกก็ของนาย
ทหารเองด้วย นายทหารทำได้อย่างบุญคำบอกนี่เสียก่อนเถอะ
จะมองเห็นหนทางเองโดยไม่ต้องแนะนำอะไรอีก กะอีแค่มีคน
นอนบงกชท่าอยู่คนเดียวก็หมดปัญญาเสียแล้ว เสียแรงเกิดมา
เป็นทหารไทยใจกล้า เรื่องพรรคนี้มันต้องหน้าด้านด้วย อย่า
หาว่าบุญคำสอนเลย บุญคำนั้นเป็นคนบ้านป่า ไม่เคยไป
เมืองนอกเมืองนาอย่างนายทหาร แต่บุญคำทำงานอยู่กับนาย
รพินทร์ พบเห็นรู้จักนิสัยใจคอผู้หญิงฝรั่งมานาน เรื่องอย่าง

น้ำมันไม่ถือนักหрок ง่ายจะตายไป ไ้ค่านะมันแก่แล้ว รูปก็
ไม่หล่อ ถ้าหนุ่มกว่านี้อีกสักนิดเดียว และถ้าไม่ติดนายรพินทร์
คอยกันเอาไว้ ปานนี้ไ้ค้ำตะลุยแหล่มไปหลายคนแล้ว นี่พอจะ
ได้ทำขึ้นมา นายจะกระต๊อบไ้ค้ำทุกที หาวาทำอุบารห์ สำหรับ
นายทหารนะ ชำบายแฮ”

“ไม่เลวเลย ลุง! ฉันเพิ่งจะได้ความคิดจากลุงเตี้ยวนี้เอง
ที่นี้สำคัญว่าถ้าเบลเกิดโวยขึ้นมา?”

“เชื่อหัวไ้เรื่อง....เอ๊ย! ไ้ค้ำชิน่า ว่าต่อให้รู้ก็ไม่วอย บุญคำ
ดูพหูงออก รายไหนง่าย รายไหนยาก แม่ผมทองอาจสะตั้ง
มีท่าทีกว่าแม่ผมแดงน้อยแต่ถึงยังงี้ก็ไม่เหลือปากว่าแรงหрок
ส่วนแม่ผมแดงนะ ของมันใสอยู่แล้ว เคยเห็นหยอกๆ เล่นหูเล่น
ตากับนายทหารอยู่เป็นประจำไม่ใช่หรือ?”

เชิดวุธหัวเราะชอบอกชอบใจอยู่เช่นนั้น คุยกับบุญคำสนุก
ออกรสออกชาติกว่าคุยกับรพินทร์เสียอีกในความรู้สึกของเขา

“ไ้ฉันมันก็คนใจกล้าหน้าด้านอยู่เหมือนกันแหละนะลุง
ผู้หญิงสองคนนั้นคงไม่เท่าไหนนัก ถึงแม้ว่าฉันจะพลาดพลั้งทำ
ให้เกิดการโวยวายขึ้นมา แต่ไ้นายฝรั่งตัวโตๆ สองตัวนั้นนะซิ
มันจะรุมกระต๊อบฉัน”

บุญคำทุบกำปั้นลงไปบนฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง หน้าตาขึงขัง

“แล้วกันซิ นายทหาร พูดยังงี้ เหมือนเราไม่ใช่พวกเดียว
กันงั้นแหละ ไ้นายห้างฝรั่งแค่สองคน แล้วพวกของบุญคำ
ที่เป็นไทยพวกเดียวกับนายทหารมีอยู่เท่าไร ใครจะยอมให้มัน
ทำอะไรนายทหารได้”

“เออ จริงซินะ”

“ไปเหอะ เข้าไปนอนได้แล้ว ทำอย่างไ้คำวาก็แล้วกัน แต่ต้องให้แน่ใจเสียก่อนว่าไอ้นายคิธตัวเท่าหมีควายนั่นหลับแล้ว บุญคำเชื่อว่าป่านนี้มันคงหลับปุ๋ย ไหนจะเดินเหนื่อย ไหนจะโยกเยกเหนื่อย ก่อนจะนอน บุญคำก็เห็นมันซัดเหล้าเข้าไปตั้งเกือบขวด ตอนนี้ข้างเดินเข้ามาเองวงเขี่ยกันก็คงไม่รู้สีก”

“ตกลง! จะลองเชื่ออาจารย์คำดู”

เชิดวุธตบไหล่บุญคำอีกครั้ง แล้วเดินผละเข้าไปยังที่นอนของตน

นายทหารหนุ่ม จะทำตามคำเสียมสอนของตาเฒ่า จอมสัปดีหรือไม่ ไม่มีใครบอกได้ แต่ตัว ‘พระอาจารย์’ เองเดินลอยหน้าเฉิบๆ กรอกบร้นดีที่ได้มาใส่ปาก เป็นที่สุขใจครึ้มอกครึ้มใจ ฉะยดมาทางปลายเท้าของรพินทร์ ไพรวลย์ ผู้นอนสงบนิ่งอยู่ พอแกเดินผ่านข้อเท้าข้างหนึ่งก็ตัวตมาเกี่ยวไว้

ผลก็คือบุญคำคะมำหน้าลงไปตะครุบพื้นครางอ้อย

จอมพราน ดึงกายขึ้นนั่งช้าๆ เสยปีกหมวกขึ้น

“แอบไปกระซิบกระซาบ ยุยงอะไรให้คุณเชิดวุธ?”

เขาถามเรียบๆ บุญคำยิ้มแหย่งๆ ตอบอ้อมอ้อมไม่เต็มปากนัก

“ป่าว...นาย...บุญคำป่าวยุ”

รพินทร์ชี้หน้า กระซิบมาเบาๆ

“เตือนอีกครั้งนะ ถ้าฝรังมันกระที่บบุญคำเมื่อไหร่ละก็ฉันจะปล่อยให้มันกระที่บฟรีเลย ยุ่งนักตานี้!”

สมุนขวาของเขาหน้าม่อยเอามือลูบอกที่คะมำฟาดพื้นลง
ไปแกล้งริบคว่ำขวิดบร้นดีเล็ก ๆ ที่ไ้ร่างวัลค่าวางแผนมาจาก
เชิดวุธ เก็บซ่อนไว้ในอกเสื้อ รพินทร์ตวาดมาอีกเบา ๆ

“เอาไอ้ขวิดนั่นมานี้!”

“โอ้ นาย...นี่มันของบุญคำ”

“อย่าขัดขึ้น ประเดี้ยวถูกเตะ....กลางคืน กลางป่าลึก
ตัวเองก็มีหน้าที่อยู่เวรยาม ขึ้นยัดเหล่าเข้าไปมากมาย ประเดี้ยว
ก็หลับครอกไปเท่านั้น ชีๆ ไปตลบตะแลง หาอุบายหลอกเด็ก
นั่นมาจนได้ ส่งมาได้ยินไหม?”

บุญคำขมวดคิ้วนี้วหน้า ถอนใจเหือก แล้วจำใจต้องส่ง
ขวิดพลาสติกเล็กนั้นให้โดยดี รพินทร์เขย่าฟังเสียงดู รู้สึกว่า
มันติดกันขวิดอยู่ไม่ถึงเป็ก เขาสิ้นศึระชะช้าๆ โยนขวิดนั้นไป
ทางหัวนอนของตัวเอง แล้วออกคำสั่งต่อไป สิ้นที่สุด ซึ่งแกก็
เข้าใจดี

“ไป!”

พรานเต่าเจ้าเล่ห์ แต่ก็เป็มือที่ไว้วางใจได้ในทุกสถาน-
การณ์ของเขาคงบ่นพึมพำอยู่เช่นนั้น ลูกขึ้น หันมาชำเลื่องค้อน
ขวับ แล้วเดินไปทางกองไฟของพวกลูกหาบกลุ่มหนึ่งที่ไม่ห่าง
ออกไปนัก พาโลเตะจันผู้กำลังนอนหลับอยู่ดังป้าบที่ก้น พราน
ผู้อาวุโสต่ำกว่าเล็กน้อยสะดุ้ง พรวดพราดขึ้นมาอย่างตกใจ

“อ้อย! อะไรกันนี้พี่คำ!”

“ถึงเวรยามของเ็งแล้ว ไอ้จัน ไป! ไปอยู่เวร ข้าจะนอน
มั่งละ ห่า...ใจดำบรรลัยเลย แล้วก็รู้ทันไปเสียหมด คนอะไร
พรรค์นี้ก็ไม่รู้”

ประโยคหลัง แก่ไม่ได้ว่าจัน แต่บ่นอุบอิบไปตามเรื่อง
จันกำลังง่วงเงีย ไม่สนใจอะไร พอลูกพี่มาปลุกด้วยทำให้ตื่น
เผ้ายาม ก็ปฏิบัติตามโดยดี ตาเฒ่าเลยถือโอกาสนั่งลงแทนที่
ลูกน้อง แต่ยังไม่นอน กอดเข้าหน้าอกอยู่อย่างนั้น ชำเลียงไป
ทางพรานใหญ่ ก็เห็นเขานอนลงตามเดิมแล้ว

ทางด้านแคมป์ของนายจ้าง เชิดวุธเข้าประจำที่นอน
แล้ว เขายังนอนเว้นระยะห่างจากคิธ ประมาณคืบเศษ หลับตา
เงียหู คิธนั้นหลับแน่นนอนแล้ว เพราะได้ยินเสียงกรนสนั่นหวั่น
ไหว แต่รู้สึกว่าจะมีเสียงกระซิบคุยกันเบาๆ ระหว่างสองสาว
ซึ่งจะเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากคริส ผู้เฟื่องจะกลับมาประจำที่
ของตนไม่นานนัก กับเบลซึ่งคงจะตื่นขึ้นมา กระแสเสียงจับ
ฟังไม่ถนัดนัก เพราะซุบซิบแผ่วเบา โอกาสที่จะทำตามอุบาย
ของตาเฒ่าก็เลยยังไม่มาถึง เนื่องจากเป้าหมายตื่นอยู่

เสียงน้ำค้าง หยดกระทบใบไม้ดังอยู่เปาะแปะ สลับไป
กับเสียงกรนของพวกที่หลับสนิททั้งหลาย ไม้ปะทุอยู่ในกองไฟ
ดังเผียะผะเป็นระยะ ต่อมาก็เป็นเสียงร้องของแก้งไม้ห่างออกไป
ไปนัก แล้วก็เสียงคลานแสกสากไปกับพื้นใบไม้แห้ง หรือวิ่ง
ผ่านไปโดยเร็วแต่ไม่ดังนัก อาจจะเป็นพวกเม่นหรือกระจิงหรือ
สัตว์เลื้อยคลานอื่นๆ นั่นคือดุริยางค์ไฟร ซึ่งเป็นไปตามสภาพ
ปกติของมัน ยามเมื่อภาวะอันตรายยังไม่มาถึง แสดงว่าป่าอยู่
ในสภาพสงบราบคาบ

ขณะนั้นเอง เสียงออกเป็นระยะ ก็ดังถี่ๆ ขึ้นยังวิฑูรย์

ส่งพิเศษที่วางอยู่บนด้านศีรษะของทุกคน พร้อมกับจุดไฟแดง
กะพริบคริสกับเบลขยับตัวขึ้นนั่งพร้อมกันในขณะที่ดร.สแตนลีย์
และคีย์ยังไม่ทันรู้สึกตัว คริสเป็นคนเอื้อมมือไปยุ่งอะไรกับสวิตช์
ที่เครื่องนั้น พริบตาเดียว เสียงออกสัญญาณเรียกก็ขาดหายไป
และอันเนื่องมาจากความรีบร้อน หล่นไม่ได้ใช้ครอบหูฟัง เสียง
จากเลานด์สปีคเกอร์ซึ่งหรีไว้ จึงแว่วออกมาได้ยินเสียงชัดเจน

ในอาการที่แก้งทำเป็นหลับ เชิดวุธเงี่ยหูฟัง

“จาก ‘ปีศาจ’ เรียก ภูต 1 ถึง 4!”

“ภูต 4 กำลังพูด มีอะไรด่วนหรือ?”

เสียงคริสพูดแผ่วเบา แต่ซ้ำ ๆ ชัดเจน

“ไม่มีอะไร! เราต้องการเรียกทดสอบดูเท่านั้น ว่าพวก
ท่านรู้สึกตัว หรือตื่นขึ้นหรือเปล่าขณะที่ศูนย์ควบคุมเรียก”

“ไม่ต้องห่วง เราจะสามารถตื่นและรับสัญญาณได้ทุก
ขณะที่เรียกมา”

“ดีมาก ทุกคนตื่นอยู่ในขณะนี้หรือ?”

“4 กับ 3ตื่น 1 และ 2 หลับ แต่จะปลุกเมื่อไหร่ได้ทั้งสิ้น
จะให้ปลุกหรือไม่”

“ไม่ต้อง! นี่เป็นการทดสอบเท่านั้น เหตุการณ์เรียบร้อย
ดีหรือ?”

“เรียบร้อยดีมาก”

“โปรดเทียบเวลาด้วย...ขณะนี้ เวลาของภาคพื้นที่ท่าน
อยู่ 04.10 น.”

คริสยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู

“ไว้ท์! 04.10 กำลังจะ .11”

“เตือนญาติ 2 ให้รายงานขึ้นมา เมื่อ 06.30 น. ตรง หากช้ากว่านี้ เราจะเรียกลงไป”

“โอเค.”

“ราตรีสวัสดิ์! ขอให้พระเจ้าคุ้มครองพวกท่านทุกคน!!”

เสียงนั้นขาดหาย

คริสปิดสวิตช์แล้วล้มตัวลงนอนตามเดิม

เชิดวูธซ่อนยิ้มในเงามืด บัดนี้เขารู้แน่ชัดแล้ว

การติดต่อทางวิทยุ อเมริกันทั้ง 4 คน สามารถจะติดต่อกับศูนย์บังคับการได้ทั้งสิ้น ไม่จำกัดว่าเป็นคนใดคนหนึ่งโดยเฉพาะ แต่คือนั้นจะทำหน้าที่พนักงานติดต่อประจำ

เสียงจากวิทยุรับส่ง อาจดังออกมาจากลำโพงโดยตรงได้ หากไม่ใช่ครอบหูฟัง

และบัดนี้แน่ชัดออกไปแล้ว ญาติ 1 คือหัวหน้าคณะ ญาติ 2 คือคีธ ญาติ 3 คือเบล และ 4 คือคริสนั่นเอง

แล้วนายพันตรีแห่งกองทัพบกไทยก็กลับไป โดยไม่ได้ใช้อุบาย ‘ผีบอก’ จากตาเฒ่าบุญคำ เพราะกรองข่าวของรหัสแทนตัวอเมริกันทั้งสี่คนได้แน่นอน และตนเองก็พอใจแล้ว

13

**หกนาฬิกาเศษ ทุกคนฝ่ายนายจ้างตื่นขึ้นมา
ในเวลาไล่เลี่ยกัน เหตุการณ์ในคืนที่ผ่านมาสงบ
เรียบร้อยดีเกินคาด แม้ว่าในบริเวณที่พักทุก
คนจะตระหนักดีว่า เป็นบริเวณที่เสี่ยงคน
ป่วยเป็ยมาจะลวดอยู่**

**ทั้งหมดกินอาหารเช้าแสนลิย่ลุกขึ้นไปพักผ่อนกับพวก
พรานพื้นเมือง ครู่หนึ่งก็กลับมาบอกว่า**

“รพินทร์ไม่อยู่ พวกนั้นบอกว่าเขาออกไปตั้งแต่ฟ้ายังไม่
สว่าง”

“ไปไหน?” เบลถาม

“เห็นพวกนั้นบอกว่า ออกไปสำรวจบริเวณรอบๆ ที่พัก
ของเรา”

“ฉันว่า เขาอาจไปพบกับหัวหน้าบ้านกะเหรี่ยงซับบอนก็ได้”

พ.อ.คีธ ให้ความเห็น แล้วดูนาฬิกาข้อมืออยู่ตลอดเวลา อีกประมาณ 10 นาที เขาจะต้องใช้วิทยุรายงานติดต่อกับศูนย์บัญชาการแล้ว

“อย่าไปกังวลเลย เขาบอกไว้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วว่า เวลาเข้ามิดของการตั้งแคมป์ทุกแห่ง หน้าที่ประจำของเขาก็คือ จะต้องออกเดินตรวจรอบๆ แคมป์พัก มันเป็นนิสัยของเขาอย่างนั้นเอง อีกสักพักก็คงกลับมา”

เชิดวุธบอกแก่ทุกคนมา

ดร.สแตนลีย์ พยักหน้า แล้วมองไปยังพรรคพวกทุกคน อากาศยามเช้าของป่ากำลังสดชื่น

“หลับสบายกันดีหรือ เมื่อคืน?”

ไม่มีใครสนใจจะตอบ เชิดวุธมองไปทางคริส ซึ่งสบตาทันที เพราะหล่อนมองมาอยู่ก่อนแล้ว แต่แม่ผมทองก็ทำเป็นเฉย เมินตาไปทางเบลเสีย สองสาวมองหน้ากันอีก แต่หัวหน้าคณะก็ดูเหมือนจะไม่ได้มีเจตนาที่จะคาดคั้นเอาจริงเอาจังอะไรกับคำถามนั้นนัก

เบลกับคริส รายงานให้ทราบแต่เพียงว่า ประมาณ 4 นาฬิกาเศษมีวิทยุเรียกลงมาในระหว่างที่สแตนลีย์และคีธหลับสนิท และหล่อนเป็นคนพูดติดต่อวิทยุเอง ส่วนเชิดวุธก็เล่าให้ฟังว่า เมื่อ 3 นาฬิกาของเมื่อคืน เขาได้ยินเสียงช้างทั้งโขลงเคลื่อนไหวกันอยู่บนยอดเนิน เหนือหมู่บ้านซับบอนขึ้นไป

06.30 น. ตรงเป็ง คีธใช้วิทยุ เอาหูครอบฟังตามเคย คำรายงานสั้นๆ เท่านั้น และเลิกการติดต่อในระยะเวลาเพียงแค่นี้ไม่เกิน 3-4 นาที โดยบอกไว้ว่า จะแจ้งให้ทราบอีกครั้งหากเริ่มเคลื่อนย้าย

ทุกคนทานอาหารเสร็จและแยกย้ายกันออกจากที่พักนอนเพื่อภารกิจส่วนตัว และเยี่ยมคุยกับพรานพื้นเมืองกับลูกหาบทั้งหลาย หัวหน้าคณะชวนเชิดวุธ และเกิด ให้ช่วยนำทางไปเยี่ยมพวกกะเหรี่ยงซับบอน อันมีหมู่บ้านห่างออกไปไม่มากนัก โดยหวังที่จะได้พบพรานที่นั่นด้วย คีธกับเบลชวนกันลงไปอาบน้ำที่ลำธารและชวนคริสให้ร่วมทางไปด้วย แต่แม่ผมทองโบกมือ

“เธอสองคนไปกันก่อนเถอะ อาจารย์ก็ไม่อยู่ ฉันจะเฝ้าเครื่องวิทยุและสัมภาษณ์พวกนี้ เราทั้งหมดไม่ควรจะผละทิ้งข้าวของสำคัญเหล่านี้ไป โดยไม่มีฝ่ายเราคนใดเฝ้าไว้เลย”

คีธและเบลพยักหน้า รื้อค้นได้ผ้าเช็ดตัวคนละผืน พร้อมสบู่แปรงสีฟัน และเสื้อผ้าชุดใหม่ สะพายปืนคู่มือพากันเดินลงไปตามทางด่านซึ่งลงสู่ลำธาร อันสองฟากเต็มไปด้วยโขดหินและพันธุ์ไม้เล็กไถลน้ำ ในเวลาที่แสงของทิวากาลสว่างแจ่มใสแล้ว เช่นนี้ สภาพของป่าดูไม่มีอะไรลึกลับน่ากลัวนัก ผิดกับตอนกลางคืนหน้ามือเป็นหลังมือ

ในกลุ่มพรานพื้นเมือง ยกเว้นเกิดคนเดียว ที่ไปกับคณะนายจ้าง ขณะนี้กำลังสูบบุหรี่เฝ้าจากคุยกัณอยู่กัณหัวหน้าลูกหาบ

พอเห็นอเมริกันหนุ่มสาวทั้งคู่ลงไปอาบน้ำ บุญคำก็เลิกคิ้วเหมือนค้าง

“ไอ้จัน!...หน้าที่ของเอ็งแล้ว หม่อมผมแดงกับไอ้ยักษ์นั้นลงไปอาบน้ำในธารโน่น เอ็งตามไปเผ้าห่างๆ อย่าให้รู้ ตามที่นายสั่งไว้”

จันอดเอื้อน

“ก็นายฟารั้งหัวเกรียนนั้นไปเป็นเพื่อนหม่อมแล้ว ฉันจะต้องไปด้วยทำไม ระยะจากนี้ถึงธารโน่นก็แค่นี้เอง คงไม่มีอะไรหรอกนะ ชี้เกียจไปให้เสียเวลา”

บุญคำแห่ตีนมาถีบที่เข้าลูกน้องเบาๆ

“ไอ้นี้ไม่รู้จักอะไรเสียแล้ว คำสั่งคือคำสั่งไว้ย! ประมาทได้รึอะ? ถ้าเกิดอะไรขึ้นมา นายเอาเอ็งตายเลย เพราะสั่งพวกเราทุกคนไว้แล้ว ให้คุ้มกันประกบตัว ไอ้หัวเกรียนตัวโตนั้นนะ มันไม่มีความหมายอะไรหรอก ในป่านะ ประเดี๋ยวนายกลับมาเห็นเอ็งนั่งสบายใจเฉิบอยู่ยงี้ ก็มีหวังถูกเตะ ข้ำเตือนให้ดีๆ”

จันเกาหัว ทำหน้ามู๋

“ประเดี๋ยวไอ้ยักษ์นั้นมันก็ถีบฉันเข้าให้เท่านั้นถ้าฉันตามไป เพราะมันไม่รู้มาก่อนว่านายสั่งพวกเราไว้อย่างไร พวกมันอวดดีกันจะตายไป ผู้หญิงลงไปอาบน้ำ มีผู้ชายฝ่ายเดียวกันไปเป็นเพื่อน แล้วก็ควรหมอดหน้าที่ของเรา”

“เอ...ไอ้นี้จะหาเรื่องให้ถูกนายเหยียบเสียแล้วหรือยังงี้ ก็เอ็งอย่าตามเผ้าให้มันรู้ซิ! มันจะอาบน้ำหรือลงไปพักผ่อนในน้ำยังงี้ก็ไม่ใช่หน้าที่ของเอ็ง คอยแอบสังเกตคุมอยู่ห่างๆ เท่านั้น”

แต่ถ้าเสือหรือช้าง มันลงมาอาบน้ำกับสองคนนั้นเมื่อไหร่ ค่อยเป็นหน้าที่ของเอ็ง ประเดี๋ยวเสือก็ลากเอาไปแตกเสียเท่านั้น”

“ไปเหอะน่า น้ำจั้น เอ้า! เอากล่องนี้ไปด้วย ดูเพื่อนมันมั่งก็แล้วกัน”

เสยสนับสนุนมาอีกคนหนึ่ง จัดแจงล้วงกล่องสองทางไกล ขนาดกะทัดรัดกำลังสูง ซึ่งเป็นสมบัติส่วนตัวของคณะนายจ้าง คุณชายเชษฐาที่ได้มอบไว้ให้เป็นที่ระลึกก่อนที่จะจากกันไปและพวกนี้ล้วนนำติดตัวกันมาด้วยส่งไปให้ แต่จั้นสั่นหัว

“ข้าไม่อยากดูหрокวะ เบื่อเต็มทีแล้ว ฟาริ่งตัวเมียแก่ ผ่าอาบน้ำนะ ข้าเห็นเสียจนเมื่อยลูกกะตาแล้ว ข้าไม่เหมือนพี่คำกับพวกเอ็งนี่หว่า ไม่รู้จักจะหายริกๆ กันชะที”

ว่าแล้ว จั้นก็คว้าไรเฟิลประจำตัว เดินดุ่มออกไป เสียงตาเต่าบุญคำตะโกนด่าไล่หลังไปแต่จั้นไม่หันมาโต้เถียงใดๆ อึดใจเดียว ก็เลาะลัดแอบแฝงหายเข้าไปในพงรก โดยไม่ใช้วิธีเดินลงไปตามทางด่าน

ชั่วไม่นานนักของความสงบเรียบร้อยในแคมป์ สแตน-ลีย์ เชิดวุธ และเกียดยังไม่กลับมาจากหมู่บ้านซับบอน รพินทร์ ไพรวลย์ ก็ยังไม่มีวี่แววว่าจะปรากฏตัวขึ้น แต่คีธและอิสซาเบล หน้าตาแจ่มใสชุ่มชื้น เดินคุยหัวเราะต่อกระซิกกันกลับขึ้นมาแล้ว ทั้งสองเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่เรียบร้อย พอกลับเข้ามาถึงบริเวณที่พัก อันเป็นที่ตั้งของวิทยุ คริสผู้เตรียมพร้อมอยู่แล้วก็ลุกขึ้นยืน

“พวกนั้นยังไม่มีใครกลับมาสักคนเดียวเอาละ เธอสองคนเฝ้าแคมป์นะ ฉันจะไปอาบน้ำบ้าง ความจริงอยากอาบตั้งแต่คำวานนี้แล้ว แต่เรามาถึงที่นี่มืดเสียก่อน”

“เดี่ยว ฉันจะไปเป็นเพื่อน”

คิดว่าแขนไว้ บอกมาอย่างสุภาพบุรุษ แต่คริสตีน่าปิดแขนออก บอกยิ้มๆ

“ไม่ต้องหรอก แค่นี้เอง เธอสองคนคอยเฝ้าวิทย์ไว้ดีกว่า ไม่รู้จะเรียกลงมาเมื่อไหร่ มันไม่เปลืองน้ำกลัวอะไรนักไม่ใช่หรือ”

เบลหัวเราะเบาๆ

“ธารสวยมาก คริส ดอกไม้ป่าก็สวย ไม่มีอะไรน่ากลัวหรอก”

คริสพยักหน้า หล่อนก็รู้สึกเช่นนั้น เพราะขณะที่ยืนอยู่บนที่สูงก็มองเห็นโขดหินใหญ่และกระแสน้ำนั่นได้อย่างถนัด มือหนึ่งหิ้วเอ็ม 16 อีกมือหนึ่งหอบชุดที่จะใช้ในการปลดเปลี่ยนชำระสะสางกายเดินผละลงไปอย่างไม่มีพิธีรีตองอะไร

บุญคำจ้องเขม็งอยู่แล้ว แกเริ่มตั้งท่า เมื่อเห็นแม่ผมทองยืนพูดอยู่กับพรรคพวก พอคริสเริ่มออกเดิน ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ ผู้ซึ่งโดยหน้าที่แล้วรพินทร์ก็สั่งให้คอยดูแลความปลอดภัยประจำตัวของคริส วูบหายเข้าไปในป่าริมทางทันทีเหมือนกัน

คิดว่าไวไม่ใช่เล่น แต่การเคลื่อนไหวของบุญคำนั้น พ.อ.อเมริกันเห็นเข้าโดยบังเอิญ จ้องเขม็ง โดยที่เบลไม่ทันจะสังเกตเห็นนอกจากทรุดกายลงนั่งจุดบุหรี่สูบ

พอบุญคำลับตา คริก็ขยับตัว อเมริกันร่างยักษ์ฉลาดพอที่จะไม่เดินลงทางด่านหรือตัดผ่านพวกลูกหาบทางป่าซีกซ้ายมือ

ให้ใครเห็น แต่ย่องเข้าป่าทางด้านขวามือของทางด่าน เบลหัน
มาเห็นก็ถามเบาๆ อย่างไม่สนใจนักว่า

“จะไปไหนนะ คีธ?”

“เดี๋ยวมา จะเดินดูป่าแถวนี้หน่อยเท่านั้น”

เบลไม่กล่าวอะไรอีก ค้นหาสัมภาระส่วนตัวของหล่อน
อยู่หน้าเครื่องวิทยุ

บุญคำย่องกริบราวกับจะตามรอยสัตว์แล้วแกก็แทบ
จะสะดุ้งโหยง เมื่อมาปะหน้ากับจัน ผู้กำลังยืนเท้าเอวมองอยู่
ริมพุ่มไม้ริมทางผ่านของแกพอดี

“โธ่! ไฉ่เหี้ยดงจัน...มาแอบอยู่ตรงนี่เอง”

แกสบถเบาๆ วางหน้าเคร่ง จันยักคิ้ว

“ตามรอย ‘อีเห็น’ เรือะ?”

“ไฉ่...เดี๋ยวพัชต์ด้วยพานท้ายปืนกบาลแหก เสร็จ
ธุระของเ็งแล้วก็กลับไปที่พักได้แล้ว คราวนี้มันเป็นหน้าที่
ราชการของข้าบ้างแล้ว”

“ก็แปลว่า หม่อมผมทองกำลังลงธำ”

“เออ”

“ไม่มีใครลงไปเป็นเพื่อนหрокหรือ?”

“ไม่มี แม่ชีชอบ ‘บินเดี่ยว’ ทำทางไม่กลัวอะไรทั้งนั้น จะ
ลงไปอาบน้ำก็ไม่บอกกล่าวอะไรพวกเราทั้งสิ้น ทั้งๆ ที่เจ้านาย
ของเราเคยเตือนไว้แล้วว่า ใครจะไปไหน ให้บอกให้พวกเรา
ก่อน”

ประโยคหลังแกแกล้งพูดไ้เป็นงานเป็นการจันมองหน้าเฉย แล้วหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“บอกให้รู้ลวงหน้านะ พี่คำ...มีข้างตัวหนึ่ง ยืนพิงต้นไม้หลับอยู่ฝั่งชะโน้น ไม่ห่างธารน้ำนั้นสักเท่าไรหรอก เป็นข้างเจ็บด้วย มีรอยเลือดที่ขาหลังแผลใหญ่ โทนตัวเดียวไม่ใหญ่นักหรอก สองคนที่ลงไปอาบน้ำเมื่อตะกี้เนี่ย เขาอาบกัันเงียบๆ มันเลยยังไม่รู้สึกตัวแต่ถ้าพี่คำทำให้เหม่มผมทองอะอะโววายขึ้นละก็ มันคงตื่น และเล่นลงมาใส่แน่”

“งา หรือสิดอวะ?”

แกถามอย่างไม่สนใจนัก

“งาเดียว สีชมพูๆ”

“ไ้เปรต! ถ้างาเดียว สีชมพู มันก็ข้าง ที่ชื่อนายคือนั้นแหละ ว่าแต่ขอถามอะไรหน่อย?”

“อะไร?”

“เหม่มผมแดงนะ ‘แดง’ ตลอดตัวหรือเปล่าวะ?”

“ไม่รู้สิ จันมัวแต่คอยเฝ้าข้างอยู่ ไม่ได้ดูทั้งสองคนนั้นหรอก วั้มีโอกาสปี่คำดูเอาเองก็แล้วกัน ถึงแม้จันจะมีหน้าที่คอยเฝ้าเหม่มผมแดง จันก็ไม่หวงหรอก ถ้าพี่คำจะช่วยเฝ้าด้วยอีกคน สำคัญอย่าให้นายรู้ก็แล้วกัน เมื่อกี้เนี้ยก็จันจะชวนไปด้วยแล้วแต่กลัวพี่คำจะอายเด็กๆ มัน แก่จะตายท่าแล้วยังไม่รู้จักเจียมกะลาหัว”

บุญคำชี้หน้า

“มึงไปได้แล้ว ไ้จัน ก่อนที่กูจะกระต๊อบ”

จันหลีกทางหลบไปโดยดี แต่ก่อนจะห่างนัก ไม่วายหันมาบอกว่า

“ระวังข้างตัวนี้นะ พี่คำ จันพูดจริงไม่ได้หลอก”

“เออ ประเดี๋ยวภูจะชดมันเอง ถ้ามันมาดูแม่ผมทองของภู!”

บุญคำเลาะลัดไปตามพงรกออย่างแคล่วคล่อง เจียบกริบ เปลา่หอรอก แทนที่แกจะหาทางข้ามฟาก เพื่อจะไปตรวจดูข้างป่าตัวที่จันบอกไว้ กลับมุ่งตรงไปยังโขดหินริมลำธารฝั่งด้านเดียวกับที่ตั้งแคมป์อยู่นั่นเอง ด้วยฝีเท้าของพรานผู้ชำนาญในการย่องเข้าหาสัตว์ โดยเสียงแยกจากปากทางเดินลงด้านอันเป็นทิศทางตรงที่คริสติน่าลงไปยังลำธารนั้นก่อนแล้ว

มือพรานนักเดินป่าผู้ชำนาญมาตลอดชีวิตอย่างตาเต่าบุญคำ ไม่จำเป็นจะต้องหาชัยภูมิที่มันให้มันห่างไกลอะไรนัก เพราะการเดินทางของแกนั้น แม้แต่ใบไม้แห้งก็ไม่มีวันไหวแม้แต่กริบเดียว เพราะฉะนั้น ระยะที่แม่สาวอเมริกันผมทอง นักเคมีฟิสิกส์กำลังรูดเลื่อยชิ้นในชิ้นเหนือศีรษะ แกก็โผล่หน้าออกจากโขดหินที่เข้าไปหมอบซ่อนอยู่ ระยะห่างกันแค่ไม่เกิน 5-6 เมตรเท่านั้น โดยที่อีกฝ่ายไม่มีโอกาสจะรู้ตัวได้เลย พอเลื่อยพ้นศีรษะของแหม่มสาวออกไป แกก็หดหัวลงเสีย คราวนี้แอบมองทางช่องแยกของก้อนหินสองก้อน ซึ่งปกคลุมเป็นฉากด้วยต้นเฟิร์นพรางตาอยู่รอบด้าน

บราเซียร์ แพนตี้ส์ ที่โยนมาจากร่างชาวโพลนอมชมพู ซึ่ง

ยืนอยู่บนพื้นทรายริมน้ำนั้น พลิวขึ้นมาวางกองอยู่บนก้อนหินที่หัวของแกหุดหลบอยู่ ชนิดที่ถ้าเจ้าของเหวี่ยงมาแรงกว่านั้นอีกนิด ก็จะโปะลงกลางกบาลของแกพอดี ตาเฒ่าหุดคองลง แยกเขี้ยว กลืนสาบตัวของ ‘ฟาร์้งตัวเมีย’ แต่เป็นสาบสาบแบบสาวโซยตลบชนิดที่ทำให้แกตัวแข็ง

นั่งคุกเข่า แอบดูกันซึ่งๆ หน้าห่างกันแค่เอื้อมนั้นแหละ ขณะที่คริสลงไปแช่อยู่ในน้ำ โดยเบี่ยงทางด้านข้างให้ ทุกไฝฝ้าเส้นขนเห็นชัดเจนหมด ในสายตาอันเบิกโพลงของบุญคำ รูปร่างไม่ต้องพูดถึง ‘เหม่มมาเรีย’ ของนายทหารไชยยันต์ในอดีตเทียบไม่ได้กับเหม่มคริสคนนี้ แกขัดอกขัดใจอยู่อย่างเดียวที่เป้าหมายหันหลังให้บ้าง หันข้างให้บ้าง ระหว่างชำระสะสาง ขัดสีฉวีวรรณ

รอโอกาสที่จะหันหน้ามาให้เห็นในมุมตรงจะๆ สักทีเถอะ แกภาวนา!

ทันใดนั้นเอง บุญคำก็ต้องสะดุ้งพรวดขึ้นสุดตัว เมื่อรู้สึกว่ามีมือหนักๆ ตบป้าบมากกลางกบาล พร้อมกับเสียงคำรามเบาๆ

“ก๊อดแดมน์ เดอร์ตี้ โอลด์ แมน”

ใจหายวาบ หลุดไปกองที่ตาตุ่ม บุญคำยังไม่ทันจะได้สติ ตั้งตัวอย่างไร มือใหญ่ข้างนั้น ก็หิ้วคอแกขึ้นมา ราวกับพลังยักษ์

คิธยืนแยกเขี้ยวอยู่ตรงหน้าพูดภาษาของตนเอ็ดตะโรลั่น บุญคำอ้าปาก ร้องเร็วปรือออกมาเป็นภาษาไทยของแก

“เดี๋ยวๆ ะ ะ ะ! เดี๋ยวไว้ย! นายห้าง ฟังบุญคำพูดก่อน...”

เสียงแกฆาตหายไปแค่นั้น เพราะคือตบฉาด ตาเฒ่ากำลังตื่นตกใจ ไม่ทันจะระวังตน ล้มตะแคงลงไปกลิ้งในพงตะไคร้หนาทันที และบัดนั้นเองเลือดไทยนักสู้ของแกก็ขึ้นหน้า เต็มผางขึ้นมาราวกับปลุกหนุมานคลุกฝุ่น

“ไอ้เหี้ยฟารัง! กูเอามึงตายละ คราวนี้”

พร้อมกับเสียงตะโกนอย่างลืมหูลืมตา แกโดดเข้าถีบอกคือสุดแรงเกิด ไม่คำนึงถึงว่าวัย และสภาพร่างกายจะผิดกันสักขนาดไหน

คือเพียงแต่ผงะไปเล็กน้อยเท่านั้น บุญคำปรี่เข้าไปอีก แต่ก็ถูกกลยุทธ์แบบคอมมานโดแท็คติกส์ ซึ่ง พ.อ.อเมริกันผ่านการฝึกปรือมาอย่างดีแล้ว เตะกวาดตัดข้อเท้าล้มไปอีก พร้อมกับก้าวเข้าไปเหยียบบอกแกไว้ ต่างฝ่ายต่างคำรามด่ากันก้องไปหมด แต่บุญคำนั้นหมดท่าเสียแล้ว ตัวแกเล็กและผอมมาก กระดော်ตันอยู่ใต้รองเท้าคอมแบ็ตขนาดเบอร์ใหญ่สุด ที่เหยียบหน้าอกไว้

คริสติน่าตกใจตะลึงตั้งแต่วินาทีแรกที่เกิดเสียงประหลาด ซึ่งหล่อนไม่คาดหมายล่วงหน้ามาก่อน พอเหลือียวกลับมาเห็น ก็ร้องออกมาสุดเสียง

“เฮ้! สต๊อป! ว๊อต อีส อิท?...”

ระหว่างคือผู้เหยียบบอกกับบุญคำ ผู้กำลังตื่นที่จะให้หลุดพ้นฝ่าเท้าอเมริกันร่างยักษ์ให้ได้นั้น ไม่มีใครฟัง หรือได้ยินเสียงของคริสติน่า ผู้กำลังยืนเปลือยกายขาวโพลนแช่น้ำอยู่ในระดับเอวเสียแล้ว

ครั้นแล้ว ทันใดนั้นเอง ร่างหนึ่งก็โผล่ออกมาจากพงไม้
ข้างทางเหมือนกับเงาผี กระซอกไหลคือให้เซหมุนออกมา เท้า
หลุดออกจากอกบุญคำ

“ขอที! คือ คุณกำลังทำอะไรอยู่ จะฆ่าคนของผมรึ?”

**เสียงนั้น เบาเรียบที่สุด...รพินทร์ ไพรวลย์ผู้ปรากฏ
กายขึ้นจากพงไม้ริมทางราวกับสัตว์ป่า**

คือหน้ามืดเสียแล้ว ประกอบกับสันดานแห่งความเป็น
เจ้าโทสะ มุทะลุดุร้ายเดิม

“ยู บัสเตอร์ด”

พรวดพ่นปากออกไปได้แค่นั้น ก็ขว้างหมัดชุกขวาเต็ม
เหนียว ตรงเข้าหาใบหน้าอดีต ร.ต.อ.ตระเวนชายแดนไทย ผู้มี
หน้าที่เป็นมัคคุเทศก์นำทางในขณะนี้ กะทีเดียวเอาให้สลบ

จอมพราวนพร้อมอยู่ตลอดเวลาแล้ว และแน่ละ เขาทาย
เหตุการณ์ทุกอย่างถูกต้องหมด อ่านใจได้ออกแม้แต่ว่า คือจะทำ
อะไรบ้าง

กัมศิระวูป หมัดนั้นก็กระทุ้งลมผ่านหัว สะอึกเข้าชิด
ดวงหมัดซ้ายช่วงสั้นเข้าที่ลิ้นปี่ของนายคือ เสียงดังเหมือนทุบ
กระสอบข้าวสาร คือไม่ร้อง แต่งอตัวลงนิดหนึ่ง ก็พอดีกับที่
รพินทร์สะบัดศิระะที่กำลังก้มอยู่นั้น เข้ากระแทบปลายคางดัง
พล็อก อเมริกันร่างยักษ์ผู้ยโสมาแต่ต้นผงะเซไป แล้วหน้าข้าง
ขวาก็เสียแวบเข้าไปที่สีข้างพลักเข้าให้

คือ ล้มตะแคงไปทับบุญคำ ผู้กำลังนอนจุกอยู่

รพินทร์ยิ้มให้ พยักหน้า พุดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรเลย
ทั้งสิ้น

“ลุกขึ้นมา คีธ! คุณรอเวลาอย่างนี้มานานแล้วไม่ใช่หรือ
เชิญตามสบาย...”

พ.อ.ลาร์รี คีธ ทะยานขึ้นมาอย่างกระทิงเฒ่าเลือด ใน
ขณะที่คริสติน่าผวาเข้าหาก่อนหินที่หล่นวางล้มภาระไว้ คว่ำ
ป็นสิ้นขึ้นมา

“หยุดเดี๋ยวนี้นะ! หยุดทั้งสองคน!”

ไม่ว่าหล่นจะแผดเสียงตะโกนลั่นป่าเช่นไร คีธก็ไม่ฟัง
เสียงเสียแล้ว

โครมแรก...ที่คีธพุ่งเข้าปะทะด้วยกำลังโกรธแค้นรพิินทร์
กระดอนผงะหลัง หมัดทั้งซ้ายและขวา เหวี่ยงเข้าใส่เป็นพายุ
พร้อมกับสบถไปด้วย เขาเบนศีรษะหลบได้แค่สองหมัด แต่หมัด
ที่สามก็ปะทะดังจุก เลือดกำเดาของพรานใหญ่ทะลักพลั่งออก
มาทันที

คีธไม่ได้หยุดอยู่เพียงนั้น อีกมือหนึ่งยันค้ำคอไว้ อีกมือ
ง้างกำปั้นสุดล้ำ

รพิินทร์ปาดแขนทั้งสองข้างขึ้นสูง พร้อมทั้งเบนกายใช้
กำลังแขนที่ยกขึ้น เบี่ยงปัดมือของคีธที่ค้ำคอเขาไว้หลุดในพริบ
ตา อีคราวนี้ ศอกสั้นก็เนียนแวนเข้าที่สั้นคิ้ว ผัวะเดียว...เลือด
ฝาดของอเมริกันก็ทะลักออกมาไม่น้อยไปกว่าเลือดกำเดาของ
เขา อดีตนายตำรวจตระเวนชายแดนยังคงล็อกแขนของคีธไว้
เช่นนั้น แล้วขยี้ศอกต่อไป คราวนี้ที่ริมฝีปาก และหัวคิ้วอีก
ข้างหนึ่ง ทุกเสียงเหียะที่ดังขึ้น อย่างน้อยเย็บ 2 เข็ม เลือด
กระฉูดราวกับโดนมีดโกนกรีด และคีธก็เผลอตัวอุทานออกมา
ด้วยความเจ็บปวดจากความลืมหิน

เลือดเข้าตาเขาแล้วเหมือนกัน รพินทร์ใช้เข่ายันตัวนาย คีธที่กำลังเคลื่อนไหวในด้านสะบัดและโต้ตอบนั้น ให้ห่างออกไปได้ระยะ แล้วคราวนี้โอกาสอันนัดนี้ก็เป็นของเขาแล้ว

จอมพรานฟันศอกขวาอีกครั้ง โดยทุ่มทั้งตัว ปักศอกเป็นแนวตั้งตรงกับพื้น ฟาดตรงไปยังกลางใบหน้าของคีธผู้ผงะห่างออกไปเล็กน้อย มันกระทบตั้งแต่หน้าผาก ละลงมาจนกระทั่งตึงจมูก เสียงดังน่ากลัว

คีธหงายผึ่ง มือกางตืนกางตลอดทั้งหน้า บัดนี้เต็มไปด้วยเลือดสดๆ ที่ทะลักออกมาจากแผลแตก ซึ่งยังชี้ไม่ถูกว่าตำแหน่งไหนบ้าง ทરุดลงไปนั่งจ้ำม่ำกับพื้น และมือข้างหนึ่งก็เท้าลงไปบนเอม 16 ของตนเอง ที่หล่นอยู่พอดี

รพินทร์ปาดเข้าใส่อีกครั้ง เร็วปานเลือดดาว เพราะรู้ดีว่าถ้าเขาช้ากว่านั้น แม้แต่เสียวินาทีชีวิตอาจจบลงง่ายๆ ซึ่งมันก็เป็นความจริง คีธลืมคิดอะไรเสียแล้ว เพราะเจ็บมากจนลืมตัว คว่ำป็นยิงเร็วประจำตัวกระบอกนั้นขึ้นมาท่ามกลางเสียงกรีดสุดเสียงของคริสติน่า ที่มองเห็นเหตุการณ์อยู่ทุกขณะ...

1 ใน 20 วินาทีเท่านั้น ที่รพินทร์ถลันเข้าถึงตัวคีธ ในระยะเท่าของเขาพอดี พ.อ.อเมริกัน เพียงแค่ฉวยปืนยกขึ้นมาฟันพื้น โดยอีกมือหนึ่งยังยันอยู่กับพื้นเท่านั้น จอมพรานเตะสุดแรงเกิด เขากะไปที่ต้นแขนใหญ่โตแข็งแรงนั้น โดยหวังเพียงเพื่อให้ปืนกระเด็นหลุดจากมือ เพราะเกรงอยู่เหมือนกันว่า ถ้าเตะเข้าขากรรไกร คีธอาจถึงสาหัสได้

เสียงฉาดสนั่น!

กำลังแขนของคิธ แม้จะใหญ่โตสักขนาดไหน เมื่อมาเปรียบกับกำลังขาของคนผ่านคิลปะมวยไทยแล้ว มันเทียบกันไม่ได้แน่

อาวุธร้ายประจำตัว ที่ยังหยิบไม่ถนัดดี กระเด็นหลุดจากมือร่างกายขนาดยักษ์สะท้อนไหวเยือกและท่าท่าจะพลิกตะแคงไปราวกับลูกขนุน จากกำลังเตะไม่อ้อมแรงนั้น

พริบตานั่นเอง เสียงปืนสั้น .357 แม็กฯ ระเบิดปังสนั่นหวั่นไหว แทรกมากับเสียงตะโกนกรีดของคริสติน่า

“หยุด! ได้ยินไหม บอกว่าให้หยุดเดี๋ยวนี้ ทั้งสองคน!”

จอมพรานหันขวับ เขาตกใจเสียงปืนที่สนั่นลั่นโลกนั้นเหมือนกัน เพราะไม่แน่ใจว่าตนเองจะตกเป็นเป้าหรือเปล่า แต่พอหันมาก็เห็นคริสชูปืนขึ้นฟ้า

นั่นหมายถึงหล่อนยิงเพื่อเอาเสียงระงับเหตุการณ์

แต่อะไรต่ออะไร มันก็เข้าไปเสียแล้ว...ช้าเกินกว่าที่สภาพอันซุลมุนริมธารนั้น จะทันได้เคลื่อนไหวไปในทางที่ดี หรือที่เลวกว่านั้น

ปรากฏเสียงแผดร้องแปรปรวนสนั่นไปทั้งป่าและดงแถบนั้นบริเวณที่สูงขึ้นไปฝั่งตรงข้ามกับที่ตั้งแคมป์พงไม้ก็หักโพงผางราวกับมีรถถังขนาดหนักบุกถล่มเข้ามาพร้อมกัน ภูเขาย่อมๆ สีโคลน ก็ไพล่ตระหง่าน วิ่งตะลุยเข้าใส่กลุ่มมนุษย์ที่ซุลมุนกันอยู่

รพินทร์หมุนตัวคว้าง หาไรเฟิลประจำมือของเขา ซึ่งบัดนี้ไม่ทราบว่าจะตกอยู่ที่ไหน ระหว่างปะทะกับคิธ...

คริสยืนถือปืนสั้น เบิกตาตะลึงอยู่ในธารน้ำ...

บุญคำตะโกนออกมาสุดเสียงว่า

“นาย ช้าง!”

แล้วแกก็ถลันเข้ามากระชากแขนเขา

คือลืมเรื่องใดอื่นหมดสิ้นไปอีกครั่ง กระโจนเข้าตะครุบ เอ็ม 16 ที่กระเด็นไม่ห่างออกไปนั้น พร้อมกับถลันขึ้นยืน ขณะนั้นเจ้าสือตอขนาดเขื่องที่พุ่งพรวดออกมา กำลังยืนชะงัก ม้วนงวงจุกปาก เช็ดหน้าร้อนอยู่เบื้องหน้าของคนทั้งหมด

“คือ! อย่างนี้!”

จอมพราหมณ์เสียงเท่าไหร่ ก็ตะเบ็งบอกออกไปจนหมด

มันไม่ทันการณ์หรือมิฉะนั้นก็เรียกว่าพูดกันไม่รู้เรื่องแล้ว ยามนี้ ในท่าถือปืนระดับเอว พ.อ.ลาร์รี่ คือปล่อยกระสุนขนาด 5.56 มม. อันเป็นกระสุนสำหรับสังหารคน เข้าใส่แบบกึ่งอัตโนมัติ ติดต่อกันถี่ยิบ บัง-ปัง-และปัง สามนัด ติดต่อกัน

ถูกบริเวณส่วนไหนของช้างป่าที่บาดเจ็บอยู่ก่อนแล้ว ตัวนั้นไม่ทราบได้ แต่ผลที่ตามมาก็คือเสียงแผดร้องอย่างโกรธแค้นของมันอีกครั้ง แล้วมันก็ไม่สนใจกับбрพินทร์หรือใครอื่นอีกทั้งสิ้น

นอกจากปรีเข้าไปใส่คนยิงทันที!

คือหันหลังกลับ โกยอ้าวอย่างไม่คิดชีวิต ในขณะที่ช้างร้ายกวดไล่หลังไปอย่างตืดๆ ปลายงวงของมันไขว่คว้าไล่หลัง พ.อ. อเมริกัน ชนิดหวุดหวิด-หวุดหวิด

รพินทร์เองก็ลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปชั่วขณะเช่นกัน .458
แม็กฯ ตกอยู่ที่ไหน ไม่มีเวลาจะหาเสียแล้ว แต่ที่แน่ ๆ คือ .375
เอชแอนด์เอช แม็กฯ ของตาเต๋าบญคำที่ถือกะเรือกะร่าอยู่ในมือ
เขากระซากมาทันที และวิ่งกวดไล่หลังข้างป่าที่กำลังหมายขยี้
คือไปชนิดแผ่นพรวดเดียว ข้ามโขดหินทั้งลูก ปากก็ร้องตะโกน
ให้สติ

“หลบเข้าริมปลวกข้างหน้า เร็ว!”

คือคงไม่ได้ยินเสียงของเขาเสียแล้ว ความรู้สึกของ พ.อ.
อเมริกันยามนี้ เหมือนมีรถถังของเวียดนามเหนือไล่บดขยี้ และ
เขาก็ไม่มีเวลาพอที่จะหันกลับมาให้ได้อีกทั้งสิ้น นอกจากชอย
เท้าไปให้เร็วที่สุด ไม่รู้เหนือรู้ใต้

ครั้นแล้ว ก็สะดุดกับรากไม้ ล้มกลิ้งไม่เป็นท่า

ไอ้สิดอที่ถูกเลือกไว้ก่อนแล้ว และยืนหลับอยู่เหนือด่าน
ขึ้นไปเล็กน้อย (ตามที่จันบอกบญคำไว้ล่วงหน้าแล้ว) ซึ่งโพล่
พรวดพรวดลงมาเพราะตกใจเสียงปืนจากฝ่ายมนุษย์ ข้าพวง
ลงมายังถูกยิงเข้าอีก มันก็หมายเอาผู้ยิงมัน คือศัตรูคู่อาฆาต
เพื่อที่จะฉีกขยี้เสียให้หายแค้น

และบัดนี้ มันเหยว้างเข้ามาใกล้คือผู้นอนหงายตาเหลือก
มองหน้ากันซึ่ง ๆ หน้าอยู่เพียงระยะไม่เกิน 7-8 เมตรเท่านั้น

นัดแรก จอมพรานยังไม่ทันจะประทับปืนด้วยซ้ำ เขาลั่น
กระสุนตูมเข้าไปทางด้านหลังของมัน กระทบตะโพกซีกซ้าย
ทะลุเฉียงเข้าไปจมอยู่กลางลำตัวในแบบร่อยพวง บังเอิญกระ-
สุนที่บญคำบรรจุไว้ เป็นแบบซิลเวอร์ทิป มันจึงแตกเปลือกฉีก

เสียก่อน ในกลางท้องอันกว้างใหญ่ไพศาลนั่นเอง แทนที่จะ
ทะลุทะลวงเข้าไปถึงบริเวณปอดหรือหัวใจ

อย่างไรก็ตาม แรงกระแทกประมาณ 2 ตัน ทำให้มันหยุด
ชะงักก็กลงอดีตหนึ่ง ร้องว่ากก้องไปทั้งพงไพร

ครั้งนี้พานท้ายไรเฟิลจึงแวบขึ้นมาบนชอกไหล่เขาพร้อม
ทั้งมองเห็นศูนย์ได้ถนัด โครมที่สอง ได้เป้าหมายกนกหูด้านซ้าย
อีกเหมือนกัน กัมปนาทของกระสุน .375 แม็กฯ สะเทือนเลื่อน
ลั่นไปทั้งบริเวณใกล้และไกล

พลายสีดอผู้กำลังจะเอื้อมวงไปถึงร่างของศรีอยู่รอมร่อ
ไม่มีเสียงร้องต่อไป จากสายตาที่เบิกตะลึงของทุกคน เห็นมัน
คุกเข่าหน้าลงก่อนในลักษณะฮวบ แล้วขาหลังทั้งคู่ก็หุบตาม
ลงไปด้วย หมอบกระแทกอยู่ตรงนั้น

ชั่วขณะจิตที่เสียงปืนขนาดใหญ่ สะท้อนก้องครืนครืน
ไปทั้งหุบเขา เป็นเวลาที่ทั้งหมดผู้ร่วมในเหตุการณ์ยืนนิ่ง แม้แต่
รพินทร์ผู้ลัดไรเฟิลลงจากไหล่ซ้าย

ส่วนในแคมป์ซึ่งบัดนี้สแตนลีย์เชิดวุธและเกิดได้เพ็งกลับ
มาถึง และได้ยินเสียงปืน ทั้งเอ็ม 16 กับไรเฟิล .375 ซึ่งระเบิด
ติดต่อกันอย่างไม่เป็นสาระคนไปกับเสียงเอะอะโวยวายข้างล่าง
พากันไหวตัว วิ่งพรุเป็นขบวนลงมาทั้งหมดด้วยความตกใจ

ครีศคว่าเสื้อผ้าของหล่อนด้วยมือสันเทา ลุยน้ำหลบ
วูบไปบังอยู่หลังก้อนหิน และสวมเสื้อผ้าอย่างรวดเร็ว มีเสียง

ตะโกนของเชิดวุธ และสแตนลีย์ดังลั่นลงมาก่อน ฟังไม่ได้ศัพท์
รพินทร์ปาดแขนเสื้อขึ้นเช็ดเลือดกำเดาของเขา แล้วโยนไรเฟิล
คืนไปให้บุญคำ พร้อมกับบอกว่า

“หาปืนให้ฉันด้วย ตกอยู่แถวๆ นั้นแหละ”

แล้วเขาก็เดินตรงไปยังซากช้าง ที่นอนฟุบอยู่ตรงหน้าของ
คีธ อันบัดนี้ลุกขึ้นมานั่งถ่างขาจ้องที่ซากช้างอันเกือบจะเป็น
พญามัจจุราชเด็ดชีพเขาเมื่ออีตใจที่แล้ว รวากับมองภาพฝันร้าย
ที่ตนไม่เคยฝันมาก่อน

เดินหลีกซากช้าง ซึ่งบัดนี้เลือดกำลังทะลักปรีจากบาด
แผลทั้งสองตำแหน่ง ตรงไปที่คีธ ส่งมือให้จับ

“ลุกขึ้นเถอะ เพื่อนยาก แล้วลืมอะไรต่ออะไรเสีย”

คีธยังนั่งงง หน้าแตกยับไปด้วยเลือด รพินทร์ยืมให้ จมูก
เขาเองก็ยังมีเลือดไหลอยู่รินๆ เอื้อมมือไปจับแขนคีธพลางจุดให้
ลุกขึ้นมายืน นายนั่นยืนตาม และยังยืนงงทำอะไรไม่ถูก

“รพินทร์...”

เสียงพึมพำนั้นแหบพร่าออกมาจากลำคอ

พรานใหญ่ตบไหล่เบาๆ กระชิบ

“ลืมเสีย...และผมขอโทษคุณด้วย”

พ.อ.อเมริกันหน้าซีดเผือดเป็นความรู้สึกที่อยากจะบรรยาย
ได้ ตาสีฟ้าจ้องมาที่พรานนำทาง

รพินทร์ก้มลงหยิบ เอ็ม 16 ที่ตกอยู่ใกล้ๆ มาส่งให้ พร้อม
กับพูดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นว่า

“ผมเตือนคุณแล้ว ว่าปืนของพวกคุณนะ มันเหมาะสำ-
หรับรบกับมนุษย์ด้วยกันเองเท่านั้นแต่ไม่เหมาะสำหรับหยุดสัตว์

ใหญ่ขนาดนี้ และผมก็ร้องห้ามคุณแล้วว่าอย่ายิง แต่คุณใจร้อนเกินไป”

“เรา...เราจะทำยังไงกันต่อไปดีนี้ พวกนั้นกำลังวิ่งลงมาที่เรานี้แล้ว”

คือกระชิบพรวด เต็มไปด้วยความละอาย รพินทร์หัวเราะเบา ๆ พุดปกติเหมือนธรรมดาที่สุด

“เราก็ไม่ควรทำให้เขากังวลหรือตกอกตกใจอะไรเกินกว่าเหตุ พุดให้ตรงกันก็แล้วกัน ระหว่างคุณกับผม...คือ เรามาเป็นเพื่อนคริสขณะที่ลงอาบน้ำ ช้างป่ามันลงซาร์จ และเราก็ช่วยกันยิง ก็เท่านั้นเอง”

“แต่ตาเต๋าบุญคำและคริสมองเห็นเหตุการณ์อยู่ด้วย ว่ามันเริ่มต้นอย่างไร ผมละอายคุณเหลือเกินรพินทร์ และผมต่างหากที่จะต้องเป็นฝ่ายขอโทษ พร้อมทั้งขอบคุณ ที่คุณช่วยชีวิตผมไว้”

“ผมบอกแล้ว ว่าให้ลืมเสีย คริสเป็นคนของคุณ คุณรีบไปบอกเธอเสีย ว่าอย่าแพร่พรายอะไร ส่วนบุญคำเป็นคนของผม ผมจะสั่งแกเอง เราอย่าให้เรื่องมันฉาวโฉ่ไปกว่านี้เลย”

คือจับมือเขาบีบแน่น

“เออจ้ะนี่?”

“ก็ควรเออจ้ะนี่”

“เลือดกำเดาของคุณกำลังออก”

“เลือดของคุณก็โชกหน้าเหมือนกัน รีบเช็ดเสีย”

“บาดแผลเหล่านี้ เราจะบอกกับพวกเรายังไงดี?”

“ก็ไม่ยากอะไร คุณวิ่งหนีช้างหกล้ม ถูกกิ่งไม้หรือก้อน

หินมันกระแทก ผมเองก็อาจล้มไปฟาดก้อนหินได้เหมือนกัน
ในระหว่างซูลมุน ตอนที่เราช่วยกันยิงช้างตัวนี้

คือยิ้มเลียนๆ เลือดจากคิ้วเริ่มย่อยเข้าตา รีบเอาผ้าชน
หนูขึ้นมาซับ

“แล้วคนของคุณ ตาเต๋าบุญคำนั้น แกคงโกรธผมมาก”

“เรื่องเล็ก คนของผมก็เหมือนผมนั่นแหละ อะไรจะลืม
ได้ เขาก็ลืมเสียง่าย ๆ”

“กรุณาบอกแกด้วย ว่าผมขอโทษ...จากใจจริง”

“และผมก็อยากจะบอกให้คุณเข้าใจไว้ด้วยว่า บุญคำไม่ได้มีความคิดวิตถารสกปรกอะไรกับผู้หญิงฝ่ายคุณหรอก เขาทำตามหน้าที่ ผมเป็นคนสั่งไว้เอง ให้พวกพรานพื้นเมืองของ
ผมทั้งสี่คนทำหน้าที่คอยคุ้มกันป้องกันให้แก่พวกคุณแต่ละคน
ระหว่างเดินทาง บุญคำมีหน้าที่ป้องกันคริสติน่า จันนั้นจะเฝ้า
เบลไว้ตลอดเวลา ผมเอง ระวังดร.สแตนลีย์ เสี่ยจะประกบกับ
ตัวคุณเอง ส่วนเกิดนั้นจะเป็นพรานพีเลียงของคุณเชิดวุธ ไม่ว่า
จะเกิดกรณีอะไรขึ้น เพียงแต่ผมไม่ได้บอกให้ทางฝ่ายคุณทราบ
ล่วงหน้าเท่านั้น เพราะฉะนั้นจะเป็นการดีมาก หากคุณจะ
อธิบายให้พวกคุณทุกคนทราบเสีย และขอย้ำอีกครั้งว่า ในป่า
ที่ผมจะนำพวกคุณบุกบั่นไปนี้ อันตรายทุกฝีก้าวอย่าง อย่าได้
ประมาทเป็นอันขาด เอาละครับ เราไปที่ลำธารน้ำนั้นกันเถอะ
พวกนั้นกำลังยกโขยงลงมาแล้ว”

กล่าวจบเขาก็จุดแขนค้ำ ผ่านซากช้างร้ายตรงไปที่ธารน้ำ
ณ ตำแหน่งนั้น มองเห็นพรรคพวกทั้งหมด กำลังวิ่งทางด้านกัน
มาเป็นพรวน โดยมีเกิดกับเสี่ยแล่นนำหน้า ตะโกนโหวกเหวกมา

คือแยกไปชุบชิบกับคริส ซึ่งบัดนี้หล่อนกำลังกลัด
คุมเลื้ออย่างรวดเร็ว ลักษณะอาการยังอยู่ในสภาพอกสั่นขวัญ
แขวน ทั้งสองกระชิบพูดอะไรกัน ส่วนรพินทร์กระดิกนิ้วเรียก
มือขวาเขาเข้ามาใกล้

“เย็บปากเสีย บอกพวกเขาอย่างเดียวว่า ระหว่างนั่งเฝ้า
เหม่ผมทอง ช้างปามันออกมาไล่ และฉันไหลออกมาพอดี
เข้าใจไหม?”

บุญคำพูดง่ายเสมอ ยิ้มแยกเขี้ยว พิมพ์

“น่าจะปล่อยให้ไอ้กากุดนั้นกระต๊อบเสียให้จมดิน!”

“ถ้าบุญคำเป็นฉัน...บุญคำจะทำอย่างนั้นหรือ?”

พรานเฒ่าเงียบ

รพินทร์รับไรเฟิล .458 ที่คนของเขาเก็บได้ และยื่นส่ง
ให้มาถือไว้แล้วกระโดดไปตามขีดหินเตี้ยๆ ในระหว่างที่คือ กับ
คริสติน่า กำลังนั่งพูดอะไรชุบชิบกันอยู่พร้อมกับบอกว่า

“คราวหลัง ถ้าคุณจะมาอาบน้ำ หรือแยกไปทำธุระ
อะไรในป่า ควรจะบอกคนของทางฝ่ายผม จะเป็นใครก็ได้ ไม่
ควรจะมาคนเดียวแบบนี้”

ความตกใจต่อเหตุการณ์ทุกอย่างซึ่งเกิดขึ้น ทำให้คริส
พูดอะไรไม่ถูก นอกจากแหงนมองหน้าเขา ด้วยสายตาอันเบิก
โพลง จอมพรานไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น เดินลุยน้ำตรงบริเวณ
ที่ตื้นที่สุด ขึ้นไปยังฝั่งที่ตั้งแคมป์

พอดีกับที่คณะนายจ้าง พรานพื้นเมืองของเขาและลูก-

ตำแหน่งที่เขาเคยนอนอยู่ตามลำพัง เขาสังเกตเห็นกลุ่มนายจ้างพากันกลุ่มรุ่มล่อมอยู่ที่คิธ ตรวจดูบาดแผลยับเยินบนใบหน้า และเห็นหมอเบลกำลังตบแต่งบาดแผลอยู่ เชิดวุธนั้นมองมาทางเขาบ่อยครั้ง แต่ยังไม่เดินเข้ามาใกล้ คงมีแต่พวกพรานพื้นเมืองของเขาเท่านั้นที่เข้ามานั่งรายล้อมเขาไว้ แต่รพินทร์โบกมือไล่ออกไปหมด

“เตรียมเก็บของ ให้เวลาอีกครั้งชั่วโมง เราจะเดินทางแล้ว!” เขาสั่ง

พวกนั้นแยกกันออกไปตามหน้าที่เพราะรู้นิสัยเจ้านายดีอยู่แล้ว

ขณะนั้นเอง คริสก็เดินแยกออกจากพวกตรงมาที่เขาตามลำพังคนเดียว สีหน้าของหล่อนไม่สบายใจนัก พอมาถึงก็หย่อนกายลงนั่งบนขอนไม้ตรงหน้า

“คิธ เย็บ 7 เข็ม...หัวคิ้ว ข้างละสองเข็ม หน้าผาก 3 เข็ม”
หล่อนพูดเบา

“ผมเสียใจด้วยนะ คริส...ถ้าคิธไม่เย็บ 7 เข็ม คนของผมก็อาจตาย และการเย็บ 7 เข็มของคิธ ก็ยังดีกว่าให้ช่างฉึกเขาออกเป็นชิ้นๆ ซึ่งตอนนั้นจะไม่มีหมอคนไหนช่วยเย็บให้ได้เลยต่อให้หมอเทวดา”

“ฉันเสียใจเหลือเกิน เสียใจจริง ๆ ไม่คิดว่ามันจะเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น คุณก็เห็นแล้วว่าฉันพยายามจะห้าม”

“เหรือ? ตอนที่คุณยิงปืน ผมนึกว่าคุณยิงผมเสียอีก”

จอมพรานพูดเรื่อย ๆ ยังคงเอาผ้าอัดจุมกไว้เช่นนั้น คริส-
ติน่าถอนใจยาว

“คุณไม่พยายามจะมองฉันในแง่ดีบ้างเลยหรือนี่”

“คุณจะดีกว่านี้ ถ้าคุณรู้จักสอนเพื่อนชายคนนั้นของคุณ
เสียบ้าง อย่าให้เขาเอาแต่ห้าม หรือเจ้าโทสะจนเกินไปนัก และ
กรุณาอย่าดูถูกผม หรือพวกผม ว่าเป็นแต่เพียงคนเอเชียตัว
เล็ก ๆ”

“ฉันคิดว่าเขารู้สึกตัวมากแล้ว และรู้ด้วยว่า ถ้าไม่ใช่เพราะ
คุณ เขาถูกฆ่าตายไปแล้ว”

“นั่นก็ไม่ใช่บุญคุณอะไรหรอก มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่
แล้ว ว่าแต่...คุณเก็บเรื่องทุกอย่างไว้เป็นความลับหรือเปล่า ไม่
ควรจะให้เบล เชิดวุธ และอาจารย์ของคุณรู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้น
อย่างไร นอกจากข้างตัวนั้น”

“มันไม่มีประโยชน์อะไรที่คุณจะปิดบังหรอก ฉันบอก
ความจริงแก่คนเหล่านั้นไปหมดแล้ว เพื่อให้เขาได้เข้าใจคุณเสีย
และทุกคนก็เข้าใจคุณดี เห็นว่ามันเป็นแต่เพียงอุปัทวเหตุเล็กน้อย
เท่านั้น คีธฝากให้ฉันมาบอกกับคุณด้วยว่า เขารักและนับถือ
ใจคุณอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรก ต่อไปนี้เขาจะปฏิบัติตัวให้ดีขึ้น
และหวังในความเป็นมิตรที่ดีกับคุณตลอดไป”

รพินทร์หัวเราะหึ ๆ ในลำคอ

“ถ้าเขาคิดเสียแต่แรกอย่างนี้ได้ก็จะดี เอาละ คุณอย่า
กังวลไปเลย”

“รพินทร์”

“อ้อ...หืมม์?”

“ฉันรู้ว่าคุณเองก็เจ็บมาก”

“นิดหน่อยเท่านั้น”

“โปรดเถอะ กรุณาเอาผ้าที่ปิดจมูกออกให้ฉันดูหน่อยได้ไหม ประเดี๋ยวเบลเย็บแผลก็เสร็จ เขาจะมาตรวจอาการของคุณ อาจารย์ก็เป็นห่วงคุณมาก ประเดี๋ยวคงจะขอเชิญคุณเข้าไปคุยด้วย”

“ผมบอกแล้วว่าอย่ากังวลอะไรกับผม เลือดกำเดาออกนิดหน่อยเท่านั้น ประเดี๋ยวก็หยุด ให้หมอเบลจัดการบาดแผลของคืให้ดีๆ น้อย ระวังบาดทะยัก...เขาเจ็บมากกว่าผม”

กล่าวจบ จอมพรานก็หงนหน้าเงยขึ้น เป็นการห้ามเลือดตามประสาของเขา

ขณะนั้นเอง อีสาเบลก็ถือกระบैयाเล็ก ๆ ตรงมาที่เขาโดยเร็ว สีหน้าของแม่ผมแดงมีรอยยิ้มอย่างซ้น ๆ ระคนสนุกใจอยู่เ็นลึก

“ไฮ-มิสเตอร์ ฮันเตอร์...อย่าหาว่าฉันมากวนใจเลยนะ ฉันมาที่นี่ในฐานะแพทย์ประจำคณะ เพราะฉะนั้นบอกเสียก่อนว่า คุณมีหน้าที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของฉันอย่างเดียวนั่น”

“ผมไม่ได้เจ็บป่วยเป็นอะไร และยังไม่ต้องการหมอ”

เขาตอบห้วน ๆ

เบลหัวเราะจนอกกระเพื่อม แล้วหันไปทางคริส บอกง่าย ๆ ว่า “ให้ฉันอยู่ตามลำพังกับ ‘คนเจ็บ’ น้อยได้ไหมคริส ให้อะไรต่ออะไรเรียบร้อยเสียก่อนแล้วเราค่อยมาคุยกัน”

“โอเค ตามสบาย...หยุดเลือดเขาให้เร็วที่สุดนะ ฉันเข้าใจว่า เยื่อในช่องจุมูกจะอักเสบมากด้วย”

คริสติน่าบอก และลูกผละห่างออกไปอย่างว่าง่าย

เบลนั่งลงแทนที่ เปิดกระเป๋าयाขึ้น พร้อมกับพูดปนหัวเราะว่า

“เอาละ คุณไฟรวัลย์ กรุณาเอาผ้าสกปรกที่คุณพยายามจะยัดจุมูกของคุณออกเสียทีได้แล้ว ความจริง ฉันก็ไม่ได้สนใจกับคุณหรอก ถ้าไม่ใช่เพราะอาจารย์สั่งให้ฉันมาตรวจดูบาดแผลของคุณ และคุณก็ไม่ควรจะขัดคำสั่งของเขาด้วย ถ้าคิดว่าเขา คือ ‘นาย’ โดยตรงของคุณ อย่างที่คุณเคยบอกไว้”

รพินทร์ขมวดคิ้วนิดหนึ่งเหลือบตาลงมามองหน้าอิสซาเบล หล่อนหรีตาให้นิดหนึ่งพร้อมรอยยิ้ม วางมือข้างหนึ่งลงบนแผ่นนอกเขา พร้อมกับเขย่าเบาๆ ในลักษณะล้อๆ สัพยอก

“ผมจะขอบคุณมาก ถ้าหากคุณจะไม่ยุ่งกับผม”

“แล้วคุณอยากจะให้ใครยุ่งกับคุณล่ะ คริสเธอ เธอจะได้เรียกเขามาปฐมพยาบาลให้ เอาไหม?”

จอมพรานชะงักไปอีกครั้ง แล้วยอมเอาผ้าที่อุดจุมูกไว้ ออก เลือดกำเดายังไหลซึมออกมาบ้างเล็กน้อย แต่ไม่มากเหมือนตอนแรก หมอบเอลเอามือแตะคางเขาเสยขึ้นเบาๆ พร้อมกับสั่งให้เงยหน้าเชิดขึ้นกว่าเดิม อีกมือหนึ่งถือไฟฉายเล็กๆ ส่องตรวจดูภายในช่องจุมูกอย่างพิจารณา ปากก็ถามเรื่อยๆ ว่า

“เลือดกำเดาเคยไหลอยู่บ่อยๆ ไหม ฉันหมายถึงการโน้ม

เอียงไปในทางนั้น เป็นต้นว่าเวลาอากาศร้อนมากๆ หรือว่า
กระทบกระทั่งที่จุมุกเพียงเบาๆ”

“ไม่! เลือดจุมุกผมไม่ออกง่ายนักหรอกแต่หมัดของ ‘สามี’
คุณหนักมาก และกระทบอย่างจัง”

ขณะที่อิสซาเบลยังใช้นิ้วมือเสยปลายจุมุกของเขาขึ้นนั้น
หล่อนแกล้งดันขึ้นสูง แแรงผิดไปกว่าธรรมดาจนเขาสะดุ้งโหยง

“ฉันยังไม่ได้แต่งงานกับใครทั้งอดีตและปัจจุบัน เพราะ
ฉะนั้นฉันไม่มีสามี...เข้าใจ?”

รพินทร์ไม่ตอบ หล่อนใช้ผ้ากอซ ที่ตัดเป็นชิ้นไว้เรียบร้อย
แล้ว ชับที่เลือดเหล่านั้น และเลิกจุมุกเขาตรวจดูอีก ปากก็กล่าว
ต่อมาว่า

“ระหว่างคือกับคุณ เทียบกันแล้ว มันแทบจะเรียกได้ว่า
ถ้าเป็นมวยก็ เฮฟวี เวท กับ โลว์ เวท คุณทำยังไงนะ คือถึงหน้า
ฉีกย่อยยับถึงขนาดนั้น พ่อพระเอกตัวเล็ก”

“ผมเล็กแต่ตัวเท่านั้นนะ อย่างอื่นไม่เล็กหรอก”

“อย่างอื่น ที่ว่านั้นนะ อะไรนะ บอกหน่อยซิ”

หล่อนถามมาอย่างเท่าทัน และกำกั้นพอตัว

“กำปั้นยังงี้ล่ะ!”

เบลหัวเราะ มือยังคงทำหน้าที่ซับเลือด และตรวจดูช่อง
จุมุกอยู่ น้ำมือของหล่อนเบาพอใช้ทีเดียว ในฐานะแพทย์

“ฉันไม่คิดว่าคุณเจตนาจะหมายถึง ‘กำปั้น’ ที่คุณพูดเมื่อ
กั๊นนี้ มิสเตอร์ฮอว์ล”

“ผมชื่อนายรพินทร์ ไม่ได้ชื่อ ‘นายม้า’ หรือ ถ้าผมเป็น
‘นายม้า’ ได้อย่างคุณว่า ผมคงจะภูมิใจมาก...โปรดทราบไว้ด้วย

เพื่อนชายของคุณคนนั้น ล้มลงไปถูกแ่งหินกระแทกและถูกหิน
มันบาดเอา อย่าไปพูดถึงเรื่องที่ผ่านมาไปแล้วเลย ผมลืมมันไป
หมดแล้ว”

“มีรอยฉีกเล็กน้อยในโพรงจมูก และเส้นเลือดฝอยขาด
แต่ไม่หนักหนานักหรอก นิดยาแก้อักเสบสักเข็มหนึ่งนะ”

เบลว่าแล้วก็หันไปทางกระเป๋าเวชภัณฑ์ แต่รพินทร์คว้า
ข้อมือไว้

“โน! ผมไม่ถูกกับเข็มฉีดยานัก”

คราวนี้หอมผมแดง ผู้มีฐานอกกว้างไรสีชมพูโผล่ชัดเจน
ออกมาให้เห็น จากคุ่มเช็ดที่ติดไว้เพียงไม่กี่เม็ด ขมวดคิ้ว จู้ปาก
เบา ๆ

“คุณไม่น่าติดกับหอมนะ”

“แต่หอมที่ดีก็ควรจรรู้เส้นคนไข้ และอนุโลมตามใจบ้าง
ในสิ่งที่พอจะตามใจได้ ผมเชื่อว่าเลือดผมหยุดไหลแล้ว”

“มันยังไม่หยุด! และจะไหลออกมาอีก ถ้าเคลื่อนไหว
กระทบกระเทือน เรามีสิทธิ์ที่จะรักษาสุขภาพคุณให้ดีที่สุด เพื่อ
ผลในการเดินทางของเราเป็นหลักใหญ่”

“คุณพูดอย่างเห็นแก่ตัวได้ดีมาก ผมเข้าใจผิดถนัด นึก
ว่าคุณมาช่วยเหลือผมเพราะความปรานีเพราะมนุษยธรรมหรือ
ด้วยจรรยาแพทย์ แต่ก็ดีไปอย่างหนึ่ง ที่คุณพูดตรงดี ผมชอบ”

“เมื่อไหร่คุณจะหยุด ‘ปากจืด’ เสียทีนะ รพินทร์”

“เพราะผมพูดความจริงเกินไปกระมัง คุณเลยปาก
จืด?”

เบลถอนใจเอือก ยกมือขึ้นกอดอก เอียงคอมองดูเขา

“จะให้ฉันพูดกับคุณอย่างไรดีนะ คุณถึงจะผ่อนความ
ถือดีในตัวเองลงเสียบ้าง ฉันมานี้ เพื่อที่จะรักษาคุณ ไม่ได้มา
ทะเลาะหรือโต้คารมอะไรหรอก รู้มาแต่แรกพบหน้ากันแล้วละ
ว่า ปากคุณเราะร้ายและคมยิ่งกว่าตะไกรหมอสื่ออีก”

“ขอยาแก้แอสเสบ ให้ผมกินสักเม็ดสองเม็ดก็เห็นจะพอแล้ว”

“แต่ในความเห็นของแพทย์ คุณควรจะต้องนึ่ดยา”

“อยากจะเอาเข็มทิ่มเนื้อผมสักหรือ...นายคิดต่อยจมูกผม
นะเจ็บพอแล้ว นี่ยังจะต้องมาเจ็บเพราะเข็มฉีดยาอีก”

“ออลไรท์!”

เบลยกไหล์ เอื้อมมือไปปิดกระเป๋ายา

“เชิญคุณตามสบาย ถ้าคุณไม่อยากจะให้ฉันเข้ามายุ่ง
เกี่ยวอะไรกับอาการบาดเจ็บของคุณ”

หล่อนคว่ำกระเป๋ายา ขยับตัวจะลุกขึ้น แต่รพินทร์คว้า
ข้อมือไว้ พยักหน้า

“ออลไรท์! เชิญคุณตามสบาย ถ้าคุณอยากจะฉีดยาผม
เอาที่ไหนดีล่ะ แขน หรือ ตะโพก”

เบลโคลงศีรษะช้าๆ ไม่กล่าวอะไรอีก เปิดกระเป๋าค้างอีกครั้ง จัดการอยู่ครู่ก็จัดเข็มออกมา สั่งให้เขาถลกแขนเสื้อขึ้น เอาสำลีชุบแอลกอฮอล์ ทาที่ต้นแขนสองสามครั้ง แล้วเสยเข็มฉีดยาเข้าไป เติดยาอีตใจเดียว ก็ดึงเข็มออก ขยี้ให้เบาๆ

“ขอบคุณ!...”

เขาบอกแบบไม่มีหางเสียงตามเดิม

“คิดเป็นยังไงบ้าง เรียบร้อยหรือ?”

“เรียบร้อย และฉันกับพวกเราทุกคนขอขอบคุณ...คุณด้วย ที่อุตส่าห์ช่วยชีวิตเอาไว้”

“ซึ่งไม่น่าช่วยเลยใช่ไหม?”

“เรารู้แต่เพียงว่า คุณเป็นคนซื่อสัตย์ต่อหน้าที่เท่านั้น”

“ก็อย่าเพิ่งเชื่อนัก ผมอาจปล่อยให้เสื่อมันคาบพวกคุณไปกินทีละคน ต่อไปข้างหน้าก็ได้”

“ความจริงคุยกับคุณนี้ก็สนุกดีนะ มิน่าล่ะ คริสถึงแอบมาต่อปากต่อคำกับคุณบ่อยๆ”

“เป็นงั้นไป ความจริง ผมมีเจตนาจะพูดไม่ให้ถูกหูพวกคุณอยู่ตลอดเวลาทีเดียวนะ”

“อ้อ! รู้ตัวเหมือนกันรึ?”

คราวนี้พรานใหญ่หัวเราะออกมาเบาๆ

“อย่าถือสาหาความอะไรกับผมเลยนะ เบล สันดานของผมมันเป็นอย่างนี้เองแหละ พวกป่าเถื่อน ห่างไกลความเจริญ พูดเพราะหูกับใครไม่เป็น”

“คุณนะ มีเจตนาที่จะ ‘รวน’ พวกเรามาแต่แรกพบแล้ว และไม่มองเราในแง่ดีเลย จะบอกให้ทราบไว้ด้วยว่า ถ้าเราร่วมทางกันไปในานกว่านี้ คุณจะเห็นน้ำใสใจจริงของพวกเราเองว่า ไม่ได้มีพิษมีภัย หรือเล่ห์เหลี่ยมอะไรกับคุณเลย คือเองนั้น คุณก็พอจะรู้นิสัยเขาอยู่บ้างแล้ว แต่การกระทำของคุณ เมื่อสักครู่นี้ในการช่วยชีวิตเอาไว้ ทั้งๆ ที่เขาก็ทำร้ายคุณ และคนของคุณ ด้วยการบันดาลโทษะ มันทำให้เขารู้สึกตัวขึ้นเป็นอย่างมากและรู้สึกเสียใจที่เขาได้กระทำลงไปแล้ว ต่อไปนี้ ฉันเชื่อว่าเขาจะต้องปฏิบัติตัวดีขึ้นมากกับคุณ และคนของคุณทุกคน”

“แล้วคุณเองล่ะ จะปฏิบัติตัวดีขึ้นกับคณะของผมบ้างไหม?”

“ฉันปฏิบัติตัวเลวอย่างไร?”
หล่อนถามโดยเร็ว สีหน้าสงสัย

“คุณเป็นแพทย์ใช่ไหม?”
“ใช่”

“แพทย์ประจำแต่เฉพาะคณะของคุณเท่านั้นหรือ?”

“เอ๊ะ! พูดยังไง เมื่อฉันเป็นหมอ และร่วมทางมาด้วย ก็แปลว่าฉันพร้อมที่จะช่วยเหลือพวกเราทุกคนเสมอ ไม่เลือกที่จะเป็นใครทั้งสิ้น หากเกิดเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้น”

“ยังงั้นหรือ?”
“ก็ยั้งงั้นซิ”

“คุณเคยบ้างไหม?...เวลาวางแค้มป์ ก่อนนอน คุณเคยเดินมาสอบถาม หรือตรวจดูอาการพวกเรา ที่เป็นฝ่ายลูกจ้างบ้างไหม ว่าใครปวดหัวตัวร้อน ใครควรจะได้รับการรักษาดูแลอย่างไรบ้าง”

อิสซาเบลทำหน้าฉงนคิด เอียงคอดนิดหนึ่ง ร้องออกมาเบาๆ ปนหัวเราะ

“แหวล...นี่แปลว่า ฉันควรจะต้องเดินถามอาการของพวกคุณทุกคน ในทุกครั้งก่อนนอนงั้นรึ?”

“หมอดีประจำคณะ และคิดห่วงใยในสุขภาพพวกเราทุกคน ควรจะต้องปฏิบัติเช่นนั้นไม่ใช่หรือ?”

“คุณนี่เอาแง่เอางอนกับฉันเหลือเกินนะ...เอาล่ะต่อไปนี้

ก่อนนอนทุกคืน ฉันจะเรียกคนของคุณมาถามอาการเป็นรายตัวไปทีละตัว ถ้าคุณต้องการ”

“ผมไม่ได้หมายความว่าถึงเพียงนั้นหรอก คุณหมอเบล แต่ผมพูดตามความรู้สึกเช่นนั้น คุณเป็นหมอ และแน่นอนที่สุดพวกเราทุกคนไม่ว่าใครก็ตามคนหนึ่ง และไม่ว่าเวลาใดก็ตามเวลาหนึ่ง เขาจะต้องฟังคุณแน่ๆ ถ้าเพียงแต่ว่าก่อนพักผ่อน คุณจะแสดงน้ำใจอารี โดยการสอบถาม หรือเปิดโอกาสให้พวกเราทั้งหมดได้บอกถึงอาการทางสุขภาพของเขาบ้าง ก็จะเป็นการอบอุ่นใจสำหรับพวกเราเป็นอย่างยิ่ง ลำพังพวกผม ถ้าใครเกิดเป็นอะไรขึ้นมา ใครจะกล้าไปบอกคุณ อีกประการหนึ่ง มันก็เป็นการแสดงน้ำใจอารี เอาใจใส่ดูแลแผ่ความเมตตาให้แก่พวกเราด้วย ซึ่งมันก็ไม่เสียหายอะไร ตรงข้าม คุณกลับจะได้รับความรักนับถือจากพวกเราเพิ่มขึ้นเสียอีก”

เบลตบตันแขนเขาเบาๆ พยักหน้ายิ้มๆ

“เป็นข้อเสนอแนะที่ดีมาก! และฉันยอมรับว่ามองข้ามไปหน่อย คิดว่าถ้าใครเป็นอะไร คุณในฐานะหัวหน้าของพวกเขาซึ่งรู้อยู่แล้วว่าฉันเป็นหมอ ก็ควรจะมาบอกให้ฉันทราบ ซึ่งฉันจะรักษาให้ทันที แต่เมื่อคุณบอกมาแล้วเช่นนี้ ฉันก็จะเยี่ยมถามอาการพวกเขาโดยทั่วถึงทุกคนก่อนนอนทุกครั้งไป ที่ฉันไม่ได้ทำแต่แรก ก็เกรงไปว่า คุณอาจคิดว่าฉันจู้จี้จ้านเกินไป ความจริงฉันเองก็อยากจะใกล้ชิดคบหาสมาคมกับพวกเขาให้สนิทสนมกว่านี้อยู่แล้ว ที่นี้สังเกตดูคุณซึ่งเป็นหัวหน้าของพวกเขาออกจะ ‘กันท่า’ อยู่ไม่ใช่หน่อย ฉันก็เลยไม่กล้า...ต่อไปนี่ แปลว่าฉันทำได้นะ...เดินเยี่ยมเยียน สอบถามอาการเขาไปทั่วทุกคน”

“ถ้าคุณไม่รังเกียจ และเห็นว่าธุระไม่ใช่”

“ตกลง! เริ่มต้นด้วยหัวหน้าเขาเหล่านั้นก่อนดีกว่า ขอ
สอบประวัติในทางสุขภาพเป็นทุนไว้ก่อนได้ไหม?”

“ก็ควรจะได้ ถ้าเฉพาะสุขภาพ”

“อ้อ! แปลว่าถ้านอกเหนือไปกว่านั้นก็ได้สิ”

“จะต้องสอบอย่างอื่นอีกทำไม ในเมื่อเครื่องคอมพิวเตอร์
ของพวกคุณ มันช่วยสอนให้คุณรู้ล่วงหน้าไว้หมดแล้ว ว่าผมเป็น
ใคร ทำอะไร อยู่ที่ไหน มีความชำนาญพิเศษในด้านใดบ้าง”

“เครื่องคอมพิวเตอร์ ไม่ได้บอกเลยว่า คุณเป็นนัก ‘รวน’
ตัวยงทีเดียว...คุณแพ้ย่าอะไรบ้าง?”

“ยาคุมกำเนิด!”

“บ้า! คุณเป็นผู้ชายนะไม่ใช่ผู้หญิง จะได้แพ้ยาคูมกำเนิด”

เบลพูดพลางหัวเราะพลาง

“ถ้างั้น ก็ยังไม่มีประวัติว่าผมเคยแพ้ย่าอะไร นอกจาก
สารหนู ไชยาไนด์ สตริกนิน”

“ไม่ต้องห่วง เราไม่มียาประเภทนั้นติดตัวมาด้วยหรอก”

“มีแต่ชนิดที่ ‘ร้ายแรง’ กว่านั้นใช่ไหม? ประเภทพอแตะ
ลิ้น ก็ชักตาตั้งไปเลย”

“เลิกสงสัยว่าเราจะมีแผนการร้ายกับคุณ หรือพวกคุณ
เสียที่เถื่อนๆ ทำไมถึงระแวงนักรบะ”

“ตกลง...จะเลิกระแวงเสียที จะได้นอนตาหลับ มีอะไร
จะถามผมอีก?”

“นอกจากมาเลเรียเรื้อรัง มีโรคประจำตัวอะไรอีกบ้าง?”

“คิดว่าไม่มี?”

“วี.ดี.?”

“ผมไม่ใช่แพทย์ โปรดอย่าใช้ภาษาในทางแพทย์โดยเฉพาะกับผม ซึ่งจะทำให้ไม่รู้เรื่อง”

“ฉันหมายถึงกามโรคทุกประเภท”

“ผมไม่เคยคบกับผู้หญิงประเภทสำส่อน หรือโสเภณีมาเป็นเวลาเกือบ 10 ปีแล้ว”

“พิษสุราเรื้องรัง?”

“ผมดื่มได้ แต่ไม่จัดนัก”

“ความดันสูง-หรือต่ำ เคยตรวจบ้างไหม? ถ้าไม่เคยก็ทดลอง วัดดูเสียเดี๋ยวนี้เลย”

“ไม่ต้อง ความดันของผมปกติ”

“รู้ได้ยังไงว่าปกติ”

“หมอบางคนเคยวัดสอบไว้แล้ว และบอกผมอย่างนั้น”

“เท่าไร?”

“120-80 หรืออย่างสูง 130-90 ไม่มาก หรือน้อยไปกว่านี้”

“เบาหวาน?”

“ไม่!”

“กระเพาะ-ทางเดินของอาหาร”

“ปกติ”

“ประสาท”

“มีบ้างเล็กน้อย...”

“เป็นยังไง ลองอธิบายซิ?”

“กลัวอยู่ตลอดเวลาว่าจะถูกหลอกไปฆ่าทิ้ง!”

เบลเยี่ยม

“อย่างนั้นเขาไม่เรียกว่าโรคประสาทหรอก แต่มันเป็น ความรอบคอบที่เกินขอบเขตไปหน่อยเท่านั้น รุม่าติซัม หรือ ไซซ้ออักเสบล่ะ”

“ไม่เคยปรากฏ”

“โรคหัวใจ?”

“ถ้าผมเป็นโรคหัวใจ ไม่ว่าประเภทใด เดินป่าแบบนี้ หัวใจคงวายไปนานแล้ว แต่ต่อไปก็ไม่แน่เหมือนกัน”

“ไต?”

“มันหมายถึงยังงี้?”

“ระบบขับถ่ายทางปัสสาวะ”

“เรียบร้อย ปกติ ตั้งแต่เล็ก จนโต จนแก่”

“จนแก่?”

“ผมหมายถึงจนปัจจุบันนี้”

“แสดงกับอาหารประเภทใดบ้าง?”

“ผมกินได้ทุกชนิด ที่มนุษย์เขากินกันได้”

“เช็กส์?”

รพินทร์อึ้ง มองตาไปครู่

“เข้าใจว่าวิปรีตนิดหน่อย”

“ยังงี้ ลองอธิบายอีกทีซิ”

พรานใหญ่ซ่อนยิ้ม บอกหน้าตาเฉย

“ชอบแอบดูร่างเปลือยผู้หญิงอเมริกันผมแดงหรือผมสีทอง ถ้าได้โอกาสมักจะปลุกปล้ำ ช่มชืด บนที่นอนก็ไม่ชอบ แต่ชอบกลางป่ากลางดง พยายามจะรักษามานานแล้ว แต่ไม่หาย!”

อิสซาเบล มูร์กัลบียัมพราย ซึ่งผิดคาดเขาไปมาก หล่อน
มองตาเขานิ่งไปครู่ ก็หยิบยาเม็ดจำนวนหนึ่ง ประมาณ 3-4
เม็ด ส่งให้เขา บอกเสียงใส่ว่า

“ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยอะไรนักหรอก ขออย่างเดียวนะ ช่มชืด
แล้วอย่าต้องทำร้ายหรือฆ่าอย่างพวกชาตินิยมก็แล้วกัน แล้วคน
ใช้โรคจิตประเภทนี้ ถ้าตนเองเป็นฝ่าย ‘ถูกช่มชืด’ เสียบ้าง อาการ
ของตัวก็จะหายไป อย่าคิดว่าผู้ชายจะช่มชืดผู้หญิงได้ฝ่ายเดียว
นะ อาจเป็นฝ่ายถูกผู้หญิงช่มชืดเอาบ้างก็ได้...เออ! ยากิน...หลัง
อาหาร ครึ่งละเม็ดสามเวลา”

รพินทร์นั่งงง ความรู้สึกบอกตนเองว่าเจอ ‘คนจริง’
 เข้าให้เสียแล้ว และจำนนต่อถ้อยคำของหล่อนไปโดย
 ปริยาย ลงแบบนี้แล้วก็อย่าไปพูดชมขวัญหรือทำทนายอะไร
 เสียให้ยาก เพราะหล่อนแสดงอาการรับทำอย่างหาพริ้ง-
 พริ้งไม่ ช้ายังเกกกลับมาเสียอีก

รับยาที่หล่อนส่งมาให้ ส่วนหนึ่งใส่ไว้ในตลับยาเล็ก ๆ ประจำตัว เม็ดหนึ่งโยนใส่ปาก แล้วกรอกน้ำในกระติกกลืน หล่อนเลิกคิ้วนิดหนึ่ง ถามต่อมาว่า

“นี่แปลว่า คุณทานอาหารแล้ว?”

เราพยักหน้าแทนคำตอบ

“ที่ไหน เมื่อไหร่ ฉันยังไม่เห็นคุณกินอะไรเลย เพราะหายไปแต่เช้าตรู่ก่อนการหุงหาของพวกเราที่นี่ และก็เพิ่งกลับมาถึงเดี๋ยวนี้เอง”

“ผมไปกินกับพวกกะเหรี่ยงในหมู่บ้าน ก่อนจะออกเดินสำรวจป่ารอบ ๆ”

“อาจารย์กับเชิดวุธเดินตามไปที่หมู่บ้านนั้นด้วย แต่ทั้งสองคนไม่เห็นบอกว่าพบคุณ พบแต่หัวหน้าหมู่บ้าน”

“ผมคงออกจากหมู่บ้านไปก่อนที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์และคุณเชิดวุธจะไปถึง”

“พวกเราจัดเตรียมอาหารไว้ให้คุณด้วยแล้ว และอาจารย์สั่งฉันมาว่า ทำแผลคุณเสร็จ ขอเชิญคุณไปทานอาหารในกลุ่มของพวกเรา”

“ขอบคุณ...ไม่ต้องกลัวหรอก...ผมบอกแล้วว่าเรียบร้อยมาแล้ว ช่วยกลับไปบอกพวกคุณที่เถอะว่า ผมใช้เวลาอีกเพียง 15 นาทีเท่านั้น ใครจะทำอะไร ก็ทำเสียให้เสร็จ เราจะได้ออกเดินทางต่อไป”

“ยังแมน!...ดูคุณช่างเคร่งครัดซีเรียสต่องานในหน้าที่เหลือเกินนะ”

เบลติง ใช้เข้าสะกิดเข้าของเขา ที่หันชนกันอยู่แล้ว ลูกขึ้นเดินกลับไปยังคณะ

รพินทร์เริ่มจัดเตรียมของง่วนโดยไม่สนใจอะไรอีก
ขณะนั้นเองเชิดวุธก็เดินปรีเข้ามา

“รพินทร์...”

เสียงนั้นทักเบาๆ สีนหน้าปกติ แต่แววตาสุกใสร่าเริง จอมพรานกำลังกระซอกสายรัดเครื่องหลังเขาให้แน่นเข้ามา เหลือบตาขึ้น

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์ให้ผมมาเชิญคุณไปพบหน่อย”

“ครับ...เดี๋ยวก่อน”

เขาตอบสั้น ๆ นายทหารหนุ่มมองดูเขาจัดการเก็บข้าวของ พร้อมทั้งร้องสั่งงานกับลูกน้องทั้งหลาย ซึ่งพวกนั้นก็กำลังอยู่ในภาวะเตรียมเคลื่อนย้ายเดินทางกันอย่างแคล่วคล่อง

“ผมว่าแล้ว...”

เสียงลูกชายนายพลกล่าวต่อมาเบา ๆ

“ไม่ช้าก็เร็ว ระหว่างคุณกับเจ้าคิธ ต้องมีรายการฟาดปากกันแน่ ๆ ที่แรกนี่กว่าจะเป็นกับผมก่อนเสียอีก กลายเป็นคุณไปจับ...เป็นยังงัยบ้าง ?”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ เรื่องธรรมดา เล็กน้อยแค่นี้เอง”

“ผมเห็นแปลบนหน้าของเจ้านั้นแล้ว สะใจดีเหลือเกิน แหกยับเลย คิธคงจะรู้จักคุณแน่ ๆ เสียที ไม่งั้นมันก็กวนบาทาอยู่นั่นแหละ”

“คุณอยู่กับพวกนั้นตลอดเวลา พวกเขารู้สึกยังงัยบ้างครับ คงจะไม่พอใจผมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสแตนลีย์”

ฝ่ายหนึ่งยืนอยู่ อีกฝ่ายหนึ่งยังนั่งจัดการเก็บของ พุดกันเบา ๆ

“ไม่เห็นมีใครแสดงว่าจะไม่พอใจคุณ แต่รู้สึกว่ามีท่าหนักรใจเสียมากกว่า ยังงัยก็ตามเถอะ ผมว่าไอ้ช่างตัวนั้นมันเข้ามาแทรกเหตุการณ์ ทำให้พวกนั้นเห็นเรื่องที่คุณจะปากกับคิธเป็นเรื่องเล็กไป แต่เรื่องที่คุณช่วยชีวิตคิธไว้ได้ทันเป็นเรื่องใหญ่”

“ถ้าไม่เพราะไอ้ช่างตัวนั้น คิธคงจะยิงผมตายแล้ว หรือไม่งั้นผมก็กระแทบคิธตายอย่างใดอย่างหนึ่ง คริสเองก็ถือปืนอยู่

ในขณะนั้น ผมไม่แน่ใจว่า ถ้าการต่อสู้มันรุนแรงถึงกับจะต้องฆ่ากัน หล่อนอาจจะใช้วิธีห้ามโดยการยิงผมเข้าให้ก็ได้ เสียงปืนนัดแรกที่พวกคุณได้ยินนะ เป็นเสียงปืนของคริส แต่หล่อนยิงขึ้นฟ้า ถึงงั้นหัวใจผมก็หล่นวูบตกลงไปที่ตาคู่ม นึกว่าแม่เจ้าประคุณนั้นชัดผมเข้าให้เสียแล้ว ตอนเหตุการณ์ซุลมุนนั้นวนี้อยู่ เฮ้อ! ผมพยายามจะหลีกเลี่ยงสิ่งนี้อย่างที่สุดแล้ว มันก็เกิดขึ้นจนได้”

“ดี! ให้มันเกิดขึ้นเสียแบบนี้แหละ มันจะได้เช็คเสียที่ ไม่งั้นก็โอหังอยู่นั่นเอง มันถือว่ามันตัวโต ผมกะमानานแล้ว ว่าจะต้องหาทาง ‘แฉ่ง’ เจ้าคิดให้ได้ พอดีคุณเล่นเข้าให้เสียก่อนแล้วเห็นเลือดคุณกลบจมูกไปเหมือนกัน เบลจัดการให้เรียบร้อยแล้วหรือ”

“ครับ เรียบร้อย”

“แม่ผมแดงมาพูดอะไรกับคุณมั่ง ระหว่างทำแผล เห็นโล่คริสติน่าออกมา”

“ก็ไม่ได้พูดอะไรหรอกครับ ทำตามหน้าที่ของหมอ นี่ก็แปลว่า...”

เขาชะงัก ถอนใจเบาๆ

“ทุกคนของฝ่ายเรา รู้เรื่องที่เกิดขึ้นหมดแล้วหรือครับ”

“คริสติน่าเล่าให้ทุกคนฟังหมดแล้วตามจริงทั้งหมดบอกเสียด้วยว่า คุณสั่งให้ปิดเงียบไว้ ส่วนคือไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้น นังซิมกระตือเป็นไม้ตีพริกไปเลย คงตกใจเรื่องซ้าง เห็นคริสบอก ว่า อีกไม่กี่วาเท่านั้น มันจะเอือมวงถึงตัวคือ ถ้าคุณไม่ตอกด้วยไรเฟิลล้มฮวบลงเสียก่อน”

รพินทร์ไม่กล่าวเช่นไรอีกเตรียมของเสร็จก็ลุกขึ้น
ยืน ทั้งสองเดินตรงเข้าไปในคณะของนายจ้าง ซึ่งกำลัง
รวมกลุ่มกันอยู่ก่อนแล้ว

14

**หัวหมากคะ ผู้สาวุโสกว่าทุกคน ยืนให้เขา
อย่างเปิดเผย กรากเข้ามาจับแขนเขาไว้ แล้ว
กดไหล่ให้นั่งลงรวมกลุ่ม
“ฮิท ดาวัน เฟรมด์...”**

**น้ำเสียงนั้นบอกถึงอาการเป็นมึนงงสับสน รสขมที่
ลง ทุกคนมองจับมาที่เขาเป็นดาเดียว ยกเว้นคิธ ซึ่งบัดนี้
กอดเขานอนอยู่ที่เครื่องวิทยุ โดยไม่ยอมหันมาสบตาเขา**

เห็นแล้วจอมพรวนก็อดสงสัยไม่ได้ นายยักษ์ผมทรง
ลานบิน มีพลาสติกติดที่หัวคิ้วทั้งสองด้าน และกลางหน้าผาก
ดูเปรอะไปหมด หน้ายังเซียวอยู่เช่นนั้น แม้นตักจะมีกระดูก
บรันท์วางอยู่ ซึ่งนายนั้นดื่มอยู่ตลอดเวลา

“ถ้าหากทุกท่านทราบเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดแล้ว ผม
ก็บอกจากใจจริงว่าผมเสียใจ และขอโทษไว้ ณ ที่นี้ด้วย สิ่ง
ที่เกิดขึ้น มันเป็นเพราะความเข้าใจผิดเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น”

จอมมัจจุเทศก์เอ๋ยขึ้นก่อนที่จะถูกตั้งคำถามใดๆ ทั้งสิ้น
ดร. สแตนลีย์หัวเราะกว้าง ตบไหล่เขาหนักหน่วง

“อุปัทวเหตุเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น รพินทร์ คุณอย่างกังวลไปเลย พวกเราไม่มีใครตำหนิคุณหรอก แต่ตรงข้าม คือเป็นหนี้ชีวิตคุณ ผมเรียกคุณเข้ามานี้ก็ไม่ได้มาสอบสวนอะไรทั้งสิ้น แต่อยากจะเชิญให้เข้ามาปรับความเข้าใจกันอีกครั้งเท่านั้น ผมไม่ต้องการให้คุณและคิธผิดพ้องหมองใจอะไรกัน ในเมื่อหนทางข้างหน้าที่เราจะร่วมทางกันไปนั้นมันก็เป็น ‘เส้นตาย’ ที่เราจะต้องหล่อหลอมชีวิตเราทั้งหมดเข้ามาเป็นชีวิตเดียวกันอยู่แล้ว”

หัวหน้าคณะหันไปทาง พ.อ.ลาร์รี่ คีธ

“สำหรับคิธนั้น คุณก็ไม่ต้องห่วงอีกแล้ว เขาเข้าใจตัวของ
เขาเอง เข้าใจภาวะที่เกิดขึ้น และเข้าใจคุณดีที่สุดแล้ว เขาขอร้อง
ให้ผมช่วยพูดกับคุณแทนเขาอีกครั้ง”

รพินทร์ยิ้มเย้น ลูกขึ้นตรงไปที่ลาร์รี่ คีธ ส่งมือให้จับอีกครั้ง พ.อ.แห่งกองทัพอเมริกันยิ้มตอบ จับมือเขาบีบกระชับแน่น และจุดให้เขานั่งลงตรงหน้า

“โปรดอภัย ในความเป็นคนเจ้าโทสะของผมนะรพินทร์ จากใจจริงของผม ผมรู้สึกดีใจที่เราได้พรำนนำทางที่เป็นนักต่อสู้ฝีมือดี และน้ำใจกว้างใหญ่ไพศาลมาก สมตามกิตติศัพท์ที่เราได้ทราบมาก่อน สาราภาพว่า เมื่อเห็นตัวคุณครั้งแรก ผมคิดดูหมิ่นคุณไปมาก ผมนึกว่าผมตายแน่แล้ว ขณะที่ข้างตัวนั้นไล่”

“คุณกับคริส ไม่น่าจะเล่าความจริงอันไม่สมควรแก่พวก
เราที่ตามไปถึงเหตุภายหลังนั้นเลย ผมขอร้องไว้แล้ว”

รพินทร์กระชิบ

“เราปิดเขาไม่ได้หรอก บาดแผลของผมและของคุณมันก็ฟ้องชัดอยู่ และถึงผมจะปิด คริสติน่าก็คงไม่ยอมให้เรื่องนี้เงียบ เพราะหล่อนต้องการให้พวกเราทั้งหมดรับทราบเพื่อหาทางแก้ไขปัญหา ระหว่างผมกับคุณ แต่ความจริงนั้นทั้งผมและคุณก็เข้าใจกันได้ดีแล้ว”

“กระชิบอะไรกัน? เมื่อสักพักนี้จะฆ่ากันอยู่หยกๆ!”

คริสร้องถามมา เมื่อทั้งสองแผ่วเสียงลงพูดสองต่อสอง

“เราไม่ป่าเถื่อนจนถึงกับจะต้องฆ่ากันด้วยเรื่องแค่นั้นหรอก มิสกรูบิล...”

จอมพรวนตอบ สีหน้ายังยิ้ม และเมื่อคนคนนี้อยิ้ม ความเครียดเคร่งทั้งหลายบนเค้าหน้าของเขาก็คลายไป

“อย่างมาก ก็แค่ลองกำลังกันนิดหน่อยเท่านั้น แล้วก็พูดกันรู้เรื่องได้ภายหลัง”

คริสเบะปากนิดหนึ่ง ยักไหล่

“คุณเข้าใจกลบเกลื่อนเหตุการณ์ได้ดีมาก ก็ฉันเห็นอยู่แล้วว่า ถ้าข้างป่าตัวนั้นไม่เข้ามาแทรกเหตุการณ์ ไม่คุณก็คือน่าจะต้องฆ่ากันตายไปข้างหนึ่งแน่ๆ เพราะฉันเห็นตอนที่คือน่าล้มลงไปนั้น เขาคว้าปืนขึ้นมาแล้ว”

“คุณก็คิดอะไรมากเกินไปกว่าเหตุ คือน่าคงไม่คิดจะยิงผมหรอก นอกจากอย่างมาก็เอาปืนขู่ผมไว้เท่านั้น จริงไหมคือน่า?”

ประโยคหลัง เขาหันมาถาม พ.อ. ลาร์รี่ คือน่า

นายนั้นยิ้มไม่สนิทนัก ตอบอ้อมอ้อมแต่ก็ออกมาจากใจจริงๆว่า

“ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ตอนนั้นยอมรับว่าลืมหูลืมตา หนีไปหมด ขอขอบคุณสวรรค์ ที่คุณเตะปิ่นในมือผมหลุดไปได้เสียก่อน เอาละ เราอย่าไปพูดถึงเรื่องที่ผ่านมาแล้วนั้นเลย มันไม่มีประโยชน์อะไรสักนิด ผมยอมรับแล้วว่าผมผิดเอง”

“ดีมาก...”

ดร. สแตนลีย์กล่าวดังๆ ขึ้นกับทุกคน

“ผมขอรับรองกับฝ่ายคุณทุกคนว่า คือเป็นคนมีเหตุผล และมีน้ำใจนักกีฬาคนหนึ่งเหมือนกัน แต่บางขณะ เขาเป็นคนโผงผาง เจ้าโทสะ และมักจะชอบการชกต่อยใช้กำลังอยู่เป็นนิสัย มันมาจากสิ่งแวดล้อมในอาชีพทหารผ่านศึกหนักมาแล้วอย่างเขาว่าแต่รพินทร์เถอะ คุณเคลียร์หรือยัง?”

“ผมเคลียร์มากครับ ถ้าไม่เคลียร์ ผมก็ปล่อยให้ช่างตัวนั้นนึกคิดเป็นชิ้นไปแล้ว และผมก็มีเหตุผลที่พวกคุณจะมาโทษผมไม่ได้ด้วยว่า เหตุใดผมจึงช่วยไว้ไม่ทัน เพราะขณะที่ปะทะกันชุลมุนอยู่นั้น ปิ่นผมหลุดจากมือหายไปไหนก็ไม่ทราบ แต่ โชคดีที่ผมคว้าปิ่นจากบุญคำได้ และวิ่งตามไปอย่างหวุดหวิด”

หัวหน้าคณะพยักหน้าซ้ำๆ

“หวังว่าทั้งสองคนไม่มีอะไรกันแน่ นะ การกินแหนงแคลงใจ หรือการคิดระแวงเกลียดชังกันอยู่ในส่วนลึก มันจะเป็นอันตรายมาก ในการเดินทางครั้งนี้ นี่คือข้อที่ผมห่วงที่สุด”

สำหรับผม พิสูจน์ได้แล้วว่าไม่มีอะไร ไม่งั้นผมคงไม่พยายามช่วยชีวิตไว้ ในขณะที่เกิดปะทะกันอยู่หยกๆ เลิกห่วงได้”

“แล้วคือล่ะ เรามาทำความเข้าใจและพูดกันเสียให้เคลียร์เดี๋ยวนี้เลย ต่อหน้าฉัน”

นายผมทรงลานบิน หัวเราะออกมาได้เป็นครั้งแรก ตบไหล่รพิnth และพูดอย่างลูกผู้ชายว่า

“เกรทแมน!...ผมนับถือน้ำใจคุณจริงๆ ฝีมือนะไม่สำคัญเท่าไรหรอก แต่น้ำใจเป็นสิ่งสำคัญที่สุด คุณชนะใจผม ขอให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเช้าวันนี้ เป็นเหตุการณ์ที่เราเข้าถึงน้ำใจซึ่งกันและกันเถอะนะ และผมถือว่าคุณมีบุญคุณต่อชีวิต เราจะไม่คบกันเพียงแค่ระหว่างร่วมงานครั้งนี้ ต่อไปข้างหน้า หากเรารอดตายกลับคืนไปสู่โลกภายนอกได้ จงถือเสียว่าคิธคือเพื่อนแท้ของคุณคนหนึ่ง ส่วนผมก็จะถือว่า คุณเป็นเพื่อนแท้ของผมเหมือนกัน...”

กล่าวพลางเขาหันไปยังพวกพ้องทุกคน

“โปรดเลิกห่วงได้ ต่อไปนี้ ระหว่างฉันกับรพิnth จะไม่มีเรื่องปิ่นเกลียวใดๆ กันอีกทั้งสิ้น”

วาทะที่ประกาศโผงผางออกมานั้น ฟังได้ว่าปราศจากเลศนัยใดๆ ทั้งสิ้น

ดร.สแตนลีย์ คริส เบล และเชิดวุธ พากันถอนใจออกมาอย่างโล่งอก คริสผู้เห็นเหตุการณ์หวาดเสียวระหว่างสองชายเป่าลมออกจากปาก เหลือบตามองขึ้นด้านบนบนเพดาน

“ขอบคุณพระเจ้า ใต้เรื่องแบบนี้ ฉันเป็นห่วงมาแต่แรกแล้ว พรานนำทางก็หยิ่งยโสถือตัว ส่วนคนของเราคนหนึ่ง ก็ลูแก่อ่านาจ วางเชื่องตลอดเวลา แบบนี้ไม่ช้าก็เร็ว เป็นได้เกิดเรื่องกันแน่ มาเกิดเหตุการณ์ที่ทำให้เข้าใจซึ่งกันและกันได้เสียแบบนี้ ก็ดีแล้ว”

“รพินทร์ ผมเพิ่งจะได้ทราบจากครีส์ว่า พวกผม 5 คนทางคุณได้จัดพรานคุ้มกันประกบตัวไว้แล้วคนละคนไม่ใช่หรือ?”

หัวหน้าคณะถามขึ้น

“ครับ! เป็นความผิดของผมเอง ที่ไม่ได้บอกพวกคุณเสียแต่แรก เลยทำให้เกิดความเข้าใจผิดขึ้น”

“ถ้างั้น คุณเรียกคนของคุณทั้ง 4 เข้ามาพบผมหน่อยซิ เราจะได้ทำความเข้าใจกันเสียให้ถูกต้องเสียที”

นั่นเป็นคำสั่งของ ดร.สแตนลีย์ ซึ่งพยายามจะคลี่คลายทุกสิ่งทุกอย่างไปในทางดีงาม อันเป็นคุณลักษณะที่ถูกต้องของการเป็นหัวหน้ากลุ่ม

ขณะนั้น ตาบซึ่งเป็นหัวหน้าชุดลูกหาบเดินเฉียดเข้ามาใกล้ จอมพรานดีดมือเรียกและสั่งให้ไปตามลูกน้องเขาทั้งสี่คนเข้ามา

เกิด เส่ย จัน และบุญคำ พากันปรากฏกายขึ้นบริเวณที่กลุ่มนายจ้างนั่งกันอยู่ สีหน้าไม่สบายใจนัก โดยเฉพาะบุญคำพอมาถึง ดร.สแตนลีย์หัวเราะว่าแสดงอารมณ์ดี โบกมือบอกมาด้วยภาษาไทยว่า

“เฮ้า พวกเรา นั่งลงๆ มีเรื่องจะปรึกษาหารือกันหน่อยเรื่องดี ไม่ใช่เรื่องร้ายหรอก”

ทั้งหมดทรุดกายลงนั่งขัดสมาธิ ดร.สแตนลีย์ยิ้มละไมถอดซิการ์ออกจากปาก

“ไหนลองบอกซิ พวกเราคนไหนได้รับหน้าที่จากพรานใหญ่ให้คอยคุ้มกันพวกฉันบ้าง จะได้รู้กันไว้ และจับคู่ได้ถูก”

คำพูดนั้น อ่อนโยน เต็มไปด้วยหลักของจิตวิทยา

“ผมถูกสั่งให้คอยดูแลนายห้างผมเกรียนนั่นแหละ”

เสียเป็นคนบอกคนแรก ในขณะที่พวกนั้นยังอึ้งกันอยู่ครู

“เราล่ะ?”

เบลถามโดยเร็ว ชีมือมาที่เกิด

“ผมคู่กับนายทหาร”

เกิดตอบเบา ๆ

“แล้วฉัน ใครเป็นคนคอยดูแล?”

หมอเบลเลิกคิ้ว ชีที่ตัวเอง ทำตาตีนมองไปยังบุญคำกับ
ฉัน

“ผม!”

ฉันชีที่ตัวเอง ตอบสั้นที่สุด หล่อนทำหน้าหงนเล็กน้อย
เอียงคอ

“อ้าว! แล้วเมื่อตอนฉันไปอาบน้ำ?”

“นายแหม่มผมแดง ไปอาบกับนายห้างผมเกรียน แต่ผมก็ไปคอยดูแลอยู่ห่าง ๆ ผมเห็นข้างตัวนั้นก่อนแล้ว มันยืนอยู่เหนือฝัก ห้วยฟากชะโน้น ฟิงตันไม้หลับ ขาหลังมีรอยถูกเสือกัด ผมเตือนพี่คำแล้ว ว่ามีข้างเจ็บอยู่ใกล้ ๆ มันจะไม่วิ่งลงมาเลย ถ้าไปอาบน้ำกันเจียบ ๆ แต่ฉันมันตกใจเสียงปิ่น และเป็นข้างเจ็บ...ข้างดูร้าย”

การเรียกมาสอบกันซึ่ง ๆ หน้าเป็นรายตัวไป ทำให้ฝ่ายนายจ้างมีความเข้าใจที่กระจ่างขึ้น

สามคนมีคู่ประกบคุ้มกันไปหมดแล้ว คราวนี้เหลือคริสกับดร.สแตนลีย์อันเป็นฝ่ายนายจ้าง และบุญคำกับรพินทร์ ของฝ่ายลูกจ้าง ทุกคนมองจับมาที่บุคคลทั้งสองเป็นตาเดียว

“ถ้าจั้น คนแก่ที่สุดนั้น ก็ได้รับหน้าที่จากคุณให้คอยดูแลคริสติน่า ใช่ไหม?”

หัวหน้าคั้นหาระเบิดนิวเคลียร์ถามมาทางรพินทร์ ในระหว่างที่บุญคำนั่งมองดูกึ่งไม้เฉย

“ครับ! ผมมอบหน้าที่ดูแลคริสให้กับบุญคำ ก็สาเหตุนี้แหละที่ทำให้คือ ซึ่งย่องตามไปที่หลังเข้าใจผิด นึกว่าบุญคำมีเจตนาสกปรกอะไร ทั้งๆ ที่แกไปรักษาความปลอดภัยให้ คริสไปอาบน้ำคนเดียว ผมเตือนย้าแล้วย้าอีก ก่อนการออกเดินทางว่า ก่อนที่ใครจะออกจากแคมป์ไปไหน แม้จะเห็นว่าไกลเพียงใดก็ตาม ควรจะบอกให้ฝ่ายผมรู้ไว้บ้าง จะได้รู้ทิศทางและคุ้มครองได้ทันการ เพราะป่าที่เราบ้ายหน้ามานี้ มันอันตรายทุกฝีก้าวย่าง แต่พวกท่านก็ประมาทกัน ต้องมาพบเห็นกับตาตัวเองอย่างนี้แหละ ถึงจะรู้ว่าผมพูดไว้จริงไหม นี่เพียงเดินมาได้นิดเดียว ค้างอีก 1 คืนเท่านั้น ถ้ายังไกลลี้กออกไป ก็ยิ่งอันตรายเพิ่มขึ้นมาทุกที บางที่เราอาจแยกกันนอนเกะกะตามอรัยาศัยอย่างขณะนี้ไม่ได้อีกแล้ว นอกจากทุกคนจะต้องเข้านอนรวมกันทั้งหมด โดยก่อไฟไว้ด้านนอก หรือบางขณะก็จะต้องจัดรูปการนอนแบบที่หันศีรษะเข้าหากันเป็นวงกลม หันปลายเท้าออกป่า แล้วการที่ผมจัดให้คณะนายจ้างทุกคน มีพรานประจำตัวคอยทำหน้าที่ดูแลโดยเฉพาะนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่า คนอื่นๆ จะหมดหน้าที่ไป ทุกคนมีหน้าที่เหมือนกันหมด คือให้

คณะของพวกคุณปลอดภัยที่สุด เท่าที่จะทำได้ แต่การจัดคู่ไว้
นั้นก็เพื่อให้ทางฝ่ายผมรู้หน้าที่ว่า เมื่อเกิดเวลาวิกฤตการณ์ขึ้น
ซึ่งอาจมาในรูปต่างๆ ที่เรายังทำนายไม่ถูก จากภัยธรรมชาติก็
ดี หรือภัยจากสัตว์ป่าก็ดี บางทีคณะของเราทั้งหมด อาจจะต้อง
แตกหนี หรือแยกย้ายกันหลบภัยอย่างกะทันหัน พรานที่
ได้กำหนดให้ประกบตัวแต่ละบุคคลไปนี้ จะได้ไม่ต้องคำนึงถึง
คนอื่นใดทั้งสิ้น ให้คอยคุมใกล้ชิดเฉพาะเจ้านายของตนโดย
เฉพาะเท่านั้น ซึ่งจะเป็นวิธีที่ไว้วางใจได้มากที่สุด หรือถ้าเกิด
การสงสัยอยากจะซักถามอะไร ระหว่างการเดินทาง พวกคุณ
ก็จะได้มีโอกาสพูดคุย หรือซักถามพรานประจำตัวไว้ ซึ่งเขาก็
ยินดีที่จะให้ความกระจ่าง เพราะทั้งหมดจะมาคอยถามผมอยู่
ตลอดเวลาอย่างไม่ได้ เนื่องจากผมมีหน้าที่ในการนำทางรุดหน้า
ไปประการเดียว และผมก็ไม่ชอบตอบคำถามโดยไม่จำเป็น”

รพินทร์อธิบายให้คณะนายจ้างฟังเพื่อให้เข้าใจและหมด
สงสัยเสียที

ทั้งหมดพยักหน้าซ้ำๆ อย่างเพิ่งเข้าใจ ดร.สแตนลีย์ยก
มือขึ้นลูบปลายคาง

“ดีมาก...ดี...เป็นความรอบคอบของคุณจริงๆ แต่เสียตายน่าจะบอกให้ฝ่ายเรารู้ตัวก่อนบ้าง แต่ที่คุณก็ไม่ได้บอกไว้เลยว่าตระเตรียมแผนอะไรไว้บ้าง แล้วตัวผมละ ไม่มีใครคอยให้การดูแลบ้างเลยหรือ”

“คุณเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดในขณะนี้ ท่านดีอกเตอร์...”

สุภาพบุรุษไฟรเน้นเสียงชัดเจน

“เพราะฉะนั้นหน้าที่ดูแลความปลอดภัยของคุณก็คือ ตัว

ผมเอง นายรพินทร์ ไพรวลย์คนนี้ โปรดอย่านึกว่าจะไม่มีใคร
คุ้มกันคุณ”

สแตนลีย์มองเขาด้วยตาใส ยิ้มชนิดหนึ่ง

“อ้อ! ขอขอบคุณ ต่อไปนี้ก็จะเป็นที่เข้าใจทางฝ่ายผมละ
ว่าใครจะเป็นพี่เลี้ยงใครในบรรดาพวกผมทั้งหมด”

“ถ้าคุณไม่พอใจ จะสั่งให้มีการสับเปลี่ยนตัวกันอย่างไร
ก็ได้ อย่างคริสกับเบล เป็นสุภาพสตรีผมก็จัดพรานอาวูโส มือ
ดีของผมสองคนให้ประกบตัวไว้ และผมขอรับรองได้ว่า ทั้งจัน
และบุญคำไม่เคยเป็นอันตรายต่อนายจ้างผู้หญิงคนไหน แม้จะ
หลงป่าอยู่ด้วยกัน สำหรับคุณเชิดวุธกับคิธ เป็นชายฉกรรจ์ เคย
เดินป่ากันมาบ้างแล้ว ผมก็เพียงแต่จัดเด็กหนุ่มสองคนนี้ไว้เป็น
เพื่อน อย่างน้อยช่วยนำทางในเวลาหลงก็还好 เพราะเหตุการณ์
ในป่ามันไม่แน่ว่าพวกเราจะพลัดพรากจากกันเมื่อไหร่ ด้วยภัย
ที่จู่โจมมาอย่างกะทันหันทุกชนิดเช่นที่บอกแล้ว”

หัวหน้าคณะคราวนี้มีอยู่ในลำคอ และมองไปยังพรรค
พวกทุกคน

“เหตุผลของรพินทร์ดี มีใครจะคัดค้านหรือคิดจะเปลี่ยน
ตัวกันบ้างไหม โดยเฉพาะคริสกับเบล?”

สองสาวผมทอง กับผมแดง มองหน้ากันแล้วยิ้มจากนั้น
ต่างก็เปลี่ยนสายตาไปยังจันและบุญคำ

“ถ้าฉันจะขอเปลี่ยน ฉันก็ขอเปลี่ยนกับคริสเท่านั้น คือ
ให้จันไปเฝ้าคริสแทนเสีย ส่วนฉันขอบุญคำเอาไว้อย่างไร”

“ทำไม?”

เชิดวุธถามขึ้นอย่างประหลาดใจ

“ฉันชอบให้พรานคุ้มกันเผ้าฉันใกล้ๆ ตอนที่ฉันอาบน้ำ จันทิ่งฉันห่างไกลเกินไป จนทำให้รู้สึกว่าคุณสมบัติไม่มี ลู ให้ฉันอาบน้ำอยู่ในลำห้วย และให้บุญคำแอบดูอยู่หลังก้อนหิน ห่างสัก 2-3 วาไม่ได้”

คำพูดแบบหน้าตายของเบลทำให้ทุกคนหัวเราะกัน ขึ้น โดยไม่ต้องนัดแนะ แม้กระทั่งรพินทร์เอง ผู้กักริมฝีปาก กลั้นหัวเราะเต็มที่ อาศัยที่เบลพูดภาษาไทย พวกพรานพื้นเมืองทุกคนจึงฟังออก

บุญคำนั้น อายจนแทบจะแทรกแผ่นดิน แต่วางหน้าเฉย ทำเป็นไม่รู้เรื่อง เบลหันมาทางคริส สะกิดแขน

“แลกกันไหม ฉันเอาตัวตัวเอง เธอเอาฉันไป”

ตรงข้ามกับที่ทุกคน แม้แต่รพินทร์คิดไว้ เพราะแม่ผม ทองสั้นหัว บอกเสียงหนักๆ ว่า

“โน! ฉันชอบตาแก่สัปดนคนนี้ แกชุกชชชีเล่นแต่น่าไว้วางใจได้มากที่สุด เพราะฉะนั้นฉันไม่ยอมแลก!”

แล้วคริสติน่า ก็หันไปยิ้มกับบุญคำ บอกว่า

“ไม่มีการเปลี่ยนตัวเปลี่ยนหน้าที่ พรานใหญ่เขาจัดไว้ดีแล้ว บุญคำก็เป็นพรานประจำตัวฉันต่อไป”

ตาเฒ่าหัวเราะหึๆ ในลำคอ เคี้ยวใบกระท่อมที่อมไว้ในปาก

“ก็ตามแต่ใจเหอะ นายเหม่ม บุญคำน่าจะยังงี้ก็ได้ทั้งนั้น สำคัญว่าเวลาไปเผ้านายเหม่มอยู่แล้วนายห้างผมเกรียนตามไป เขกบาลบุญคำอย่างที่ว่าแล้วนั้นนะ บุญคำชักอยากจะลาออกจากหน้าที่นี้เสียแล้ว”

คริสปิดปากหัวเราะ หน้าเป็นสีชมพู

“รับรองว่าต่อไปนี่คงไม่มีอีกแล้ว”

พลาท่อนก็หันไปทางคิธ บอกว่า

“เธอควรจะได้รับผิด ไม่เฉพาะแต่รพินทร์เท่านั้นนะคิธ แต่ต้องรับผิดชอบที่ทำกับตาแก่คนนี้ด้วย เธอควรจะต้องขอโทษแก่เสีย เพราะฉันเห็นเธอทำร้ายแก ก่อนที่รพินทร์จะไต่ถามออกมาชัดเจน ขอโทษกันเสียต่อหน้าที่นี่แหละ บรรยาภาศความเข้าใจผิดทั้งหลายมันจะได้ดีขึ้น”

“ถูกต้อง คิธ นายควรขอโทษตาเต๋มานี้เสียด้วย เห็นว่า ตบแก่เสียเลือดกลบปากไปเหมือนกันไม่ใช่หรือ?”

หัวหน้าคณะเสริมมาปนหัวเราะ...

โดยไม่มีอาการเย่อหยิ่งถือดีอะไรอีกทั้งสิ้น ลาร์รี่ คิธ ขยับตัวเข้าไปนั่งตรงหน้าบุญคำ ตบเข้าแกเบาๆ พร้อมกับหัวเราะพูดไทยกระต่อนกระแท่นว่า

“ฉาน...ขอ...โทษ บุญคำ จริงๆ ซอร์รี่!”

“แตงกิว...ซอร์รี่...บ่เป็นหยิ่งดอก เรื่องเล็ก นายห้าง”

บุญคำยิ้มแฉ่งๆ พูดภาษาฝรั่งตามวิธีของแกอย่างแคล่วคล่อง

“ไอ โน ทำ กับยู อย่างนั้นอีก รับรองจริงๆ”

“โอเค ซิกาเร็ต ฟุตแพด ฟิฟไฟว์...ไม่เป็นไร ถ้ายูทำกะไออีก ไอ้ไฮกๆ มันขบหัวยู ไอจะไม่ช่วยเลยปล่อยให้ถูกคาบเอาไปแตกแน่ๆ รับรองจริงๆ”

คิธทำหน้าปูเลียน หันมาทางคริสติน่า ที่กลืนหัวเราะอกระเพื่อมอยู่

“เฮ้! คริส, ว๊อท ดีด ฮี เซย์?”

“โอ ไมเซ โอเดินตรงๆ”

ตาเต๋มาตอบอย่างรวดเร็ว พลอยให้ทุกคนหัวเราะกันทั้งวง คริสแปลข้อความให้คิธเข้าใจ พร้อมกับหัวเราะตัวเองไปพลาง นายทหารอเมริกันจึงรู้เรื่อง พยักหน้าหงิกๆ คราวนี้พูดอังกฤษผ่านคริสผู้เป็นล่ามว่า

“บอกเขาว่าความจริงแล้วเขาเป็นคนมีอารมณ์ดีมากและมีใจเป็นนักสู้แม้จะอายุมากแล้วและรูปร่างเล็กนิดเดียว ขออย่าให้เขาถือสาหาความฉันทอีกต่อไป คนอย่างฉัน เป็นลูกผู้ชายพอเมื่อผิดก็ยอมรับผิด เราจงมารักกันดีกว่า”

คริสตีน่าแปลไทยอย่างแคล่วคล่องให้บุญคำทราบ ตาพรานเต๋มาอารมณ์ดีขึ้นมากเริ่มหัวเราะแบบหน้าเป็นตามเคยหันไปบอกคริสตีน่าว่า

“บอกนายห้างว่าบุญคำไม่โกรธหรอก นึกว่าล้อกันเล่นก็แล้วกัน ว่าแต่นายแหม่มผมทองเถอะ เวลาไปอาบน้ำอีก จะยอมให้บุญคำเฝ้าหรือ บุญคำไม่ได้แอบดูนายแหม่มแก้ผ้าอาบน้ำหรอก แต่คอยดูรอบๆ ตัวนายแหม่ม ตรงแถวลำธารน้ำนั้น เพราะถ้าไม่ดูแล้วจะมองเห็นอะไรได้ยังไง ประเดี๋ยวงูเงี้ยวเขี้ยวขอมันเลื้อยมาเล่นงานนายแหม่ม บุญคำมัวแต่นั่งหลับอยู่ ก็ช่วยไม่ทันเท่านั้น”

“เด็ด! ให้มันได้ยังงี้ซิลุงคำ ไม่เสียแรงเป็นลูกศิษย์เอกของรพินทร์!”

เชิดวุธร้องบอกมาเบาๆ อย่างชอบอกชอบใจ คริสหน้า

เป็นสีชมพูระเรื่ออยู่เช่นนั้น สลักผมยาวไปทางด้านหลัง เมื่อ
ปอยหนึ่งปลิวลงมาเคลียที่หน้าผากนูนงามเหนือคิ้ว

“ตกลง! แล้วคราวหลังไม่ต้องไปแอบซุ่มตัวอยู่อย่างนั้น
 หรอก ยืนหรือนั่งเฝ้าฉันโดยเปิดเผยเลย บางทีฉันอาจให้ช่วย
 หยิบเสื้อผ้าส่งให้ด้วย”

บุญคำยิ้มยิงฟัน ไม่ตอบว่าอะไร แต่เชิดรูปบอกมาว่า

“ถ้างั้น ผมขอสมัครเป็นลูกน้องบุญคำด้วยคนนะ คริส
สองตา ดีกว่าตาเดียว เพราะอันตรายในป่ามันมาได้ทุกทิศทุก
ทาง”

หล่อนหันขวับไปจ้องหน้า ทำตาเขียว

“เฉพาะบุญคำ ซึ่งเป็นพรานพี่เลี้ยงประจำตัวเท่านั้น ถ้า
มีใครอื่นร่วมอยู่ด้วย ฉันยิงลูกนัยน์ตาแตกเลย ไม่ว่าใครทั้งนั้น
ต่อให้พรานใหญ่คนนั้นก็ตาม”

“อ้าว! แล้วกัน ฮี...”

นายทหารหนุ่มคราง เกาต้นคอกรากๆ คิธหันไปมอง
ทางพรานเด็กหนุ่มคือเจ้าเสียที่ประกบคู่ด้วย แล้วพูดกับหัวหน้า
คณะเบาๆ ว่า

“บ๊อบ!ฉันขอเปลี่ยนพรานประจำตัวเด็กหนุ่มคนนี้ได้ไหม
ไม่ใช่ฉันรังเกียจหรือ ‘ไม่ไว้วางใจ’ เขาหรอก แต่ทุกคนรู้ดีอยู่
แล้วว่า ในขณะนี้ของเราฉันพูดไทยแย่กว่าเพื่อน เส่ยพูดอังกฤษ
ไม่ได้...”

“แล้วแกจะเอาอย่างไร ทุกคนในกลุ่มพรานพื้นเมืองก็พูด
อังกฤษไม่ได้ทั้งนั้น นอกจากพรานใหญ่คนเดียว”

“ตัวนายเองก็พูดไทยได้ดี แกแลกรพินทร์ ให้มาเป็น

พี่เลี้ยงประจำตัวฉันเถอะ ส่วนแกเอาเด็กคนนี้ไปเพราะประเดี๋ยว
เกิดแยกคู่หลงปากกันขึ้น ฉันก็ไม่รู้จะส่งภาษาพูดกับเด็กคนนี้ได้
ยังไ้ เห็นใจเถอะ”

“สำหรับฉันนะไม่เป็นไรหรอก ใครก็ได้ แต่แกควรจะถาม
ความสมัครใจของรพินทร์ด้วย”

หัวหน้าคณะว่า พร้อมกับมองไปทางจอมพรานเหมือน
จะขอความเห็น

“ตกลงครับ! ผมจับคู่กับคิธเอง ให้เส่ยคอยรับใช้ดูแล
ท่านด็อกเตอร์แทน”

พรานใหญ่รับปากอย่างง่ายดายแล้วหันไปบอกความกับ
พรานหนุ่มของเขา เพื่อเปลี่ยนหน้าที่กัน เส่ยพยักหน้า พลา
หัวเราะ

“ดีเหมือนกัน นาย...เพราะเส่ยพูดฝรั่งไม่เก่ง-ไม่เหมือน
ลุงคำ ให้เส่ยไปรับใช้นายห้างใหญ่ดีกว่ารับใช้นายห้างหัวเกเรียน
ประเดี๋ยวพูดกันเมื่อยมือแย่”

เป็นอันว่าที่ประชุมหารือ ตกลงกันได้เรียบร้อยดีทุกอย่าง
ในเรื่องเปลี่ยนพรานประจำตัว ซึ่งสับกันเฉพาะคู่ของสแตนลีย์
กับคิธเท่านั้น และรพินทร์ก็รู้สึกเห็นใจในความจำเป็นนั้น คิธ
เส่ยเปรียบในคณะทุกคนของฝ่ายอเมริกันที่มาด้วย เพราะพูด
หรือฟังภาษาไทยได้แย่กว่าคนอื่น ๆ อันล้วนอยู่ในเกณฑ์แคล่ว-
คล่องทั้งสิ้น คิดแล้ว เขาก็เกิดความสงสาร และนึกชมอยู่ในใจ
ว่า คิธรอบคอบพอสมควรที่จะขอจับคู่กับเขา ส่วนเชิดวุธนั้น
เอียงหน้าเข้ามากระซิบกับเขาว่า

“มันปอดแตกแล้ว! ไ้คิธ กลัวลูกน้องคุณจะช่วยมันไม่

ได้ เวลาเสียจะปอกหนังหัว หรือช่างจะกระต๊อบ แต่เวทนามัน
เถอะรพินทร์ ต่อไปนี้มันยอมเป็นลูกน้องคุณแล้วโดยปริยาย คุณ
จะแก้ล้ำมันยังงี้ก็ได้ เอาเสียให้เด็ดเลย”

“ผมไม่เคยซ้ำเติม ผู้เสียเปรียบหรอกครับ”
เขากระซิบเบาที่สุด และเรียบที่สุด

ขณะนั้นเอง คีธก็ขอตัวกับทุกคนไปจัดการกับเครื่อง
วิทยุ รพินทร์บอกให้สแตนลีย์และเชิดวุธไปหาโอกาสอาบน้ำ
ชำระกายเสียโดยเร็วก่อนการออกเดินทาง โดยชี้ให้เห็นว่า

“อย่าหวังน้ำบ่อหน้าครับ ถ้ามีโอกาส ก็ควรจะอาบน้ำ
เอาความชุ่มชื้นไว้เสียก่อน เพื่อเป็นกำลัง เพราะวันนี้เราอาจ
ไม่มีโอกาสได้อาบน้ำได้ในตอนเย็นหรือก่อนนอน ทางนี้ ผมจะ
ให้พวกเราจัดเตรียมแพ็คของรอกอยไว้”

สองคนที่เหลือ ปฏิบัติตามคำสั่งเขาอย่างว่าง่าย ระ-
หว่างที่ทั้งหัวหน้าคณะและเชิดวุธเตรียมจะลงไปอาบหน้านั้นเอง
กะเหรี่ยงปีกับพวกลูกบ้านอีกกลุ่มใหญ่ก็พากันเดินมาเป็นขบวน
ร้องทักโหวกเหวก พวกนี้มุ่งตรงมาที่นี้เพราะได้ยินเสียงปืนสนั่น
ห้วนไหวอยู่เมื่อครูนี้นั่นเอง

พวกลูกหาบอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้นให้พวกหมู่บ้านซับบอน
ทราบ พวกนั้นจึงพากันไปดูซากช้าง พร้อมกับกลงไปอาบน้ำ
ของสแตนลีย์และเชิดวุธด้วย รพินทร์ขยับตัว แต่คีธผู้กำลังง่วน
อยู่กับเครื่องวิทยุ กวักมือเรียกเขา เอาแผนที่ออกมากาง

“ไปรตบอกเส้นทางในวันนี้ผมเหนื่อยชิ รพินทร์”

จอมพรานเอานิ้วกรีดลงไปบนแผนที่อย่างลวกๆ

“ก็อย่างที่ผมบอกไว้แล้ว เรามุ่งเหนือตลอด จุดหมายต่อไปคือโป่งน้ำร้อน หนทางจะได้ขึ้นสูงทุกขณะ โดยที่เราจะไม่รู้ตัว”

คีธพยักหน้ารับรู้ และเริ่มติดต่อกับวิทยุ โดยใช้กรอบหูฟังทันที คำพูดเป็นรหัสตัวเลขสลับไปกับอักษรย่อ รพินทร์ทำเป็นไม่สนใจอะไรนัก แต่หูคอยสดับฟังเสียงของคีธตลอดเวลา แต่ก็จับกระแสความอะไรไม่ได้ทั้งสิ้น นอกจากประโยคสุดท้าย ซึ่งเป็นคำพูดธรรมดาว่า

“ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย เราจะออกเดินทางภายในไม่เกิน 15 นาทีนี้ เลิกกัน !”

ความจริงมันก็ไม่ใช่ว่าหน้าทีอะไรของเขาที่จะต้องพยายามสืบทราบในข้อความติดต่อของคณะนายจ้างกับศูนย์บัญชาการ เพราะบุคคลที่จะค้นหรือแสวงหามืออยู่แล้ว คือ พ.ต.เชิดวุธ อันเป็นคนของฝ่ายราชการทหาร และเป็นฝ่ายเดียวกับเขา ที่มาคอยกระซิบบอกข่าวการเคลื่อนไหวทุกชนิดแก่เขาอยู่ตลอดเวลาแล้ว

บนแคมป์ของทุกชนิดแพ้เสร็จ รอคอยการกลับขึ้นมาของหัวหน้าคณะกับเชิดวุธเท่านั้น รพินทร์ตรวจสอบสภาพของไรเฟิลของเขาอีกครั้ง เพราะไม่แน่ใจตอนที่พลัดหลุดมือตกลงกับพื้น ตอนปะทะกับคีธริมธาร เชิดวุธเดินเข้ามากระแทบไหล่เขาเบาๆ

“จับกระแสความอะไรได้บ้างไหม?”

พ.ต.หนุ่มกระซิบถาม เพราะเห็นเขาอยู่ใกล้คีย์ที่สุตระ-
หว่างที่นายนั้นพูดวิทย์

“ยากครับ คุณเชิดวุธก็รู้อยู่แล้วว่า โค้ดนั้นสามารถจะตั้ง
ขึ้นเอง และเข้าใจกันเองได้ในหมู่ของผู้ใช้งานติดต่อเท่านั้น และ
มันไม่ใช่โค้ดสากลที่นักแฮกทั้งหลายจะทราบได้ เว้นไว้แต่
จะมีคู่มือคำแปลโดยเฉพาะ”

“ฮือม จริง...แต่อย่างที่ผมบอกกับคุณไปแล้ว อเมริกัน
ทั้งสี่คนไม่เฉพาะคือเท่านั้น จะต้องสามารถใช้โค้ดเหล่านี้ติดต่อ
กับ ‘สถานีย่อย’ ได้ทุกคน อย่างอื่นเรายังไม่จำเป็นนัก แต่ที่
ควรระวังในลำดับแรกๆ นี่ก็คือ มันแทนรหัสตัวคุณ และผมว่า
อย่างไร นอกจากพวกเดียวกันเองที่ใช้แทนว่า ภูต 1 ถึง 4 ยิ่ง
กว่านั้น ผมยังไม่แน่ใจว่า พรานพื้นเมือง และพวกลูกหาบทุก
คน ก็จะต้องมีรหัสแทนตัว สำหรับการรายงานไปยังสถานีย่อย
ทั้งหมดนั้นแหละ เรียกว่าคณะทั้งหมด รวมทั้งการเคลื่อนไหว
จะไปปรากฏเด่นชัดอยู่บนแผนที่ของสถานีย่อย ที่คอยควบคุม
อยู่อย่างละเอียดทีเดียว มันเป็น ‘ตา’ จากเบื้องบนที่จะมองเห็น
การเคลื่อนไหวทั้งคณะ โดยอาศัยวิทย์ติดต่อนั้น ระยะนี้คงจะ
เป็นระยะที่สถานีย่อยเพียงแค่คอยสับตลับรับฟังรับทราบเท่านั้น
ต่อไปความเห็นหรือคำแนะนำ ตลอดจนคำสั่งก็จะมีลงมา ซึ่ง
พวกนี้จะต้องปฏิบัติตาม”

รพินทร์ฟังเฉยๆ ไม่แสดงความเห็นอะไร เขาขมวดคิ้ว
เล็กน้อย เมื่อพิจารณาเห็นรอยบินนิตหนึ่ง ปรากฏขาวเว่อ
อยู่ตรงปลายลำกล้องปืนไรเฟิลจากฉนวนดำด้านนอก รีบเอา
ขึ้นมาดูบล่าพิจารณาดูอย่างเสียดาย มันคงจะเกิดขึ้น ขณะที่

ไรเฟิลกระเด็นหลุดมือไปกระทบกับแง่ของโชดหินตอนปะทะกับคิธ

เชิดวุธคงกระชับต่อไปว่า

“ผู้หญิงสองคนนั้น อาจจะช่วยให้เรารู้รหัสประจำตัวของเขาได้เร็วขึ้น ถ้าหากเราจะใช้วิธีหลอกถามโดยไม่ให้รู้ตัว”

“คุณวุธลองดูซิครับ”

“ผมคิดว่าคุณคงจะง่ายกว่าผมนะ เพราะทั้งสองคนให้ความสนใจและศรัทธาคุณอยู่เต็มที่แล้ว สำหรับผมนะ ให้รูตชิปกางเกงของเจ้าหล่อน หรือให้ปลดขอบราเซี่ยก็ยิ่งง่ายกว่า”

“โปรดย้ายโยนหน้าที่นั้นมาให้แก่ผมเลยครับ เพราะผมก็ไม่สนใจในวิทยุนี้แล้ว เขาจะสั่งการกันอย่างไร หรือจะแนะนำกันอย่างไรก็เป็นเรื่องของพวกเขา ผมมีหน้าที่นำทางอย่างเดียวเท่านั้น”

“จำที่คุณพ่อผมพูดในคืนนั้นได้ไหม...เราไม่ต้องการที่จะสอดรู้สอดเห็น หรือยุ่งอะไรรักกับพวกเขาโดยไม่จำเป็น...แต่บางทีมันก็จำเป็นมากเหมือนกัน เกี่ยวกับสวัสดิภาพความปลอดภัยของพวกเราคนไทย อันอยู่ในฐานะลูกจ้างเขาทั้งหมดเหล่านี้เราจะเชื่อได้แน่อย่างไรว่า คำสั่งจากแหล่งสูงสุดของเขา จะบงการลงมาให้ทั้งสี่คนนี้กำจัดพวกเราทั้งหมดเมื่อไหร่”

จอมพรานยิ้ม

“วางใจเถิดครับ คำสั่งนั้น ถ้าจะมีอยู่ในแผน ก็คงไม่ก่อนหน้าที่เราจะค้นพบนิวเคลียร์ลูกนั้นและมีการกู้คืนได้สำเร็จแล้ว ส่วนไ้การที่จะค้นพบ หรือไม่พบนั้น มันอยู่ในกำมือของ

ผม ไม่ใช่กำมือของพวกเขา...เป็นยังไงครับ เมื่อคืนนี้เห็นตาคำ
เดินคุยไปกับคุณ ตาเฒ่านั้นเลี่ยมสอนอะไรคุณ?”

เขาเปลี่ยนเรื่องอย่างกะทันหัน ทำเอาเชิดวุธเกือบสะดุ้ง
ยี้มแห้ง ๆ

“ป่าว!...”

“อย่าไปเชื่อหรือมั่วสุมอะไรกับแก่มาก ๆ นะครับ บุญคำ
เป็นคนเฮี้ยน ๆ อยู่ กะล่อนไปทั้งตัว เห็นแก่ ๆ งั้นเถอะ สำหรับ
ในเรื่องเชิงพราวนละก็ไว้วางใจได้ แต่ให้ระวังแกจะยุยงอะไรคุณ
ออกนอกกลุ่มนอกทาง”

เชิดวุธเดินหนีเขาไปเสีย รพินทร์ตรวจสอบกลไกปืน
อยู่อีตใจหนึ่ง โดยเฉพาะลูกเลื่อน ห้ามไก และเข็มแทงชนวน
เมื่อพบว่ามันปกติเรียบร้อยดี ยกเว้นรอยตำหนิผิวนอกตรงปลาย
ปากกระบอกปืนเล็กน้อย ก็ตบลูกเลื่อนเข้าที่เอากระสุนเข้ารัง
เพลิงและลดนก ถือเดินลงไปทางด้านอีกครั้ง แต่พอผ่านกลุ่ม
ของนายจ้างที่กำลังเตรียมตัวกันอยู่ก็ได้ยินเสียงเรียกเบา ๆ จาก
อิสซาเบล ผู้กำลังก้มตัวเอาเท้าข้างหนึ่งวางบนแ่งหินเตี้ย ๆ และ
ผูกเชือกกรองเท้าคอมเบ็ตเบาบางแบบพิเศษของหล่อนอยู่ พร้อม
ทั้งรวบชายกางเกงให้เข้าไปซ่อนอยู่ในปีกที่โผล่สูงขึ้นมาของท้อป
นั้น

“พลีล...ฮันเตอร์...”

เขาชะงัก

“มีอะไรที่ผมจะรับใช้คุณได้?”

หล่อนบ้วนปากที่ยังคาบบุหรืออยู่ไปที่กระตักน้ำสนามขนาดเล็ก ซึ่งวางอยู่บนขอนไม้ตรงหน้า

“กรุณาเอากระตักของฉันไปนั้น ยัดใส่ลงไปในปีหลังให้ฉันด้วย ฉันใส่ไม่ถนัด”

กระตักน้ำใบนั้น ตามปกติ เขาเคยเห็นหล่อนหรือพวกของหล่อน มักจะร้อยสายติดไว้ที่เข็มขัด แต่คราวนี้หล่อนต้องการจะใส่ไว้ในปี ซึ่งขึ้นมาติดหลังเรียบร้อยแล้ว ครั้งแรกเขาก็ไม่สนใจอะไรนัก คว่ากระตักและเดินอ้อมไปทางด้านหลังของหล่อน เปิดปากถูงออก ยัดกระตักใบนั้นลงไป ลักษณะของหมอบेलยังกึ่งก้มกึ่งโค้งอยู่ จึงมองเห็นว่า ที่เอวเข็มขัดด้านขวาของหล่อน บัดนี้มีปิ่นสั้นร็วลเวอร์จากซองพกชนิดชักเร็วเหน็บอยู่แทน บั้นท้ายของหล่อนกลมมนและผายกว้างน่าดูยิ่ง โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในกางเกงรัดรูป แม้เอวจะไม่เล็กก็ชวนเกินไปนัก

“ปิ่นพกสั้น เป็นสิ่งเกะกะในการเดินป่า...สู้มีดเล็กๆ สักเล่มก็ยังไม่ได้ トラバใดก็ตาม ที่คุณมีปิ่นที่มีอานุภาพเหนือกว่าติดมือหรือสะพายไหล่อยู่แล้ว”

เขาพูดลอยๆ เหมือนจะเป็นการแนะนำ

หล่อนหัวเราะ ยังคงก้มง่วนอยู่กับการผูกเชือกกรองเท้าเท่านั้น

“แต่กระตักน้ำมันหนักกว่าปิ่นพก ฉันเลยเปลี่ยนเอากระตักไปใส่ไว้ในเครื่องหลังแทน เพราะเป็นภาระที่จะต้องห้อยกระตักหนักๆ ไว้ที่เอว”

“พวกคุณนี่ผมสังเกตดูการจัดเตรียมอาวุธประจำตัวรู้สึกว่าจะเตรียมไว้สำหรับต่อสู้กับคนโดยเฉพาะทั้งนั้นนะ”

“เราไม่คิดจะไปต่อสู้กับใครเลย ของรับแจกมาเหล่านี้เป็นของติดตัวตามสเป็ค ที่เบื้องสูงเขากำหนดมาให้เท่านั้น...”

หล่อนยิ้ม ยืนตรง หันกลับเผชิญหน้าเขา

“อย่างน้อยที่สุด เอาไว้อย่างเป็นสัญญาณ เรียกพรรคพวกในเวลาหลงป่า ก็ยังดีไม่ใช่รึ?”

“เป็นคำตอบที่ฉลาด...แต่ผมว่ามันจะเป็นภาระให้แก่คุณเสียมากกว่า ในการเอามาใส่ไว้ที่เอว แทนที่จะเก็บมิดชิดไว้ในเป้หลัง หรือซ่อนในช่องพกสะพายไหล่”

“คุณรู้ได้ยังไงว่าฉันใช้ช่องสะพายไหล่?”

เบลลีมตาโต จ้องหน้า

“ก็คุณรู้ได้ยังไงว่า ผมเป็นโรคมาลาเรียเรื้อรัง?”

แม่ผมแดงเป่าลมออกจากปาก

“ล้าก ล้องมันสี่นิ้ว เกะกะมาก ในการพกช่องสะพายไหล่ ปากกระบอกมันทิ่มหน้าอกฉัน ทำให้ระคายเคืองอยู่ตลอดเวลา และมักจะชุ่มเหงื่อในระหว่างเดินทาง ชี๊ก็เลยมานั่งเช็ดบ่อยๆ”

“ก็เลยใช้ช่องซักรวดอย่างที่ตำรวจใช้ในเมืองย้ายมาเหินบเอวแทน?”

“แ่จริง ๆ เขากำหนดให้มาอย่างนี้”

“ต่อไปมันจะเป็นภาระกับคุณมากกว่าที่แล้ว ในเวลาเราเดินลุยข้ามน้ำ ที่มีระดับสูงกว่าเอว ปีนพคุณจะเปียกน้ำและถ้าฝนตกก็พอกัน เพราะช่องแบบนี้ไม่ได้ปิดมิดชิดอะไรนัก ถูก

ละอองฝนเต็มที่แล้ว เขาใช้ในขณะที่นั่งรถแก่งสายตรวจของ ตำรวจบนถนนคอนกรีต ไม่ใช่เอามาใช้ในการรอนแรมในป่า”

“ถ้าฉันฉีกคุณไว้ได้ไหม?”

“เก็บไว้กับตัวคุณเองดีกว่า มันก็มีประโยชน์ดีเหมือนกัน สำหรับป้องกันตัวเองยามฉุกเฉิน ในเวลาใครจะข่มขืนคุณโดย คุณไม่เต็มใจ หรือเอาไว้อย่างห้ามมวย ถ้าหากจะมีรายการพิเศษ ขึ้นอีก อย่างเข้าวันนี้ อย่างที่คริสเคยทำ”

“คนอะไร ปากร้ายนัก! ฉันไม่ใช่คริสหรอกนะ ที่จะยิง ขึ้นฟ้าเพื่อ ‘ห้ามมวย’ แต่ถ้าจะยิงก็ยิงชมองของกลุ่มมวยเลย มัน จะได้เป็นการยุติที่รู้แล้วรู้รอดไป”

“แล้วคุณจะยิงใครในระหว่างผมกับคิธ สำหรับเหตุการณ์ เมื่อเข้านี้ ถ้าคุณเป็นคริสติน่า?”

“ก็ต้องลองคิดดูก่อน ตอบแน่นอนลงไปยังไม่ได้” หล่อน เต็มไปด้วยที่เล่นที่จริง แล้วถามว่า “เลือดกำเดาหยุดสนิทดี แล้ว?”

“หยุดแล้ว ขอบคุณอีกครั้ง...อ้อ! กรุณากลัดคัมเสื้อของคุณให้สูงกว่านั้นอีกนิด คุณไม่ได้เป็นตัวนางเอก หรือตัวโป๊ใน ภาพยนตร์ แต่เป็นผู้เชี่ยวชาญคนหนึ่งของคนะที่เดินป่าเสี่ยง ตายอย่างแท้จริง”

“มันหนักศีรษะอะไรคุณไม่ทราบในการจะมีความสบาย บ้างตามส่วนจากการแต่งกายง่าย ๆ ของฉัน อย่าลืมว่าฉันไม่ได้ เป็นทหารลูกแถวของคุณนะ”

“ถ้าฉันก็ตามใจ ผมเตือนด้วยความหวังดี ในฐานะพราน ถ้าผึ้งหรือแมลงมีพิษ มันเกิดบินพลัดเข้าไปอกเสื้อกว้าง ๆ ของ

คุณเมื่อไหร่ คุณจะเจ็บปวดแทบตื่น ต่อให้คุณเป็นแพทย์เองก็ตาม...แล้วก็อย่าลืมแพนตี้ส์ของคุณ ที่แขวนเป็นธงไว้ที่กึ่งไม้เตี้ยนั้นด้วย เก็บเสีย ประเดี๋ยวจะลืมแล้วไม่มีใส่ แถวนี้หาร้านขายเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของสตรีไม่ได้เสียด้วย”

กล่าวห้วน ๆ แค่นั้นเขาก็เดินผ่านเลยไป มาสะดุดปะหน้าเอาคริสติน่า ผู้กำลังยืนเอาผ้ารัดผมอยู่ พุดด้วยในขณะที่เดินผ่านว่า

“เมื่อไหร่ คุณยิงปืนสั้นคุณไป 1 นัด หรือกี่นัด ผมก็จำไม่ได้ ตรวดดูเสียด้วย แล้วบรรจุลูกใหม่ไว้ให้เต็มอัตรา ไม่งั้นมันจะขาดจำนวนไป”

“ฉันรอบคอบไม่น้อยไปกว่าคุณหรอกน่า คงไม่ต้องเตือนกัน”

“ตกลง ต่อไปนี้จะไม่เตือนอะไรอีก”

ปลอกลูกปืน .357 ปลอกหนึ่ง ปลิวตามหลังเขามาเฉียดศีรษะ เลยไปตกอยู่ยังทางเดินนำหน้า รพินทร์เหยียบทับผ่านไปเสีย

จอมพรานจำพรวด ๆ ตามพวกกะเหรี่ยงหมู่บ้านซับบอน และสแตนลีย์กับเชิดวุธ ลงไปยังธารน้ำอีกครั้ง ซึ่งบัดนี้มีเสียงพวกกะเหรี่ยงพูดกันแซดอยู่ฝั่งตรงข้ามบริเวณที่เขาอิงข้างป่าล้มไว้...

15

**สแดณลีย์ และเชิดวุธ คงจะอาบน้ำเรียบร้อย
แล้วและขณะนี้กำลังสวมเสื้อผ่าอยู่ริมธาร
ส่วนฝั่งตรงข้าม พวกกะเหรี่ยงขับบอนไป
มุงดูกันอยู่ที่ซากช้าง และวิจารณ์กันแซด
รพินทร์เดินตรงเข้าไปยังกิ่งสอ ซึ่งโบทมือให้เขา**

"ลงนาคานหรือ รพินทร์?"

หัวหน้าคณะกานยัม ๆ ขณะที่คาดเข็มขัด

“เปล่าหรือครับ ตามสบาย ไม่ต้องรีบร้อนอะไรนัก...”
แล้วก็หันไปทางเชิดวุธ ซึ่งกำลังใช้ผ้าขาวม้าเช็ดท้ายทอยอยู่ “ทำ
เวลากันได้ดีมากนี่ครับ...”

เขากล่าวติดต่อกันไป ขณะที่กระโดดไปตามก้อนหินที่มี
ระเกะระกะตามลำธาร อันจะเป็นหนทางนำไปสู่อีกฝากหนึ่งโดย
ไม่จำเป็นต้องลุยน้ำ

“ผมจะไปหาหรือกับกะเหรี่ยงพวกนั้นหน่อย”

“เดี๋ยว ผมกับเชิดวุธไปด้วย”

ดร. สแตนลีย์ร้องบอกแล้วชวนนายทหารแห่งกองทัพบก
ไทย ก้าวตามโชดหินไล่หลังมาโดยเร็ว ปากถามต่อไปว่า

“มีอะไรที่คุณจะไปปรึกษากับพวกนั้นหรือ?”

“ช้างมันล้มอยู่เหนือฝังบ่าห้วย ซึ่งเป็นตอนบนของสาย
น้ำที่จะไหลผ่านหมู่บ้านซับบอน ถ้าปล่อยซากทิ้งไว้เฉย ๆ มันจะ
เน่าเฟะ พอฝนตก น้ำก็จะชะสิ่งปฏิกูลจากซากช้างมาทำให้พวก
ซับบอน ซึ่งใช้น้ำอยู่บริเวณที่ต่ำลงไปลำบาก น้ำจะเหม็นเน่า
ไปหมด ผมอยากจะให้พวกเขาเกณฑ์คนในหมู่บ้านทั้งหมดมา
ช่วยกันแล่นเรือช้างไปเสียให้หมด ถึงแม้กะเหรี่ยงพวกนี้จะไม่
นิยมกินเนื้อช้างแต่พวกเขาก็กินกันได้ ถ้าจำเป็น ดีกว่าจะปล่อย
ทิ้งไว้ให้เป็นเหตุทำน้ำในธารนี้เสีย”

“คุณรอบคอบ และเอาใจใส่กับพวกชาวป่าชาวเขาเหล่านี้
ดีเหลือเกิน”

สแตนลีย์กล่าวชมอย่างใจจริง

“คนที่อาศัยอยู่ในป่านี้ทุกกลุ่ม ทุกเผ่า เปรียบเหมือนพี่
น้องของผมทั้งนั้น เขาช่วยผมในทุกอย่างที่ผมจะขอแรง ส่วน
ผมก็จะช่วยเขาในสิ่งที่จะช่วย ชีวิตในป่ามันก็ต้องพึ่งพาอาศัยกัน
แบบนี้แหละครับ”

คำตอบของรพินทร์ ทำให้หัวหน้าคณะหน้าเจื่อนลงเล็กน้อย

“ผมเสียใจที่ไม่เปิดโอกาสให้คุณช่วยเหลือพวกนี้ได้เกี่ยวกับ
เสือกินคนตัวนั้น”

“ไม่เป็นไร ผมก็เห็นใจพวกคุณเหมือนกัน ที่จะต้องรีบเดินทางเข้าสู่งานสำคัญที่เหนือกว่า”

ทั้งสามคนเข้ามาสมทบกับพวกกะเหรี่ยงจำนวน 10 กว่าคน ที่มุ่งดูรอยกระสุนและรอยบาดแผลที่ขาหลังของช้างเคราะห์ร้ายตัวนั้น อันมีรอยเลือดเป็นแผลเน่าอยู่ ส่งภาษากับพรานใหญ่อยู่พักใหญ่

“พวกนั้นว่าอะไร รพินทร์?”

เชิดวุธถาม

“พวกเขาสงสัยรอยแผลที่ขาหลังช้างตัวนี้ เข้าใจว่าอาจเป็นแมง อีทเตอร์ ตัวนั้นก็ได้ที่กัดไว้ และผมได้แนะนำเขาอย่างที่เราเรียนให้ทราบแล้ว ปัญหามันอยู่ที่ว่า พวกเขาถ้าจะเกณฑ์กันทั้งหมดบ้านเพื่อจัดการกับเนื้อช้าง ก็คงไม่เสียเวลาอะไรนัก แต่มาติดขัดที่เกลือไม่พอ เนื้อจะต้องทำเค็มและตากแห้ง ผมก็เลยบอกเขาให้ส่งคนจำนวนหนึ่งไปที่หนองน้ำแห้ง โดยถือจดหมายของผมไป คนที่นั่นจะจัดหาเกลือให้ และพวกเขาเข้าใจดีแล้ว”

หันมาอธิบายข้อความให้ฝ่ายนายจ้างเข้าใจ แล้วจอมพรานก็ส่งกระดาษแผ่นหนึ่งพับเรียบร้อย แต่ไม่ได้ใส่ซองยื่นให้กะเหรี่ยงปี อันเป็นนายบ้าน เจ้านั้นรับไปโดยดีพูดกับเขาอีกสองสามคำ

สแตนลีย์ ชวนเชิดวุธ ไปดูรอยกระสุน นัดที่ควาเจ้าสึดอตัวนั้นอีกครั้ง โดยเฉพาะรอยที่เจาะชอนไขเข้าไปทางกกหูซ้าย

ซึ่งทางเข้าเล็กนิดเดียว เลือดก็มีปรากฏไหลออกมาเล็กน้อยเท่านั้น ไม่ปรากฏร่องรอยของทางออก แสดงว่ากระสุนเจาะเข้าไปฝังอยู่บริเวณส่วนใดส่วนหนึ่งของสมองอันใหญ่โตนั้นแล้ว จู๋ปากอีกครั้ง พร้อมกับโคลงศีรษะ

“เป็นการยิงที่เฉียบขาดจริง ๆ ฝีมือของพรานอาชีพรู้ชั้นยอดทีเดียว ถ้านัดนี้ไม่สามารถจะหยุดมันได้อย่างฉับพลัน คีธคงตายแน่...ไหนคุณบอกว่าเขายิงด้วย .375 แม็กฯ ของบุญคำไม่ใช่หรือ ทำไมถึงไม่รอยออกของหัวกระสุน?”

“ผมเข้าใจว่า อาจเป็นหัวกระสุนแบบซิลเวอร์ทิป ซึ่งฉีกเปลือกเบะบานเสียก่อน คงไม่ใช่ลูกหัวแข็ง แบบฟูลแพชท์หรือ แต่จุดที่กระสุนเข้าเป็นจุดอ่อน หัวกระสุนทะลุเข้าไปถึงช่องสมอง ทำให้มันหมดความรู้สึกในทันที...เป็นยังไงครับดีดเตอร์ ฝีมือขนาดนี้ พอจะเป็นพรานนำทางให้พวกคุณอบอุ่นใจได้ บ้างไหม?”

“เกินพอ เราเลือกคนไม่ผิดแล้ว...”

ดร.สแตนลีย์พึมพำ จ้องมองดูซากอันมหึมานั้นพลางเหลือบลงมองเอ็ม 16 พับฐาน ซึ่งเป็นอาวุธคู่มือของฝ่ายตนเองทุกคนแล้วเบ้าปาก ตระหนักได้ในทันทีว่า กระสุน 5.56 มม. มันแทบจะไม่ช่วยอะไรขึ้นมาเลยในการเผชิญหน้ากับสัตว์ใหญ่ดุร้ายกลางดงทึบ เพราะมันจ่อยเหลือเกิน ทั้งสแตนลีย์และเชิดวุธพยายามช่วยกันตรวจหารอยกระสุนปืนจากคีธ ซึ่งได้ทราบมาก่อนว่ายังออกไปประมาณ 3-4 นัดก่อนหน้ารพินทร์ แต่ก็ค้นไม่พบ เข้าใจว่าคงจะถูกบริเวณที่ไม่มีความหมายนัก และบัดนี้ร่างใหญ่โตที่ทรุดหมอบอยู่บังบาดแผลเหล่านั้นไว้

เมื่อพราณใหญ่มาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ ภายหลังจากส่งการกับกะเหรี่ยงพวกนั้นเสร็จหัวหน้าคณะค้นหาวิเคสียร์ก็คว่ำซิก้าออกมาคาบไว้มวนหนึ่ง ส่งให้รพินทร์มวนหนึ่ง พุดเหมือนบ่น

“ฝ่ายวางแผนผู้กำหนดเครื่องใช้ประจำตัวของฝ่ายผมกะการณ้ผิดเสียแล้ว รพินทร์”

“ผิดยังไงครับ”

สแตนลีย์ชูปีนแบบพลร่มให้ดู

“นี่ยังไงล่ะ พวกเราไม่ได้เลือกเองหรอกนะ แต่เขาสั่งให้ใช้ปืนขนาดนี้เอง ผมไม่นึกว่ามันจะมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นในระหว่างเดินทาง ปืนที่เขาให้เรา มา เป็นแค่ปืนยังชีพเท่านั้น”

พราณใหญ่หัวเราะ

“แต่ผมว่าเหมาะแล้ว เพราะมันเบาและคล่องดี พวกคุณไม่มีความจำเป็นจะต้องใช้ปืนขนาดใหญ่ให้มีน้ำหนักมากมายเลย เพราะหน้าที่คุ้มกันเกี่ยวกับสัตว์ร้าย มันเป็นเรื่องของฝ่ายผมอยู่แล้ว”

นั่นเป็นคำตอบที่สุภาพนุ่มนวลที่สุด

“มันก็ไม่เหมาะนัก ในการที่เมื่อเกิดเรื่องชนิดนี้ขึ้น พวกเราจะต้องปล่อยให้ปาระของพวกคุณฝ่ายเดียว โดยไม่สามารถจะช่วยอะไรได้บ้างเลย เพียงแค่การเดินทางวันหนึ่ง กับอีกคืนหนึ่งเท่านั้น มันก็พิสูจน์ออกมาแล้ว ว่าเส้นทางเดินของเราเป็นสิ่งที่จะประมาทไม่ได้เลย เกี่ยวกับสัตว์ร้าย”

“ยังไม่สายเกินไปไม่ใช่หรือ ถ้าหากคุณจะติดต่อกับศูนย์บัญชาการของคุณ ในการขอเปลี่ยนอาวุธประจำมือเสียใหม่

อย่างน้อยคุณกับคิธ ก็น่าจะเปลี่ยนมาเป็นไรเฟิลล่าสัตว์แรงปะทะสูง ๆ สำหรับผู้หญิงสองคน จะให้ใช้ปืนเอ็ม 16 ตามเดิมก็ได้”

เชิดวุธแนะขึ้น ตามความจริงนั้น เป็นการหยั่งเสียงเพื่อลงถามถึงการติดต่อระหว่างอเมริกันกลุ่มนี้กับ ‘ศูนย์บัญชาการ’ ว่า สามารถจะติดต่อและส่งกำลังบำรุงหรือช่วยเหลือกันได้อย่างไรหรือไม่

สแตนลีย์หลวมตัว และคาดไปไม่ถึงเอาจริง ๆ ในกลวงของเชิดวุธ จุดซิการ์อตควัน พลาจตะแคงคอคิดอย่างสนใจในคำแนะนำนั้น แล้วรับว่า

“ฮือม เข้าที่อยู่ ผมไม่ชอบพบข้างหรือเสือโคร่งขนาดใหญ่ด้วยปืนพลร่มแบบนี้เลย ความจริงผมกับคิธก็พอจะใช้ไรเฟิลขนาดใหญ่ได้อยู่เหมือนกัน เราเคยล่าสัตว์มาบ้างแบบสมัครเล่น การถือปืนเล็กเกินไป และไม่เหมาะสมกับภูมิประเทศ มันทำให้ขวัญและกำลังใจเราไม่ดีนัก...ว่าแต่เนี่ยนะ รพินทร์ หากผมกับคิธจะเปลี่ยนปืน ควรจะเป็นขนาดไหนจึงจะเหมาะสม?”

จอมพรานมองหน้า แล้วเหลือบไปทางเชิดวุธโดยบังเอิญก็ เห็นลูกชายนายพลลอบขยิบตาให้

“สมมุติว่าคุณจะเปลี่ยนเป็น...”

เขาพูดน้ำเสียงปกติ หน้าตาย

“จะเปลี่ยนได้ยังไงเล่าครับ เราออกเดินจากจุดหมายเริ่มต้นมาตั้งวันเต็ม ๆ แล้ว”

“ไม่ยากเลย เพียงแค่วิทยุบอกศูนย์บัญชาการเท่านั้น และ

แจ้งตำแหน่งให้ทราบแน่ชัดจนกว่าเราจะบ่ายหน้าไปทางไหนโดยไปดักรอยังบริเวณที่เป็นทุ่งโล่ง ๆ สังเกตเห็นได้ง่าย ๆ สุมไฟก่อควันเป็นสัญญาณให้นักบินสังเกตเห็น คอปเตอร์จะบินมาค้นพบและส่งของที่เรากำลังต้องการได้ทันที”

เชิดวุธเป็นประกายอย่างยินดี ส่วนรพินทร์ซ่อนยิ้ม วางหน้าตายสนิทอยู่เช่นนั้น

“ถ้าเช่นนั้น ก็สุดแต่ทางด้านคุณจะตัดสินใจเกิดครับ ออกจากที่นี่ เดินตัดดงทึบไปประมาณสักไม่เกินเที่ยงวัน เราจะออกทุ่งโล่งของเนินเขาลูกหนึ่ง ตำแหน่งนั้นเราจะหยุดพักทานอาหารกลางวัน และใช้เป็นตำแหน่งให้ฝ่ายคุณเอาคอปเตอร์มาส่องของให้ก็ได้ แต่ถ้าลำบากเกินไป และทางคุณสองคนอยากได้ไรเฟิลประจำมือจริงๆ จะเปลี่ยนปืนกับพรานของผมคนใดคนหนึ่งก็ได้ ทั้งสี่คนใช้ .375 แม็กฯ ทั้งสิ้น ให้พวกเขาถือปืนของฝ่ายคุณแทน และเอาปืนของเขามาใช้สลับกันเสีย เพื่อจะได้สบายใจอุ่นใจขึ้น แต่หนทางข้างหน้านั้นผมรับรองได้ ว่าสัตว์ใหญ่อันตรายน้ำนักตัวเป็นต้นขึ้นไป เป็นสิ่งที่เราหลีกเลี่ยงยาก”

หัวหน้าคณะพยักหน้าอย่างตกลงใจทันที แม่ริมฝีปากนิดหนึ่ง และพูดกับเขาน้ำเสียงจริงจังเป็นการเป็นงานขึ้น

“ผมคิดว่า ผมกับคีธ ควรจะเบิกเครื่องใช้จำเป็นจากต้นแหล่งของเราดีกว่า พรานพื้นเมืองของคุณนั้น เป็นการเหมาะสมแล้ว ที่จะต้องมีปืนแรง ๆ สำหรับล่าสัตว์ประจำตัวเขาไว้ ถ้าเปลี่ยนเป็นของฝ่ายผมไปให้พวกเขาถือ มันก็ไม่มีประโยชน์อะไรเหมือนกัน ขอคำปรึกษากับคุณหน่อย เมื่อกี้คุณยังไม่ได้บอกผมเลย ว่าทางด้านผมจะใช้ไรเฟิลขนาดไหนดี”

“ก็สุดแต่ถนัดเถิดครับให้หัวกระสุนหนัก ๆ และแรงปะทะสูง ๆ เข้าไว้ พวกคุณเป็นอเมริกัน ซึ่งชาติของคุณก็เป็นชาติผลิตอาวุธปืนล่าสัตว์ได้ชำนาญที่สุดในโลกชาติหนึ่งอยู่แล้ว”

“ผมไม่ได้สังเกตละเอียดนัก พวกพรานของคุณทุกคนใช้ขนาดไหน?”

“ทั้งสี่กระบอก เป็น .375 เอชแอนด์เอช แม็กนัมทั้งนั้นครับ และมันก็เป็นไรเฟิลที่พวกคุณพิจารณาว่าเป็นไรเฟิลกระสุนขนาดกลาง ๆ เท่านั้น แต่ถ้าหากมือถึงใจถึง ช้าง แรด กระติง หรือควายป่า ก็ล้มไม่ยากนัก”

สแตนลีย์ มองมาที่ปืนซึ่งถืออยู่ในมือของเขา

“แล้วของตัวคุณเองล่ะ?”

แทนคำตอบพรานใหญ่ส่งไปให้หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ดร. สแตนลีย์รับไปดู แล้วผิวกายออกมาเบา ๆ ยิ้ม

“โฟร์-พีพตีเอ็ท วินฯ โมเดล 70 แอฟริกัน!...วาว! นี่มันเป็นปืนที่พวกผมทำขึ้นนี้ ทั้งกระสุน และทั้งปืน”

“พวกคุณเก่งทุกอย่างแหละครับ ไม่เก่งอยู่อย่างเดียวเท่านั้น คือหน่วยรักษาความปลอดภัย มักจะคุ้มครองชีวิตของประธานาธิบดีไว้ไม่ค่อยจะได้ อย่างน้อยในประวัติศาสตร์ของพวกคุณประธานาธิบดีก็ถูกลอบฆาตกรรมหรือยิงซึ่ง ๆ หน้า เสียชีวิตไป 3 คนแล้ว”

เชิดวุฒพูดมาโดยเร็ว ปนหัวเราะในแง่ขัน สแตนลีย์ยกไหล่ พลอยหัวเราะเลียน ๆ ไปด้วย ไม่แสดงความเห็นอะไรเกี่ยวกับคำพูดสัพยอกประโยคหลังของ พ.ต.หนุ่มแห่งทัพบกไทย

“รพินทร์ คุณใช้ปืนขนาดนี้มาตลอดเวลาหรือ?”

“เฉพาะออกเดินป่าโดยไม่รู้อนาคต เดิมผมก็ใช้เพียงแค่ .375 เท่านั้น เพิ่งจะมาใช้อาจจริงจังในการเดินทางครั้งล่าสุด ตอนบุกเทือกพระคีวะ”

“คุณได้ไรเฟิลกระบอกนี้มายังไง มีขายในตลาดปืนเมืองไทย หรือว่าสั่งตรงจากสเตท-จากโรงงาน?”

“ตลาดปืนเมืองไทย เท่าที่ผมทราบรู้สึกว่าจะไม่มีการสั่งเข้ามาวางขาย เพราะแคลิเบอร์มันออกจะเกินอัตราที่ระบุไว้ในกฎหมายเกี่ยวกับอาวุธปืนของเมืองเราไปนิด กระบอกนี้ผมได้มาจากนายจ้างกลุ่มหนึ่งที่จ้างผมนำทางไปเทือกพระคีวะในครั้งนั้น และเมืองงานสำเร็จผลลงด้วยดี ก่อนจากกัน เขามอบให้ผมไว้เป็นที่ระลึก ผมไม่เคยหยิบมันมาใช้อีกเลยนับแต่นั้น จนกระทั่งมีความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องทำหน้าที่นำทางให้แก่วกคุณนี้แหละ จึงต้องเอามันออกมาใช้อีกครั้ง”

สแตนลีย์พิจารณาดูอย่างสนใจโดยการปลดบานพับแม็กกาซีนซึ่งอยู่ใต้โครงปืนด้านล่าง ปลดปล่อยให้กระสุนที่บรรจุไว้หลุดออกมาก่อน ต่อจากนั้นก็ค่อยๆ ดึงลูกเลื่อน ลากเอากระสุนที่บรรจุพร้อมอยู่ในรังเพลิงให้กระเด็นหลุดเข้ามาอยู่ในอุ้งของมือที่คอยเตรียมรับไว้ก่อนแล้ว ส่งกระสุนทั้งหมดเหล่านั้นไปฝากให้เซ็ดวุธถือไว้ชั่วคราว ปิดบานพับแม็กกาซีน ดันลูกเลื่อนเข้าที่ และทดลองยกขึ้นประทับไหล่เล็งไปยังต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง พลางเหนียวไก ดังชะ

อาการที่อเมริกันอาวุธโสผู้นี้ปฏิบัติต่อไรเฟิลของเขา ซึ่ง

รพินทร์และเชิดวุธสังเกตดูอยู่ตลอดเวลา ก็บอกได้ทันทีว่าสแตน-
ลีย์ ‘เป็น’ และคุ้นเคยกับปืนลูกเลื่อนล่าสัตว์ระบบนี้มาก่อน

เขาทดลองวัดวาดปืนไปในท่าต่างๆ เหมือนจะหาความ
คล่องตัว ปากก็ถามต่อมาว่า

“ผมไม่คล่องนัก เกี่ยวกับปืนล่าสัตว์ใหญ่ประเภทนี้ แต่
ถ้าจำเป็น ก็เชื่อว่าพอใช้งานได้ คุณพอจะทราบรายละเอียดของ
มันไหม?”

“แม็กกาซีนบานพับ 3 นัด อีก 1 ในลำกล้อง เฉพาะ
ลำกล้อง 22 นิ้ว เกลียวหมุนควงขวา ครอบรอบในระยะ 14 นิ้ว
น้ำหนัก 8 ปอนด์ครึ่ง ถ้าจะเทียบกับเอ็ม 16 หดฐานของคุณ
ก็มากกว่ากันเพียงแค่ประมาณ 3 ปอนด์เท่านั้น เพียงแต่มัน
ยาวเกะกะไปหน่อย”

“แรงปะทะ?”

“สองตันครึ่งครึ่ง ที่ปากลำกล้อง...นี่เป็นอัตราโดยประ-
มาณ”

“จากประสบการณ์ใช้งานของคุณ ในการล่าสัตว์ใหญ่เป็น
ยังงัยบ้าง เชื่อใจได้แน่นอนหรือ?”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“ก็...พอสมควรครับ มันสุดแล้วแต่ตำแหน่งที่กระสุนจะ
เข้าเป้าหมายด้วย ถ้าที่สำคัญนัดเดียวก็ทุดในทันที ไม่ว่าข้าง
หรือแสด แต่ถ้าไม่ถูกที่สำคัญ มันก็จะเสียการทรงตัวบิดเบ่ หรือ
ล้มกลิ้งไปก่อน และพอจะช้านัดที่สองทัน”

“กับไรเฟิลแฝด กระสุนขนาดใหญ่ของอังกฤษ เทียบกัน
แล้วเป็นยังงัยบ้าง?”

“แฝดได้สองนัด และยิงซ้ำได้อย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องตั้งลูกเลื่อนให้เสียเวลา แต่น้ำหนักของไรเฟิลแฝดมันมากกว่านี้ นับตั้งแต่ขนาด .570 ขึ้นไป สำหรับผมถ้าจะให้สะดวกคล้องตัวที่สุด ควรจะเป็นลูกเลื่อนแบบนี้ดีกว่า”

“มีจุดอ่อนอะไรบ้างไหม สำหรับโมเดลนี้ ?”

“ก็ไม่มีอะไรมากไปกว่า การทำบากร่องศูนย์หลังไว้กว้างเกินไป ทำให้เล็งยิงจุดหมายขนาดเล็กละเอียดอ่อนได้ยาก ไรเฟิลที่พวกคุณทำแทบทุกยี่ห้อ ทำศูนย์เปิดติดตั้งมาจากโรงงานไม่ละเอียดนัก แต่ก็พออาศัย เพราะเป้าหมายที่เราจะยิงส่วนมากมักใหญ่โตมโหฬาร และการยิงก็ไม่ไกลนัก ไรเฟิลอเมริกันส่วนมากออกแบบมาให้ติดตั้งศูนย์กล้องแต่ศูนย์กล้องมันก็ไม่เหมาะสำหรับป่าทึบในเอเชีย เพราะนอกจากจะเพิ่มน้ำหนักให้แก่ตัวปืนและเกะกะแล้ว การเล็งยิงอย่างรวดเร็วในระยะกะทันหัน ทำได้ยากมาก ถ้าคุณจะสั่งให้หน่วยส่งกำลังบำรุงของคุณเอาปืนชนิดนี้มาให้ละก็ บอกเขาด้วยว่า ไม่จำเป็นจะต้องติดตั้งศูนย์กล้องมา ใช้ศูนย์เปิดจากโรงงานดีกว่า”

“ฮือม คุณให้อิเดียดที่ดีแก่ผมมาก...”

สแตนลีย์พึมพำ ส่งปืนคืนไปให้

“ประเดี๋ยวก่อนออกเดินทาง หรือก่อนติดต่อกับศูนย์บัญชาการ ผมกับคีธขอลองยิงปืนของคุณกระบอกนี้ดูก่อนได้ไหม?”

“อ้อ เชิญตามสบายเลยครับ ไม่มีอะไรขัดข้องสำหรับผม ก็มีข้อเสนออีกอย่างหนึ่งว่าในระหว่าง .375 เอชแอนด์เอช แม็กฯ กับ .458 วินฯ แม็กฯ คุณสองคนควรตัดสินใจเลือกเอาอย่างใด

อย่างหนึ่ง เพราะเกี่ยวกับกระสุนที่พวกเราจะใช้แทนกันได้ด้วย ถ้าไปส่งขนาดอื่นๆ นอกเหนือไปจากนี้ กระสุนก็แยกกันออกไปอีก และถ้าจำเป็นก็จะอาศัยแทนกันไม่ได้เลย”

หัวหน้าคณะยิ้มพราย ตบไหล่เขาเบา ๆ

“เป็นข้อเสนอแนะที่ดีมาก และเข้ากับหลักยุทธศาสตร์ ไม่เสียแรงที่คุณเคยเป็นนายตำรวจตระเวนชายแดนมาก่อน เกี่ยวกับการจัดกำลังอาวุธของหน่วยงาน พลรบหมู่หนึ่ง จะจำนวนสักเท่าไรก็ตาม ถ้าใช้อาวุธปืนที่กระสุนแยกกันไปคนละแบบในการเข้ารบ มันก็เหมือนกับกองโจรที่ปราศจากระเบียบและไร้สมรรถภาพ เพราะจะอาศัยกระสุนของกันและกันไม่ได้เมื่อถึงคราวกระสุนของแต่ละคนหมด เพราะฉะนั้น การจัดให้ปืนมีกระสุนขนาดเดียวกันเป็นส่วนใหญ่จึงเป็นวิธีการที่ถูกต้องเอาละ ผมกับคีธจะหารือกันอีกที ว่าเราจะขอ .375 หรือ .458 มาประจำตัว...”

พลาจ ดร. สแตนลีย์ ก็หันไปรอบๆ กล่าวต่อมาว่า

“คุณเสร็จเรียบร้อยแล้วกับพวกนี้แล้วยัง เราจะได้กลับขึ้นไปบนแคมป์กันเดี๋ยวนี้นะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ”

เขาออกเดินนำหน้าไปในทันทีนั้น ระหว่างที่ผ่านพวก
กะเหรี่ยงซับบอน ผู้ยังมุงดูอยู่ซากซ้าง ก็ร้องบอกความอะไรอีก
2-3 ประโยค

บนเส้นทางเดินกลับขึ้นมายังที่ตั้งปางพักเหนือลำห้วย
เชิดวุธถือโอกาสเดินเข้ามาชิดเขา กระชิบ

“คุณวางแผนได้เหมาะสมแล้ว รพินทร์ ประเดี๋ยวเราจะรู้ว่าพวกนี้สามารถจะติดต่อนำหน่วยส่งกำลังบำรุงมาให้ทางอากาศได้อย่างไรบ้าง และทำได้ฉับพลันรวดเร็วเพียงไหน ผมอยากจะให้คุณวางแผนต่อไป...”

“แผนยังงัยครับ?”

“พูดหวานล่อม หาทางหลอกให้ทั้งสี่คนเปลี่ยนอาวุธประจำตัวเสียให้หมด ผมบอกตรงๆ ผมไม่ชอบเลยที่พวกนี้เล่นเอ็ม 16 พับฐานเดินไปกับเรา หลอกให้หันมาใช้ไรเฟิลอย่างเราเสียรู้แล้วรู้รอดไป”

“ต้องดูท่าทีของเขาก่อนครับ ไรเฟิลที่พวกเขาต้องการอาจถูกส่งทางอากาศมาได้ทันที โดยจุดนัดพบข้างหน้า แต่ผมก็ยังไม่แน่ใจว่า ปืนรบทั้งสี่กระบอก สแตนลีย์จะส่งคืนกลับไปทางอากาศหรือเปล่า เกรงแต่เพียงว่าต่อให้ได้ไรเฟิลมาแล้ว เอ็ม 16 พับฐาน ก็ยังจะเอาติดตัวไปด้วย โดยแพ็ครวมไปกับหีบห่อสัมภาระเสียมากกว่า”

“เอาละ ประเดี๋ยวก็รู้ ว่าพวกนี้จะดำเนินการยังงัย คุณรีบจ้ำล่องหน้าขึ้นไปก่อนเถอะ ผมจะถ่วงเวลารอเดินคุยไปพร้อมกับสแตนลีย์เอง”

บนปางพัก ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยพร้อมที่จะออกเดินทางได้ทุกหีบห่อสัมภาระผูกมัดเตรียมที่จะหาบคอนเคลื่อนที่ได้ทันที ยกเว้นเครื่องวิทยุเท่านั้น คือกำลังจะเอาเข้าที่เก็บ แต่สแตนลีย์เดินขึ้นมาถึงพร้อมกับเชิดวุธได้โบกมือห้ามไว้ก่อนแล้วเรียกพรรคพวกเข้ามารวมหัว

รพินทร์ไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มด้วยในขณะนั้น นอกจากจะเดินไปตรวจดูข้าวของโดยวางไรเฟิลประจำมือของเขา ฟังไว้ให้หัวหน้าคณะที่โคนต้นไม้ใกล้ๆ พวกนั้น เขาเห็นสแตนลีย์เข้าไปพูดอะไรอยู่กับอีกสามคน และมีเชิดวุธรวมอยู่ด้วยครู่หนึ่ง ต่อมาก็เป่าปากเสียงแหลมยาว เมื่อพรานใหญ่หันไปดู เห็นกวั๊กมือเรียก

เขาเดินเข้าไป

“โอเค รพินทร์ ผมหารือกับพวกเราทุกคนในเรื่องที่พูดกับคุณไว้แล้ว ทั้งหมดเห็นด้วย ก็เป็นอันว่าผมกับคือต้องการไรเฟิลคนละกระบอก ส่วนสุภาพสตรีสองคนนี้ไม่จำเป็น เพราะเจ้าตัวไม่ต้องการจะเป็นภาระแบกหนักเดินไป คงใช้เอ็ม 16 ตามเดิม”

“ก็ดีครับ ว่าแต่ตกลงใจแล้วหรือยัง จะใช้ขนาดไหน?”

พรานใหญ่ถามด้วยอาการปกติของเขา

ขณะนั้น คือกำลังทดลองลูบคลำ .458 แม็กฯ ของเขาอยู่ โดยรับไปจากมือของสแตนลีย์ แล้วประทับเล็งไปตามจุดหมายต่างๆ

“เรายังไม่ได้ตัดสินใจ แต่รู้สึกว่ ถ้าเป็นวินฯ ไม่ว่าจะ เป็น .375 หรือ .458 น้ำหนักของมันก็พอๆ กันไม่ใช่หรือ?”

“ครับ เท่าๆ กันนั่นแหละ พูดถึงขนาดรูปร่างของปืน แตกระสุนมันต่างกันมาก หัวกระสุน 300 เกรน กับ 500 เกรน อำนาจหยุดยั้งก็เชื่อใจได้มากกว่า”

แล้วเขาก็ส่งกระสุน .375 และ .458 ไปให้สแตนลีย์ พิจารณาเปรียบเทียบดูเอง เชิดวุธไม่พูดอะไร แต่แห่กระสุน

223 หรือ 5.56 มม. ที่ใช้กับเอ็ม 16 เข้าไปวัดเทียบดูกับทั้งสองขนาดด้วย ทำเอาผู้เชี่ยวชาญในทางกัมมันตภาพรังสีผิวปากยาวออกมา พึมพำ

“มันยังกะปู้กับหลานงั้นแหละ แต่เดี๋ยว ขอให้ผมกับคิธทดลองยิงดูก่อนนะ”

“เชิญตามสบาย เดี่ยว! ผมจะตั้งเป้าให้”

ว่าแล้วรพินทร์ก็หมุนตัวไปรอบๆ เห็นกระป๋องเครื่องเรชั่นที่พวกนั้นทิ้งไว้ ในขนาดกระป๋องโอวัลติน ก็ก้มลงหยิบขึ้นมา แล้วตะโกนเรียกเกิดซึ่งอยู่ใกล้ที่สุดเข้ามาสั่งว่า

“เอาไปวางไว้บนยอดก้อนหินลูกเดี่ยวๆ โน่น...”

เขาชี้มือไปยังกลุ่มโซดหิน ระยะห่างออกไปไม่มากนัก เป็นคนละทางกับที่พวกกะเหรี่ยงซับบอน กำลังง่วนกันอยู่ที่ซากช้างริมลำห้วย ยอดหินตำแหน่งที่จะให้นำกระป๋องใบนั้นไปวาง มีหินใหญ่ทะมึนอีกก้อนหนึ่ง อยู่ห่างหลังไปประมาณไม่กี่วา ใช้แทนที่กำบังหลังเป้าได้อย่างดี ตะไคร่น้ำจับเขียว

“แล้วแกอย่าเพิ่งกลับมาก่อน ไปแอบบังอยู่หลังหินใหญ่ก้อนนั้นแหละ คอยทำหน้าที่เก็บเป้าขึ้นมาวาง”

เกดยิ้ม มองหากระป๋องเครื่องเรชั่นได้อีกสามสี่กระป๋อง หิ้วติดมือไปอีกด้วย พร้อมกับตะโกนบอกให้พรรคพวกทุกคนรู้ว่า จะมีการลองทางปืน แล้วเดินเอากระป๋องลูกนั้นไปวางยังตำแหน่งซับบอกทันที โดยตั้งเด่นให้เห็น หันมาทางเจ้านาย ผู้ยืนมองอยู่ก่อนแล้ว รพินทร์ชูมือขึ้นสูง แล้วโบกเป็นสัญญาณให้หลบเข้าไปบังอยู่หลังหินก้อนใหญ่

“อย่าเพิ่งโผล่ออกมา จนกว่าฉันจะตะโกนเรียก!”

เขาร้องส่งไป เกิดกระโดดผลุบเข้าไปบังอยู่หลังหินใหญ่
ทันที อย่างว่องไว

“เอาละครับ ใครจะลองดูก่อนก็ได้ ลักคนละกึ่งนัดก็เชิญกันตามสบาย กระสุนผมพอมีเหลือเฟือ อ้อ! ลูกที่บรรจุไว้ก่อนแล้ว เป็นหัวอ่อนทั้งชุด ผมคิดว่าลองด้วยลูกหัวแข็งดีกว่า ถึงจะถูกเป้าหมายแล้วมันก็จะเลยไปกระแทกหินใหญ่อันเป็นแบ็ค-สต็อปนั้น แล้วเราจะเข้าไปดูรอยกระแทกของมัน ว่าหินก้อนนั้นจะเป็นอย่างไรบ้าง จากแรงปะทะสองตันครึ่ง”

กล่าวพลาง เขาก็ล้วงกระเป๋าทหีบกระสุนหัวแข็งสองชุด
ชุดละ 4 นัด ซึ่งรัดด้วยยางรัดของให้รวมกันเป็นชุดๆ โยนส่งไป
ให้คีธ นายนั่นเอียงคอ ยักไหล่ชนิดหนึ่ง ปลดแม็กกาซีน พานพับ
ที่บรรจุกระสุนหัวอ่อนเทกราวลงมากองไว้ แล้วเอากระสุนหัว
แข็งบรรจุลงไปแทนซ้ำๆ ในแม็กกาซีนนัดที่ 4 ใช้มือสอดเข้าไป
ในรังเพลิง แล้วกดหัวของนัดที่ 3 อันอยู่ในแม็กกาซีนให้หลุด
พ้นทางเดินของลูกเลื่อนจากนั้นก็ค่อยๆ ผลักลูกเลื่อนเข้าปิดท้าย
ปิดก้านลูกเลื่อนลงเบาๆ โดยการเหนี่ยวไกเพื่อลดนก ปากกระ-
บอกชูสูงขึ้นฟ้า

“ระยะห่างสักเท่าไรนี่ จากที่จะไปถึงกระป๋องลูกนั้น?”

“คุณเป็นนักคำนวณอยู่แล้ว คุณน่าจะรู้ดี”

จอมพรวนบอกยิ้ม ๆ

“ประมาณ...30 หลา ได้ไหม?”

“ใกล้เคียง เส้นผ่าศูนย์กลางของกระป๋องลูกนั้นคงไม่เกิน 3 นิ้วครึ่ง ส่วนสูงก็ราวไม่เกิน 6 นิ้ว ถ้าคุณยิงถูก ก็แปลว่าคุณสามารถจะยิงเข้าจุดตายของสัตว์ได้ทุกชนิด แบบนัดเดียวจบอด

และ ระยะยิ่งจริง ๆ ผมก็รับรองได้ว่า 90 เปอร์เซ็นต์ เราจะยิ่ง
ใกล้กว่านี้มากนัก เพียงแต่ว่ากระป๋องลูกนั้นเป็นเป้านิ่ง และไม่มี
พิษมีภัยใดๆ ไม่ว่าจะยิงผิดหรือถูก แต่สัตว์อันตรายนั้นเป็น
เป้าหมายเคลื่อนที่ ช้าหรือเร็วก็สุดแต่สถานการณ์ และถ้ายิง
ผิดมันอาจพุ่งเข้าถึงตัวเรา”

“บ๊อบ แกลองก่อนไหม?”

คือส่งปืนไปทางดร. สแตนลีย์

“แกถืออยู่แล้ว ก็ลองเสียก่อน”

คือพยักหน้า ขยับตัวนั่งถ่างขา ชันเข้า ใช้สะพานรัด
ท่อนแขนซ้ายไว้และซึ่งตั้ง พานท้ายประทับไหล่ อันเป็นท่าหนึ่ง
ยิงแบบทหารหรือแบบนักยิงเป้า ซึ่งส่วนมากมักจะเป็นกระสุน
ซึ่งมีแรงถีบสะท้อนถอยหลังไม่รุนแรงอะไรนัก

รพินทร์ ไพรวลย์เห็นท่าหนึ่งยิงของคือแล้ว ช่อนยิ้มหนึ่งเฉย
เสีย ขณะที่ พ.อ.อเมริกันแนบแก้มเล็งอย่างประณีต ปากก็ถาม
ว่า “ศูนย์ปืนของคุณเป็นยังไง?”

“ก็เที่ยงตรงพอดี แต่ระยะขนาดนี้ควรเล็งจี้เข้าไปใจกลาง
กระป๋องอย่าเล็งนั่งแทน เพราะมันใกล้เกินไป”

นายผมทรงลานบินพยักหน้านิดหนึ่ง เล็งผ่านศูนย์เปิด
ไปยังเป้าหมายนั้น นิ้วแตะอยู่ที่ไก

“เดี๋ยว! คือ...อย่าเพิ่งเหินยวไก”

เสียงเบา แต่กังวานขรึมเป็นงานเป็นการดั่งขึ้น คือชะงัก
ทุกคนรวมทั้งรพินทร์ด้วย หันไปทางที่มาของเสียง

ผู้ขัดจังหวะก่อนที่จะเหินยวไก็คือคริสติน่า หล่อนยืนกอดอกเอียงคอมองอยู่แล้ว แต่ไม่ได้มองที่ใครอื่นทั้งสิ้น ตาสีฟ้าวาววาม จ้องเป้งอยู่ที่หน้าของพรานใหญ่

“ทำไม?”

คือร้องถามเบา ๆ

“เธอเคยยิงไรเฟิลล่าสัตว์ กระสุนใหญ่ที่สุดขนาดไหน?”

คริสตามมาในน้ำเสียงเดิม

“เอ...ฉันก็นึกไม่ออกเหมือนกัน ดูเหมือนจะเป็น .30/30 จากวินฯ แบบคานเหวี่ยงกระมัง ส่วนมากก็ยิงหมึกกับกวาง ที่บ้านเกิดของฉัน...อริโซน่า”

“อ้อ แล้วไอ้ที่ถืออยู่ในมือ เตรียมจะกระดิกไกของเธอ นั่นนะมันอะไร พิจารณาดูให้ดีอีกทีซิ”

เพื่อนชายร่างยักษ์ ขมวดคิ้วชนิดหนึ่ง แล้วยกไหล่อีกครั้ง ยิ้มหยัน ๆ

“ก็รู้ละว่ามันไรเฟิลขนาดไหน สำหรับสัตว์ใหญ่ในแอฟริกา แต่ถึงอย่างไร มันก็ยังเล็กกว่าปืนกล 20 มม. ปืนแอนตี้รถถัง หรือปืนใหญ่สนาม คงไม่ต้องใช้อัจฉริยะภาพ หรือว่าพิชาน อะไร มากมายนักไม่ใช่หรือ ในการที่จะเหินยวไให้กระสุนมันพ้นลำ กล้องออกไป”

โดยต่ายยังมองอยู่รพินทร์ คริสพูดกับเขาซ้ำ ๆ ว่า

“ชายคนนี้ มีแต่ความโง่ อวดดี ทรชนในตัวเองอย่างน่าสมเพชใช้ไหม ในความรู้สึกนึกคิดของคุณ?”

“อะไรกันนี้หว่า! ฉันไม่เข้าใจ...”

คือร้องเอะอะขึ้น ลดปืนลงทันที

ทุกคนหน้าตื่น งง แต่คริสติน่า พุดเนิบ ๆ กับรพินทร์ต่อไปว่า

“ควรจะแนะนำเขาอีกสักนิดซี รพินทร์ ว่าวิธียิงปืนไรเฟิลขนาดนี้ให้ดีที่สุด หลังเขาควรจะยันติดกับต้นไม้ด้วย ทำนั้งยิงแบบนี้ของเขา มันคงจะสอนบทเรียนให้เขาไม่ได้หน้าใจคุณนักรอก”

“ผมมีความผิดอะไรไม่ทราบ?”

จอมพรานถามหน้าเฉย คริสติน่าเดินเข้ามาฉวยไรเฟิลจากมือของคีธไปถือไว้ แล้วยื่นส่งให้รพินทร์ พร้อมกับบอกว่า

“เฮ้! ไหนคุณลองนั้งยิงปืนกระบอกนี้ ในลักษณะที่คีธทำท่าเมื่อตะกี้นี้ซี ฉันอยากจะดูเหมือนกัน ในฐานะที่คุณเองก็เป็นผู้เชี่ยวชาญจนเรียกได้ว่า ไรเฟิลแมน คนหนึ่งของโลก”

พรานใหญ่แทบสะอึก

“คริสผมมีความรู้สึกตามความหมายของคุณว่า คุณออกจะดูถูกนายพันเอกแห่งกองทัพบกสหรัฐฯ อันเป็นประเทศของคุณเองเกินไปเสียหน่อยแล้ว ถ้าเขายิงไรเฟิลกระบอกนี้ไม่ได้ เขาก็เป็นทหารไม่ได้เหมือนกัน”

“ฉันไม่ได้ว่าเขายิงปืนขนาดนี้หรือต่อไปขนาดที่หนักหน่วงกว่านี้ไม่ได้ แต่ฉันหมายถึง ‘ท่าที่เขาทำนั้งยิง’ ในลักษณะเมื่อครู่นี้ จำเป็นด้วยหรือในข้อที่ว่าเป็นทหารแล้วจะต้องรู้จักปืนล่าสัตว์ทุกชนิด ทหารตามปกติก็จะรู้จักแต่อาวุธสงครามที่เขาใช้อยู่เท่านั้น เขาอาจยิงปืนอาวุธติดหัวรบนิวเคลียร์ได้อย่างสบาย เพราะเขาศึกษามาแล้ว แต่คุณไม่ได้ยินที่เขาพุดเมื่อหยก ๆ นี่หรือ เขาบอกว่าเขาเคยยิงปืนล่าสัตว์อย่างมากมายก็ไม่เกิน .30/30 เท่านั้น

ส่วนปืนสงครามที่จะใช้ประทับไหล่เท่าที่เขาเคยฝึกมาอย่างมาก ก็ไม่เกิน .30 สปริงฟิลด์ จากเอ็มวันการานด์ หรือ 7 62 นาโต้ จากปืนอัตโนมัติ ทำที่เขาจะยิงเมื่อก็ เป็นท่าที่ได้รับการฝึกมา อย่างแบบมาตรฐานของทหารนั้นแหละ คนเรามันไม่รอบรู้ เชี่ยวชาญไปเสียหมดทุกสิ่งทุกอย่างหรอก คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ใน ท่าหนึ่งแบบนี้เป็นลูกเลื่อนขนาด .458 มันจะเล่นงานเขาอย่างไร บ้าง ฉะนั้นคุณอยู่ตลอดเวลา ว่าคุณจะทักท้วงหรือแนะนำอะไร เขาบ้างไหม แต่คุณก็เจียบเฉย รอให้เขายิง เพราะฉะนั้น ฉะนั้นจึงอยากจะให้คุณสาธิตวิธีการนั่งยิงแบบนี้อยู่เป็นตัวอย่างเสีย ก่อน...เอาซิ! ลองดู นั่งประทับในโปสิชันเดียวกับคิธเมื่อก็นี้นะ”

กล่าวจบ หล่อนก็ยื่นไรเฟิลกระบอกนั้นมาให้เขาอีก รพินทร์ขยับปลายจมูกด้วยสันนิ้วเขาแนใจบัดนี้เองว่า คริสติน่า เป็นคนละเอียดอ่อน จับไว้ในความรู้สึก เกินกว่าที่คาดไว้ มาก

“ผมไม่ได้มีเจตนาร้ายอะไรกับเพื่อนของคุณเลย คุณคิด มากเกินไป ผมไม่ได้สังเกตเสียด้วยซ้ำว่าเขานั่งยิงในท่าไหน ก็รู้ แต่เพียงว่าเขา กำลังจะยิงไรเฟิล และมันก็เป็นไรเฟิลที่ไม่ได้ถีบ หนักเหลือบ่ากว่าแรงอะไรนัก คิธเองก็ไม่ใช้คนร่างเล็ก อย่าง น้อยน้ำหนักตัวก็มากกว่าผมไม่ต่ำกว่า 40 ปอนด์”

“ไอ้เรื่องน้ำหนักตัวมาน้อย หรือตัวจะใหญ่สักแค่ไหน นะมันไม่สำคัญหรอก แต่มันสำคัญอยู่ที่สมดุลในการวางลำตัว การคู้นเคยกับอำนาจถีบสะท้อนถอยหลัง ประกอบกับความ ชำนาญที่มีมาก่อน คุณเห็นอยู่แล้วว่าคิธนั่งยิงในลักษณะเหมือน ยิงลูกกรด .22 หลักการทรงตัวที่มั่นคง ไม่มีเลย พอปืนลั่นตุ้ม

เขาก็จะเสียหลัก หกคะเมนเคนแก่ไปเท่านั้น ดีไม่ดีไหล่อาจหลุดหรือกรามหัก คุณตอยเขามายังไม่หน้าใจอีกหรือ ถึงจะให้ป็นของคุณมันช่วยทำร้ายเขาอีก?”

“เอ๊ะ! อะไรงั้น รู้สึกว่าจะไปมากเรื่องเสียแล้วคริส...มีอะไรหรือ?”

หัวหน้าคณะร้องถามขึ้น

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ อาจารย์ ทุกอย่างก็เหมือนที่อาจารย์และทุกคนได้ยิน ฉันพูดกับมิสเตอร์ฮันเตอร์คนนี้แล้ว ฉันไม่ต้องการให้คิธต้องขยาดต่อไรเฟิลที่เขาจะทดลองเสียในนัดแรกที่ยิง เพราะทำยิงผิดหลัก และกำลังขอร้องนายพรานผู้นี้ให้ยิงให้พวกเราดูก่อน โดยการนั่งยิงทำเดียวกับคิธเตรียมจะยิงอยู่เดี๋ยวนี้ พนันกันก็ได้ว่า รพินทร์ไม่กล้ายิงทำนี้หรอก จริงไหม?”

ประโยคหลัง หล่อนหันมาถามเขา

พรานใหญ่ไม่ตอบอะไร แต่หยิบชิการ์ที่ได้รับมาจากหัวหน้าคณะและดับไว้ครึ่งตัว ทัดหูไว้ เอาออกมาจุดสูบเฉย

“เธอเป็นนักเคมี ฟิสิกส์ ยุ่งอยู่กับหลอดแก้วมาตลอด...”

ดร. สแตนลีย์พูดซ้ำๆ ปนยิ้ม พร้อมกับชี้นิ้วไปที่คริส

“ส่วนคิธเป็นนักการทหาร ตลอดชีวิตของเขายุ่งอยู่กับปืน มีอะไรที่นักเคมีฟิสิกส์ควรจะรู้ดีกว่านักการทหารเกี่ยวกับอาวุธปืนหรือ?”

“ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ มีข้อยกเว้นทั้งนั้นแหละค่ะ อาจารย์ ฉันเชื่อว่าฉันยิงไรเฟิลล่าสัตว์มามากกว่าคิธ ทหารนะ เขามีหลักสูตรสอนให้รู้จักกับปืนทุกชนิดที่มีอยู่ในโลกนี้นอกเหนือไปจากอาวุธสงครามกระนั้นหรือ!”

“เธอจับผิดเขามากเกินไป คริส...”

เบลยืนฟังอยู่นาน แทรกขึ้นปนหัวเราะเบา ๆ

“ในกรณีนี้นั้นไม่เห็นวาร์พินท์จะมีความผิดตรงไหนจากการยิงปืนของคีธ เพราะคีธเป็นคนจัดโปสิชั่นของตัวเอง แต่ถ้าปืนกระบอกนั้นระเบิดแตกใส่หน้าคีธ ระหว่างเหนี่ยวไก หรือ ลูกเลื่อนมันสับัดหลุดถอยหลัง ฟังเข้าไปในเบ้าตาของเขาละก็ เราอาจคิดได้ว่าเป็นความผิดของรพินท์”

“พูดมาก...เสียเวลา ฉันก็ไม่คิดวาร์พินท์จะมีเจตนา กลับแก้งอะไรฉัน เอาปืนมานี้ ฉันจะยิงในทำนองอย่างตะกี้นี้แหละ และดูซิว่ามันจะถีบแค่ไหน”

คีธพูดมาโดยเร็ว คว่ำปืนจากมือเพื่อนสาว ที่พยายามจะยัดเยียดบังคับให้รพินท์ทดลองก่อนมา แล้วทรุดกายลงจะนั่งประทับในท่าเดิม แต่แล้ว ขณะนั้นเองจอมพรานก็ก้าวเข้าไปชิด ตบไหล่เบา ๆ บอกว่า

“ลูกขึ้นยืนดีกว่า คีธ และประทับเล็งตามสบายไม่จำเป็นจะต้องใช้สายสะพายช่วยรัดแขนถึงอย่างนั้นหรอก มันจะทำให้เกิดแรงต้านขึ้นโดยไม่จำเป็น หรือถ้าคุณจะนั่งยิง ก็นั่งแบบท่าคุกเข่าดีกว่า อย่างนี้ยังทำยิงเป้าในเวลาแข่งขันยิงปืนทหารแบบนี้”

พ.อ. ลาร์รี คีธ อ้าปากค้าง เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง

“อ้าว! ทำไมล่ะ?”

“ก็ไม่ทำไมหรอกครับ เพื่อนสาวของคุณจะตำหนิผมว่าไม่เตือนคุณ หรือสอนคุณให้ถูกต้อง ความจริงผมก็ไม่เห็นจำเป็นจะต้องสอนการยิงปืนให้แก่นายทหารอเมริกัน ผู้มียศถึง

พันเอกกร้านสงครามมาแล้วเลย มันก็เหมือนเอามะพร้าวห้าวไปขายสวนนั่นแหละ แต่เมื่อเธอต้องการจะให้ผมเตือนคุณ ผมก็เตือนคุณเท่าที่จะทำได้ คนช่างสังเกต ช่างจับไหวพริบ จะได้เลิกมองผมในแง่ร้ายเสียที”

“ฉันรู้ทันคุณเกินไปใช่ไหม คุณถึงหาว่าฉันคอยจับผิด?”

เสียงคริสสวนมาอย่างรวดเร็ว

คีธโบกมือ ทำหน้ายุ่ง ร้องออกมา

“โอว! ชัท อ๊ป! เท็ก อิท อีชี...ไอ’ ล สควีช เธอะ ทริกเกอร์ไรท์ นาว!”

ในท่าเดิม คีธเล็งอีกครั้ง โดยไม่ฟังเสียงใครอีกทั้งสิ้น คอกซ้ายซึ่งสายสะพานตึงเป็นมุมขนานกับลำตัว วางอยู่บนเข่าซ้าย คอกขวาของมือที่กำลังคอปืน วางอยู่บนเข่าขวา ขาทั้งสองแยกห่าง น้ำหนักทั้งหมดอยู่ที่กัน ซึ่งนั่งติดพื้นเอียงท่ามุม 45 องศา กับเป้าหมายที่จะยิง

รพินทร์กับเชิดวุธแผ่นออกจากบริเวณแนวใกล้เคียงกับปากกระบอกปืน ไปยืนอยู่ห่างด้านข้าง คริสติน่ายังคงกอดอกมองเพื่อนชายอยู่เช่นนั้น ดร.สแตนลีย์ และเบล ยกมืออุดหู

อัตราใจนั้นเอง .458 แม็กนัมอาฟริกัณฑ์สะเทือนครืนขึ้นราวกับฟ้าผ่า

สิ่งที่ทุกคนเห็นในครั้งแรก คือกระป๋องเรชั่น ที่ตั้งเป็นเป้าอยู่ กระเด็นแวบไปพริบตา กระสุนทะลุไปกระทบก้อนหินที่จับเขียวไปด้วยตะไคร่น้ำ เป็นฝุ่นขาวมัวตลบ

ทางด้านคนยิง รพินทร์จับตาอยู่ก่อนแล้ว เขาลำดับภาพได้ทันทีที่เปลวปืนวูบออกจากปากลำกล้อง ขาซ้ายของคีธ

ซึ่งยืนพื้นอยู่ ยกขึ้นก่อน แขนข้างที่วัดพันสายสะพายและจับ
กระโจมมือไว้ก็ยกตาม ปากล้ากล้องป็นเงยสูงขึ้นท้องฟ้า ตัว
นายคิธเอียงตะแคงไปทางด้านขวา แล้วหมุนไปครึ่งรอบก่อนที่
จะหกคะเมนลงไปถึงตะแคงกับพื้น อาการเหมือนถูกคนถีบ
โดยแรงที่ไหล่ขวา จากท่าที่นิ่งไม่มั่นคงนักนั้น

พรานใหญ่กับเชิดวุธ ช่วยกันวิ่งเข้าไปประคองนายคิธ
ไว้ พยุงให้ลุกขึ้น ในขณะที่คิธเองก็หัวร่อก้ากชอบอกชอบใจ
สแตนลีย์กับเบลชมวดคิ้วเล็กน้อย อาการไม่สู้จะสบายใจนัก
แต่คริสติน่า ตบฝ่ามือลงกับแขนที่ประสานกอดอกอยู่เบาๆ ถาม
เรียบๆ มาว่า

“เป็นยังไง ถึงใจดีไหม...ลองอีกสักนัดซิ ในท่าอย่างตะกี้
นี้นะ”

เพื่อนชายยังคงหัวเราะอยู่เช่นนั้น อีกมือหนึ่งกุมไหล่ขวา
เชิดวุธช่วยถือป็นให้ก่อน ส่วนรพินทร์ทำหน้าที่หัวตัวขึ้นมานั่ง
สีหน้าของจอมพรานตายด้าน เฉยเมยปกติดีที่สุด ไม่มี
อะไร ส่อพิรุณของความรู้สึกชนิดใดทั้งสิ้น เขาไม่สบตาคริส
แต่ช่วยบัดฝุ่นตามตัวนายจ้าง

“ผมยิงถูกหรือเปล่า รพินทร์?”

คิธถาม

เชิดวุธป้องปากตะโกนเรียกไปยังเกิดที่แอบอยู่หลังก้อน
หิน เจ้าพรานเด็กหนุ่มกระโดดออกมา เก็บกระป๋องเรชั่นที่ตก
อยู่ในซอกหินขึ้นมาดู แล้วชูหัวแม่มือขึ้นเหนือศีรษะพร้อมกับ
แบมือสูงเอานิ้วชี้จากกลางมือให้ทุกคนเห็น

“แม่นยำมากครับ เข้าใจกลางกระป๋องพอดี”

พราณใหญ่บอกเรียบ ๆ

“บ๊ยะ! ไม่เลวทีเดียวแหละ ผมนึกว่าผิดเสียอีก มะ! ขอยิ่งให้หมดชุดเลย”

คือพูดโดยเร็ว ขยับตัวขึ้นนั่งในทำยังคุกเข่า เอามือซ้าย
ตบที่ไหล่ขวาเบาๆ นิ้วหน้าชิดหนึ่ง แล้วเอื้อมมือไปรับไรเฟิล
กระบอกนั้นจากเชิดวุธอีกครั้ง แม่ริมฝีปากอย่างมันเขี้ยว ตบ
ลูกเลื่อนกระชากปลอกที่ยิงแล้วกระเด็นหัวออกมาแล้วเอามือ
ขวาลูบกันกางเกง

“ระวังนะ คิธ ทำทางมันเอาเรื่องที่เดียวแหละ”

สแตนลีย์ร้องเตือนมาเบาๆ คื้ห้วเราะร่าเริง

“ฉันชักจะรักเจ้าไรเฟิลโมเดลนี้เสียแล้วละชิ มันถือห่วง
อร้อยดีพิลึก เฮ้! คริส...เธอเก่งมากที่คำนวณแรงถีบของปืน
กระบอกนี้ได้ถูกต้อง ทำนั่งแบบเมื่อกี้นี้ของฉันมันไม่เหมาะที่จะ
ยิงปืนขนาดนี้ จริงของเธอ เพราะสมดุลในการทรงตัวไม่มีเลย
เอาละ ลองได้รู้แรงถีบของมันแล้วอย่างนี้ก็สบายมาก...เฮ้! ใคร
ไม่อยากหนวกหู ก็อุดหูไว้ฉันจะยิงนัดที่สองละ ในทำนูลีงก์-
โปลิชั่น เป้าหมายเดิม ดูซิว่ามันจะถีบคว่ำไปอีกไหม”

คนดูเป้าคือเกิด กระโดดผลุบเข้าไปซ่อนอยู่หลังหินใหญ่
ก้อนเดิม หลังจากวางกระป๋องลูกเก่า แต่หันเอาด้านที่ยังไม่มี
รอยเจาะของกระสุนมาให้ พ.อ.อเมริกันตบลูกเลื่อนเข้าที่ป้อน
นัดใหม่ทันที แล้วประทับยิงในท่าคุกเข่า พอได้ที่ก็น้าวโกเข้า
มาอย่างนุ่มนวล เสียงกัมปนาทของกระสุนขนาดหนักดังขึ้นอีก
ครั้งก้องไปทั้งป่า กระป๋องเรชั่นกระเด็นแวบหายไปอีก พร้อม
กับฝุ่นตลบอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ด้านหลังเป้า ฝีมือการยิงโรเฟิล

ของคิธ อยู่ในเกณฑ์ดีทีเดียว และคราวนี้ ร่างสูงใหญ่และมีส่วนหนาราวกับหมีควายของเขาเพียงแค่วิวสะท้อนยวบเท่านั้น ไม่ถึงกับเสียการทรงตัว

คิธกระชากปลอกเก่าทิ้งโดยเร็ว ด้วยความมั่นใจ คีรวนี้ลุกขึ้นยืนเต็มส่วนแล้ว

“เออละ ได้การ!”

นายผมทรงลานบินพื้พ้อออกมา ป้ายแขนเซ็ดเหงื่อได้จุมกเกิดกระโดดหยอยออกมาอีก เมื่อรพินทร์ตะโกนให้สัญญาณจากกิริยาท่าที่แสดงบอกของเกิด ปรากฏว่ากระสุนจากฝีมือคิธเข้าใจกลางเป้าหมาย โดยเยื้องสูงขวาขึ้นไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

คิธยืนยิงอีกสองนัด จนหมดแม็กกาซีนแล้วรอฟังผลการยิงแต่ละนัด ปรากฏว่าไม่พลาดเป้าหมายเลย และพอคู่เคยกับแรงรีคอยล์ของไรเฟิลเท่านั้นนายทหารอเมริกันก็สามารถควบคุมวิถีกระสุนและการถีบถอยหลังได้อย่างสบาย ท่ามกลางสายตาของพรรคพวกที่จับดูอยู่ทุกขณะด้วยความสนใจ

คราวนี้คิธส่งปืนอันร้อนฉ่ไปให้หัวหน้าคณะ ผู้คุ้นเคยกันแบบมิตรสหาย

“ลองดูซิ บ๊อบ แล้วแกจะชอบ ฉันเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนีเเองว่า ทำไมรพินทร์ถึงใช้ปืนโมเดลนี้เป็นปืนประจำมือของเขา ยิ่งไ้่นี้แล้ว ไม่อยากยิงปืนขนาดอื่นอีกเลย แต่นัดแรกฉันยอมซื้อความง่ ด้วยการหกคะเมนเพราะถูกมันถีบเอา”

ดร.สแตนลีย์ รับไรเฟิลกระบอกนั้นมา พลองมองหาลูกกระสุน แตร์พินทร์ ไพรวลย์ บอกมาเสียก่อนว่า

“พักปิ่นให้คลายความร้อนลงสัก 2-3 นาทีเถอะครับ ไม่งั้นล้าก ล้อยังร้อน มันก็จะยิ่งทึบหนัก เปิดลูกเลื่อนให้อากาศระบายเข้าล้าก ล้อและวางไว้เสียก่อน เราเดินไปดูกันที่ก้อนหิน อันเป็นเบ็คสตีออปนั้นก่อนดีกว่า แล้วพวกคุณจะเห็นเองว่า แรงปะทะมันพอจะไว้วางใจได้แค่ไหน”

“อ้อ! ถ้าคุณจะให้การแนะนำอย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องขอร้องกัน คุณก็ทำได้เหมือนกันนะ ฉะนั้นกว่าคุณจะได้ปากไว้นะ ตลอดกาล เพื่อดูพวกเราทุกคนโง่เสียอีก!”

คริสเอ่ยมาลอยๆ

พรานใหญ่เอาหูทวนลม ขณะหนึ่งเขานึกย้อนไปถึงดาร์นิ วราฤทธิ์ แล้วเปรียบเทียบกับผู้หญิงอเมริกันคนนี้ วิสัยของทั้งสองดูจะใกล้เคียงกัน ความคงแก่เรียนก็คงจะอยู่ในสภาพเดียวกัน แต่สิ่งที่เขาไม่ชอบที่สุดก็คือสไตล์ของการพูด ความละเอียดย่ออันถี่ถ้วน และถ้อยคำเสียดสีประชดประชันอันคมกริบ ตลอดจนคอยหมั่นจับไหวพริบของเขาอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเกิดจะทำท่าเหมือนกับแม่ดอกฟ้าดาร์นิเข้าเสียอีก

เขาไม่อยากจะให้มีผู้หญิงคนไหนอีกในโลกนี้ที่มีบุคลิกเหมือนแม่ดอกฟ้าดาร์นิของเขา ยิ่งเห็นคริส ยิ่งได้พูดจาวิสาสะ (โดยเขาไม่ประสงค์จะใกล้ชิดด้วย แต่หล่อนเป็นฝ่ายที่เข้ามา ‘ตอแย’ เอง) ก็ยิ่งทำให้บังเกิดความเศร้าเร้นลึกลงไปอีก เพราะคิดถึงดาร์นิใจจะขาด

คริสติน่าไม่สามารถจะมาทดแทนดาร์นิ วราฤทธิ์ ได้ แม้ว่าตลอดทั้งชีวิตนี้เขาจะไม่มีโอกาสได้พบเห็นแม่ดอกฟ้าคนนั้นอีกแล้วก็ตาม

ทั้งหมดพากันเดินตามหลังเขาเข้าไปยังตำแหน่งที่วาง
เป้านั้น เสียงรพินทร์ตะโกนเรียกเกิดเข้าไปก่อน เจ้าพรานเด็ก
หนุ่มโผล่ออกมายืนยิ้มรอก่อนแล้ว พวกเสีย จัน และบุญคำ
กับลูกหาบส่วนหนึ่ง พากันเดินเข้ามาด้วยเป็นกลุ่มใหญ่

พอถึงที่รพินทร์ก็พยักหน้าให้ฝ่ายนายจ้างของเขาทุกคน
ดูบาดแผลของก้อนหิน ซึ่งกระสุนปืนจากที่ค้ำยิงทะลุกระป๋อง
ไปกระทบไว้พวกอเมริกันทุกคนรวมทั้งเชิดวุธ เข้าไปชะโงกมอง
ใกล้ๆ แล้วครางกันอยู่ในลำคอด้วยความทึ่ง

ทั้ง 4 นัด จากการยิงของนายพันเอกอเมริกัน มีตำบล
กระสุนตกใกล้เคียง ชนิดที่รวมกันเป็นกระจุก เนื่องมาจากเกิด
ได้ตั้งกระป๋องให้ยิงแต่ละครั้งไว้ในตำแหน่งเดิม ก้อนหินหลังเป้า
ตำแหน่งนั้นแตกกระจายเป็นโพรง ลึกเข้าไปจากผิวเรียบตามปกติ
ของมันประมาณ 3 นิ้ว คราบตะไคร่น้ำที่จับไว้ทั้งก้อนหิน ได้
หายเป็นแผ่นขาวว้าวไปเพราะแรงสะท้อน มีรัศมีเส้นรอบวง
ประมาณ 14-15 นิ้วฟุต เนื้อหินอันแกร่ง เป็นรอยขุ่ยร่วนซุย
ไปหมดในรัศมีที่แผ่ออกไปนั้น

เกิดใช้นิ้วมือแกะตามรอยรอบๆ บริเวณที่กระสุนกระทบ
นั้น ปรากฏว่าเศษหินที่แตกร้าวได้ร่วงพรุเป็นฝุ่นฝอยออกมา
แสดงให้เห็นถึงอำนาจแรงปะทะมหาศาล ที่แผ่รัศมีออกไปจาก
จุดกระทบของหัวลูกปืน อันเป็นผลให้เนื้อหินแกร่งแข็ง ป่นเป็น
ผงไปหมด เพียงแต่เมื่อยังไม่มีอะไรมากระทบซ้ำเติม มันก็คง
เกาะรวมตัวกันอยู่ในลักษณะร่วนๆ ซุยๆ เท่านั้น

คือพยายามค้นหาหัวกระสุนตามชอกหินตรงหน้า แล้วก็
พบนัดหนึ่ง แบนแต่เสียทรงอยู่ยี่ เปลือกแข็งที่หุ้มไว้ด้านนอก

ส่วนมากกระจายหายไป เหลือแต่ตะกั่วที่ยัดใส่ในไว้กับเปลือก บางส่วนตรงโคนของหัวกระสุนตกอยู่ในกลุ่มวัชพืชอันมีลักษณะ เหมือนต้นเฟิร์นเล็กๆ ที่ขึ้นอยู่บนพื้นดิน เขาหยิบขึ้นดูให้พรรค พวกดู สองหญิงยืนดูอยู่เฉยๆ ไม่ให้การสนใจอะไรนัก แต่ สแตนลีย์เบิกตาสีฟ้ากว้างขึ้นร้อง ‘หะโห!’ แล้วก็รับไปจากมือ คีธ หยุดพิจารณาในฝ่ามือ

“เทอร์รีฟิค!” หัวหน้าคณะคราว “เราเห็นจะไม่ต้อง เปรียบเทียบกับขนาดอื่นแล้วกระมัง ไอนี้แหละเหมาะที่สุดแล้ว แรงปะทะมันน่าดูเหลือเกิน”

“ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ เราตัดสินใจได้แล้ว บ๊อบ ให้ เขาส่งไรเฟิลขนาดนี้มาให้เราคนละกระบอกดีกว่า แต่ฉันคิดว่า แกควรจะลองก่อนสักชุด ว่ามันทารุณเกินไปไหม สำหรับแรง สะท้อนถอยหลัง และพอจะควบคุมวิถีกระสุนได้หรือเปล่า สำหรับฉันพอจะได้สบาย”

“โอเค วางเป้าเข้า ฉันจะลองยิงดูมั่ง แต่สารภาพกัน ก่อน ฉันไม่ใช่มือไรเฟิลหรอกนะ”

จอมแม่มเทศก์ส่งคนของเขาให้จัดวางเป้าอีกครั้ง คราวนี้ใช้กระป๋องเรชั่น ขนาดที่ย่อมกว่าที่คีธยิงไว้ก่อนแล้ว วาง เรียงกันบนยอดหินก้อนเดิมโดยเว้นระยะห่างกับกระป๋องประ-มาณ 6 นิ้ว สีกระป๋องเลย

ทั้งหมดเดินกลับมาที่เก่าอีกครั้ง สแตนลีย์คว้าปืนขึ้นมา ถอดลูกเลื่อนออก สองดูในลำกล้องอย่างคนรอบคอบ แล้ว

สอดลูกเลื่อนเข้าไปตามเดิม จัดการบรรจุกระสุนที่เชิดวุธส่งมา
ให้ แล้วป้อนลูกเข้ารังเพลิงเสียงดังกร๊วม เบลคว่ำกล้องส่ง
ทางไกลกำลังสูงแต่ขนาดเล็กของหล่อน ออกมาคอยส่งส่งแกต
ที่เป้าหมายเหล่านั้น

คนดูเป้า...คือเกิด หลบเข้าหลังที่บังอย่างนกรู้โดยไม่ต้อง
ให้เตือนอะไรกันอีก

โรเฟิลขนาดหนัก เมื่อขึ้นมาอยู่ในมือของอเมริกันร่างใหญ่ๆ อย่างสแตนลีย์ และคีธ ดูแล้วมันกลายเป็นปืนที่ไม่ได้มีขนาดใหญ่โตอะไรเลย และถือได้สบายๆ ในมือเพียงข้างเดียว เหมือนหยิบไม้ท่อนขนาดกะทัดรัดเท่านั้น สแตนลีย์เลิกแขนเสื้อขึ้นจนถึงศอก แล้วประทับปืนขึ้นไหล่ เปิดตาทั้งสองตา

หัวหน้าคณะเล็งอยู่นานพอสมควร ก่อนจะเหนียวนัดแรก
ตุ้มออกไปแรงกระแทกทำให้ร่างไหววบเพียงเล็กน้อยเท่านั้นจาก
การยืนตั้งหลักที่ถูกต้อง

กระป๋องแรกที่ตั้งอยู่ซ้ายมือสุด ไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ ว่าถูกกระสุนเลย แต่หินกำบังหลังเป้าเหนือกระป๋องเด้งขวาขึ้นไปเล็กน้อย แตกกระจายเป็นฝุ่น

“สูงขา ประมาณ ๑ นิ้วครับ!”

รพินทร์บอกยิ้ม ๆ จากการเฝ้าดูด้วยตาเปล่าของเขา

สแตนลีย์สบถคำตัวเองพาลั่นหัวซ้ำ ๆ กระชากปลอกเก๋
ทิ้ง แล้วบรรจุนัดใหม่

“ถีบมันดี แต่ไม่มันตรงพิดนี้แหละ”

“ไม่เป็นไรน่า ด็อกเตอร์ หัวช้างใหญ่กว่ากระป๋องลูกนั้น
มากนั่น”

เชิดวุธบอกมาปนหัวเราะ

อเมริกันอาวุธโสที่สุดในขณะที่สองอีกครั้งเป้าหมาย
เดิมสังเกตได้ว่าลำกล้องปืนของเขาสายไปมาเล็กน้อยเนื่องจาก
มือยังไม่เที่ยงนัก แต่แล้วจิตใจต่อมา เขาก็ตัดสินใจลั่นไกตูมที่
สอง

พรรคพวกช่วยกันตบมือเกรียว เมื่อกระป๋องลูกนั้นกระ-
เด็นไปในพริบตา

นัดที่สาม สแตนลีย์ยิงเร็วขึ้นอีก และมันก็เข้าเป้าหมาย
อย่างแม่นยำ โดอนกระป๋องกระเด็นไปอีก ส่วนนัดที่สี่ กินต้า
กระทบยอดหินที่ตั้งกระป๋องแตกกระจายเป็นสะเก็ด และผลึก
กระป๋องเรซันให้ลอยตัวสูงโด่งขึ้นไปบนอากาศเกือบถึงยอดไม้
เดี่ยว ๆ

รพินทร์ ยืนมองอยู่ด้วยอาการเรียบปกติ ไม่แสดงความ
เห็นอะไรทั้งสิ้น ลักษณะของหัวหน้าคณะ ไม่แสดงอาการกระ-
ตือรือร้นอะไรกับฝีมือยิงปืน ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ แต่ไม่ถึง
กับแม่นยำเป็นจับวางอะไรนัก ส่งปืนให้เชิดวุธ

“เฮ้! ลองดูมั่ง”

เชิดวุธไม่ปฏิเสธ วาง .375 ของเขาลง บรรจุกะสุน
เข้าปืนของรพินทร์ เขาไม่ได้เล็งไปที่กระป๋อง ซึ่งเกิดนำขึ้นมา
ตั้งไว้ให้อีก หากแต่ประทับเล็งสูงไปยังตะปุมตาไม้ที่งอกอยู่
กลางต้นยางสูงชะลูด ห่างออกไปประมาณ 50 เมตร

นัดแรกเข้าใจกลางต้นยาง และเห็นสะเก็ดเปลือกไม้ปลิว
ว่อนอย่างชัดเจน นัดที่สองจึงกระทบตะปุมที่งอกออกมาทาง
ด้านข้าง ก้อนขนาดลูกมะพร้าวขาดกระจุยหายไป และนัดที่
สาม-สี่ นายพันตรีแห่ง กองทัพบกไทย ยิงกลางต้นยางตาม
เดิม ติดต่อกันอย่างรวดเร็ว

เสียงกระสุนระเบิดสนั่นหวั่นไหวไปหมด ทุกครั้งที่กระสุน
ระเบิดผ่านลากล้องออกไป ผู้ที่ยืนอยู่ข้างเคียง...รู้สึกว่ามีอากาศ
อัดอั้นเข้าหาตัว

เมื่อยิงนัดสุดท้าย เชิดวุธกระซากลุกเลื่อนเปิดค้างแล้ว
ยื่นส่งไปให้เบล หล่อนยิ้มแฉ่งๆ สั้นหน้า

“ฉันไม่สนใจหรอก เพราะฉันไม่ใช่นักแสดงโรเฟิล ลองให้
คริสยิงดีกว่า”

นายทหารหนุ่มยื่นปืนส่งไปให้คริสติน่า

“ลองดูหน่อยไหม คุณชอบเล่นโรเฟิลไม่ใช่หรือ และรู้สึก
ว่าจะชำนาญอยู่ไม่น้อย”

แม่ผมทองสายหน้าซ้ำๆ

“ฉันไม่ชอบยิงเป้าไม่มีชีวิต หรือว่ายิงสัตว์ ถ้าจะชอบ ก็
ชอบยิงคนเท่านั้น”

คำตอบนั้น ดูเหมือนจะเจตนาให้รพินทร์ ไพรวลัย ได้ยิน
โดยเฉพาะ

“ก็น่าเสียดายครับ ที่ตอนนี้ยังไม่มีคนจะมาเป็นเป้าปืน
ของคุณ หรืออย่างน้อยก็ยังไม่ถึงเวลานั้น เอาไว้ให้ถึงเวลาเสีย
ก่อน คุณคงไม่ผิดหวัง สำคัญว่ายิ่งให้ถูกก็แล้วกัน ถ้ายิงผิด คุณ
จะลำบาก”

จอมพรานตอบเสียงไม่จริงจังอะไรนัก

“ก็คุณนั่นแหละ ในฐานะเจ้าของปิ่น และในฐานะที่พวกเราทุกคน ต้องฝากชีวิตไว้กับฝีมือการยิงปิ่นของคุณ จะกรุณายิงโชว์ให้ดูหน่อยได้ไหม?”

“ฝีมือของรพินทร์ ไพรวลย์ ในการยิงปิ่นมีค่ามากครับ ยิงให้ใครดูเฉยๆ ไม่ได้หรอก นอกจากจะมีผลประโยชน์ตอบแทนที่คุ้มค่ากัน”

เขาตอบเรียบ

“ก็คุณจะทำอะไรมาเป็นเครื่องตอบแทน หรือสินพนันล่ะ?”

“หมายความว่าพนันกับผมงั้นหรือ?”

“ใช่ พนันกันก็ได้”

น้ำเสียงและท่าทีของคริสติน่าเต็มไปด้วยอาการท้าทาย

“จะทำอะไรมาเป็นเดิมพันดี?”

“อะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่ต้องมีกฎกติกาเสียก่อน ให้อักระป๋องที่ให้คืธกับอาจารย์ยิงนั้นนะ มันหวานเกินไป ฝีมืออย่างคุณยิงมันไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้หรอก และก็ไม่น่าตื่นเต้น เพราะคนยิงปิ่นเป็นมาบ้างในรายเฉลี่ย มันก็ยิ่งถูกด้วยกันทั้งนั้น เป้าขนาดนั้น ระยะขนาดนั้น อย่าว่าแต่ปิ่นยาวเลย ปิ่นสั้นก็ยังไหว...”

กล่าวยังไม่ทันจะจบประโยคดี คริสติน่าเข้าไปใกล้เบลตึงปิ่นสั้น ลำกล้อง 4 นิ้วที่ติดอยู่ในช่องข้างเอวเพื่อนสาวออกมาหันมาชำเลื่องดูพรานใหญ่ ทั้งยั่วและทั้งทำ กล่าวออกมาว่า

“ฉัน...จะไม่พูดเฉยๆ ประเดี๋ยวคุณจะว่าดีแต่พูด แต่จะยิงให้ดูก่อน ด้วยปิ่นสั้นของเบล กระบอกนี้แหละ”

หล่อนยกปืนสั้นขึ้นเล็ง โดยประคองไว้สองมือ จ้างนก
ขึ้นในระบบซึ่งเกิดแอ็คชั่น

ปังแรก กระป๋องกระเด็น...

ปังที่สอง กระเด็นหายไปอีก ในการยิงติดต่อกันอย่าง
รวดเร็ว

ปังสาม กระป๋องใบที่สามหมุนตัวบนที่ตั้ง และถูกซ้ำด้วย
ปังสี่ กระเด็นหายแวบไปอีก

ปังที่ห้า สำหรับกระป๋องใบที่สี่ เป้าหมายกระเด็นไปกระ-
แทกหินหลังที่กำบัง แล้วกระดอนกลับมาลงมากลี่ยังยังหน้าหิน
ที่วางเป้า

นัดสุดท้าย หล่อนยิงกระป๋องลูกที่หล่นตกลงมาวางอยู่
กับพื้น กระเด็นลอยข้ามก้อนหินไปอีก

เชิดวุธและพรานพื้นเมืองทุกคนที่มองเห็นอยู่ยืนตัวแข็ง
อเมรกันอีกสามคนยิ้มๆ เพราะรู้ฝีมือกันดีอยู่แล้ว แต่รพินทร์
ไพรวัลย์ เฉย...มือขนาดคริสติน่าไม่มี 'น้ำยา' หรอก ถ้าวาริน
วราฤทธิ์ หรือมาเรีย ฮอฟมัน ยืนอยู่ที่นี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม เขาก็มึ่ศีรษะให้นิดหนึ่ง

“คุณเหมือนนางเอกในภาพยนตร์มาก มิสกรูบิล”

“ระยะ 30 เมตร เป้าหมายเพียงแค่กระป๋อง ให้ยิงกันด้วย
ไรเฟิล...บู๊โธ่เอ๊ย...แค่ปืนสั้น ลำกล้อง 4 นิ้วก็เหลือรับประทาน
แล้ว”

“ครับ! เหลือรับประทานแล้วสำหรับมือปืนขนาด ‘ท็อปกัน’
อย่างคุณ และขอภาวนาให้คุณยิงได้อย่างนี้ทุกครั้งไป ในเวลา

คริสเดาะสิ่งที่ถือเตรียมไว้แล้วในมือขึ้น แล้วชูให้ดู

“นี่คือกระสุนปืนลูกซอง ขนาด 12 ระยะประมาณ 30 หลาเท่าเดิม ตรงตำแหน่งที่ยิงกระป๋องกันอยู่เมื่อกี้นี้ เราจะตั้งกระสุนลูกซองนัดนี้ไว้บนกระป๋องอีกทีหนึ่ง เงื่อนไขก็คือ พรานใหญ่ของเราจะต้องยิงกระสุนลูกซองนัดนี้ให้ถูกภายในวงกระสุนนัดแรก และนัดเดียว ด้วยไรเฟิลประจำมือของเขา ถ้าผิดแพ้ ถ้าถูกชนะ... เป็นยังไงคะ อาจารย์ คีธละ เห็นด้วยไหม?”

หัวหน้าคณะหัวเราะชอบใจ แต่คีธค้านว่า

“ทหารูณไปหน้อยกระมัง คริส ระยะตั้งขนาดนี้ กระสุนลูกซองที่เอาไปตั้งที่นั่นถ้าตาไม่ดีก็แทบจะมองไม่เห็นตัวกระสุน เสียด้วยซ้ำไป หรือถ้าตาดีก็เห็นเพียงแต่จุดนัดเดียวเท่านั้น เธอเจตนาจะข่มขู่คุกคามเขา!”

“ไม่ข่มขู่คุกคามซี! ระยะแค่นี้เอง กระสุนลูกซองขนาด 12 ก็ไม่ใช่เล็กอะไรนัก ฉันทันก่อนได้ว่า ฉันทิงถูกด้วยเอ็ม 16 กระบอกนี้แล้วนับประสาอะไรกับคนมีอาชีพอยู่กับไรเฟิลล่าสัตว์อย่างรพินทร์ ถ้าไม่เชื่อ จะยิงให้ดูก่อนไหม?”

จอมพรานยืหนึ่ง บ้องปากเอาไม้แคะฟันเฉย

“เออละ เงื่อนไขมีแล้ว คราวนี้สิ พนันล่ะ คุณจะเอาอะไรพนันกับเขา?”

เชิดวุธร้องถามมาอย่างนึกสนุก

“อะไรก็ได้ ฉันทรับทำทั้งนั้น ว่ายังไง คุณรพินทร์ ไพรวัลย์”

“แต่ผมไม่รับทำนี้ครับ เพราะผมไม่ต้องการสินพนันอะไร

สักอย่างเดียว อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่าผมไม่แน่ใจว่าผมจะยัง
ได้ถูก”

“เอางี้ดีกว่าผมเสนอเอง...” เชิดวุธเสนอขึ้น “ถ้ารพินทร์
ยังถูก คริสยอมให้จูบเสียโดยดี 1 ทีเอาไหม?”

หล่อนตะแคงหน้านิดหนึ่ง อมยิ้ม

“ไม่เลวนี่ แต่ถ้าผิดล่ะ?”

“ถ้าผิด คุณก็เป็นฝ่ายจูบเขาหนึ่งที!”

ทุกคนหัวเราะ ยกเว้นรพินทร์ ที่หน้าตายตามปกติ

“บ้า! ถ้าผิด ฉันขอตอบให้ถนัดๆ สักทีเท่านั้น เอาไหม?”

“เป็นข้อเสนอที่น่าสนใจมากที่สุดทีเดียว รพินทร์”

เสียงเบลเชียร์มา พร้อมกับหัวเราะอกระเพื่อม

“ผมคิดว่า ถ้ามีสกรูบิลอยากจะตบผม ทำไมจะต้องพนัน
กันให้เสียเวลา เชิญตบผมได้ตลอดเวลา”

รพินทร์พูดเนิบๆ อย่างไม่สนใจ คริสติน่ายิ้มหยัน

“ไหนว่าคุณเป็นคนจริงจังยังงี้ล่ะ? ที่แท้ก็ไม่มีน้ำยาอะไร
เลย คุณกลัวยิ่งผิดใช้ไหม?”

“ยอมรับว่ากลัวมาก” เขายอมแพ้โดยดี

“เอาละ รับมาเสียตามตรงอย่างนี้ดีแล้ว จะได้รู้กันไป
เสียทีว่าคุณนะ ไม่เท่าไรหรอก”

นั่นคือคำดูหมิ่นที่มีเจตนาจะยั่วยุ่มากกว่าอย่างอื่น ขณะ
นั้นเอง เชิดวุธก็โอดเข้ามาประกาศดังๆ

“รพินทร์ ผมรับพนันกับคริสเอง คุณมีหน้าที่เพียงแค่อิง
อย่างเดียวเท่านั้น ถ้าคุณยังผิด คริสตบหน้าผม แต่ถ้าคุณยังถูก
ผมจูบคริส...ว่ายังไง คริสติน่าตกลงไหม?”

คริสหันไปมองหน้าเชิดวุธ ขมวดคิ้ว

“ฉันจะพัวพันกับนายพรานคนนี้ ฉันไม่ได้จะพัวพันกับคุณ”

“มันก็เหมือนกันนั่นแหละ เพียงแต่เราเปลี่ยนผู้รับผลประโยชน์ในการพนันเสียเท่านั้น เรื่องสำคัญที่สุดก็คือ คุณอยากจะดูรปินทร์หรือไม่ใช่หรือ?”

“คุณถือหางเขาถึงเพียงนั้นเหรอ?”

“ก็ไม่ใช่เชิง เรื่องมันอยู่ที่ว่า นิสสัยผมชอบพนันเท่านั้น เขา
แพ้วคุณ ผมยอมให้คุณตบ ถ้าเขาชนะคุณ คุณก็ยอมให้ผมจูบ
มันก็แค่นั้นเอง”

“ตกลง” คริสติน่าพยักหน้ารับคำทันที “ว่าแต่เขาจะยอม
ยิงหรือไม่เท่านั้น”

หล่อหน้าปรายตามาทางรพินทร์

“โดยจริงใจแล้วผมไม่กล้า เพราะกลัวคุณเชิดวุธจะถูก
ตบเสียเปล่าๆ แต่ถ้าเจ้าตัวเองขอร้อง ผมก็เห็นจะปฏิเสธไม่ได้”

จอมพรานพุด

“ยิงเถอะ พ่อคุณ ผมขอร้อง”

เชิดวุธ ฉวยปืนได้ก็นำไปส่งให้เขา จอมพรานหัวเราะหึๆ

“ไม่กลัวถูกตบแน่ๆนะครับ?”

“ยิ่งให้ผมได้จูบชิ อ่าย่ายิ่งให้ผมถูกตบ”

“เฮา เสี่ยงบุญเสี่ยงกรรมไปตามเรื่อง ถ้าถูกตบ ก็อย่า
มาว่าผมก็แล้วกัน”

รพินทร์พูดอ่อยๆ ซ่อนยิ้ม รับปิ่นมาเปิดลูกเลื่อน แล้ว
บรรจุเข้าไปนัดเดียว

คริสโยนลูกปีนลูกซองไปให้เกิดแล้วบอกให้นำไปวางเด่น

ไว้บนกระป๋องเรชั่น ซึ่งตั้งอยู่บนยอดหินอีกทีหนึ่ง พอตั้งเสร็จ เดินกลับมา หล่อนก็พยักหน้า

“ยิ่งให้ดี เชิดวุธจะถูกตบหรือไม่ ก็อยู่ที่ฝีมือของคุณ นั่นแหละ”

พรานใหญ่ยกปืนขึ้นประทับเล็ง ทุกคนเงยบกริบ
มองมาที่เขาเป็นตาเดียว รพินทร์เล็งอยู่นานเกือบครึ่งนาที ก็
ปล่อยกระสุนตูมออกไป

ผนังหินที่อยู่หลังเป้าแตกกระจาย สูงกว่าระดับที่กระสุน
ลูกซองตั้งอยู่ประมาณ 2 นิ้ว แต่ตัวกระสุนลูกซองนั้นยังตั้ง
เฉย ไม่สะดุ้งสะเทือนใดๆ เลย

ทุกคนเงยบกริบ แม้แต่เชิดวุธ ซึ่งหน้าม่อย
รพินทร์ ไพรวลย์ ลดมือลงช้าๆ หันมาบอกกับเชิดวุธ
เบา ๆ ว่า

“ผมเสียใจด้วยครับ ผมพยายามที่สุดแล้ว!”

กล่าวจบ เขาก็กว้างปืนเดินผละไปอย่างปกติเงยบๆ

เชิดวุธสั่นหัว บ่นพึม แล้วมายืนหน้าให้คริสโดยดี

“เฮ้อ! ผมแพ้พนันคุณแล้ว เชิญตบได้ตามสบาย”

แม่ผมทองหรีตา มองตามหลังพรานใหญ่ ผู้เดินเข้าไป
พูดจากับหัวหน้าลูกหาบอย่างใช้ความคิด แล้วค่อยๆ หันกลับ
มาทางเชิดวุธ แทนที่จะตบตามที่ได้พนันไว้ กลับบอกเสียงเบา
ว่า

“เห็นหรือยัง...เห็นลูกไม้เล่ห์กลของคนคนนี้ไหม เขาแกล้ง

ยิ่งให้ผิดเพื่อหักหลังคุณยังงีละ อย่าทำโง่ไปหน่อยเลยนะ! คุณควรจะไปเตะเขาลักที่ แทนที่จะยื่นหน้ามาให้ฉันตบอย่างนี้”

เชิดวุธซอยเปลือกตาถี่ๆ มีอาการงอ อุทานเบาๆ

“เอ๊ะ! คุณแน่ใจหรือว่า เขาแก้งยังให้ผิด เป๋ามันเล็กมากอยู่นะ และผมก็เห็นเขาพยายามเล็งอยู่นานผิดปกติทีเดียว มันอาจพลาดได้”

“เดี๋ยว ฉันจะพิสูจน์ให้คุณดู”

กล่าวจบ คริสก็ยกมือขึ้นตบเบาๆ เรียกไปยังกลุ่มพรานของรพินทร์ทั้ง 4 คน พร้อมทั้งกวักมือ บุญคำ จัน เกิด เสียมองหน้ากันเองเล็กน้อย เสียงคริสตะโกนเรียกว่า

“เข้ามานี่หน่อย ทั้ง 4 คนนั่นแหละ!”

พรานคู่ใจของรพินทร์ทั้งสี่คน พากันเดินเข้ามาหาอย่างไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น หล่อนถามหน้าตาปกติว่า

“นี่ ในบรรดาพวกเรา 4 คนนี้นะ ใครคิดว่าเป็นคนที่ฝีมือยิ่งปืนเลวที่สุด ยิ่งแม่นน้อยที่สุด”

พวกนั้นมองหน้ากันเองไปมาอีกครั้ง แล้วเสยก็หัวเราะแฮะ ๆ

“ผมครับ แหม่ม ผมยิงปืนแย่กว่าทุกคนในสี่คนนี้”

“ดีแล้ว...”

หล่อนว่า คว่าไรเฟิลของรพินทร์ที่ยังวางพิงก่อนหินอยู่ส่งไปให้เสย

“ลองยิงกระสุนลูกของนัดนั้นให้ดูหน่อยซิ ยิ่งให้ถูกนะถ้ายิงผิด ฉันจะเชกหัวเสยให้แรงที่สุดเลย”

เสยหัวเราะ ไม่ว่าอะไร คว่าปืนขึ้นมาได้ก็ประทับเล็ง

อย่างพาซื้อ เพราะไม่รู้สายสนกลในมาก่อน อึดใจเดียวก็ปล่อย
กระสุนเปรี้ยงออกไป

กระสุนลูกซองนัดนั้นระเบิดหายวับไปกับตา!...

สแตนลีย์ คีธ เบล และเชิดวุธ อ้าปากค้าง คริสหันไปทาง
เชิดวุธ

“คราวนี้ชัดแล้วยัง เด็กหนุ่มคนนี้เป็นมือไรเฟิลที่ตัวเอง
ยอมรับว่าห่วยที่สุดของคนชื่ออรพินท์ ไพรวลย์...”

หล่อนพูดซ้ำๆ แล้วตบไหล่เสียเบาๆ

“เสียลองบอกฉันซิทำไมพรานใหญ่ของเธอ จึงยิงกระสุน
ลูกซองนัดนั้นผิด?”

“ก็ใครบอกเหม้มละครับ ว่าพรานใหญ่ยิงกระสุนปืนลูก
ซอง”

คราวนี้หล่อนง

“อ้าว! แล้วเขายังอะไร?”

“มีต่อหลุมตัวเบ้อเร่อตัวหนึ่ง มันบินวนอยู่เหนือกระสุน
ลูกซองนัดที่ตั้งอยู่นั้นคุณรพินท์แกยิงตัวต่อตัวหลุมนั้นต่างหาก
ครับ ถูกมันกระเด็นแตกไปแล้ว แกไม่ได้ยิงกระสุนลูกซองสัก
หน้อย พวกผมเห็นกันอยู่ทุกคน ต่อหลุมตัวขนาดหัวแม่มือ ต่อย
ใครเข้าก็ชัก แต่ตัวมันก็ยังเล็กกว่าลูกซองนัดนั้นตั้งแยะ กะอีแค่
กระสุนลูกซองระยะแค่นี้ พรานใหญ่ไม่เล็งนานอย่างนั้นหรอก
ครับ”

คริสตีน่าแม่มริมฝีปาก เบลผู้ใช้กล้องส่องดูเป้าหมายอยู่
ตลอดเวลา รับมาด้วยเสียงกระซิบว่า

“ใช่! มีแมลงชนิดหนึ่ง บินทำท่าเหมือนจะเกาะกระสุน

ลูกของนัคนั้น และกระสุนไรเฟิลของรพินทร์เป่ามันหายไป
 พริบตา มองจากกล้องนี้เห็นถนัดทีเดียว...ฉันรู้แล้วละ เขาไม่
 อยากจะให้เชิดวุธจูบเธอ เท่าๆ กับที่ตัวเขาเองก็ไม่อยากจูบ
 เธอด้วยเหมือนกัน!”

ดร.สแตนลีย์ สั่งให้คีธใช้เครื่องวิทยุทันใดโดยตัวเอง
 นั่งคุมอยู่ใกล้ๆ ระหว่างนั้นเชิดวุธ เบล นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ไม่ห่าง
 นัก สำหรับคริสนี่ขริบไปตั้งแต่นั้น ไม่พูดอะไรกับใครอีกทั้งสิ้น
 เชิดวุธคุยเล่นหยอกล้อกับเบล แต่หุคอยเงี้ยว

ภายหลังคีธอันทำหน้าที่พนักงานวิทยุติดต่อเรียกกับฝ่าย
 ตรงข้าม และโต้ตอบเป็นรหัสกันอยู่ครู่หนึ่ง ก็ส่งที่พูดและหูฟัง
 ให้หัวหน้าคณะทันที

“สปิริท วัน...สปีคกิง!...”

เชิดวุธจับกระแสความในประโยคแรกได้ดังนั้น ทั้งๆ ที่
 เขาหัวเราะพูดจาอยู่กับเบล และบางขณะก็หันไปกระเช้าเข้าแห่
 คริสผู้เงี้ยบเฉย

นายพันตรีแห่งกองทัพบกไทย ผู้ติดมากับคณะในฐานะ
 ตัวแทนของฝ่ายข่าวกรองกลาโหม อยากจะให้รพินทร์ ไพรวลย์
 เข้ามาอยู่ใกล้ในขณะนี้เป็นอย่างยิ่ง แต่เขาไม่มีโอกาสที่จะแสดง
 ะไรออกไปได้ นอกจากตนเองจะพยายามเงี้ยวหูฟังเท่านั้น

สแตนลีย์พูดกับปากพูดเพียงผู้เดียวเสียงจากฝ่ายตรงข้าม
 ไม่ได้ยินเพราะใช้ครอบหูฟัง ภาษาที่พูดเป็นภาษาปกติธรรมดา
 โดยไม่มีรหัสอะไรมากนัก เขาจับฟังได้ยินบ้าง ไม่ได้ยินบ้าง

เพราะผู้เชี่ยวชาญทางนิวเคลียร์พูดด้วยเสียงปกติ ค่อนข้างเบา
อันแสดงว่าประสิทธิภาพของเครื่องวิทยุซึ่งก็ไม่ใหญ่ไปกว่าเครื่อง
พิมพ์ดีดกระเป่าหิ้วเท่าไรนัก สูงยอดเยี่ยมมาก

ไม่เกิน 2-3 นาทีของการพูดโต้ตอบ สแตนลีย์ก็หยุดชะงัก
หันหน้าไปรอบ ๆ แล้วถามทุกคนว่า

“รพินทร์อยู่ที่ไหน ให้เขาเข้ามาที่นี่หน่อย”

เชิดวุธเป็นคนป้อมปากตะโกนเรียก ขณะนั้น จอมพราน
กำลังดูเหมือนใช้ยางรัดของรัดกระสุนปืนของเขาเป็นชุด ๆ อยู่
เพื่อเตรียมใส่กระเป่าเสื้อ

รพินทร์เดินเข้ามา นายทหารหนุ่มชี้ไปที่หัวหน้าคณะจึง
เข้าไปหย่อนกายลงนั่งอยู่หน้าเครื่องวิทยุ

“ผมติดต่อกับกองบัญชาการได้เรียบร้อยแล้ว และเขาก็
พร้อมที่จะจัดหาสิ่งที่เราต้องการส่งมาให้ได้ในทันที ขอปรึกษา
ย้ำความกับคุณอีกสักนิด ควรจะเป็นยี่ห้อ วิน ๙ โมเดล 70 ใช้
ไหม แล้วก็ไม่ต้องมีศูนย์กล่องด้วย”

“ครับ อย่าลืมแช่และน้ำยาชำระล้างกล่องกับสายสะพาย
ที่เหนียวแน่นคงทนเป็นพิเศษด้วย”

“กระสุน ควรจะเป็นสักเท่าไรดี?”

“ไม่ควรเกิน 100 นัด ในแต่ละกระบอก เพราะน้ำหนัก
มาก แบ่งออกเป็นลูกหัวอ่อนและลูกหัวแข็งอย่างละครึ่ง”

สแตนลีย์พยักหน้า มือหนึ่งยังจับปากพูด อีกมือหนึ่ง
กางแผนที่ซึ่งแจกกันไว้โดยมีเหมือนกันหมดทุกคน ในระหว่าง
บุคคลร่วมทางชั้นหัวหน้าคณะทั้งหลาย คลื่นออกไปแล้วถามต่อ
ไปว่า

“จุดนัดพบที่ไหน เวลาประมาณสักเท่าไร ผมจะได้บอกเขาแน่นอน”

รพินทร์ไม่พูดมาก ชี้นำไปในแผนที่บริเวณหนึ่งแล้วบอกเท่าที่จำเป็นว่า

“อีก 2 ชั่วโมง ให้เขาบ่ายให้ไปที่จุดนี้ และให้สังเกตควันไฟที่เราจะสุ่มให้เห็นเป็นสัญญาณ”

หัวหน้าคณะพูดซ้ำๆ สั่งการทันที ตามที่รพินทร์บอก แต่ตำแหน่งจุดนัดพบนั้น เขาบอกเป็นพิกัดของตัวเลขที่ฝ่ายไทยไม่มีใครฟังออกหรือเข้าใจได้ ก่อนจบคำสั่ง มีการสั่ง ‘รี ฟீท’ และต่อมาอีกอึดใจก็พยักหน้า บอกว่า

“แท็งค์คิ้ว !...โอเวอร์ !...”

แล้วก็ยืนขึ้น

“เก็บวิทยุ และออกเดินทางได้แล้ว”

นั่นคือคำสั่ง

อีกไม่กี่นาทียหลังจากนั้นขบวนเดินทางก็พร้อมรพินทร์
หันไปตะโกนสั่งคนเขาดังๆ ว่า

“ขึ้นเหนือ-โป่งน้ำร้อน”

จากตำแหน่งที่พักนอน ทั้งหมดเริ่มเคลื่อนเป็นคาราวานกะเหรี่ยง หมู่บ้านชับบอนจำนวนหนึ่งรวมทั้งเจ้าปีหัวหน้าหมู่บ้านเดินตามมาส่ง จนถึงเส้นทางด่านใหญ่แล้วยืนจับกลุ่มยืนมองอยู่เฉยๆ กลุ่มนายจ้างหันไปโบกมืออำลา แต่คนเหล่านั้นมองดูเฉย

“ไม่ต้องกลัวไอ้เสือตัวนั้น...”

บุญคำ ซึ่งเดินคุมอยู่ท้ายขบวนร้องบอกกะเหรี่ยงปี

“จัดการกับซากช้างให้เรียบร้อย เสือมันจะตามพวกข้าไป ไม่อยู่ระวังพวกเอ็งให้เสียเวลาหรอก!”

แล้วแกก็หัวเราะ

เบลเดินอยู่ใกล้ชิดจัน อันเป็นพรานประจำตัว ซึ่งรู้ชุดกันออกไปแล้ว หันมาถามว่าตาเต่าบุญคำพูดอะไรกับพวกนั้น เพราะแกใช้ภาษากะเหรี่ยง จันทำหน้าทีแปลให้ฟัง หมอเบลได้ยินก็อุทานออกมาว่า

“ตาเต่าพูดอะไรบ้า ๆ!”

บนเส้นทางด่านอันคดเคี้ยวชอกชอนไปในระหว่างสองฝั่งรกรทึบนั้น จริงตามที่รพินทร์พูดไว้ คือทุกคนไม่มีโอกาสพบเห็นหมู่บ้านของกะเหรี่ยงซับบอนเลย อันเป็นวัตถุประสงค์ของนายจ้างอยู่แล้ว ที่จะไม่ให้ช่องแวงเข้าไปใกล้ก่อนการตั้งแคมป์เย็นวาน

พืชพันธุ์ หมู่ไม้ อันเป็นสภาพของป่า มันเริ่มฟ้องตัวเองชัดเจนทุกขณะที่พากันเดินไปอย่างเจียบๆเถาวัลย์เริ่มมีเส้นขนาดใหญ่ขึ้นกว่าเดิม ต้นไม้ใหญ่บางต้นอายุเป็นร้อยๆ ปีขึ้นไป และสูงहनคอต้งป่า แม้แต่กิ่งก่าที่อาจเห็นเกาะผงกหัวอยู่ริมทางก็มีขนาดตัวเท่าท่อนแขน และสีสันของศิระะมันราวกับเอาสีต่างๆ มาระบายไว้

ผ่านโตรกลีกลง ผ่านหน้าผาชัน มอ และมาบ สูงๆ ต่ำๆ เลี้ยวลัดไปตามภูมิประเทศของพงไพรซึ่งอารยธรรมยังกริดกราย

เข้ามาไม่ถึง บรรยากาศเงียบสงบ ลึกลับบางขณะนี้ ไม่ปรากฏ
วีแววให้เห็น นอกจากนานๆ จะเห็นกระรอกดงขนาดใหญ่ วิ่ง
โฉบเตี้ยวอยู่บนคบไม้สูงและส่งเสียงร้องทักเมื่อเห็นกลุ่มมนุษย์
กลืนสาบของใบไม้เน่าที่หมักหมมทับถมกันอยู่เป็นเวลานาน...
กลืนพืชและดอกว่านบางชนิดไชยสลับกันมา หรือบางทีก็ได้กลืน
ชะมดอันฉุนเฉียว แต่ไม่ปรากฏตัวให้เห็น

รพินทร์ไพรวัลย์ คงเดินคุ่มนำทางไปเบื้องหน้าตามปกติ
และฝ่ายนายจ้างทุกคนจะรู้สึกได้ทันทีว่าวันนี้เขาเดินเร็วกว่าเมื่อ
วานนี้ขึ้นอีกเล็กน้อย ท้องฟ้าเบื้องบนเหนือยอดป่าสดใสดี ไม
มีเค้าเมฆฝน

ครึ่งชั่วโมงแรกของการเริ่มต้นเดินทางในเช้าวันนี้เท่านั้น
ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทุกคนและเชิดวุธก็เหงื่อท่วมแต่พวกลูกหาบ
หรือพรานพื้นเมืองปกติธรรมดาที่สุด โดยเฉพาะพวกลูกหาบ
พากันเข้าแถวหาบของเจ็บๆ อย่างสบายใจ ยังกะเดินตัวเปล่า
ทั้งๆ ที่ส่วนมากก็รูปร่างเล็กๆ ผอมเกร็ง และทำทางขี้โรคกัน
เสียเป็นส่วนใหญ่

“ถ้าไม่ตายเสียคราวนี้ ฉันคงลดน้ำหนักได้ดีพริก”

คือพูดในหมู่ของเขา ในขณะที่เป่าลมออกจากริมฝีปาก
อันแห้งผาก

“วุธ คุณไปเดินประคบตัว ชวนนายนั้นคุยไปพลางๆ ดี
กว่า เขาจะได้เดินช้าลงบ้าง เป็นการช่วยพวกเราทั้งหมดลงใน
ตัวด้วย ไม่งั้นแย่ละ นายนั้นเดินยังกะผีนั้นแหละ”

เบลบอกไปทางนายพันตรีหนุ่ม ขณะที่เอาผ้าขนหนูเล็กๆ ขึ้นมาเช็ดเหงื่อตามลำคอและทรวงอก เชิดวุธเองก็รอโอกาสนี้อยู่แล้ว แต่แกล้งพูดว่า

“เขากำลังทำเวลา และเร่พวกเราอยู่ในตัว ประเดี๋ยวไปไม่ถึงจุดตามเวลากำหนด”

“เอาเถอะนะ หาทางอย่าให้เขาเร่หนักเลย นายนั้นมีอะไรฝังลึกอยู่ในใจ เขาไม่ชอบหน้าพวกเรานักหรอก และหาโอกาสจะแก้เผ็ดอยู่ตลอดเวลา ถึงทำอะไรไม่ได้เลย ก็แกล้งเดินเร็วให้พวกเราหมดแรงเร็วเข้าอีก ไม่เห็นหรอกหรือ เมื่อกี้นี้เขาแกล้งยิงเป้าพนันผิด เพื่อให้คริสตบหน้าคุณยังงี้ล่ะ”

เชิดวุธยกไหล่

“แต่ผมคิดว่าเขาอยากจะยอมแพ้คุณกับคริสเสียมากกว่า เพราะทำท่ายเขาเหลือเกิน เอางี้ดีกว่า คุณหรือคริส เดินตามไปคุยกับเขา อาจช่วยชะลอให้เขาเดินช้าลงได้บ้างเพราะถึงอย่างไรคุณก็เป็นสุภาพสตรี ถ้าลำพังผม คงไม่ทำให้เขาเดินช้าลงไปได้หรอก”

“ฮึ! จันน่ะเหรอ?...”

คริสติน่าครางในลำคอออกมาเป็นครั้งแรกของการนั่งเงียบมาตลอด จ้องมองไปยังด้านหลังที่เดินนำอยู่เบื้องหน้า เว้นระยะประมาณ 50 เมตรนั้น

“จะยิ่งร้ายลงไปกว่าคุณกระมัง ถ้าฉันเดินตามเขาโดยหมายจะกวดให้ทันให้ได้ เขาจะยิ่งแกล้งเร่ฝีเท้าหนักเข้าไปเสียอีกนะซี เพราะเขาไม่ชอบหน้าฉันเป็นพิเศษอยู่แล้ว”

“คุณรู้ได้ยังไงว่าเขาไม่ชอบหน้าคุณ”

เชิดวุธซ่อนยิ้ม ย้อนถาม

“สายตา และสัญชาตญาณมันบอก”

“แต่ผมว่าเขาชอบคุณเสียมากกว่า”

เชิดวุธแกล้งยั่ว

“มีเหตุผลอะไร ที่คุณพูดอย่างนี้”

“ถ้าไม่ชอบคุณ เขาจะต้องยิงกระสุนลูกซองนัดนั้นให้ถูก เพื่อให้ผมมีโอกาสดำจับคุณไปแล้วนะซิ แต่ที่เขาแกล้งยิงผิด คุณก็เลยรอดตัวไป เป็นการช่วยป้องกันคุณอยู่แล้วยังไงล่ะ”

“ไว้สาระ! มันเป็นการ ‘ซ่อนคม’ และแสดงลูกไม้พลิกแพลงของคนคนนั้นต่างหาก ลักษณะของเขาเป็นคนกินลึก ที่อ่านความรู้สึกได้ยาก รู้ได้อย่างเดียวว่า เขาไม่ชอบหน้าพวกเราแน่ๆ อย่างน้อยก็ซ่อนอยู่ภายใต้ซับคอนเซ็ส-อนุสติ ซึ่งเขาก็อาจไม่รู้ตัวก็ได้”

“ก็พวกคุณไปทำอะไรให้เขาไม่ชอบล่ะ?”

“ถึงว่าซิ พวกเราก็มีแต่ความเป็นมิตร และพยายามเอาใจเขาทุกอย่างเสียด้วยซ้ำ” เบลเสริมมา

“ผมว่า ‘ความเป็นมิตร’ นั้น ไม่ต้องอาศัยความพยายามหรอก แต่ใช้ ‘ความจริงใจ’ น่าจะได้ผลมากกว่า ก่อนอื่นพวกคุณจะต้องสำรวจตัวเอง และสิ่งแวดล้อมฝ่ายคุณว่า ได้ ‘ทำ’ อะไรลงไปบ้าง แต่ที่เห็นแน่ๆ ก็คือ เขาไม่ประสงค์จะออกเดินป่านำทางอย่างเสี่ยงอันตรายในครั้งนี้นะ แต่พวกคุณก็หาทางบังคับให้เขาต้องยอมรับงานจนได้ ประการที่สอง พวกคุณอาจมีท่าทีดูหมิ่นอะไรเขาอยู่ในที่มาตลอดระยะเวลาที่ได้พบเห็นกันครั้งแรก ส่วนประการที่สาม...”

“อะไร ไหนลองพูดไปให้จบสิ”

คริสตามโดยเร็ว เมื่อเชิดวุธชะงักการพูดลง

“จะเป็นไปได้ไหมว่า ขณะนี้ เขารู้สึกว่าพวกคุณควบคุมเขาอยู่ตลอดเวลา ด้วยเครื่องมือเครื่องใช้ที่ทันสมัย แม้กระทั่งอาวุธสงครามที่ติดตัวมา ทั้ง ๆ ที่อาวุธเหล่านี้มันก็ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเดินทางในป่าลึกเลย พูดกันตรง ๆ ถ้าเสือ ช้าง หรือสัตว์ป่าดุร้าย มันจะทำอันตรายพวกคุณ เขามีหน้าที่จะต้องป้องกันให้ แต่ในเวลาเดียวกัน พวกคุณก็ถือเอ็ม 16 และดูเหมือนจะมีระเบิดสังหารหรืออาวุธทันสมัยอื่นๆ อีก ที่จะฆ่าพวกเขาได้ทุกขณะ”

“ให้ตกนรกเถอะ พวกเราไม่ได้คิดอย่างนั้นเลย”

ลาร์รี่คือ ร้องลั่นออกมาจากการเดินรวมกลุ่มฟังข้อความสนทนากันนั้น

“ผมพูดอย่างเป็นกลาง ไม่เข้าข้างฝ่ายใดทั้งสิ้น และขอได้โปรดเข้าใจด้วยว่า ในการเดินทางร่วมมาในครั้งนี้ ตัวผมเองอยู่ในฐานะฝ่ายเดียวกับพวกคุณ แต่อย่าลืมว่าการเดินทางคราวนี้ มันมีเหตุผลในการทางการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องโดยตรง พวกคุณอาจไม่คิดอย่างนั้น แต่ต้นสังกัดของคุณจะคิดหรือไม่-ไม่มีใครบอกได้เพราะพวกคุณก็คอยฟังคำสั่งจากแหล่งบงการเหมือนกันว่าจะให้ปฏิบัติเช่นไร อาวุธที่ไม่จำเป็นเหล่านี้ จริงอยู่ พวกคุณก็บอกแล้วว่าไม่ได้จัดสรรเลือกมาเอง แต่เจ้าสังกัดแหล่งบงการกำหนดให้มาในสเป็ค”

“เชิดวุธ...”

หัวหน้าคณะกล่าวอย่างเยือกเย็นสุขุม

“คุณเป็นคนไทยด้วยกัน เลือดเดียวกับรพินทร์ และในฐานะตัวแทนของฝ่ายเรา ถ้าหากคุณคิดว่า รพินทร์จะมีการคิดระแวงเข้าใจผิดอะไร ก็ควรจะเป็นหน้าที่ของคุณที่จะอธิบายทำความเข้าใจกับเขาเสีย เพื่อผลดีในการเดินทาง ถ้าหากนายพรานคนนั้นยังคิดระแวงเราในแง่ร้ายอยู่เช่นนี้ มันย่อมไม่เป็นผลดีของทั้งสองฝ่ายแน่นอน ผมสังเกตจากท่าทีและคำพูดจาระหว่างคนของผมกับรพินทร์แล้ว มีการขัดแย้งและถ้อยดีกันอยู่ตลอดเวลา คริสเองก็ใช้เวลาเสียเมื่อไหร่ พูดอะไรผิดหุรพินทร์ไปหลายครั้งแล้ว และชายคนนั้นก็ตอบโต้มาอย่างชนิดที่ประกาศว่าเขาารู้ทัน ผมไม่ชอบให้เกิดเหตุการณ์ไม่เข้าใจซึ่งกันและกันแบบนี้เลย”

“เอาละครับท่านดีอกเตอร์ ผมรับจะประสานความเข้าใจอันนี้เอง”

พ.ต.เชิดวุธรับคำและถือโอกาสนั้นเดินแยกจากคณะ โดยเร่งฝีเท้าขึ้น ตัดขบวนพวกลูกหาบทั้งหลาย กวดไล่หลังรพินทร์ขึ้นไป ในขณะที่ระยะทางเดิน เริ่มจะลาดชันขึ้นเป็นมุม 30 องศา เขาป้องปากตะโกนไล่หลังเรียกไปก่อน สุภาพบุรุษไพร่เหลียวหน้ามา ก็โบกมือเป็นสัญญาณให้หยุดรอ ร่างนั้นผ่นฝีเท้าลง ในขณะที่เชิดวุธวิ่งเหาะๆ และช้าไม่นานนัก ทั้งสองก็เดินเคียงกันไป เชิดวุธอ้าปากหอบ รพินทร์ยิ้มให้นิดหนึ่งถามเบาๆ ว่า

“มีอะไรหรือครับ?”

“ผมหาโอกาสจะมาเดินคุยกับคุณโดยเฉพาะนานแล้ว
เพิ่งจะได้จังหวะครั้งนี้เอง พวกนั้นเป็นคนขอร้องผมให้มาช่วย
พูดทำความเข้าใจกับคุณ”

เชิดวุธบอกด้วยน้ำเสียงเหน็ดเหนื่อยแต่หัวเราะ พราณ
ใหญ่เล็กคิ้วขึ้น ชะลอฝีเท้า เดินคู่ไปด้วย

“ทำความเข้าใจอะไรหรือครับ?”

อีกฝ่ายโบกมือ

“ไม่มีอะไรหรอก ผมกำลังพูดสร้างสถานการณ์ขึ้นนั่นเอง
เพื่อให้พวกนั้นมีกังวล เกี่ยวกับการที่เกรงไปว่าจะทำความเข้าใจ
กับคุณไม่ได้ และเขาก็ส่งผมให้เป็นทูตมาช่วยปรับความเข้าใจ
กับคุณ พวกเขาต้องการให้คุณวางใจ อย่าคิดระแวงอะไรไปเลย
เพราะคงกลัวอยู่เหมือนกันว่า ลงถ้าคุณคอยระแวงและมองเขา
ในแง่ร้ายอยู่ตลอดเวลา มันก็เป็นอันตรายกับฝ่ายเขาเองไม่ใช่
น้อย...”

รพินทร์ไม่กล่าวอะไร นอกจากยิ้มๆ เสียงเชิดวุธบ่นมา
อีกว่า

“คุณเดินเร็วจัง วันนี้ พวกนั้นบ่นกันอยู่”

“ไปบอกเขาด้วยเถิดครับว่า ใครก็ตามที่เดินป่ากับผม
ครั้งแรกๆ ก็ารู้สึกลำบากหน่อย เกี่ยวกับการเดินตามไม่ทัน แล้ว
ต่อไปนานๆ ฝีเท้าของแต่ละคนก็จะดีขึ้นเอง เกิดความเคยชิน
และเดินทันผม เมื่อวานนี้เป็นวันแรกของการเดินทาง ผมอุ่น
เครื่องให้เขาก่อน โดยการเดินทาง 1 ใน 4 ของอัตราเดิมตาม
ปกติธรรมชาติของผม และวันนี้เป็นวันที่สอง ผมก็จะเร่งมาเป็น
2 ใน 4 ต่อไปก็จะเป็น 3 ใน 4 และ ‘เดินเครื่องเต็มตัว’ คือ 4 เต็ม

เมื่อกำลังของทุกคนคงที่แล้ว เดินป่าจะมาเดินทอดน่องอยู่ไม่ได้หรอกครับ มิฉะนั้นเมื่อไหร่จะถึงเป้าหมายกันสักที อีกอย่างหนึ่งเราก็มีจุดหมายที่จะต้องเดินทางให้ถึงเป็นระยะ ๆ ไปอยู่แล้ว ถ้าคลาดเคลื่อนกำหนดอะไรต่ออะไรมันจะยุ่งยากลำบากไปหมด แม้กระทั่งการตั้งแคมป์”

“ตายหะ!...นี่นะหรือเป็นการเดินแค่ 2 ใน 4 หรือครึ่งเดียวของผีเท้าของคุณ?”

นายทหารหนุ่มลืมนตาโต อุทานออกมา รพินทร์หัวเราะนิดหนึ่ง

“ครับ ถ้าผมเดินตามปกติของผม เพียงแค่ไม่เกิน 10 นาทีที่เราออกเดินมาพร้อมกัน พวกคุณจะมองไม่เห็นหลังผมเลย ไม่เชื่อลองถามพวกพรานพื้นเมืองหรือลูกหาบ ทุกคนเขาจะบอกได้ทันที และนอกจากอัตราปกติของผมยังมีอัตรา ‘เร่งรีบ’ อีกด้วย คือเจตนาจะไปให้เร็วที่สุด ซึ่งนั่นเป็นกรณีพิเศษออกไป”

“เอ คุณก็มีสองขา และขาที่ไม่ได้ยาวไปกว่าพวกเราอะไรเลย สั้นกว่าขาฝรั่งพวกนั้นเสียอีก”

“ก็ใช่...สองขา ไม่ใช่ขาที่ยาวอะไรนัก แต่ขอโทษที่ พวกคุณก้าวหนึ่งก้าว ผมก้าวไปแล้ว 3 หรือ 4 ก้าว ระยะทางมันจึงผิดกัน คุณเดินกิโลเดียวเหนื่อย ผมเดิน 10 กิโลเมตร ยังเฉยๆ ก็ไม่ใช่ซูเปอร์แมนอะไรหรอก แต่อาชีพของผม มันเดินป่าประจำ เช่นนี้มานับสิบๆ ปีแล้ว อย่าแปลกใจอะไรไปเลยครับ ความชำนาญหรือเคยชินของแต่ละบุคคลในแต่ละสถานที่มันไม่เหมือนกันอยู่แล้ว... อ้อ! ผมฝากบอกพวกเขาด้วย ถ้ามีโอกาส คือขออย่าให้พวกเขาสงสัยอะไร หากบางขณะผมอาจเดินหายไปจาก

สายตาเหมือนจะทิ้งไปเฉย ๆ แต่นั่นหมายถึงว่าผมมีความจำเป็นที่จะต้องล่วงหน้าไปก่อน จะโดยเหตุผลอะไรก็สุดแล้วแต่ และหรือบางขณะ ผมก็อาจย้อนกลับไปเดินตามมาทางด้านหลังของขบวนก็ได้ ขอให้ทุกคนเดินตามการนำของพรานพื้นเมือง 4 คนของผมไปก็แล้วกัน โดยยึดพวกนั้นเป็นหลัก พวกนั้นจะรู้เองว่าผมบ้ายหน้าไปทางไหน และตามกันได้ถูกเสมอในระยะเส้นทางเดิน อย่ามัวไปกังวลอยู่ว่าผมหายไป รับรองได้ว่าทั้งขบวนของการเดินทางนี้ จะตกอยู่ในสายตาและความดูแลรับผิดชอบของผมทุกขณะ”

เชิดวุธครางฮืออยู่ในลำคอ มองหน้าเขาอย่างพิศวง

“คุณมีอะไรพิลึก ๆ อย่างที่ผมไม่เคยคิดมาก่อน”

“ทุกคนที่ให้ผมเป็นผู้นำทาง มักจะเข้าใจแต่แรกเช่นนี้เสมอ แต่เขาก็จะรู้ได้เอง ภายหลังจากที่เราได้ร่วมทางกันไปนาน ๆ ตามปกติ ผมก็ไม่เคยนำทางให้แก่ใครบ่อยนัก หรือแทบจะเรียกได้ว่าไม่เคยเลย นอกจากคณะที่มาจ้างให้ผมนำไปเทือกพระศิวะครั้งนั้นเท่านั้น ส่วนมากก็มักจะเป็นเพียงแค่พรานสมัครเล่น หรือนักสำรวจป่า ที่มาจ้างให้พาสำรวจท้องเที่ยวในระยะใกล้ ๆ แต่การเดินทางครั้งนี้เป็นการเดินทางไกลอย่างไม่รู้เส้นทางแน่นอน และไม่รู้อนาคต สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ เราต้องพยายามทำเวลาให้ได้มากที่สุด...”

แล้วเขาก็เว้นระยะ ห้วนเราะเบา ๆ อีกครั้ง

“คุณกับอเมริกันชุดนี้ยังตื่นเพราะอย่างน้อยก็เป็นบุคคลที่ถูกคัดเลือกมาแล้วทั้งนั้น เพื่อจะมาเดินทางมหาวิบากร่วมกับผม ทุกคนมีความคุ้นเคยมาบ้าง กับความทรหดอดทนและรับรู้

เหตุการณ์ยากลำบากที่จะเกิดขึ้นเป็นการล่วงหน้าคณะนายจ้าง ชุติกรณ์ของผมแยกว่านี้มาก แต่ละคนผิวบาง และไม่เคย กรากกรำมาก่อนทั้งสิ้น แต่พอมาร่วมงานกับผมเข้า โดยระยะ เวลายาวนานออกไป พวกเขา ก็กลายเป็นนักเดินป่าชั้นเยี่ยมไปหมด ภายหลังที่เกือบตายกันมาแล้วทุกคน ถ้าใครเดินป่ากับผมในลักษณะนี้แล้วรอดตาย กลับถึงบ้านได้ การเดินป่าหรือ การเผชิญกับความยากลำบากทั้งหลายในโลกนี้ กลายเป็นเรื่อง ชี้แจงสำหรับเขาหมดสิ้น ถ้าจะมีการประศาสน์ปริญญากันในด้าน การเดินป่า ปีนเขา ก็เรียกได้ว่า สอบผ่านปริญญาคุณวุฒิบัณฑิต กันทุกคนแหละ”

ทั้งสองเดินคุยกันไปในขณะที่ธรรมดา เชิดวุธรู้สึก อบอุ่นขึ้นอย่างประหลาดเมื่ออยู่ใกล้ชิดชายคนนี้ ภายในเส้นทาง ป่าเปลี่ยวที่เดินไปด้วยกัน พร้อมลักษณะการพูดจาที่เป็นกันเอง เมื่ออยู่กันตามลำพังสองต่อสอง แค่ 2 วัน 2 คืน นับตั้งแต่ หมูบ้านหนองน้ำแห้ง อันเป็นจุดเริ่มต้น เขามีความรู้สึกเหมือนกับว่า สนทนสนมคุ้นเคยกับรพินทร์ ไพรวลัยมานานนับ 10 ปี ทั้ง ๆ ที่ไม่มีโอกาสได้พูดจาใกล้ชิดอะไรกันนัก

“การทดสอบของเราได้ผลดีเยี่ยม เดียวนี้เรารู้แน่แล้วว่า ไหว้ทฤษฎีเครื่องนั้น สามารถจะติดต่อกับแหล่งบงการและสามารถ จะส่งกำลังบำรุงมาให้ได้ทุกขณะ เห็นไหม สแตนด์บายกับคือต้อง การปืนก็สามารถจะติดต่อขอให้ส่งมาให้ทางอากาศทันที ประ- เดียวเราจะรู้ว่าพวกเขาจัดส่งมาให้อย่างไรและติดตามเป้าหมาย

จากรายงานของภาคพื้นดินได้ตรงตามเวลาแม่นยำเพียงไหน
ลงอีแบบนี้ เราก็ต้องระมัดระวังตัวเพิ่มขึ้นอีก มันแสดงให้เห็น
ว่า พวกเขาควบคุมอยู่เหนือเราตลอดเวลา และทุกระยะเส้นทาง
เดินไปที่เดียว”

เชิดวุธแผ่วเสียงลง และเริ่มพูดหาหรือเป็นงานเป็นการ
สุภาพบุรุษไพร่ยัมนิดหนึ่ง ตอบเรียบ ๆ ว่า

“เชื่อผมเถิดครับ คุณเชิดวุธ นี่มันเป็นการเดินทางเริ่ม
ต้นเท่านั้น พวกเขายังสามารถติดต่อกับแหล่งบัญชาการได้อยู่
แต่ไม่ช้าก็เร็ว พนันกับผมก็ได้ว่าวิทยุเครื่องนั้น พัง! ใช้งาน
ไม่ได้หรอก ในเมื่อพวกเราทั้งหมดล่องหน้าเข้าสู่แดนอันลึลับ
มหัศจรรย์ ซึ่งจะเริ่มตอนไหน เมื่อไหร่ผมก็ยังบอกไม่ถูกเหมือน
กัน เพียงแต่ยืนยันได้แน่นอนว่า ในที่สุด หากใกล้ระเบิดนิวเคลียร์
ลูกนั้นเข้าไปเมื่อไหร่ เราทั้งหมดที่มาด้วยกันนี้จะมีสภาพเหมือน
สูญหายเข้าไปใน ‘ลือสท์ เวิลด์’ หรือโลกหลงสำรวจ ขาดการ
ติดต่อกับโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง ต่อให้เครื่องมือทางวิทยา-
ศาสตร์ของฝ่ายเขาจะก้าวหน้าล้ำยุคสักเพียงใดก็ตาม”

พ.ต. หนุ่มจ้องมองหน้าเขาเขม็ง มีความรู้สึกที่บอกไม่ถูก
“คุณเชื่อแน่ออย่างนั้นหรือ?”

“เอาหัวของผมเป็นประกันได้ครับ นี่ผมเพียงแค่กระซิบ
บอกคุณเชิดวุธเป็นการส่วนตัวเท่านั้น ขออย่าได้แพร่พรายให้
พวกเขาได้รู้เลยเป็นอันขาด รู้ไว้กับตัวคุณเอง และเตรียมรับ
สถานการณ์ก็แล้วกัน ถ้าเครื่องมือวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าของพวกเขา
เขาทำงานได้ผล เขาคงไม่ลงทุนมาจ้างผมให้นำออกเดินค้นหา
แหล่งอับปางสูญหายไปของ บี 52 ลำนั้นหรอก เพราะการค้น

หาทางอากาศ โดยใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์เข้าช่วยของเขา คงได้ผลไปนานแล้ว ระยะนี้ก็ให้เขาโชว์สมรรถภาพของวิทยาศาสตร์ก้าวหน้าของเขาไปก่อน อีกหน่อย พวกนี้จะต้องกิน ‘ข้าวลิง’ ร่วมกับเรา เร่ง เร็ว นะ อย่าหวังเลย แม้แต่จะส่ง เอสโอเอส ให้พรรคพวกเดียวกัน ที่มีเพดานบินอยู่สูงลิบเหนือพิภพนี้ ก็อย่าหวัง อย่างเก่งก็ได้แต่สวดมนต์อ้อนวอนพระเจ้าเท่านั้น”

อีกฝ่ายเริ่มจะมีอาการขนลุกเกรียวขึ้นมาอย่างประหลาด
 สบัดร้อนสบัดหนาวขึ้นมาในทันที

“ผมก็ขายชาติทหารคนหนึ่งเหมือนกัน รพินทร์ และการมาทำงานครั้งนี้ ก็มาในนามของประเทศชาติ ผมสละชีวิตแล้ว แต่ถามจริงๆ เถอะ คุณคิดว่าพวกเราจะมีโอกาสรอดกลับมาได้หรือไม่นี้ ลักกี้เปอร์เซ็นต์”

จอมพรานเอื้อมมือไปตบแขนนายทหารหนุ่มรุ่มร่าม
เบา ๆ ยิ้มปลอบใจให้

“ผมก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกันครับ ถ้าหากการเดินทาง
ค้นหานิวเคลียร์ของเราในครั้งนี้ มันผิดเส้นทางออกไปโดยไม่มี
วีแววว่าจะค้นพบได้เลย จนกระทั่งฝ่ายเขาบังเกิดความสิ้นหวัง
ท้อแท้ และเป็นฝ่ายสั่งให้เดินทางกลับเอง เปอร์เซ็นต์รอดของ
เราก็พอจะมีอยู่สูง แต่ถ้าเส้นทางมันใกล้ตำแหน่งนิวเคลียร์ลูก
นั้นตกอยู่ พุดง่าย ๆ ว่าเดินไปพบเข้าไม่ว่ามันจะตกอยู่ที่ใดก็ตาม
99.99 เปอร์เซ็นต์ ทุกคนจะวิบัติถึงแก่ชีวิตหมด!”

เชิดวุฒินิ่งไปนาน

“คุณหมายถึงอันตรายจากกัมมันตภาพรังสีหรือ?”

“กัมมันตภาพรังสี ยังเป็นเรื่องรองลงไปครับ...”

พรานใหญ่ตอบแผ่วเบา

“แต่ความลึกลับมหัศจรรย์ในแดนสนธยา มันจะฆ่าพวกเราได้มากกว่ากัมมันตภาพรังสีหลายเท่าตัว หรือถ้ามันไม่ฆ่าเราโดยตรง มันก็จะทำให้พวกเราทั้งหมด พากันหายสาบสูญไปจากโลกภายนอกเหมือนกันกับระเบิดลูกนั้นนั่นแหละ เปอร์เซนต์กลับแทบจะไม่มีเหลือเลย ขอให้คุณเข้าใจไว้ด้วยว่า เรากำลังเดินทางมุ่งเข้าหา ‘แดนสนธยา’ หรือส่วนหนึ่งของพิภพโลก อันไม่มีมนุษย์คนใดสามารถค้นพบและพิสูจน์ได้ ว่ามันอยู่ที่ไหน”

“แล้ว...ความคิดของคุณในขณะนี้เป็นอย่างไง? โปรดคิดเสียว่าผมเป็นน้องชาย เป็นเลือดไทยด้วยกัน และเราพูดกันเองโดยเฉพาะเท่านั้น”

“ถามให้ชัด ๆ ชิคครับ ต้องการจะให้ผมตอบในปัญหาข้อไหน?”

“คุณจะถูกสั่งพาเดินให้ผิดเส้นทางออกไป เพื่อให้เขาารู้สึกว่าการเดินทางค้นหาครั้งนี้ไร้ผล และมีคำสั่งให้กลับหรือว่าคุณจะนำเดินเข้าไปยังตำแหน่งที่ บี 52 ลำนั้นตก พูดกันอย่างลูกผู้ชาย ตรงไปตรงมาเลย”

เชิดวุธมองเห็นรอยยิ้ม และไรฟันขาว จากสีหน้าที่เรียบเย็น ตายด้านตลอดกาลนั้น

“ผมเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต และหยิ่งในเกียรติยศของการเป็นผู้นำทางมาตลอดชีวิตครับ คุณเชิดวุธ ผมจะไม่มีอาการหลงหรือเล่นลูกไม้พลิกแพลงใดๆ กับพวกเขาทั้งสิ้น จะพยายามจนสุดความสามารถ ที่จะนำเข้าไปยังตำแหน่งตกของบี 52 ลำนั้นให้ได้ トラバใดก็ตามที่ผมยังมีลมหายใจอยู่ มันจะเกิดอะไร

ขึ้น ก็ให้มันเกิดไป เพราะผมก็สละชีวิตแล้วเหมือนกัน เมื่อตกลงใจนำทางครั้งนี้”

เงาดำ มีเขาเกะกะของอะไรชนิดหนึ่ง กระโจนผ่านเส้นทางด้านด้านหน้า ห่างประมาณ 30 เมตร จากป่าฝั่งขวา วูบหายไปใ้ป่าฝั่งซ้าย ทั้งสองมองเห็นพร้อมกัน รพินทร์ปาดแขนกันเชิดวุธให้หยุดชะงักกับที่ทันที แล้วชั่วไม่ถึงครึ่งอึดใจ ก็มีเงาพื้นเหลืองจุดดำพร้อย ลังเกตุรูปร่างเตี้ยกว่าเงาแรกมาก พุ่งปราดตามติดออกมาในทิศทางเดียวกัน

เชิดวุธปลดปืนออกจากไหล่ โดยสัญชาตญาณโดยเร็วแต่ รพินทร์ยังเฉย สายตาจ้องสำรวจไปด้านหน้าด้วยอาการปกติ ครูหนึ่งต่อมา เขาก็พยักหน้าให้เดินต่อไปตามเส้นทางนั้น

พวกที่เดินตามมาเบื้องหลัง คงไม่มีใครทันสังเกตเห็น เพราะทิ้งระยะห่างกันออกไปมาก

“อะไร?”

เสียงของนายทหารหนุ่ม สื่อความตื่นเต้น

“อย่าไปสนใจมันเลยครับ นี่คือสภาพปกติของป่า เสือดาวกวดไล่กว้างใหญ่...”

ไม่ทันจะขาดเสียงบอกของรพินทร์ เสียงชนิดหนึ่งก็ปรากฏมาจากป่าทางฝั่งซ้ายมือ เป็นเสียงร้องโหยกของกวาง เสียงคำรามของเสือ และเสียงการเดินร่น ได้ยินอย่างถนัดในความเงียบสงัด แต่ชั่วครู ก็สงบเงียบไปเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

เสียงนี้ พวกที่เดินกันอยู่ข้างหลังเริ่มจะได้ยิน และไหวตัว

แต่รพินทร์คงดันหลังให้เชิดวุธ ผู้ถือปืนเตรียมพร้อม...เดินหน้า
เคียงคู่เขาต่อไป ตามเส้นทางด่านนั้น

“ไ้กวางตัวนั้นเสร็จไปแล้วซี?”

เป็นเสียงเปรย ๆ ของนายทหารหนุ่ม

“ในป่า ก็เหมือนในเมืองนั้นแหละครับ ผู้มีกำลังกว่า ก็
เบียดเบียนผู้อ่อนแอกว่า มันเป็นธรรมชาติของโลก กวางตัวนั้น
ถ้าอยู่ในป่าโปร่ง หรือทุ่งโล่ง มันก็จะหนีเสือดาวได้ทัน แต่ที่นี่มัน
เป็นป่ารกทึบ เต็มไปด้วยเถาวัลย์ กวางมีเขาเกะกะมาก ติดกิ่ง
ไม้เถาวัลย์เลยหนีไม่พ้น ปล่อยมันเถิดครับ มันคงจะล้มอยู่ไม่
ห่างริมทางที่เราจะผ่านสักเท่าไรหรอก”

“ว่าแต่ไ้เปรต ‘ดาว’ นั้น จะโผล่พรวดออกมาทำความ
เดือดร้อนให้พวกเราหรือเปล่า ขณะที่เดินผ่านไป”

“ไม่หรอกครับ มันได้เหยื่อของมันแล้ว อย่างดี พอได้
กลืนหรือเห็นพวกเราเดินผ่านไป มันก็จะหลบจากเหยื่อที่กั้ดล้ม
ไว้ไปเสียชั่วคราวก่อน และเราผ่านไปนาน ๆ แล้วจนมันแน่ใจ
ก็จะหวนกลับมากินเหยื่อภายหลัง มันมีหน้าที่ในการดำรงชีพ
ของมัน เราก็มียหน้าที่ของเรา อย่าก้าวก่ายหน้าที่ของกันและ
กันเท่านั้นเป็นใช้ได้ คุณเคยเดินป่ามาบ้างแล้ว ก็น่าจะรู้ดีอยู่
บ้างว่า เสือนั้น ถ้าไม่เจ็บจากคนมาก่อน ไม่พิการ ทุพพลภาพ
แก่ชรา มันก็ไม่อยากจะยุ่งอะไรรกับมนุษย์ วางใจได้มากกว่า
มนุษย์ในเมืองหน้าใส ๆ เสียอีก มีสัตว์ที่เราต้องระวังตัวอยู่เพียง
ไม่กี่ชนิดเท่านั้นในการเดินป่า คืองูพิษขนาดเล็ก ๆ ที่เราจะเดิน
ไปเหยียบเข้ากับงูพิษขนาดใหญ่ขณะที่พบกันจวนตัวระยะใกล้ ๆ
อีกอย่างหนึ่งก็คือแมลงมีพิษรุนแรงต่าง ๆ ที่เราจะเข้าไปใกล้

มันโดยไม่ทันรู้ตัว นอกจากนั้นพอจะหลีกเลี่ยงกันได้ นี่พูดถึงสภาพป่าธรรมดาทั่วๆ ไป แต่ถ้าเป็นป่าหลงสำรวจ มันก็มีอะไรต่ออะไรที่คาดฝันไม่ได้ล่วงหน้าบุกเข้าเล่นงานเราได้เสมอสำหรับระยะ 2-3 วันนี้ ยังไม่มีอะไรเป็นปัญหา นำวิตกหรือกลัว นอกจากไอ้เสือกินคนที่จับบอนตัวนั้นเท่านั้น”

เสียงอเมริกันที่เดินอยู่ด้านหลังดูเหมือนจะเป็นคิธตะโกนโหวกๆ เหมือนจะขบขันใจ อยากถามอะไรมากเกี่ยวกับเสียงเสือกักกวางเมื่อจิตใจที่แล้ว แต่รพินทร์หันไปโบกมือเป็นสัญญาณให้เดินต่อไปตามปกติในเส้นทางนั้น และเขากับเชิดวุธก็เดินล่วงหน้าเป็นตัวอย่างนำทางไปก่อน พวกนั้นจึงตามมาในอาการเดิม

ผ่านบริเวณที่สัตว์ทั้งสองกวดไล่ตัดเส้นทางด้านไป
แล้วทุกอย่างเงียบ...ไม่มีอะไรกระโตกกระตาก และช้าไม่นานทั้งขบวนก็ผ่านพ้นบริเวณนั้นเข้าสู่ป่าที่โปร่งขึ้น เมื่อได้เส้นทางลาดชันด้วยดินแดงสองฝั่งเต็มไปด้วยกอไผ่ขึ้นมา

ขึ้นช้าโมงที่ 3 ของการคืบหน้า ซึ่งไม่มีการหยุดพักกันเลย เชิดวุธผละจากกลุ่มอเมริกัน มาเดินเคียงคู่กับรพินทร์อยู่เช่นนั้น โดยไม่ได้ย้อนกลับลงไปรวมกลุ่ม ลักษณะป่าเริ่มจะแห้งแล้งและโปร่งโล่งขึ้นทุกขณะ แล้วก็เริ่มจะตัดไปในทุ่งแฝก สลับไปกับมะขามป้อมที่ยืนต้นอยู่ห่างๆ กัน แลเห็นทิวเขาใหญ่เขียวครึ้มเป็นกำแพงขวางอยู่ข้างหน้า แดดแผดจ้าจนแทบผิวหนัง ขณะนั้นเที่ยงเศษเกือบบ่ายโมง

รพินทร์บ้วนปากไปที่เชิงเขาสูงที่สุด อันอยู่ไม่ห่างนัก

“เป้าหมายแรกของการหยุดพักเที่ยง รออยู่ที่เชิงเขานั้นครับ เราจะกินอาหารเที่ยงกันที่นั่น แล้วก็ก่อควันไฟเป็นสัญญาณขึ้นเพื่อให้นักบินเห็น ถ้าหากว่า ดร.สแตนลีย์สามารถจะกำหนดที่หมายตามพิกัดในแผนที่ ให้แหล่งบงการทราบได้อย่างถูกต้อง ผมก็อยากดูเหมือนกันว่านักบินจะค้นหาตำแหน่งได้ถูกต้องไหม”

เชิดวุธเป่าลมออกจากปาก เต็มไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้า มองดูรูปนตร์ ก็ไม่เห็นว่าจอมมัจจุเทศก์จะมีอาการใด ๆ ทั้งสิ้น แม้จะเดินและไต่ทางขึ้นมาโดยไม่หยุดพักเลย อย่างมากที่สุดก็เห็นแต่เหงื่อซึม ๆ อยู่ตามก้านคอและหน้าผากของเขาเท่านั้น

“เราดีใจ ที่เลือกได้พรวานนำทางชั้นเยี่ยมที่สุดของโลกแต่เราก็กลัวใจเหลือเกิน ในข้อที่ว่า พวกเราจะทรหดอย่างคุณไหม”

“ไหวซิครับ วันนี้ไม่ไหว พรุ่งนี้ก็ไหว หรือพรุ่งนี้ไม่ไหว มะรืนนี้ก็ไหวไปเองแหละ บอกแล้วว่าขอให้ชินเสียก่อนเท่านั้น และไ้การเดินป่านี้อ่าลังมันจะอยู่ตัวมันคงเพิ่มขึ้นไปทุกวันโดยอัตโนมัติ เมื่อร่างกายปรับตัวได้ใหม่ ๆ ก็อย่างนี้แหละ ลีนห้อยหน่อย”

เขาบอกปนหัวเราะขัน ๆ หันกลับมาดูเบื้องหลัง ก็เห็นกลุ่มลูกหาบเข้าขบวนกันมาเป็นทิวแถว 5 คู่ แต่นายจ้างอีก 4 คน ทั้งหญิงและชาย ป้อแป้อยู่ท้ายขบวน มีพรวานพื้นเมืองอันเป็นพี่เลี้ยงคอยเดินคุมอยู่ใกล้ ๆ พวกนั้นคงจะสบถสาปแช่งเขาพิลึก แต่ละคนหน้าแดงก่ำเป็นตำลึงสุก และเหงื่อท่วมกายราวกับราดน้ำ

รพินทร์หยุดพักยืนรอกับเชิดวุธ ได้ต้นมะขามป้อม ซึ่งตกอยู่เกลื่อนกลาด มีรอยแก่งขวางมาเต็มกินไว้ จนกระทั่ง ขบวนลูกหาบผ่านมาถึงก่อน ก็ชี้มือเป็นสัญญาณให้เข้าหาที่ปัก ชั่วคราวตรงเชิงเขา โดยสั่งให้หลบบังเงาเข้าหาที่ร่ม แล้วสแตนลีย์ กับค็ธก็เดินผ่านมา ทั้งสองไม่พูดอะไร นอกจากสแตนลีย์จะฝืน ยิ้มให้ ยกหัวแม่มือเป็นเครื่องหมายเหมือนจะชมเชยเขา

คู่หลังคืออิสซาเบล มัวร์ และคริสติน่า กรูบิล ซึ่งเดินส่าย เหมือนปู มีอาการจะล้มมิล้มแหล่ เชิดวุธปราดเข้าไปหิ้วปีก ประคองเบลไว้ แล้วพาเดินตามหลังพวกลูกหาบไป ขณะที่ผ่าน หน้ารพินทร์ เบลไม่พูดอะไร แต่ชูนิ้วขึ้นชี้เป็นสัญญาณใบ้มาที่ หน้าเขา เชิงต่อว่าทำนองคล้ายๆ กับว่า ‘จำไว้นะ นายแกล้ง พวกฉัน’ แล้วก็ผ่านไป

คนสุดท้ายที่ผ่านระหว่างรพินทร์กำลังยืนสูบบุหรี่อยู่ คือ คริส หล่อนเชิดตัวตรง ทั้ง ๆ ที่ชอบจนอกกระเพื่อม มีบุญคำเดิน ยิ้มกริ่มตามมาข้างหลังห่างๆ

“ร้อนหน่อยนะ แต่ไม่เป็นไร เรากำลังจะถึงที่พักแล้ว”

เขาบอกหน้าตาเฉย

“ขอบใจ! คุณเป็นคนมีความกรุณามาก พ่อสุภาพบุรุษ ใจหिन!”

รพินทร์ส่งมือไปให้ แต่หล่อนบัดมือเขาเฉไปโดยแรง เดิน ตัวตรงแห่นวตามหลังเบลไป ตาเฒ่าบุญคำปิดปากหัวเราะเยียด เข้ามากระซิบบอกเขาว่า

“แหม่มผมทอง สับโคตรเง่านายมาตลอดทางเลยครับ จะ ให้อุญคำบอกให้ฟังไหมว่าแหม่มด้ายังไงมั่ง?”

“ไม่ต้องหรอก ไป! รีบตามหลังไปเร็วๆ ประเดี๋ยวก็ล้ม
เสียเท่านั้น”

“ทำไมนายไม่ไปช่วยให้กำลังใจแก่หน่อยละครับ?”

“หน้าที่ของฉันก็คือการนำทาง ไม่ใช่มาให้กำลังใจกับใคร
เพื่ออะไร”

เสียงของเขาห้วน

บุญคำถอนใจเฮือก สั่นหัว

“เฮ้อ! นายเรา ใจหินจริงๆ แหะไวย์! ม๊ะ ไ้คำให้กำลังใจ
ใจแหม่มเอง สงสารแกจริงจริง...”

แกพูดสำเนียงเหน่อเป็นสุพรรณ รพินทร์แยกเขี้ยวนิด
หนึ่ง เอามือตบเบาๆ ไปที่ก้นคอกของสมุนเต่า มือขวาหัวซุน
ไปข้างหน้า

“ไป! เรามีหน้าที่ดูแลเขาอยู่แล้ว อย่ามาทำพูดมาก อ้าว!
นั่นลงนั่งพับเพียบแปะลงไปจริง ๆ นั่นแหละว่า”

บุญคำเดินเลี้ยวร่างของคริสไปเสีย โดยไม่ช่วย
อะไรทั้งสิ้น ปล่อยทิ้งรพินทร์ไว้เบื้องหลังสุด ซึ่งห่าง
ออกไปเพียงแค่ 4-5 ก้าว คริสติน่ากำลังเข้าอ้อน ทรวด
ลงไปนั่งอย่างหมดเรี่ยวแรงกลางทุ่งอันร้อนระอุ...

16

**รพินทร์เป่าลมออกจากปาก เสยปีกหมวก
ขึ้นแล้วเดินเข้ามาใกล้ทางเบื้องหลัง พอกถึง
ก็ทรุดกายลงนั่งคุกเข่าใกล้ๆ**

**“ดรงนี่แฉดร้อนมาก คุณจะพักที่นี่ไม่ได้หรอก
ครับ ที่พักของเราอยู่ข้างหน้าโน้น”**

**คริสก็แม่เหมือนกัน หล่อนไม่แสดงอาการขุ่นเคือง หรือ
เคียดแค้นต่อปฏิกิริยาเฉยเฉื่อยใด ๆ ของเขาทั้งสิ้น กลับยื่น
ให้ บอกปกติเช่นกันว่า**

**“ขอให้ฉันนั่งพักขาสักเดี๋ยวนะ คุณเดินไปก่อน ประ-
เดี๋ยวนั้นจะตามไป”**

**จอมพราหมณ์มองหน้า หล่อนควักผ้าขนหนูเล็ก ๆ ที่ยัดไว้ใน
อกเสื้อขึ้นมาเช็ดเหงื่ออันชุ่มราวกับพรมน้ำไว้ ไม่มองสบตาเขา**

รพินทร์ช่อนยัม เป็นครั้งแรกที่เขาเริ่มจะพอใจในความเด็ดเดี่ยว และเก็บซ่อนความรู้สึกไว้ได้อย่างดีเยี่ยมของคริส โดยไม่ตีโพยตีพาย หรือต่อว่าอะไรเขาทั้งสิ้น ผิดกว่าที่คิดไว้ในครั้งแรก เขาแกะสายรัดเบ้หลังของหล่อนออก คริสมีอาการขัดขึ้นในครั้งแรก แต่แล้วก็ถูกปลดหลุดไปจนได้ พรานใหญ่ความหากระดูกน้ำ ส่วนตัวของหล่อน พอสัมผัสเขาก็รู้ทันที ว่าเป็นน้ำในกระดูกหมดเกลี้ยงไปแล้ว จึงเอากระดูกน้ำส่วนตัวของเขายื่นส่งให้

“ผมรู้ว่าคุณกระหายน้ำมาก และกำลังจะหมดแรง เอ้า! อย่าดื่มให้มากนักนะในครั้งแรก สักสองสามอีกก่อน”

แม่ผมทองสบตา เมื่อเขาพยักหน้ามาอีกครั้ง จึงรับกระดูกน้ำไปเปิดฝาท่อออกจ่อกับริมฝีปากอันแห้งผาก ดื่มพร้อมกับถอนหายใจยาว

“ขอบใจ คุณยังเป็น ‘คน’ อยู่บ้างเหมือนกันนะ”

“อ้าว! ถ้าผมไม่ใช่คน แล้วผมจะเป็นอะไรล่ะ?”

“ผีป่านะซี ครั้งแรกฉันคิดเช่นนั้น!”

รพินทร์อมยิ้ม คว่ากระดูกน้ำไปรินลงบนผ้าขนหนูของหล่อนจนโชก แล้วส่งให้คริสรับมาปิดซับหน้าไว้ เอาความเย็นชุ่มฉ่ำของน้ำอบใบหน้าที่ร้อนผ่าว

“จากเช้าวันนี้ เราเพิ่งจะเดินกันเพียงไม่ถึง 3 ชั่วโมงเท่านั้นเองนะ”

“ใช่! ไม่เกิน 3 ชั่วโมง หนทางเดินลาดชันสูงระดับ 30 องศาตลอดเวลา และไม่มีการหยุดพักเลย จากอัตราเฉลี่ยของการเดินไม่ต่ำกว่า 5 ไมล์ต่อชั่วโมง คุณนำทางได้วิเศษมาก!”

“ผมยินดีรับกับคำชมเชยข้อนี้เพราะผมเป็นเช่นนั้นจริงๆ!”

“ถามจริงๆ เกอะ รพินทร์ คุณจะรีบร้อนไปถึงไหน จะ
แก่งให้เราขาดใจตายเพราะต้องเดินตามคุณ ซึ่งเร่งเวลาเสียจน
เกินความจำเป็นแบบนี้หรือ”

“เอ ผมไม่มีเจตนาร้ายอะไรทั้งสิ้น มีหน้าที่นำทางก็นำ
ไป คุณเดินกันไม่ไหว ก็มีสิทธิ์ที่จะเดินช้าๆ ไปตามสบายได้ ผม
คงไม่เดินหนีพวกคุณไปไหนหรอก แต่นี้ผมเห็นพวกคุณเดินตาม
กันได้อย่างแข็งแกร่งดี ซึ่งมันก็เป็นผลดีต่อการเดินของเราไม่ใช่
หรือ?”

“คุณแก่งเดินให้เร็ว มันเหมือนเร่งเราให้ต้องเร่งฝีเท้า
เร็วขึ้นเป็นเงาตามตัวนั่นแหละ”

“ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรเลย ก็เมื่อวานนี้ผมเห็นพวกคุณ
เดินกันมาได้อย่างสบาย”

คริสแม่มริมฝีปากนิดหนึ่ง เปิดผ้าที่โปะซับหน้าไว้เปลี่ยน
มาเช็ดที่ลำคอ

“เมื่อวานนี้ หนทางเดินได้สบายกว่านี้ และคุณเดินช้า
กว่านี้!”

“ถ้างั้นก็เตรียมตัวไว้ได้ พรุ่งนี้ หนทางมันจะยากกว่าวัน
นี้ และผมก็อาจเดินเร็วกว่าวันนี้อีกด้วย...เอ้า! ไปกันเถอะครับ
พรรคพวกเราไปรออยู่ยังตำแหน่งพักนั้นแล้ว”

ประโยคหลังเขากล่าวชวน พร้อมกับลุกขึ้น มือซ้ายหิ้ว
เป้หลังของคริสตวัตขึ้นไหล่ เป็นการช่วยแบ่งเบาภาระให้ มือ
ขวาคงถือไรเฟิล คริสติน่าแข็งใจลุกขึ้นยืน แล้วเอื้อมมือมา

“ส่งเครื่องหลังมาให้ฉัน”

“ไม่เป็นไรหรอก คุณเหนื่อยมากแล้ว ผมช่วยหิ้วให้เอง ที่פקก็มองเห็นอยู่แค่นี้ คุณเดินไปตัวเปล่าๆ ก็แล้วกัน หรือถ้า ปีนกระบอกนั้นมันยังหนักอยู่อีก ก็ส่งมาให้ผม จะชนให้เอง”

แม่ผมทองฝืนหัวเราะะ คงสะพาย เอ็ม 16 ชนิดพื้นฐาน ไว้บนไหล่ตามเดิม แล้วออกเดินตรงไปยังตำแหน่งพรรคพวก ที่ซึ่งส่วนมากพากันนั่งหรือนอนแผ่เหยียดยาวกันอยู่ก่อนแล้ว ตรงตำแหน่งที่พวกลูกหาบหยุดพัก บริเวณเงาหินเตี้ยๆ อัน เป็นบริเวณที่ร่มตอนหนึ่ง รพินทร์เดินตามมาเบื้องหลัง

“ถึงอย่างไร คุณก็ยังเป็นสุขภาพบุรุษนะ ชอบใจอีกครั้ง”
หล่อนพูดข้ามไหล่มา จอมพรานเดินเคียงเข้ามาใกล้ ยิ้ม มุมปาก

“พูดให้ตรงกับจิตใจของคุณในขณะนี้ดีกว่า คริส คุณกับ เบลสาปแข่งผมมาตลอดเวลาของการเดินทาง ระยะนี้ก็ชอบคุณ อยู่บ้างที่พบหน้ากัน ไม่ยักด่า กลับชม ความจริงจะด่าผมก็ได้ ไม่ว่าอะไรหรอก ขอให้รู้อย่างเดียวว่าผมเที่ยงตรงต่อหน้าที่ของ ผมเสมอ”

“ขอให้เที่ยงตรงต่อหน้าที่ตลอดไปเถิด นั่นคือสิ่งที่เรา ต้องการ!”

ทั้งสองเดินเข้ามาถึงบริเวณที่พัก ซึ่งหัวหน้าลูกหาบ ได้จัดบริเวณยึดครองไว้รอทำก่อนแล้ว กลุ่มลูกหาบและพราน พื้นเมืองอยู่ในสภาพปกติธรรมดาไม่มีใครแสดงให้เห็นว่าเหน็ด- เหนื่อยอ่อนแรงอะไรทั้งสิ้น

พอปลงหาล้อมวงกันเรียบร้อย ก็เริ่มสนทนา และจัดเอาข้าวที่หุงหาไว้ตั้งแต่ตอนเช้าติดเผื่อมาเป็นเสบียงสำหรับเวลาเที่ยงด้วยโดยไม่ให้เสียเวลาหุงหาอีก ขึ้นมาคลี่ออกจากห่อใบบัวกินกัน ส่วนฝ่ายนายจ้าง นั่งเหยียดขา เอาหลังพิงก้นหิน โดยเฉพาะคิธ ถึงกับนอนแผ่หรา ปลดคุ่มเสื้อเปลือยอกออกหมดเพื่อผึ่งลมเพราะความร้อนอ้าว ยังไม่มีการเคลื่อนไหวหรือพูดจาอะไรกันทั้งสิ้นเพราะความเหนื่อย

คริสเดินมาทรุดกายนั่งฮวบลงข้าง ๆ เบลผู้เอากระดาดห่เคมีชิ้นเล็ก ๆ อบโคโลญ ชนิดที่ใช้บนเครื่องบินโดยสาร ลูบอยู่บนใบหน้า

รพินทร์หย่อนเป้หลังของหล่อนวางให้ และยื่นยิ้ม ๆ อยู่ตรงหน้านายจ้างทุกคน พุดรวม ๆ

“พักให้หายเหนื่อยอีกสักครู่ แล้วเริ่มทานอาหารกลางวันได้แล้วครับ ประเดี๋ยวผมจะให้เขาก่อไฟสุ่มควันไว้ กลางทุ่งโล่งนั้น เพื่อเป็นสัญญาณให้นักบินสังเกตเห็น”

ดร.สแตนลีย์หัวเราะออกมาเบา ๆ แม้จะเต็มไปด้วยแววอิศโรยอ่อนเปลี้ย นัยน์ตาสีฟ้าคู่นั้นก็ยังสุขไสมองมายังเขาอย่างพอใจ

“สมาร์ท กาย!...คุณเป็นนักเดินที่เยี่ยมยอดจริงๆ! ขออมยกนิ้วให้เลย”

เสียงเบา ๆ ของหมอเบลแซงมาว่า

“น่าเสียดายที่มาหมกตัวอยู่แต่ในป่า ความจริงประเทศของคุณควรจะส่งไปแข่งขันเดินเร็วโอลิมปิก รับรองแชมป์แน่นอนนายชาเหล็ก!”

รพินทร์หัวเราะให้กับฝ่ายข้างเขาทุกคน

“ถ้าแข่งขันเดินเร็วในกีฬาโอลิมปิก ใช้ภูมิประเทศป่าเขา
ละก็ ผมแน่ใจเหมือนกันว่าผมคงจะมาวิน แต่ที่เขาแข่งกันนั้น
มันเป็นถนนธรรมดา ผมสู้เขาไม่ได้หรอก เพราะถ้าเดินบนพื้น
เรียบบนถนนของผู้เจริญแล้ว ผมออกจะงุ่มง่ามและเชื่องช้ามาก
ขอโทษทุกท่านด้วย ถ้ามีความรู้สักว่าการเดินในภาคต้นของวัน
นี้ทารุณไปหน่อย เราไต่ทางขึ้นสูงขึ้นมาเป็นลำดับโดยไม่รู้ตัว
ผมต้องการเร่งเวลาให้มาถึงเป้าหมายทันการณณ์ เพราะทางฝ่าย
คุณนัดหมายกับแหล่งบัญชาการไว้ เพื่อจะให้มาส่งของที่นี่ ถ้า
เรามาล่าช้าไปอาจคลาดเคลื่อนกันได้”

กล่าวจบเขาก็ยกมือชูสูงขึ้น ดัดเรียกจันกับบุญคำพร้อม
ทั้งตะโกนสั่งให้ชนเครื่องเสียบียงเรชั่นของฝ่ายเจ้านายเข้ามา
วางไว้ให้ตรงหน้าทุกคน เมื่อเห็นฝ่ายนายข้างยังนั่งนิ่งกันอยู่
เพราะยังไม่หายเหนื่อย ก็สั่งให้พวกนั้นจัดการเปิดกระป๋องเรชั่น
แจกจ่ายนำไปประเคนให้จนถึงตัวทุกคนไป ทั้งหมดของฝ่าย
อเมริกันมองดูเขาด้วยสายตาคร่ำครวญระคนทั้ง และพากันพึมพำ
ขอบคุณ

“ปะทะปะทะทั้งแก๊ทวกันไปสักมือหนึ่งก่อนเถิดครับ”

เขาบอกต่อไปยิ้ม ๆ

“การหยุดพักเพียง เป็นการหยุดเพียงชั่วขณะเท่านั้น ขอ
ให้เข้าใจไว้ตามนี้ด้วยแต่การหยุดในตอนค่ำจะเป็นการวางแค้นบี
แรมคืนด้วย เราจะพักผ่อนได้สบายกว่านี้ ใครน้ำหมดกระติก
โปรดบอก จะได้แบ่งจากกระบอกน้ำของพวกลูกหาบมาเติม
กระติกไว้ให้ เพราะเราจะยังไม่ถึงแหล่งน้ำ จนกว่าค่ำวันนี้”

ว่าแล้วก็ทำท่าจะเดินผละไป แต่ก็ต้องชะงัก เมื่อเสียง
ทักทายมาว่า

“เดี๋ยว!”

หันกลับไปก็พบว่าคือผู้นอนผึ่งลมอยู่ ดึงกายขึ้นนั่งโบก
มือเรียก

“นั่งลง และกินอาหารร่วมกับเราสักมื้อไม่ได้หรือเพื่อน
ยาก อย่าทำตัวคุณเองให้เป็นลูกจ้างหรือคนอื่นคนไกลน่ะเลย”

เขาไม่ตอบว่าอะไร พอหัวหน้าคณะเชิญชวนมาอีกคน
หนึ่ง ก็ทรุดลงนั่งขัดสมาธิร่วมกลุ่มด้วย

คริสกับเบลใจเดียวกันโดยมิได้นัดกันไว้เลย ต่างคว้า
กระป๋องเรชั่นโยนมาให้เขาคนละกระป๋องพร้อมกัน รพินทร์ไขว้
มือรับไว้ได้ทั้งสองกระป๋องจากทั้งสองสาว แต่แทนที่จะเปิดออก
กิน กลับหย่อนใส่ไว้ในเบ้หลังส่วนตัว เรียกให้เกิดเอาข้าวห่อ
มาให้ เขาแก้ออกใช้ช้อนสังกะสีส่วนตัวตักข้าว ซึ่งมีเนื้อเค็มขึ้น
ย่อม ๆ และน้ำพริกบ้านป่าปะปนอยู่ในนั้นใส่ปากเคี้ยวตุ้ย ๆ

“ทำไมไม่กินอาหารกระป๋องของเรา?”

หมอบेलร้องถามมา พร้อมกับเลิกคิ้ว

“เก็บไว้ยามจำเป็นจริง ๆ ดีกว่า ตอนนี้ผมยังมีข้าวกินและ
คงจะมีกินได้ไปอีกหลายมื้อ...ขอบคุณที่ให้ผมมา”

“คุณกินเหมือนพวกลูกหาบทั้งหลายนะ น่าแปลกมาก”

ดร.สแตนลีย์ท้วงเบา ๆ

“ครับ ผมกินอย่างลูกหาบ นอนก็อย่างลูกหาบ ชีวิตของ

ผมกับพวกนั้นเหมือนกันทุกอย่าง ผมไม่มีอะไรเหนือเขาหรือ
ตรงข้ามเสียอีก ถ้าจำเป็นจริงๆ แล้ว พวกนั้นจะต้องได้กินก่อน
ผม ได้นอนก่อนผม และถ้าภัยมาถึงเมื่อไหร่ ผมก็จะต้องออก
หน้าเขา”

“เป็นลักษณะของผู้นำที่ดี มิน่าล่ะ คุณถึงปกครองคน
เหล่านี้ได้ ทุกคนดูจะรักและนับถือคุณมากทีเดียว ยิ่งกะพ่อเขา
นั่นแหละ”

หัวหน้าคณะกล่าวอย่างใจจริง แต่ละชั่วโมงที่ผ่านไป
ของชีวิตกลางไฟรเถื่อน รพินทร์ ไพรวลย์ คือความศรัทธา
ของฝ่ายนายจ้างอเมริกัน ซึ่งเพิ่มทวีขึ้นทุกขณะ อย่างน้อย
ที่สุดก็จากบุคลิกภาพ และสมรรถภาพในตัวของเขา

“จนกระทั่งบัดนี้ ฉันก็ยังมองชายคนนี้ในลักษณะที่อด
จะประหลาดใจไม่ได้อยู่นั่นเอง”

หมอบेलเปรยขึ้นลอยๆ ขณะที่ใช้ส้อมพลาสติกเล็ก แคะ
เนื้อกระป๋องใส่ปาก ตาจับอยู่ที่ใบหน้าของพรานนำทาง ซึ่งยัง
ก้มหน้าก้มตาเปิบข้าวอยู่ เสียงของหล่อนเบาก็จริง แต่คนคน
นั้นยอมได้ยิน เพียงแต่เฉยเสียเท่านั้น

“ประหลาดใจในข้อไหน?”

เชิดวุธถาม

“ไม่น่าเชื่อว่าเขาจะผ่านการศึกษามาอย่างดีเลิศแล้วในซีก
โลกที่เจริญที่สุด การเป็นอยู่ของเขาง่ายดายมากขณะอยู่ในป่า เรา
รู้จักกันมาก่อนจากประวัติของเขา แต่พอมาเห็นเข้าจริงๆ ก็ยัง
อดแปลกใจไม่ได้”

คนถูกวิจารณ์กินข้าวเฉย ทำเป็นเหมือนไม่ได้ยิน

“รพินทร์ เบลนินทาอะไรคุณแน่ะ”

เชิดวุธร้องบอกมา

“เปล่า! ฉันชมคุณต่างหาก”

แม่ผมแดงรีบพูดโดยเร็ว

“ไม่ใช่นินทา หรือชมหรือครับ”

รพินทร์พูดเรียบ ๆ ยังไม่เงยหน้าจากห่อข้าว

“แต่เป็นการวิจารณ์กันซึ่ง ๆ หน้า ในขณะที่คนถูกวิจารณ์ก็ยั้งนั่งอยู่ใกล้ ๆ ด้วย ลักษณะนี้เป็นลักษณะของผู้ที่คิดว่าตนเองเจริญแล้ว จะพึงปฏิบัติต่อผู้ที่ยังไม่เจริญ แต่ไม่เป็นไรหรือครับ แหม่มพูดฝรั่ง ผมเป็นคนไทยบ้านป่า ฟังไม่รู้เรื่องหรือ”

“ตั้งแต่เกิดมาพบผู้คนมากี่มาก หลายชาติ หลายภาษา หลายสังคมระดับชั้น ฉันสาบานว่ายังไม่เคยพบใครพูดจาลด-เลี้ยวเลียดแทง ประชดประชัน ฝีปากยิ่งกว่ามีดผ่าตัดได้เท่ากับคนคนนี้”

แม่ผมแดงหันไปพูดกับแม่ผมทอง เพื่อนสาวยกไหล่ หันมาย้อนถามว่า

“อ้อ! เพิ่งรู้หรือเธอ ฉันนึกว่าเธอรู้มานานแล้วเสียอีก ฉันว่าฝีมือเขานะไม่เท่าไหนนักหรือแต่ฝีปากอย่าได้ตะเข้าเป็นอันขาด พ่อเขื่อนขาควินยิ่งกว่ามีดโกนที่เดียวแหละ ถ้าหลวมตัวเปิดช่องให้ ฉันรู้ว่าเขาเก็บความ ‘แค้น’ ไว้ในใจมาตั้งแต่จำใจรับนำทางให้แก่เราในคราวนี้ และมันเป็นจิตใต้สำนึกที่จะแสดงออกในรูปวาจาเสียดสีทิ่มแทงพวกเราตลอดไป โดยที่เขาก็อาจไม่รู้ตัว อย่าไปถือสาเลย”

รพินทร์ ไพรวลย์ ตักข้าวคำสุดท้ายใส่ปาก แล้วรวบห่อ

ใบบัวพับอย่างเรียบร้อย เช็ดซ่อนจนเกลี้ยง แล้วสอดห่อข้าวที่กินหมดแล้วนั้น เข้าไปซ่อนไว้ใต้ชอกหินที่นั่งอยู่ใกล้ๆ

“คริส! คุณเป็นนักวิเคราะห์จิตที่ไม่เลวเลยทีเดียว ก็เป็นที่น่ายินดีว่า ในคณะของเรา นอกจากผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาการที่จำเป็นเกี่ยวกับการกระตุ้นนิวเคลียร์ลูกนั้นแล้ว เรายังมีนักวิชาการเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่ง เป็นอายุรแพทย์ชำนาญในโรคเมืองร้อน คนหนึ่งเป็นจิตแพทย์ ชำนาญในด้านจิตเวชวิทยา”

สองสาวขยับปาก แต่ดร.สแตนลีย์ หัวหน้าคณะยกมือขึ้นบอก ร้องเบาๆ

“เฮ้! ยังก่เลดีส์ ถ้าผู้ทั้งสองคนจะหุบปากลงเสียบ้าง และหันมาพูดกันถึงเรื่องจำเป็นเฉพาะหน้า ก็จะได้ขึ้นมาก เหลวไหลไร้สาระจริง ๆ ผู้หญิงก็เป็นอย่างนี้แหละ ต่อให้มีความสามารถสักขนาดไหน ก็หนีไม่พ้นนิสัยผู้หญิงไปได้ ความจริงฉันคัดค้านคณะกรรมการเขาไว้แล้ว ที่จะไม่ให้มีสุภาพสตรีเข้าร่วมในงานครั้งนี้ด้วย แต่ไอ้เครื่องคอมพิวเตอร์ระยำนั่นมันเลือกดีดชื่อของเธอสองคนออกมา และพวกเขาก็เชื่อเครื่องมากกว่าที่จะเชื่อฉันผู้เป็นหัวหน้าคณะ รับผิดชอบงานสำคัญครั้งนี้ทั้งหมด”

คือหัวร่อโอ้กกๆ ในลำคออย่างชอบอกชอบใจ เชิดวุธเพื่อยิ้มๆ แต่ทั้งคริสและเบลหน้าเง่างอด อากาการเกือบจะใกล้เคียงกับผู้หญิงไทยยามไม่พอใจ เบลนั้นเจียบเฉยลงไปได้ แต่คริสบ่นอุบอิบว่า

“ออลไรท์! ประเดี๋ยวถ้าคอมพิวเตอร์ลำที่จะลำเลียงของมาถึง ขอให้วิทยุบอกเขาด้วยว่า ฉันขอกลับ และให้เขาส่งคนอื่นลงมาแทนเถอะ”

ดร.สแตนลีย์จูปากลัน โคลงหัวบ่นอะไรพึม แตรพินทร์
หันไปมองคริสติน่าด้วยสายตาตรง ยิ้มให้ ดูเหมือนจะมีแวว
อ่อนโยน เอาใจแฝงอยู่ในที กล่าวเบาสุภาพว่า

“ทำใจให้สบายเถิดครับ มิสกรูบิล ผมจะรู้สึกเสียใจเป็น
อย่างมาก ถ้าหากคุณจะทำทางกลับเสียเพียงแค่นี้ เราเริ่ม
ต้นร่วมลำบากยากแค้นกันมาแล้ว ก็ควรจะลำบากร่วมกันต่อไป
โดยใจจริง ผมไม่ได้คิดอคติอะไรกับคุณ หรือพวกคุณทั้งหมด
เลย และถ้าหากพูดอะไรไปบ้างแล้วที่ทำให้คุณไม่พอใจ ผมก็
ขออภัย การเดินป่าเสี่ยงภัยกันอย่างไม่รู้อนาคตนั้น ไม่เพียง
แต่จะต้องเข้มแข็งทางด้านร่างกายเท่านั้น จิตใจก็ต้องเข้มแข็ง
ด้วย ผมสังเกตว่าคุณค่อนข้างจะเป็นคนใจน้อย ผิดกับผู้หญิง
อเมริกันทั่ว ๆ ไปที่เคยพบมามาก บางที...อาจเป็นเพราะรู้ตัวว่า
สวຍກະມັງ?”

พูดเพียงแค่นั้น เขาก็ลุกขึ้น เดินไปตะโกนสั่งงานโหวก-
เหวก พวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองพากันวิ่งตามไปเป็นพรวน
หากิ่งไม้แห้งและเศษใบไม้มากองสูง แล้วจุดไฟทันที ครั้นก็เริ่ม
จะพวยพุ่งเป็นทางขึ้นไปสู่อากาศ มองเห็นได้ชัด ท่ามกลางทุ่ง
โล่งที่กำลังร้อนระอุไปด้วยเปลวแดด ลมกำลังสดดี ครั้นจึงพุ่ง
เป็นทางขึ้นสูง

อิสซาเบลยิ้มพรวาย เอาศอกสะกิดสี่ข้างคริสติน่า ผู้นั่ง
หน้าแดงอยู่ แล้วกระซิบถามเบาที่สุด

“เป็นยังไง ร่ายกาจน่าดูไหม นายฮันเตอร์คนนั้น”

คริสเบะปากนิดหนึ่ง ตามองจับอยู่ที่ด้านหลังของสุภาพ
บุรุษไฟร ผู้กำลังยืนบงการลูกน้องอยู่กลางทุ่งที่โล่ง ห่างออกไป

ประมาณ 30 เมตร แล้วเอนกายลงนอนชันเข่าเอาศีรษะหนุน
เครื่องหลังไว้ คู้กบหรือออกมาจุดธูป ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น

หัวหน้าคณะ เมื่อมองเห็นรพินทร์เริ่มสูมควันไฟก็รีบ
ชวนคณะทุกคนให้เดินตามไปที่ตำแหน่งนั้นทันที ทุกคนลุกขึ้น
พร้อมกันหมด ยกเว้นคริสคนเดียวยังนอนสูบบหรี่เฉยอยู่และ
โบกมือปฏิเสธ โดยนอนพักเอาแรงอยู่ในร่มเช่นนั้นเพียงคน
เดียวตามลำพัง

รพินทร์ หันกลับมา เมื่อเชิดวุธและฝ่ายนายจ้างอเมริกัน
เดินเข้ามาถึง

“แน่ใจไหม รพินทร์ ว่าคุณชี้ตำแหน่งให้ผมได้ถูกต้อง
เพื่อที่ผมรายงานจุดหมายไปยังแหล่งบัญชาการ”

คริสถามขึ้น พยายามป้องกัน มองขึ้นไปยังขอบฟ้ากว้าง
ทั่วทิศ ซึ่งสว่างไสวไปด้วยปุยเมฆขาว

“ผมแน่ใจในตำแหน่งของผมครับ ว่าแต่คุณเถอะ แน่ใจ
ในแผนที่ของฝ่ายคุณเองหรือเปล่า เพราะมันเป็นแผนที่ซึ่งพวก
คุณทำกันขึ้นเอง แล้วอีกอย่างหนึ่ง นักบินทางฝ่ายคุณจะแม่นยำ
ต่อทิศทางในแผนที่หรือเปล่า?”

“ก็ต้องลองเสี่ยงกันดู แต่นี่บ่ายโมงครึ่งเข้าไปแล้ว ยังไม่
เห็นวีแวนอะไรเลย รออีกสัก 15 นาที ถ้ายังไม่เห็นเงาของไอ้
คอปเตอร์ที่จะเอาของมาให้เราลำนั้น ก็เห็นจะต้องติดต่อทาง
วิทยุอีกครั้ง”

“ตกลง”

เขารับคำ และบอกให้พวกนั้นเก็บใบไม้มาสุ่มเข้าไปอีก ใบไม้ช่วยให้เกิดควันได้เป็นอย่างดี แล้วก็หันมาบอกกับฝ่ายนายจ้างว่า

“อย่าออกมาตากแดดร้อนอยู่กลางทุ่งกับพวกผมเลยครับ กลับเข้าไปนั่งพักรอในร่มนั้นก่อนดีกว่า ถ้าคอปเตอร์มาจริงก็จะเห็นเอง”

เพียงแต่ขาดเสียงของรพินทร์เท่านั้น เสียงชนิดหนึ่งก็แว่วมาจากอากาศทางด้านใต้ อันเป็นด้านที่ทุกคนเดินทางกันมา ครั้งแรกมันก็ดังหึ่งๆ เหมือนหูกจะแว่วไปก่อน และชั่วไม่กี่อึดใจของการเงี่ยหูระดับของทุกคน มันก็ครางหึ่มเด่นชัด เป็นเสียงเครื่อง ฮ. ขนาดใหญ่แน่นอน

“ฮูเร้! มาแล้วว๊าย! ฮะฮ่า!...”

คือร้องเอ็ดขึ้น พร้อมกับกระโดดอย่างดีใจ สแตนลีย์ และเบลก็เต็มไปด้วยอาการตื่นเต้นยินดีปรากฏชัด รพินทร์กับเชิดวุธลอบสบตากันแล้วยืหนึ่ง พวกลูกหาบที่ยังพักอยู่ในเงาร่มของก้อนหินพากันวิ่งพรวดออกมายังกลางทุ่งด้วยความตื่นอยากรู้อยากเห็น เพราะเงาของเจ้าแมลงปอยักษ์ลำหนึ่ง บินสูงกว่ายอดไม้ทางด้านใต้ประมาณ 200 ฟุต โฉบถลาผ่านเงาไม้ออกมาปรากฏอยู่กลางทุ่งอย่างรวดเร็ว

มันเป็นเครื่องสองใบพัด ติดอยู่ทั้งส่วนหน้าและส่วนหลังแบบ ‘กันชิป’ หุ้มเกราะ ติดปืนพร้อม แบบเครื่องคอปสงครามสี่เขี้ยวทหาร แม้จะไม่มีเครื่องหมายบอกสัญชาติหรือเครื่องหมาย

ใดๆ ทั้งสิ้น ลักษณะของมันก็บอกชัดว่าเป็นเครื่องของกองทัพ
อากาศสหรัฐ

“เร็ว คีธ! ติดต่อวิทยุกับนักบินเดี๋ยวนี้”

หัวหน้าคณะร้องลั่นแล้วพากันวิ่งกลับไปยังตำแหน่งที่ปัก
ทั้งสามคน ในขณะที่คริสติน่าผู้กำลังนอนทอดอารมณ์อยู่ ขยับ
กายขึ้นนั่งตรงที่กองไฟซึ่งสุ่มอยู่ จึงเหลือแต่เพียงพวกพรานพื้น
เมือง ลูกหาบบางส่วนที่เกณฑ์มาสุมไฟ และรพินทร์กับเชิดวุธ
เท่านั้น

**ระหว่างที่พวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทุกคนกำลัง
แหงนหน้ามองเจ้าแมลงปอยักษ์อยู่นั้น เชิดวุธก็เดินเข้ามาใกล้
พรานใหญ่ กระซิบ**

“มันแม่นยำต่อเป้าหมายจริง ๆ รพินทร์ แสดงชัดเลยว่า
ไอ้วิทยุเครื่องนั้น และแผนที่ของพวกนั้นใช้การได้ดีที่สุด การส่ง
กำลังบำรุง สามารถทำได้ตลอดเวลา เอากะมันซิ...นี่ผมไม่เชื่อ
เลยว่ามันจะตามมาได้ถูก”

รพินทร์ ไฟรัลย์ ยิ้มขริ้ม ๆ เหลือบขึ้นมอง ฮ. ยักษ์ลำนั้น
ซึ่งบัดนี้ร้อนตัวอยู่เหนือทุ่งแฝกหรือจะพูดให้ตรงก็คือเหนือศีรษะ
ของทุกคน ในระดับสูงประมาณ 1,000 ฟุต และทรงตัวนิ่งอยู่
ใกล้ ๆ กับกลุ่มควันที่ลอยเป็นทางขาวขึ้นไปบนอากาศ

“ก็ไม่ว่าอะไรหรอกครับถ้าแผนที่นั้นทำขึ้นอย่างถูกต้อง
ฮ. ลำนี้จับเส้นทางตั้งแต่หนองน้ำแห้งไล่หลังเรามา แต่ผมก็อยาก
จะดูเหมือนกันว่า ในเส้นทางต่อไปข้างหน้า การส่งกำลังบำรุง

ทางอากาศจะได้อีกนานสักแค่ไหน ขอให้เลยห้วยเสือร้องไปเสียก่อนเท่านั้น”

“หวังว่ามันไม่เอาปืนกลอากาศกราดลงมาละ รู้สึกว่านักบินจะมองเห็นพวกเราทุกคนที่ยืนอยู่กลางทุ่งนี้แล้ว”

การติดต่อทางวิทยุ ระหว่างฝ่ายภาคพื้นดินกับ ‘กันซิป’ ลำนั้น คงจะทำได้แล้ว ฮ.ยักซ์เริ่มเคลื่อนตัวลอยห่างจากตำแหน่งที่ก่อไฟไว้ ไปทางทุ่งโล่งด้านใต้ ห่างประมาณ 100 เมตร แล้วค่อย ๆ หย่อนตัวลดเพดานบินลงทีละน้อย ท่ามกลางเสียงกระหึ่มของเครื่องยนต์สั่นั่นหวั่นไหว เศษใบไม้ ผงธุลี กลางทุ่งปลิวกระจายว่อนราวกับเกิดพายุ ด้วยอำนาจของใบพัด ต้นไม้ใหญ่ น้อย เบื้องล่างไหวลู่ระเนนไปหมด...

จนกระทั่งมันทรงตัวอยู่เหนือทุ่งแฝก สูงเพียงไม่เกิน 60 ฟุต และลอยนิ่งอยู่เช่นนั้น การติดต่อวิทยุระหว่างค๊อและนักบินคงมีอยู่ตลอดเวลา รพินทร์ เชิดวุธ คงยืนกอดอกมองดูอยู่ที่ตำแหน่งก่อกองไฟ แต่แล้วขณะนั้นเอง เกิดก็วี่งจากที่ปักเข้ามาตาม บอกว่าดร.สแตนลีย์ต้องการให้เข้าไปหา ทั้งสองจึงตรงเข้าไปพร้อมกัน

“โอเค รพินทร์ ของที่เราส่งกำลังจะถูกหย่อนลงมาเดี๋ยวนี้แล้ว...”

หัวหน้าคณะบอกอย่างยินดี

“มีของแถมพิเศษที่พวกเขาเอื้อเพื่อจัดส่งมาให้เราอีกด้วยนะ ถ้าบอกคุณก็คงไม่เชื่อหรอก”

“อะไรครับ?”

“พิชชาขนาดใหญ่ 3 แผ่น สำหรับพวกเรา 6 คน เป็นอาหารกลางวัน เขานึกว่าเรายังไม่ได้กินอาหารกลางวันกัน”

รพินทร์ยิ้ม

“เป็นความขี้เล่นที่น่าเอ็นดูมาก สำหรับผู้ที่อุตสาหกรรมอาหารกลางวันเมื่อพิเศษมาให้เราในครั้งนี้ด้วย และจะเข้าทำอีกมาก ถ้าหากเขาจะให้เจ้า ‘กันชิป’ ชนิดนี้จัดส่งไวน์ หรือแชมเปญมาให้เราอีกเป็นครั้งเป็นคราว ในหนทางเดินข้างหน้า...ผมยินดีครับ ที่นักบินค้นหาตำแหน่งเราได้อย่างถูกต้องและแม่นยำ โดยแทบจะเรียกได้ว่าตรงกำหนดเวลานัดหมายแทบไม่คลาดเคลื่อนไปเลย ว่าแต่ว่าโรเฟิลประจำมือของคุณสองคนถูกส่งมาให้แล้ว ปืนอีกสองกระบอก ที่เคยใช้อยู่ก็ไม่จำเป็น ทางฝ่ายคุณจะส่งให้เขานำคืนไปไหมครับ”

โดยไม่มีอาการตรึงตรองให้เสียเวลาเลย สแตนลีย์ตอบง่าย ๆ ว่า

“เอ็ม 16 สองกระบอกไม่เพิ่มน้ำหนักอะไรมากนักหรอก ผมคิดว่าไม่จำเป็นจะต้องส่งกลับคืน แต่ให้เก็บรวบรวมไปพร้อมกับสัมภาระส่วนใหญ่ของเรา คงไม่ทำให้ลูกหาบของคุณต้องเพิ่มภาระอะไรมากมายนักไม่ใช่หรือ กระแต่ปืนเล็ก ๆ เบา ๆ สองกระบอก มันน่าจะช่วยเราในยามจำเป็นได้มากทีเดียว”

เชิดวุธลอบสะกิดหลังรพินทร์โดยแรง เหมือนจะเตือนคำพูดว่า

“เห็นไหม ผมว่าแล้วจะอย่างไรเสีย พวกนี้ก็ไม่นิยมส่งอาวุธร้ายประจำตัวกลับคืนไปหรอก แม้จะได้โรเฟิลมาแล้วก็ตาม”

จอมพราณไม่มีปฏิกิริยาอะไร เพียงแต่พยักหน้าว่า...หว...หว...

“ครับ ก็คงจะไม่เหลือบ่ากว่าแรงอะไรของพี่ ผมมีภาระเพียง ‘ปิ่นฆ่าคน’ แค่อสองกระบอก ขอร้องอย่างเดียวแทน อย่าส่งสัมภาระอะไรลงมาให้มากกว่านี้”

สแตนลีย์ หันไปส่งความกับคิธ เพื่อให้พูดติดต่อกับนักบิน ขณะนั้น กลุ่มนายจ้างกำลังยืนมองดูเครื่อง โดยรายล้อมวิทยุอยู่ คิธไม่ได้ใช้ครอบหูฟัง เสียงพูดติดต่อกับนักบินจึงแว่วออกมาจากลำโพง ดังลั่นได้ยินถนัด แต่ก็ขณะเดียวกันเท่านั้นเพราะสแตนลีย์ก็มลงไปด้วยไปตัดสวิทช์ที่ออกลำโพงเสีย โดยให้เสียงเข้าตรงเฉพาะครอบหูของคิธเพียงคนเดียวเท่านั้น เสียงจากนักบินจึงเจียบหายไป ก็ได้ยินแต่เสียงพูดของคิธเพียงคนเดียว

“ไป เราไปรอรับของกันเถอะ”

หัวหน้าคณะหันมาโบกมือชวน แล้วเดินนำหน้าตรงไป
ยัง ตำแหน่งที่เครื่อง ฮ. ยักษ์กำลังลอยตัวอยู่ ทั้งหมดเดินตาม
ไป ยกเว้นคือคนเดียว ที่ยังทำหน้าที่ควบคุมเครื่องวิทยุอยู่ เบล
ใช้วิทยุเล็กมือถือ ซึ่งจะติดต่อกับก็ได้ นำติดตัวไปด้วย รพินทร์
เดินตามหลังรั้งท้าย พร้อมกับตะโกนเรียกพวกลูกหาบให้ตาม
ไปอีก 4-5 คน

เชิดวุฒถือโอกาสชะลอฝีเท้ามาเดินเคียงเขา กระซิบ

“ไม่ยอมส่งปิ่นคืนกลับไปจริง ๆ นั่นแหละ ผมนึกแล้วไม่มีผิด”

“ก็ไม่ใช่ไรนี่ครับ สองกระบอกของเขาที่ไม่คืนไปด้วย

เขาคงไม่มีปัญญาจะแบกไปด้วยหรอก ในขณะที่ถือโรเฟิลอยู่ และปิ่นทั้งสองกระบอก ก็จะกลายเป็นวัตถุที่อยู่ในมือพวกลูกหาบของผม อย่าคิดอะไรมากเลยครับ ผมบอกแล้วว่า พวกนี้ไม่มีทางจะหักหลังเราได้หรอก”

“แต่มันก็ส่อให้เห็นชัดว่า พวกเขาเตรียมพร้อมที่จะควบคุม และพยายามอยู่เหนือเราตลอดเวลาในเส้นทางเดินข้างหน้า”

แล้วเชิดวุธก็หัวเราะหึๆ

“ครั้งแรก ผมนึกว่าเจ้าคิธ จะเป็นบุคคลที่เราน่าจะระวังให้มากที่สุดเสียอีก พอเกิดเรื่องจะปาก รู้ดีรู้ชั่วกันไป เมื่อเข้านี้กับคุณ ก็ไม่เห็นหมอนั่นมีอะไร กลับแฟรงค์ๆ ดีเสียอีก คนที่น่าระวังที่สุด กลายเป็นสแตนลีย์ไปเสียฉิบ คุณคิดอย่างนั้นไหม?”

“เขาเป็นหัวหน้าของคนคณะนี้ เพราะฉะนั้น ก็จะต้องเป็นคนที่รอบคอบและลึกซึ้งที่สุด เป็นของธรรมดาอยู่แล้ว”

“ผมลืมบอกอะไรคุณไปอย่างหนึ่ง พอจะระแคะระคายจับหางเสียงได้จากการพูดวิหุติติดต่อของคิธ เมื่อก่อนออกเดินทางตอนเข้านี้เอง”

“อะไรหรือครับ?”

“รหัสประจำตัวของคุณและพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย รู้สีกว่าจะใช้คำว่า ‘เอช’ ขึ้นหน้า และหมายเลขเรียงกันตามลำดับของคุณนะ เห็นจะเป็น เอช 1 แน่ๆ ส่วน 2 ถึง 5 ก็คงหมายถึงบุญคำ จัน เกิด และเส่ย แต่ทั้ง 4 คน จะแทนหมายเลขอะไรบ้างยังไม่แน่ใจ แต่อยากจะเชื่อว่า การเรียงหมายเลข คงเรียงตามลำดับอาวุโสของพรานพื้นเมืองของคุณ”

“เอช?”

จอมพรานทวนคำ ขมวดคิ้ว

“ก็คงย่อ่ง่าย ๆ มาจากคำว่า ‘ฮันเตอร์’ นั่นแหละครับ ถ้าผมเข้าใจไม่ผิด”

“แล้วพวกลูกหาบ มีรหัสแทนในคำพูดของคิธที่ติดต่อกับสถานี่ล่อยบ้างไหม?”

“มีคำว่า บี อยู่หลายครั้งเหมือนกัน ถ้า บี จะหมายถึงพวกลูกหาบ ก็คงจะแทนความหมายมาจากคำว่า ‘แบเรอร์’”

“ตัวคุณเองล่ะ”

“ยังจับเสียงพูดของคิธไม่ได้ครับ”

ทั้งหมดในชุดนั้นเดินเข้ามาถึงใต้เครื่อง ในขณะที่หีบไม้ฉำฉารูปร่างสี่เหลี่ยมผืนผ้า กำลังถูกหย่อนด้วยสายสลิงลงมาจากใต้ท้องเครื่องช้า ๆ ทุกคนที่เดินเข้าไป ปะทะกับลมของใบพัดอย่างรุนแรงจนแทบจะทรงกายอยู่ไม่ติด ไม่ผิดอะไรกับพายุดัชนีฝุ่นและผงคลือลวนไปหมด

สแตนลีย์ทำสัญญาณให้คนเหล่านั้นยืนอยู่ในรัศมีห่าง ๆ ก่อน แล้วหันมากวักมือเรียกเซิดูธ ชี้อยู่ไปไปยังหีบที่กำลังหย่อนลงมาวางกับพื้น แล้วทั้งสองก็วิ่งเข้าไปโดยเร็ว ช่วยกันเอาตะขอจากสายสลิง ซึ่งเกี่ยวเชือกในลอนขนาดเชือกอันมัดหีบยาวนั้นออก จากนั้นก็วิ่งออกมาพ้นจากบริเวณใต้ท้องเครื่อง ฮ. ยักษ์อีกครั้ง ส่งภาษาลังเล้งพูดกันแทบจะไม่รู้เรื่องในระหว่างหัวหน้าคณะกับเบลที่ถือวิทยุเล็กอยู่

“สังข์ ให้บอกนักบิน เอาไอ้เครื่องก็อตแดมน์ของมัน
ขึ้นสูงได้แล้ว เราปลดตะขอเรียบร้อย”

เสียงสแตนลีย์ตะโกน เอามือป้องกันหน้าปิดฝุ่นอยู่

เบลส่งวิทยุไปยังคิธตามคำสั่งทันที แล้วชั่วไม่ถึงอึดใจ
เครื่อง ฮ.สงครามก็เริ่มขยับลอยขึ้นสูงอย่างช้าๆ จนกระทั่งขึ้น
ไปลอยอยู่ประมาณ 1,500 ฟุต เหมือนจะรอคำสั่งและมีการ
ติดต่อกันอยู่

รพินทร์ก็สั่งให้คนของเขา ตรงเข้าไปที่หีบ อันทำด้วยไม้
จำลานั้น และใช้มีดเดินป่าช่วยกันงัดขึ้นทันที ชั่วพริบตาเดียว
ฝาก็เปิดอ้าออก สิ่งแรกที่พวกนั้นชูสูงขึ้นมาด้วยความแปลกใจ
ก็คือถุงพลาสติก ซึ่งบรรจุกล่องกระดาศสวยงามเหมือนกล่อง
ขนมเค้กสองกล่อง รพินทร์ตรงเข้าไปคว้าไว้ แล้วนำมาส่งให้
สแตนลีย์

ต่อจากนั้น ไรเฟิลขนาดหนักสองกระบอก มีสายสะพาย
พร้อมก็ถูกหยิบออกมาจากลัง เป็นปืนใหม่เอี่ยม ห่อไว้ด้วย
กระดาศไขห่อเล็กๆ ยาวๆ พร้อมทั้งน้ำมันปืนแช่ กล่องกระสุน
อีก 10 กล่อง สแตนลีย์เข้าไปตรวจดูอย่างใกล้ชิดด้วยตัวเอง
และบอกให้พรานใหญ่ช่วยตรวจปืนด้วย

“เรียบร้อยดีไหม ช่วยดูด้วย”

พรานใหญ่รับมาตรวจคร่าวๆ ที่ละกระบอก แล้วพยัก
หน้า

หัวหน้าคณะ คว่ำวิทยุจากเบล พุดไปยังคิธทันที

“บอกนักบิน...ของทุกอย่างเรียบร้อยตามรายการ และ
ขอบใจสำหรับพิชชา ให้เขาไปได้แล้ว”

เสียงก็ธบอกมาว่า

“บนเครื่องสั่งให้บอกมาด้วยว่า ไรเฟิลทั้งสองกระบอก
ยังไม่ได้ตั้งศูนย์ ขอให้ฝ่ายเราจัดการเอง”

“โอเค ไม่เป็นไร ขอให้สภาพปืนเรียบร้อยเป็นใช้ได้”

กันชิปลำนั่นก็เคลื่อนตัวกลับ บ่ายหน้าไปยังทิศทางที่บิน
มาอย่างรวดเร็ว ไม่ถึงอึดใจก็หายลับไปจากสายตาและเสียงก็
ห่างออกไปตามลำดับ

ในที่สุด ทุกสิ่งทุกอย่างเงียบเชียบลงเหมือนเดิม

รพินทร์ตรวจดูในหีบที่บรรจุไรเฟิลนั้นอย่างละเอียด
อีกครั้ง โดยมีฝ่ายนายจ้งยืนดูอยู่ด้วย เมื่อเห็นว่าไม่มีอะไร
เหลือตกค้างอยู่อีก ก็ให้พวกลูกหาบแบกกลับไปยังที่พักชั่วคราว
ตัวเขาเองบอกกับคณะนายจ้งว่า

“พวกคุณกลับไปตรงที่เราพักก่อนเถอะครับ ผมจะเดิน
เลยไปคุมพวกนั้นให้พรากกองไฟ ดับมันลงเสียก่อน ประเดี๋ยว
จะเกิดไฟไหม้ป่าขึ้น เสร็จแล้ว ผมจะเข้าไปสมทบด้วย เรื่องตั้ง
ศูนย์ปืนไม่ต้องห่วง ไรเฟิลขนาดนี้ ทางโรงงานติดตั้งมาให้พอ
ใช้การได้อย่างดีแล้ว แต่ถ้าจะให้ถูกมือ ถูกกับสายตาของแต่ละ
คน ก็ค่อยหาทิศทางเอาใหม่ ไม่ยากหรอก ลองเสียกระบอก
ละ 4-5 นัด ก็ใช้การได้แล้ว”

พวกนั้นพยักหน้ารับทราบ พวกมันเดินกลับเข้าไปยังที่พัก

พร้อมทั้งเชิดวุธด้วย รพินทร์ตรงเข้าไปสั่งการให้พวกลูกหาบและพรานของเขาช่วยกันพราກไฟ เพื่อให้เชื่อแน่ว่า จะไม่มีการลุลามติดทุ่งแฝก...กลายเป็นไฟป่าต่อไป

ระหว่างที่เขาเ็นบงการอยู่กลางแดดแผดจ้านั้นก็ถอย หลังมาสะกดเอาใครคนหนึ่งที่ยืนอยู่ข้างหลัง รพินทร์อุทานออกมาอย่างโมโห เพราะนึกว่าพรานของเขาคนใดคนหนึ่งมายืนเฝ้าอยู่ข้างหลัง แต่แล้วก็ชะงักเบิกตา

ผู้ซึ่งกำลังหน้านีว และกำลังทรุดตัวลงไปกุมหลังเท้าที่ถูกเหยียบบอยู่ในขณะนี้ คือคริสติน่า

“ขอโทษ! ขอโทษอย่างมากครับ มิสกรูบิล ผมไม่ทราบจริงๆ ว่าคุณมายืนอยู่ข้างหลัง”

จอมพรานละล้าละลัก กล่าวโดยเร็ว พร้อมกับก้มลงไปจับที่หลังเท้าของหล่อน คริสคงเจ็บพอสมควรทีเดียว เพราะเขาถอยหลังและเหยียบลงไปโดยแรง

“ไม่เป็นไร”

หล่อนบอกเรียบๆ ทำสีหน้าให้เป็นปกติ แล้วลุกขึ้นยืนอีกครั้ง สะบัดผม

“เป็นความผิดของฉันทเองที่เข้ามาเ็นอยู่ข้างหลังคุณ อาจารย์ให้ฉันทมาเชิญคุณกลับเข้าไปที่พัก บอกให้ไปกินพิซซาร่วมกับพวกเรา เขาจัดมาให้พอดี 6 คน มันเป็นอาหารมือพิเศษที่พวกเราอาจได้กินกันเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว คื้บบอกว่า นักบินบอก ‘แฟร์เวลล์’ กับพวกเราทุกคนด้วย”

“โอ!”

รพินทร์อุทานออกมา แล้วหัวเราะ

“เป็นคำอำลาที่ถูกต้องทีเดียว ว่าแต่คุณเณระ ตกลงไฟผ
จะหายเหนื่อยบ้างแล้วยัง”

“ค่อยยังชั่วแล้ว และคิดว่าพอมิแรงให้คุณเณรวม เเเเเเเ
เดินกวดตามหลังไปจนกว่าจะค่ำวันนี้”

เขาหัวเราะอีกครั้ง รู้สึกจะอารมณ์ดีขึ้น

“เราจะเดินกันเร็วนักไม่ได้หรอกครับ สำหรับในช่วงที่เเเเเเ
เพราะจะต้องเริ่มป็นเขาแล้ว สัมภาระทั้งหมด บางขณะก็จะ
ต้องใช้เชือกกว้านขึ้นไปตามหน้าผา จะใช้แบกเดินมาอย่างเมือ
วาน หรือเมื่อเช้าคงไม่ได้ ระยะนี้ผมจะเดินหนีห่างพวกคุณออก
ไปไม่ได้หรอก เพราะจะต้องคุมอยู่ใกล้ชิดตลอดเวลา หนทาง
ของเราเริ่มเสี่ยงแล้ว ถ้าพลาดก็ตกเขาหรือตกเหวตาย”

คริสอึ้งไปครู่

“เลือกเส้นทางเดินให้มันง่ายกว่านั้นไม่ได้หรือ?”

“ได้เหมือนกัน แต่ต้องอ้อมมาก ถ้าเราเดินอ้อมก็จะใช้
เวลาอย่างน้อย 3 วัน แต่ถ้าป็นหน้าผาตัดขึ้นบนสันเขาที่เห็น
อยู่หลังที่พักเรานั้น จะย่นระยะเวลาเข้าไปได้อีก อย่างน้อยก็
ประหยัดเวลาลงอีก 2 วัน อุปกรณ์ป็นเขา พวกคุณก็มีติดตัวกัน
มาพร้อมไม่ใช่หรือ”

แม่สาวผมทองยิ้มฝืนๆ

“เมื่อเราถูกคัดเลือกตัวมาเช่นนี้ ก็แปลว่าเราพร้อมที่จะ
ตายได้ทุกขณะแล้ว เอาเถอะ ไม่ต้องกังวลหรอก คุณนำทางไป

ให้ดีที่สุดก็แล้วกัน และช่วยเหลือเราบ้าง ในสิ่งที่คุณจะช่วย
ได้”

“รู้สึกว่าคุณไม่ค่อยจะพอใจ หรือไว้วางใจผมสนิทนัก
คริส”

“ตรงข้าม คุณต่างหากที่ไม่มีควมไว้วางใจพวกเราเลย
นึกว่าฉันไม่รู้จริงนี่”

จอมพรานยกไหล่แตะต้นแขนหล่อนเบา ๆ พร้อมกับออก
เดิน ปากก็บอกว่า

“ไป! ผมก็กำลังอยากจะกินพิซซ่าอยู่เหมือนกัน อยู่ป่า
ไม่ได้กินมาเสีย 50 กว่าปีแล้ว”

“คุณอายุเท่าไรแล้วขณะนี้?”

“78 หรือ 79 ผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว”

“ทำไมถึงต้องโกหก?”

“ถึงว่าชิ สรุปลงแล้วก็คือ ถ้าผมจะโกหกก็โกหกไม่สนิท
นักหรอก เพราะไม่เคยโกหกมาก่อน เคยแต่พูดความจริง”

“จริงหรือ ที่ว่าพูดความจริงเสมอ?”

“แน่นอน”

“ถ้าเงั้นจะถามอะไรหน่อย”

ระหว่างที่เดินไปด้วยกัน หล่อนได้ตอบอยู่กับเขา

“ว่ามา?”

“คุณพิการทางเพศหรือเปล่า”

พรานใหญ่ชำเลื่องหางตาไปทางผู้ถาม ซึ่งเดินเยื้องหลัง
ไปเพียงเล็กน้อย ครั้งแรกหัวคิ้วขมวดแหวบ แต่ชั่วพริบตาก็เป็น
ปกติ เปลี่ยนมาเป็นหัวเราะเอื่อย ๆ

“นี่เห็นจะไม่ใช้คำถามที่ต้องการทราบความจริง นี่จะเป็นคำทำทนายเสียมากกว่า!”

“ทำทนายเพื่ออะไรกัน?...”

คริสร้องเสียงสูง หน้าเคร่ง ผมยาวของหลังนูนออกมาท่ามกลางทุ่งโล่งพัดปลิวไสว เพราะถอดผ้ารัดผมลงมากลึงคยไว้ กล่าวรวดเร็วติดต่อมา

“ฉันเห็นคุณเป็นคนเครียดตลอดเวลา อารมณ์หงุดหงิด ชุ่นมัวอยู่เป็นนิจ ในประวัติของคุณที่เราทราบ ไม่เคยปรากฏว่าเคยแต่งงานหรือมีครอบครัว หมกตัวอยู่แต่ในป่าดง ผิดธรรมชาติไปจากชีวิตของคนที่ผ่านมาโลกเจริญมาแล้ว จะว่าคุณเป็นคนประเภทตกเป็นทาสของยาเสพติดจนไม่สนใจกับอื่นใดก็ใช่ที่ เพราะสังเกตเท่าที่เห็นนี้ ก็ไม่ได้เสพติดอะไร มีรายงานที่เป็นข้อผิดพลาดอยู่ข้อหนึ่งในชีวิตส่วนตัวของคุณ ทำให้ฉันสงสัยมาแต่แรกแล้ว”

“รายงานอะไรไม่ทราบ”

รพินทร์พยายามจะทำให้เสียงให้นุ่มนวลที่สุดแต่มันก็อดจะตวัดห้วนไม่ได้

“คุณเกลียดเพศตรงข้าม ฉันหมายถึงผู้หญิง”

“อ้อ! แล้วไอ้เรื่องคอมมิวนิสต์ระยำนั่น ไม่ให้รายงานต่อไปอีกด้วยหรือว่าผมเป็นเช็ทซ์ชวล ดีเวียชั่น ประเภท โฮโมฯ หรือว่า เบสเซียลิตี”

“ไม่มีรายละเอียดในเรื่องนั้น ฉันถึงได้ถามคุณยังงี้ละ และที่ถาม ก็เพราะเห็นคุณบอกว่าชอบพูดความจริง แต่ถ้าเป็นความลับ จะไม่ตอบก็ได้”

เสียงนั้นเรียบเหมือนกับเดินสนทนากันไปธรรมดา แต่ความหมายมันหย้น ๆ อย่งไรอยู่ ก่อให้เกิดความสับสน ๆ ในหัวใจจนบอกไม่ถูก

“คุณเป็นนักวิทยาศาสตร์ทางด้านไหนกันแน่ เพศ หรือ เคมี ฟิสิกส์? หรือพร้อมกันทั้งสองอย่าง”

“ขอโทษ ถ้าหากคุณโกรธ”

พรานใหญ่แยกเขี้ยว

“ผู้หญิงมักจะถามหรือมิฉะนั้นก็เข้าใจผมเหมือน ๆ อย่างที่คุณถามนี้แหละ ก็ดีไปอย่างเหมือนกันที่ความเป็นอเมริกันของคุณ ทำให้ถามผมอย่างตรงไปตรงมา เอาละ ผมจะตอบให้ผมเป็นผู้ชายธรรมดา ไม่มีอะไรวิปริตผิดปกติไปในด้านเพศหรือทุกอย่างเรียบร้อยสมบูรณ์ เพียงแต่ว่า ผมไม่มักมากในเรื่องนี้เท่านั้น และมีสติสัมปชัญญะพอที่จะสะกดอารมณ์ชนิดนี้ไว้ได้ แต่ถ้าถูกเจตนาเย้ยท้อทายมาก ๆ ก็ไม่แน่เหมือนกัน หรือคุณจะลองดู คริส?”

พร้อมกับพูด เขาโอบตะโพกหล่อนไว้ในขณะที่เดินเคียงคู่กันไป คริสปิดแขนออก

“ฉันเพียงแค่ถามคุณเท่านั้น ไม่ได้ท้อทายอะไร และที่ถาม ก็เพราะข้องใจในข้อที่ว่า คุณไม่อ่อนโยนต่อสุภาพสตรีเลยตั้งแต่วันแรกพบแล้ว ซึ่งมันผิดวิสัยสุภาพบุรุษที่เจริญแล้วทั่ว ๆ ไป”

“ผมหยาบคาย กักขฬะอะไรกับคุณ หรือหมอเบลรี?”

คริสยกไหล่

“ก็ไม่ถึงกับหายาบคายกักขฬะหรือ แต่มันไว้วางใจไม่ได้เลย
ได้อย่างไร การปฏิบัติตัวของคุณซึ่งมีต่อเราสองคน มันก็เป็น
ผู้หญิงที่ร่วมมากับคณะด้วย มันกระด้างๆ ยังไงพิการ”

“คุณจะมาสนใจอะไรกับผม ซึ่งมีหน้าที่เป็นแค่พ่อ แม่
ทาง?”

“คุณไม่ใช่คนพื้นเมืองด้อยพัฒนานะ แต่คุณเป็นคนเวที
การศึกษา!”

“หน้าที่ของผม คือมัคคุเทศก์เดินป่า และพรานคุ้มกัน
อันตรายทุกชนิดที่จะเกิดกับพวกคุณในเส้นทางเดินนี้ ไม่ใช่บอย
รับใช้หรือบริกร และคุณต้องเข้าใจด้วยว่า ขณะนี้พวกคุณบุก
อยู่ในป่าดงพงไพรซึ่งเต็มไปด้วยอันตรายรอบด้าน ห่างไกลจาก
สังคมของมนุษย์ที่เจริญแล้วมากนัก”

“ฉันเข้าใจในข้อนั้น เข้าใจได้ดีที่สุด แต่จำเป็นด้วยหรือ
ที่เราจะต้องขาด ‘มนุษย์สัมพันธ์’ หรือมารยาทต่อกันเสีย ฉัน
จะบอกอะไรให้คุณอย่างเอาใจใส่ รพินทร์?”

“อะไร?”

“เลิกทำหน้าที่ของคุณให้เย็นกระด้างเป็นหินบนหลุมฝังศพ
เสียที จะดีมาก ความจริงคุณเป็นคนหนุ่มหน้าตาดี ทำไมถึงจะ
ต้องมาทำลายบุคลิกภาพของตนเองเสีย ด้วยอาการและสีหน้า
ของนกยูงแก้วๆ!”

กล่าวเพียงแค่นั้น คริสตินาก็เร่งฝีเท้าเดินผละนำหน้าเขา
เข้าไปยังกลุ่มพรรคพวกที่โบกมือเรียกกันอยู่
รพินทร์ยกหลังมือขึ้นขยับปลายจมูก

ในด้านวาจาแล้ว อเมริกันสาวผู้นี้ คมและลึกซึ้งกว่า
ผู้หญิงต่างชาติทุกคนที่เธอเคยพบมาแล้วมากนัก แม้แต่ มาเรีย
ฮอฟมัน เองก็ตาม

ฝีปาก อารมณ์ และชั้นเชิงแบบนี้ ต้องให้เจอกับ
ม.ร.ว.หญิงดาริน วราฤทธิ์ จอมพราวนคิด...